

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALEX ASTER

NIGHTBANE

İKİ DİYARIN
HÜKÜMDARI

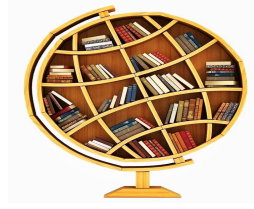
Parola

ALEX ASTER

NIGHTBANE

m
İKİ DİYARIN
HÜKÜMDARI

Çevirmen: Derya Akküç

Parola

Rron'a
Gerçek dünyayı kurgusal bir dünyadan daha iyi hâle
getiriyorsun

Hem zehirim hem de panzehirim.
J. Addison, Cato: A Tragedy, 1713

1. BÖLÜM YER ALTI MEZARI

Isla Crown dilinin gerisinde ölümün tadını aldı.

Birkaç dakika önce Aynalar Mekânı'ndaki gizli mezarın kapısının kilidini açmıştı. İçeride güçlü ama anlamadığı bir dildeki bir fısıltı onu iliklerine dek işleyen bir sesle çağırıyordu. Acildi, çok keskindi, sanki unuttuğu bir sorunun cevabı gibiydi.

Terk edilmiş sarayın geri kalanı dökülüyordu ama lanetlendiği için bu kapı kapalı kalmıştı. Ataları bunun bir sır olarak kalması için savaşmıştı. Tacı tek anahtardı ve Isla kapıyı tiz bir gıcırtyla açarken bir sebeple buranın gizli kalmış olduğunu düşündü.

İçeri bakarken kalbi hızlı hızlı atıyordu. Ama içeri iyice bakamadan boşluktan bir şey gelip göğsüne çarptı ve onu odanın diğer tarafına fırlattı.

Kapı güm diye kapandı.

Bir an sessizlik oldu. Huzur, bu kelime neredeyse en çok istenen ve en nadir bulunan lükslerden biri hâline gelmişti. Bir okun yüreğini ikiye ayırdığı göğsünde zonklayan acıdan kurtulmak. Bir leşte kendilerine ziyafet çeken böcekler gibi

beynini kemiren düşüncelerden kurtulmak. Son birkaç haftadır çok şey kaybedilmiş ve kazanılmıştı ama eşit ölçüde değildi.

Yine de bir saniyeliğine kafasını boşaltabildi. Kafasını taş zemine çarpana kadar tabii, sonra huzurun yerini bir katliam manzarası aldı.

Cesetler. Cesetler. Yanıp kömüre dönmüşlerdi. Hangi diyardan olduklarını bilmiyordu, sadece derilerini ve kemiklerini görebiliyordu. Karanlık cesetlerin üzerine devrilmiş, mürekkep hokkası gibi saçılmıştı ama üzerlerine tam yerleşmemiş ya da yayılmamış yahut da kaybolmamıştı.

Hayır. Karanlık her şeyi yutmuştu.

Cesetlerin geri kalanıyla işi bitince ona döndü. Sürgünler sanki cansız uzuvlar gibi soğuk ve ıslak hâlde tırmanıyordu. Hareket edemedi gözlerle dudaklarını aralayıp onları içmeye zorladı onu. Nefes almaya çalıştı ama ağzındaki tek tat ölümün tadıydı.

Her şey karardı; tıpkı yıldızların, ayın ve güneşin tek tek söndürülmüş mumlar gibi karanlığa batması gibi.

O zaman karanlık konuştu.

“İsla.” Karanlığın sesi vardı. *Grim’in sesi*. “Bana dön. Bana...”

Birden yeniden Aynalar Mekânı’ndaydı. Aynalar, güneşi ve iskeletvari dalları yansıtırken kalan camların üzerinden sü-rünerek eller gibi ona ulaşmaya çalışıyorlardı.

Ve Oro. Bir anlığına onu kollarında sallıyordu. O dramatik tepkilerden biri değildi, sadece yüzündeki korkmuş ifadeyi daha endişeli hâle getirmişti.

Isla yüzüne dokununca burnundan, kulaklarından, gözlerinden kan aktığını hissetti. Parmaklarındaki kana baktı ve tek düşünebildiği gördüğü şeyin ne olduğuydu.

Neydi bu? Bir görü müydü?

Ona geri dönerse Grim'in ne yapacağına dair bir uyarı mıydı?

Bilmiyordu ama kesin olan bir şey vardı: O kapıyı açar açmaz bir şey onu yeniden güm diye kapatmıştı. O odada bir şey vardı.

Isla'nın onu bulmasını istemiyordu.

2.BÖLÜM

GERÇEKLER VE YALANLAR

“Beni reddetti,” dedi Isla. Bu çok anlamsızdı. Güç onu çağırmişti, bunu hissetmişti. O zaman kapı neden suratına kapanmıştı?

Kral’ın altın tacı, kafasını geriye atınca parıltılar saçtı. Oda fazla geniş olmadığı için Isla’nın yatağından mümkün olduğunca uzakta duruyordu.

Hiçbir önemi yoktu. Ondan metrelerce uzakta olsa bile onları birbirlerine bağlayan bağı hissedebiliyordu. Sevgiye benzer bir şeydi.

Ya da güce.

Oro en sonunda konuştu. “Hazır değilsin. Tacının tek anahtar olduğunu düşünmüyorum. Kolayca açılmaması gerekseydi yer altı mezarının kapısı sadece bir Wildling hükümdarına açılabilirdi.”

“Ben bir...”

“Yeteneklerine hükmeden birisin.”

Ah.

Isla güldü. Gülmeden edemedi. Elbette ada ona kendisini yetersiz hissettirecek şeylerle gelmeye devam edecekti. Bu noktada bu şey bir oyun gibiydi. “Bu doğruysa o zaman orası

kapalı kalacak,” dedi ve duvardaki bir noktaya gözlerini dikti. Hâlâ hayatta olan Wildling efendileri onun gardiyanlarıydı, onlara şöyle bir baksa bile ebeveynlerini öldürdüğü için onu oracıkta öldürürlerdi. Ve onları beslediği onca yalanlar için.

Sessizlik kaynama noktasına gelip taşıtı. Oro’nun endişesini, kaygıyla karışmış sıcaklığını neredeyse havada duyumsayabiliyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra kendini beğenmiş bir kapı tarafından dışarı atılmak en kötüsü değildi.

Onun endişeli olmasından nefret ediyordu; bir bıçak gibi içinde kora dönen, endişe gibi masum bir şeyi bile yakıp geçen öfkesinden nefret ediyordu. Buna karşın son zamanlarda duygularını kontrol edemiyor gibiydi. Bazen uyanıyor ve yataktan çıkacak enerjisi bile olmuyordu. Bazı zamanlar ise öyle öfkeli oluyordu ki avaz avaz bağırarak bir yere gitmek için Vahşi Ada’ya trans bir yolculuk yapıyordu.

“Sana öğreteceğim,” dedi Oro.

“Sen bir Wildling efendisi değilsin.”

“Değilim,” dedi Oro. “Ama dört diyarın gücünü öğrendim. Yetenekler farklıdır ama uygulama benzerdir.” Sesi nazikti, Isla’nın hak ettiğinden bile fazla. “Senin gücünü işte böyle kullandım.”

Isla’nın hayatını böyle kurtarmıştı. Oro, Aynalar Mekânı’nda onun gücüne sahip olmak için aralarındaki bağı kullanmamış olsaydı Isla adanın çekirdeğinde diri diri haşlanacaktı. İşte o zaman Oro’ya olan duyguları açığa çıkmıştı. Isla’nın gücüne erişebilmesi Oro’nun onu sevdiği anlamına geliyordu.

Oysa Isla sevginin ne olduğunu bilmiyordu.

Gardiyanlarını sevmişti.

Celeste’i sevmişti.

Bir noktada Grim’i de sevmişti.

Görü. Ölüm, karanlık ve çürüme. Tehdit neydi? Geleceğe dair ufacık bir görüntü müydü?

Boynundaki ağırlık giderek daha da ağırlaşıyordu. Grim'in Centennial'da ona hediye ettiği kolyeyi çıkarmak imkânsızdı, evet, denemişti. Kolyenin klipsi vardı ama kesinlikle açılmıyordu. Onu çıkarmanın hiçbir yolu yok gibiydi. Sadece hissedebiliyordu boynunda. Oro ise kolyenin varlığından habersizdi.

Isla, Grim'in de kolye gibi olup olmadığını düşündü. Israrcıydı ve onu bırakmayı reddediyordu. Isla'ya sahip olmak için insanları öldürür müydü?

"Sana bir şey söylemek zorundayım." Bunu kendine saklamayı düşünmüştü. Bu işe sadece o dâhil olmuş olsaydı bunu yapabilirdi. Laneti kırmıştı. İyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Centennial'dan kalan kesikleri ve yaraları kaybolmuştu ama bazı yaralar görünmezdi ve iyileşmesi zarar görmüş deri ve kırılmış kemiklerden daha uzun sürüyordu. "Aynalar Mekânı'nda bir şey gördüm."

Oro suratını astı. "Ne gördün?"

"Ölüm," dedi Isla. "O..." Sanki onu gölgelerden çağırma-ya ve zihninden çıkıp onu kanlı canlı biri yapmaya yetecekmiş gibi onun adını yüksek sesle söylemek istemediğini fark etti. "Etrafı karanlıkla kuşatılmıştı. Her yerde ceset vardı. Gölge-ler bana doğru ulaşıyordu..." Ürperdi. "Bir savaşa benziyordu."

Dünyanın sonuna benziyordu.

Odanın içini daha keskin bir sıcaklık doldurdu, Oro'nun öfkesinin tek işareti. Yüzü hâlâ ifadesizdi. "Sana sahip olana kadar durmayacak."

Isla başını salladı. "Ben seni seçtim... İhanete uğramış hissediyor. Beni umursamıyor bile." Oro ikna olmuşa benze-miyordu. Isla gözlerini kapattı. "Umursadığını varsayalım, benim uğruma bir savaş başlatır mıydı? Kendi halkını riske atar mıydı?"

"Tam olarak bunu yapardı bence," dedi Oro, sanki düşüncelere dalmış gibi uzaklara bakıyordu. "Isla, yeniden eğitime başlaman ve o mezara gitmemen gerek."

Eğitim. Her gün odasından çıkmak için kendisiyle pazarlık yapan biri için çok fazla iş demek bu, diye düşündü. Eskiden böyle değildi. Eğitim bir kılıcın kabzasındaki değerli taşlar gibi onun da içine işlemişti. Onun benliğinin bir parçasıydı.

Şimdi ise yorgundu, bedensel bir yorgunluktan çok zihinsel bir yorgunluktan bu. Tek istediği iyileşmek için biraz daha zamandı, o zaman neden kendisini Lightlark'taki en bencil insan olarak hissediyordu?

Şansına kendi isteksizliği dışında bir mazereti vardı. "Yapamam, biliyorsun." Kral olarak Oro, geriye kalan Lightlark hükümdarının -Skyling, Starling, Moonling ve Sunling- her birine boyun eğmiş soyunun sonuncusuydu. Bir insanın birden fazla yetiyle doğmuş olması onun soyu hariç diğerleri için imkânsızdı. Aurora'ya göre -bir zamanlar en iyi arkadaşı olduğunu düşündü Celeste- bir Nightshade onları serbest bırakana kadar büyük oranda onları yararsız hâle getirecek şekilde birbirine bağlanmış Wildling ve Nightshade güçleri vardı. "Güçlerim..."

"Bunun için bir planım var."

Elbette vardı. Isla dişlerini inatla sıktı. "Eğitim için zaman yok. Wildlinglere dönmem gerek."

"Orada sana en güçlü hâlinle ihtiyaçları var."

Ne diye onun eğitime kafayı takmıştı? Peki, Isla neden ısrarla karşı çıkıyordu? "Bu bir oyalanma," dedi Isla. "Daha sonra öğrenebilirim. Onların icabına baktıktan sonra. Görüm doğruysa Nightshade tehdidinin ne olduğunu bulduktan sonra."

"Sende bir Starling hükümdarının gücü var Isla," dedi Oro nazikçe.

Isla, Aurora'yı öldürürken tüm Starling'in gücünü çalmak için bir bağ yapıcı denen kadim bir yadigârı kullanmıştı. Bu hareket, laneti kırmak için bir hükümdarın ölmesi gerektiğini söyleyen kehanetin bir kısmını gerçekleştirmek için bir

boşluk görevi görmüştü. Bir hükümdarın gücü halkının hayat gücü olarak işlev görürdü. Isla o gücü çalmamış olsaydı tüm Starlingler Aurora ile birlikte ölecekti.

Bir tanesini bile yönetemeyecek kadar iyi olmamasına karşı şu an iki diyardan sorumluydu.

“Wildling ve Nightshade güçlerin tüm bu zaman boyunca hareketsiz kalmış olabilir,” diye devam etti Oro. “Ama bu artık olmayacak. Yetiler fazlasıyla büyük. Onları nasıl kontrol edeceğini öğrenmezsen onlar seni kontrol eder.”

Bu pek muhtemel görünmüyordu. Son birkaç gündür Isla, Starling güçlerini kullanmayı denemekten yorgun düşmüştü. Bırak balkonunda bir enerji patlaması yaratmak, parmağını kıpırdatacak hâli yoktu. Sıfırdı. Starlingler hâlâ hayatta olmasaydı bağ yaratıcının işe yarayıp yaramadığından şüphe ederdi.

“Isla,” dedi Oro. Sesinin yumuşaklığı Isla’nın öfkesini ve acısını bir nebze olsun yatıştırdı.

“Evet?”

Bir adım yaklaştı, bir adım daha, en sonunda Oro onun istediğinden hâlâ uzakta olmasına karşın Isla onun sıcaklığını iliklerine dek hissetti.

Oro yatağında onu baştan ayağa inceledi. “Benimle eğitim yapacağını söyle. Ciddiyim de.”

“Peki,” dedi Isla çabucak çünkü onun duymak istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. Çünkü bugünlerde Centennial ve olanlar hakkında düşünmemek için her şeyi yapardı. “Seninle eğitim yapacağım ve ciddiyim.”

“Heyecandan ölüyorsun,” dedi ifadesiz bir şekilde.

“Heyecanlıyım!” dedi Isla dişlerinin arasından.

Oro’nun bakışları keskinleşti. “Yalan söylediğini bildiğimi biliyorsun, değil mi?”

Oro elbette biliyordu. Bu onun uzak kan bağlarından nesilden nesile geçen özel sezgi yeteneği, ekstra gücüydü.

Kaderin onların birlikte olmalarının ironisine güldüğünü düşündü: Gerçeği sezebilen biri tarafından sevilen bir yalancı.

Oro'ya öfkeyle bakmak yerine dikkatin yeniden ona dönmesine sevinmişti. Merak onun en iyi dikkat dağıtma aracıydı. Tüm hayatın dikkat dağıtıcı şeylerle birbirine bağlanmış acı dolu anılar olup olmadığını düşündü. Yatağında doğrulup otururken, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Elbisesinin ince kolu omzundan aşağı düştü. Oro'nun gözleriyle onu takip ettiğini gördü.

Isla'nın çıplak omzundan gözlerini ayırmadan, "Nasıl mı hissediyorum?" dedi Oro.

Yüreği yerinden oynadı. Daha önce Oro'nun bakışlarına dikkat etmemişti. Aurora, Kral'ın onu sevdiğini söyleyene kadar Oro'nun ondan hoşlandığını bile düşünmemişti.

Çıplak bacaklarından biri yavaşça yatak boyunca uzandı ve parmakları zemine değdi. Elbisesi uyluklarına kadar toplandı ve Oro'nun gözlerindeki ateşi hissedebiliyordu. Diğer ayağını da uzattı ve şimdi ayakları yatağın kenarında yere basıyordu.

Oro onu baştan ayağa inceledi ve birden yer altı mezarı unutuldu. Onun pervasızlığı unutuldu. İhanetler? Onlar da.

Isla'nın bir yanı Oro'nun ona iyi olup olmadığını görmek için bakıp bakmadığını merak ediyordu ama yo, hayır, onu başka nedenlerle izlediği son derece barizdi.

"Biri sana yalan söylediğinde... Ne hissediyorsun?" Çıplak ayaklarla ona doğru yöneldi, sert şekilde yere basınca sırtı hafif acıdı. Kalbi acı içindeydi, Wildling iksiriyle yarası yeni iyileşmişti ama o bunu görmezden geldi.

Isla önünde dururken Oro hiç kıpırdamadı bile.

"Canın yanıyor mu?" Isla başını geriye attı. "Gerçekten canını acıtan bir şey var mı?"

Oro'nun bakışı ikinci soruya cevap vermeyeceğini açıkça

gösteriyordu, bu yüzden Isla yeniden sordu. “Yalanlar canını acıtıyor mu?”

Oro öyle uzun boyluydu ki Isla’nın gözlerine bakmak için boynunu iyice eğmek zorunda kaldı. Elini uzatıp başparmağını kızın tacının girintilerinde dolaştırdı. “Kimin söylediğine bağlı.”

Suçluluk hissi çöktü içine. Isla’nın yalanları onun canını yaktığı gibi açıklanamaz şekilde kendi canını da acıtıyordu.

Birini sevmek demek bu muydu?

Centennial boyunca Oro’ya yalan söylemiş ama Oro ona asla yalan söylememişti. Isla bunu kesinlikle biliyordu. Olanlardan sonra birine inanmanın tam bir aptallık olduğunu bilse de bu dünyada bir tek Oro’ya güveniyordu.

Bu aşk mıydı?

Isla elini Oro’nun göğsüne koydu ve onun kasıldığını hissetti. Rahatlatıcı bir şekilde sıcaktı ve onun sıcaklığını parmaklarının altındaki çıplak derisinden hissedebiliyordu. Isla ona yaklaşırken yerinden bir milim bile kıpırdamadı ve iyice yaklaştılar.

Aralarındaki bağlantı, inkâr edilemez bağ hakkında neredeyse hiç konuşmamışlardı. Oro onu bu konuda rahat bırakmıştı. Isla işleri yavaştan almak istemişti. Grim’le olduğu gibi aceleye getirmek istemiyordu.

Ancak o anda aralarında hiçbir mesafenin olmasını istemiyordu.

Isla parmak uçlarına yükseldi, kendisinin ve onun dudakları arasında bir boşluk kalsın istemiyordu ama boynunu ne kadar uzatırsa uzatsın onun dudaklarına erişemiyordu.

Oro ona tepeden bakıp surat astı. “Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?”

Kesinlikle. Güçlerine hükmetmek istemiyordu. Yeni kazandığı yetileri hakkında düşünmek istemiyordu. Bir kere başladı mı, olaylar ve tamir edilemez şekilde onu korkutan

insanlar hakkında düşünmeye başlıyordu. “Evet. Bana izin verecek misin?”

Oro başını eğdi. Altın tacı ışıktta parladı.

Ellerini Isla’nın beline doladı. Parmakları sırtında dolaştı, onun dokunuşuyla ürperdi. Oro onu öyle sımsıkı kavradı ki Isla’nın nefesi kesildi.

Ama Isla daha bacaklarını onun beline dolayamadan Oro onu yatağa götürdü...

Ve onu sırtüstü yatağa bıraktı.

Isla itiraz etmek için ağzını açtığında Oro çoktan kapıdaydı. “Dinlen, Isla. Birkaç saat sonra yemek hazır olur.” Isla hordandı. Lanetin kırılmasından sonra ne yapılacağını tartışmak için temsilciler ilk defa toplanacaktı. “Sonra eğitimimize başlarız.”

3. BÖLÜM YÜZEN ZİYAFET

Isla, Starlingli terzi Leto'ya, "Beni bir kılıca benzet," demişti. "Hatta bir bıçak ağzından bile daha kanlı olsun." Wildling ve Starling karışımı. Yemek salonuna süzülerek girerken giydiği elbise buydu.

Sunlingli asiller hükümdarlarından önce gelmişti. Isla kapıdan içeri girdiğinde çoktan yerlerini almışlardı ve hepsi dönüp ona bakınca -keskin ve aç gözlerle- Isla kendini sanki onların yiyip bitirmeye geldiği bir şeymiş gibi hissedip cesaretini kaybeder gibi oldu.

Önceden olsa bakışlarının altında ezilebilirdi ama şimdi sanki onların bakışlarını fark etmemiş gibi masaya doğru yürümeye devam etti. Bu adada ona yapılmayan şey kalmamıştı, o yüzden kim ona bir şey yapabilir ya da söyleyebilirdi ki? Moonlingli asiller ona suikast düzenlemeye kalkışmıştı. Diğerleri onun her şeyini eleştirmiş, yargısız infaz yapmışlardı. Pazarda pek çok kişi ondan uzak duruyordu, kırmış olmasına karşın hâlâ kana susayan lanetleri yüzünden Wildlinglerden nefret ediyorlardı. Kırmızı, metalden dövülmüş elbisesi yerde sürünürken, zincirli bir zırh gibi sessizliğe karşı savaşıyor odada ürkütücü bir ses çıkarıyordu.

Yanlarından geçerken Sunlingli asillere çabucak bir bakış attı. Koyu tenli bir adam uzun, altın rengi saçlarını örmüş-tü ve yüzünde ağırbaşlı bir ifade vardı. Her yeri çillerle kaplı uzun boylu bir kadın vardı ve saçları pas rengindeydi. Yaşlı görünen bir adamın -ilginçti, Oro ondan daha genç görünüyordu, oysa beş asırdır yaşıyordu- omurgası sanki bir soru işareti gibi masaya doğru eğilmişti. Adam ona gülümseyince cildi kırıştı ama gülümsemesi dost canlısı olmaktan daha çok eğleniyor gibiydi.

Oro masanın başında oturuyor ve o da izliyordu. Kral Centennial'ın başında, ilk akşam yemeğinde tam da böyle görünmüş olmalıydı. Ama gözleri öyle değildi. O zamanlar gözleri bal peteği gibi derindi.

Şimdi gözleri onu öyle derinden yakıp geçiyordu ki onunla ilgili tüm düşüncelerini açığa vuruyordu. Bakışlarıyla Isla'yı fark ettirmeden takip ediyordu. Isla'nın çıplak, güneş yanığı omuzlarını. İpek ve çelikten korsesini. Topuklu ayakkabılardan ya da terliklerden daha rahat olduğu için kendi yaptığı yüksek konçlu çizmelerini açığa çıkaran elbisesindeki yırtmacı. Uçlarına küçük kırmızı çiçekler taktığı uzun kahverengi saçlarını. Isla da ona baktı ama sadece bir saniyeliğine. Onun geniş omuzlarına. Altın rengi saçlarına. Düz ağzının keskin kıvrımlarına. Çok uzun yıllar güneş ışığından mahrum olduğu için eskiden teni daha solgundu ama şimdi parlıyordu. Öyle güzeldi ki ona bakmak âdeta canını acıtiyordu.

İlk akşam yemeğinde Oro'nun ne kadar çekici görüldüğünü hatırlamıyordu Isla.

Bu aşk mıydı?

Oro hemen bakışlarını kaçırdı.

Isla yanına otururken kapılar açıldı ve saçlarını savurup çam ağacının ve dağ havasının serinliğinin rahatlatıcı kokusunu içeri taşıdı. Azul uçarcasına yürüdü, sanki ayakları yere basmıyor gibiydi. Yanında iki kişi daha vardı, asil değillerdi ama seçilmiş yetkililerdi. Skylingler demokrasiye yakın bir

şekilde diyarlarını yönetiyordu. Burada hükümdarlar büyük bir güçle, halkının yaşamlarının ona bağlı olduğu bir iktidar gücüyle doğuyordu.

Azul'un saçı teni kadar koyuyken arkasındaki kadının saçı göğün rengindeydi, bir parça beyazla karışmıştı, kadının kadim biri olduğunu gösteren bir işaretti, tıpkı Sunling'in üzerindeki kavis gibi. Yaşlı adamın aksine kadın dimdikti. Teni koyu kahveydi ve ufak tefek bir kadındı.

Kadının yanındaki Skylingli bir mezar taşına benziyordu, sanki Şarkı Söyleyen Dağlar'dan oyulmuş gibi yekpareydi. Lightlark'ın kayalıkları gibi beyazdı ve adam o kadar uzundu ki Isla adam dümdüz ileri baktığı için bu açıdan saçının rengini göremiyordu. Kemerinde üç tane kılıcı rahatça taşıyacak kadar iriydi ve diğer herkes yanında cüce gibi kalıyordu. Isla, kendi kılıcının adamın elinde bir tüy gibi görüneceğini düşününce canı sıkıldı.

Azul kendi yeri Oro'nun diğer tarafında olmasına karşın Isla'yı selamlamak için masanın etrafında dolaştı. "Stilin değişmiş," diye takıldı.

Neyse ki onunki değişmemişti. Skyling'in hükümdarı kenarları yırtmaçlı bir tunik giymişti ve düğme yerine kocaman safirler vardı. Her bir parmağına bir yüzük takmıştı.

Centennial sona erdiğinden bu yana onu ilk defa görüyordu. Onu aramalıydın, diye fısıldadı zihni Isla'ya. Başka bir başarısızlık daha.

Fırtına sona erdiğinde kocasının hayaletinin kaybolmasını izledikten sonra nasıl olduğunu sormak istiyordu. Bir anlığına da olsa Azul'un düşmanı olduğuna inandığı için ondan özür dilemek istiyordu. Skylinglerin savaştan sonra nasıl olduğunu sormak istiyordu.

O daha ağzını açamadan Azul, "İstersen daha sonra görüşebiliriz," dedi.

"Çok isterim," dedi Isla.

“Güzel.” Isla’ya yaklaşıp, “Dikkatli ol!” diye fısıldadı. “Biri sürekli izliyor.”

Haklıydı. İnsanlar sohbet ediyordu ama tüm dikkatin kendi üzerinde olduğunu hâlâ hissedebiliyordu. Centennial’ın bitmesinden sonra Isla’nın odasında kaldığı zamanlarda Oro, adalı asillere ve temsilcilere laneti Isla’nın kırdığını ve bir Starling hükümdarı olarak güç kazandığını söylemişti. Haber rüzgâr hızıyla Lightlark halkının arasında yayılmıştı.

Yanında oturan liderler onun pek çok Centennial sınavında tökezlediğini görmüştü. Bu yüzden tüm hükümdarlar içinde sadece onun laneti nasıl kırmış olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Tam Azul yerine otururken kapılar bir kez daha açıldı ve içeri tek başına bir Starling girdi. Kadının açık kahverengi teni, koyu renk gözleri ve parlak siyah saçları vardı. Kıyafeti gümüş rengindeydi, yeni keskinleştirilmiş kılıçtan daha çok fırtına bulutuna benziyordu. Herkes ona bakınca olduğu yerde kalakaldı. Bir saniyeden daha az sürede kendini toplayıp başı dimdik yürümeye devam etti. Önceki lanetleri yüzünden Isla, kadının yirmi beşten daha genç olduğunu, kendi yaşına yakın olduğunu biliyordu.

Bakışları buluştu ve genç kadın suratını astı. Yine de Isla aralarında bir tür anlayış geliştiğini hissetti. Kesinlikle buraya ait olmayan iki kişi.

Kadın yerine oturmadan önce kendini tanıtır gibi “Maren,” dedi ve sonra som altından masanın kıvrımlı yerine gözlerini dikerek ilerledi.

Sadece bir sandalye boştu. Cleo’nunki.

Görünüşe göre Moonling katılmayacaktı. Altın odada saati belirtmek için çanlar yankılandı. Oro ayağa kalktı. “Beş yüz yıl acı çektikten sonra diyarlarımıza veba gibi yayılan lanetler Wildling hükümdarı Isla Crown tarafından kırıldı. Bugün nasıl devam edeceğimizi konuşmak için toplandık. Kelimenin her anlamında gelişmek için bunu bir fırsat olarak

görüyorum. Bunu yapmak için beş yüz yıl süren savaşla halklarımızın ayrılmasını ve güçlerimizin yeni tehlikelere karşı kısıtlanması konusunu halletmeliyiz.” Masadakilere baktı. “İlk olarak bir yemeği paylaşarak acılarımızın sona ermesini kutlayalım.”

Oro oturdu, insanlar yeniden konuşmaya başladı ama Isla sadece düzensiz nefesine odaklanmıştı. Midesine kramp- lar giriyordu. Dikkatler yine ona dönmüştü. Birazdan sorular da gelecekti. Ya yanlış cevap verirse?

Hiç kimse onun Grim’le geçmişini bilmiyordu. Hiç kimse onun gizli bir Nightshade olduğunu da bilmiyordu. Bilseler- di onu hemen oracıkta hapse atarlardı. Nightshade asırlardır düşmanlarıydı. Lanetlerden önce de onlarla savaşıyorlardı. Görüsü doğru çıkarsa yakında onlarla yeniden kendilerini bir savaşta bulabilirlerdi.

“Biz canavarız, Kalp Yiyici,” dedi biri kulağına. “Ya da öyle olduğumuzu düşünüyorlar.”

Grim. Buradaydı.

Isla irkildi. Kalbi küt küt atıyordu. Onu yakınlarda bir yerde bulacağını ya da diğerlerinden bir tepki göreceğini düşünerek gözleriyle masayı taradı.

Fakat hiçbir yerde yoktu. Belki de görünmez olmuştu. Havada onun varlığını ele verebilecek en ufacık bir dalgalanmayı görmek için pürdikkat kesildi. Karşılarına çıkmasını bekliyordu. Onu uyarmak için tam elini kaldırmak üzereydi...

Hiçbir şey olmadı.

Isla ne duyduğunu biliyordu. Acaba? Kendi zihninin bir oyunu da olabilirdi. Grim aynı sözleri bir ay kadar önce söylemişti, o zamanlar hâlâ Isla’yı tanıyor gibiydi.

İşin aslı Grim onun hakkında her şeyi biliyordu. Bir yıllık bir anıları vardı birlikte ve Centennial ile ilgili amaçlarına erişmek Grim o anıları unutturmuştu. Tıpkı Leto’nun bir ku-

maşı kesmesi gibi Grim de Isla'nın hayatının o kısmını kesip atmıştı.

Onu bir daha görürse ne yapacağını bilmiyordu ama şu an bunun için endişelenmesine gerek yoktu.

Grim burada değildi.

Kendisi uydurmuştu. Belki de zihni Aynalar Mekânı'nı da uydurmuştu. Gerçek olamazdı. Grim onu elde etmek için masum insanları öldürmezdi.

O görüden anlar belirdi yine. Ölüm. Çocuklar...

"Nefes al!" dedi içinden. Bir bedenin temel işlevini kendine hatırlatmanın ne kadar gülünç olduğunu fark etti. Kendini sakinleştirmek için tırnaklarını avuçlarına batırdı, zihninde gelip giden akıntılara kapılmamak için sanki bir çapaya tutunmaya çalışıyor gibiydi.

"Nefes vermeyi de unutma." Oro.

Masanın altından bir elini Isla'nın bacağına koydu. Başparmağıyla uyluğunun iç kısmını okşadı. Bunu rahatlatmak için yaptığını biliyordu ama bir an Oro'nun dokunuşuyla tüm bedeni uyarıldı. Bakışları birleşti. Oro elini çekti.

Özel bir içki ikram edildi, özel yapım bir Sunling içkisiydi. Enerjiye hükmettikleri için objeleri hareket ettiren Starlingler tarafından havada uçan tepsiler içindeki üzeri alevli kadehlerle servis edildi. Isla, masadakilerin dostane bir şekilde Starling temsilcisine -Maren'e- gülümsediklerini gördü.

Oro ara sıra kadehinden bir yudum alıyordu, alevler onun içini zerre kadar yakmadan sönüp gitmişti. Koyu kızıl saçlı Sunlingli asil etkileyici kısa bir sürede kendi içkisini bitirmişti.

Sunling olmasa içki onu yakar mıydı? Tabii ki hayır. Oro konuklarına onlara zarar verecek bir şeyi asla ikram etmezdi. Isla da kendi alevli kadehinden bir yudum aldı.

Tadı bala benziyordu ve likör gibi yakmıştı. İçerken kadehin kenarındaki alevler yanaklarını okşadı, sonra tamamen

sönüp gitmeden önce içkinin tortusunun içinde kayboldu.

İlk yemek saf Skyling'di. Bu yüzen bir ziyafetti, şimdiki yemek bir saksıda sunulmuştu. Köklere tutturulmuş minyatür sebzeler uçuşuyordu ve yemek için çatalınızı saplamanız gerekiyordu. Isla hepsinin adını bilmiyordu ama bir tanesinin dokusu patatese benziyordu, mor renkteydi ve şaşırtıcı şekilde tatlıydı. Bazı sebzelerin sanki kendi aklı varmış gibi onları yakalamaya çalışan çatallardan kaçıyor, köklerinin arasına saklanıyordu. Oro, Isla'nın çok hareketli bir pancara çatalını saplamaya çalışmasını izlerken gülümsedi ve ağzının kenarları neşeye hafifçe kıvrıldı.

İkinci yemek Starling'di. Kaliteli gümüş tabakların içinde tek bir küre vardı. Herkesin tabağı servis edilince Starlingler hep birlikte parmaklarını şaklattı ve küreler yarılıp içinden hepsi eşit şekilde kesilmiş bilinmeyen bir et parçası ortaya çıktı. Proteinin etrafı büyük tuz benzeri taşlarla çevriliydi. Isla bir parça ısırды ve et ağzında bir havai fişek gibi patlayınca birden irkildi.

En son Moonling yemeğı servis edildi.

Starlingler emirleri uygulamalarına karşın yemekleri ikram ederken özür diledi. İçinde canlı bir balığın yüzdüğü buz kalıpları sunuldu. Hızla eriyen buzların içinde kendine yol bulmaya çalışırken gözleri kocaman açılmıştı.

Isla, Oro'nun öfkesinin sıcaklığını hissetti, neredeyse balığı özgür bırakacak kadar yoğundu ama Oro'nun yüz ifadesi değişmemişti.

Oro ağzını açmıştı ki kapılar sonuna kadar açıldı. Isla, Cleo'nun etkileyici bir şekilde içeri girmesini bekliyordu.

Kapıda bir Moonling duruyordu ama hükümdar değildi. Adamın gövdesinin yarısına kadar inen uzun beyaz saçları neredeyse teninin rengindeydi ve elinde bir asa vardı.

"Soren!" dedi Oro. "Bize katılman ne kadar güzel! Şaka anlayışın bu sanırım?"

Moonlingli adam -Soren- dudaklarını sarkıttı. “Bu daha çok bir beyan. Geç kaldığım için kusura bakmayın ama önünüzdeki buz bloklarının aksine adanın durumunu düşününce iştahım kaçtı.”

“Cleo kendi yerine seni mi gönderdi?” diye sordu Azul.

Soren başıyla onayladı. Moonling hükümdarı için ayrılmış boş sandalyeye oturdu.

Oro ayağa kalktı ve som altından masanın ortası içe çöküp bir havuza dönüştü. Buz blokları içine düştü, sonra eriyip havuzu doldurdu. Balık rahatça içinde dönmeye başladı.

Centennial’dan önce Isla’nın soğuk bir kral olduğunu düşündüğü Oro, Soren’e bakıp, “Yemek bittiğine göre neden bize Moonling’in nasıl olduğunu anlatmaya başlamıyorsun?” dedi.

Moonlinglinin uzun parmakları esasının tepesindeki değerli taşın üzerinde dolaştı. “Köprümüzü Ana Kara’ya verdiğimizizi elbette biliyorsunuz.”

“Başka bir beyan mı?” diye sordu Oro.

Moonlingli omuz silkti. “Koruma amaçlı. Lanetler insanları temkinli yaptı ve adada düşmanlarımızın olduğunu biliyoruz.” Gözlerini Isla’ya dikti.

Isla az kalsın gülecekti. Adamın sunduğu sebep bu muydu? Isla mıydı? Moonlingli asiller ona suikast düzenlemeye çalışmıştı ve bizzat Cleo az kalsın işi bitirecekti. Yeni kazandığı güçle Isla’nın intikam alacağını düşünüyorlardı.

Yine de bu saçma bir sebepti.

Oro adama baktı. “Peki ya donanmanız?”

Moonlingli asil önüne konan alevli kadehten bir yudum aldı. “Elbette yeni Moonling topraklarına yelken açabiliriz. Halkımızı bir kez daha bir araya getirmek için.”

Bu kısmen doğru olabilirdi ama tek sebep bu değildi ve Isla, Oro’nun ve onun sezgisinin bunu bilmesini istemiyordu. Cleo, uzaklara yolculuk Moonlingler için ölüm cezası olduğu zamanda kendi donanmasını kurmuştu.

“Onları nasıl bir araya getireceksiniz?” diye sordu Azul. “Yeni Moonling topraklarından Lightlark’a getirerek mi? Yoksa Lightlark’tan yeni Moonling topraklarına götürerek mi?”

Oda sessizleşti, birden enerjiyle yüklendi. Oro’ya konuşmasından bildiği kadarıyla bu en büyük sorundu. Lanetler kırıldıktan sonra diyarların pek çok halkı kendi yeni diyarlarını kurmak için yüzlerce kilometre uzaklardan Lightlark’a kaçmıştı. Bazıları adada kalmıştı. Lanetler sona erdiğine göre hükümdarlar onları geri mi gönderecekti? Lightlark’tan temelli mi ayrılacaklardı?

“Hükümdarım henüz karar vermedi,” dedi Soren sadece.

Oro, Azul’la konuşmak için başını çevirdi. “Skylingler peki?”

Azul başıyla temsilcileri gösterdi. “Bunlar seçilmiş yöneticiler Sturm.” İri yarı adam gözlerini karşı duvardan ayırmadan başını salladı. “Ve Bronte.” Ufak tefek kadın belli belirsiz gülümsedi.

“Her Skyling’in seçim hakkı var,” dedi Bronte. “Ya yeni Skyling topraklarına gidecek ya da burada, Lightlark’ta bizimle kalacak.”

Bu diyarlarına uygun bir durumdu.

Sturm başıyla onayladı. “Yeni topraklarımıza gidiş geliş hâlâ çok uzun olsa da yeni nesillere uçma sanatımızı öğretmeye başladık. Bu amaçla rüzgâra hükmetmek için mekanizmalarımız var.”

Oro başıyla onayladı. Kendi temsilcilerine dönmüştü ki Azul, “Bir şey daha var,” dedi. “Adada isyan çıktı çıkacak. Casuslarımız rüzgârla taşınan fısıltıları duyuyor.”

Oro’nun yüzü asıldı. “O fısıltılar ne diyor?”

“İnsanların lanetleri kırmanın ya da hükümdarlar olarak karar almamızın bu kadar uzun sürmesinden memnun olmadığınızı söylüyor.”

“Hangi diyar?” diye sordu Oro.

“Hepsi. En azından Lightlark’ta olanlar,” dedikten sonra Soren’e baktı. “Evet, Moonlingler bile.”

İsyan. Lightlark’taki insanlar Oro’yu ya da diğer hükümdarlardan birini devirmeyi gerçekten dener miydi? Yasal vârisler olmadan iktidarları tam bir monarşiydi. Bir hükümdarı öldürmek diyardaki herkesin ölümüyle sonuçlanacaksa isyan boşunaydı.

Herkesin bakışları ciddileşti ama hiç kimse şaşırmış gibi görünmüyordu. Isla o zaman isyanın Lightlark’ta yeni bir kavram olmadığını anladı.

Oro, gözlerini Soren’e dikerek, “Doğrudan insanlarla konuşmak için tüm adaları ziyaret etmeyi planlıyorum,” dedi. “Bunun herkese kederlerini hafifletmek için bir şans vereceğini umuyorum.”

Oro temsilcilerine döndü. “Enya, Urn ve Helios benimle olacak.” Sunlinglerin yeni toprakları yoktu, hepsi hem Sunling’in hem de Lightlark’ın hükümdarı olan Oro ile kalmıştı. “Pek çoğunuzun bildiği Ana Kara’daki saraya da hizmet ediyorlar. Beş yüz yıl karanlıkta kaldıktan sonra altyapımızı ve rutinlerimizi normale döndürmeye çalışıyoruz.” Isla’ya küçük bir bakış atarak, “Ayrıca lejyonumuzu da hazırlıyoruz,” diye devam etti. “Lanetlerin kırılmasıyla Grimshaw’ın bunu saldırmak için bir fırsat olarak göreceğini tahmin ediyoruz.”

Bu, onun görüşüne bir cevaptı, Isla anlamıştı. Oro onun görüşünü ciddiye alıyordu.

Soren’in yüzü asıldı. “Onun da babası gibi aynı tutkuya sahip olduğuna mı inanıyorsunuz?” Isla, Grim’in babasının da lanetlerden yıllar önce Lightlark’a savaş açtığını biliyordu. Nightshade adayı kontrol etmek istiyordu.

“Belki öyledir,” dedi Oro. “Kesin bildiğimiz tek şey, Nightshade’in lanetler kırıldığından ve halklar bölündüğünden bu yana daha güçlü olduğu. Yekpare bir savunma kurmak için birlikte çalışmalıyız.”

Onaylayan mırıltılar ve bir Nightshade saldırısına karşı şüpheli fısıltılar duyuldu.

“Birlikte çalışmak derken?” dedi Soren. Isla’ya baktı. “Tüm Wildlingler Lightlark’tan ayrıldı. Diyarınız ne durumda?”

Lanetlerden sonra Isla iyileşirken halkını kurtarmak için topraklarına güç zerk etmişti. Gece geç vakitte portal cihazıyla onları gizlice görmeye gitmişti. “Wildlingler ana yiyecek kaynaklarını değiştirmeye başladı.” Soren’in yüzündeki açık seçik tiksintiyi gördü çünkü eskiden halkı insan kalbiyle besleniyordu. “Halkım ürünlerini hasat etmeye başladı ama şu an tarıma bağlı oldukları için beslenme biçimi ve tarımı birleştirmek için yardıma ihtiyaçları var. Ben...”

“Sizden kaç kişi kaldı?” diye sözünü kesti Soren.

Isla’nın yüzü düştü. “Emin değilim. Bildiğiniz gibi...”

“Emin değil misiniz?” diye sordu Soren kaşını kaldırarak.

Isla yüzünün yandığını hissediyordu. Bu makul bir soruydu. İyi bir hükümdar nasıl cevap vereceğini bilirdi.

“Halkınızın çoğu iktidara boyun eğmeyi biliyor mu?”

“Bilmiyorum.”

“İşkân ne durumda? Son yüzyılda üreme oranınız nedir?”

“Öğreneceğim,” dedi Isla dişlerinin arasından.

“Peki, siz...”

“Yeter!” dedi Oro. Moonling’e döndü. “Soren, halkını bu kadar çok merak ediyorsan Isla senin yeni Wildling topraklarını ziyaret etmenden eminim mutluluk duyacaktır.”

Soren bunu yapmaktansa gözüne çatal saplamayı tercih edermiş gibi baktı ama bir şey demedi.

Isla gözünü masadan ayırmıyordu. Boğazı sıkışmıştı. Ciğerleri normal boyutlarının yarısı kadar küçülmüş olsa da zor nefes alıp veriyordu.

Bir hükümdar olmayı hak etmiyordu. Bir süredir bunun farkındaydı ama Soren’in peş peşe soruları onu bu belirsizlik-

ten kurtarmıştı. Poppy ve Terra, Isla Centennial'da eğitimdeyken diyarı yönetmişti ama artık yoklardı. Isla onları sürgüne göndermişti.

Isla ilk defa hata yapıp yapmadığını düşünüyordu.

Kendini Starling temsilcisi olarak tanıtan Maren boğazını temizledi. Herkes ona döndü, tüm odada bir enerji dolaştı sanki. "Asırlardır hep sonradan akla geliyoruz. Sizin kadim hayatlarındaki önemsiz bir şeyiz. Harcanabilir bir halkız. Gecenin bir vakti alınıp götürüldük. Çalışmaya zorlandık. İşkence, daha kötü şeyler yaşadık." Kral'a baktı. "Suçlu bulunanları idam ettiniz ama pek çoğuna hiçbir şey olmadı." Yüzü düştü. "Yıldız Adası harap hâlde. Yeni toprakların çok daha iyi olduğunu hayal bile edemiyorum." Isla'ya baktı sonra. "Yeni bir hükümdara ihtiyacımız var."

Kendi diyarının durumunu bu kadar kötü anlattıktan sonra Starlingli bu kadın yardım için ciddi ciddi nasıl Isla'ya bakabiliyordu?

Soren yüzünü ekşitti. "İstediğin şey imkânsız. Hiç kimse iki diyarın hükümdarı olamaz."

"Bir Starling hükümdarı olarak tüm gücü kabul etti," dedi Azul.

Soren bir kahkaha attı. "Kız kendi diyarını bile yönetemiyor. Sen şimdi ona iki diyarı mı vereceksin?"

"Kızın bir adı ve bir ünvanı var!" dedi Oro ve sesi tüm salonda yankılandı. "Ona tüm hükümdarlara gösterdiğin saygıyla hitap edeceksin yoksa seni şatonun şöminesinde çıra olarak kullanırım!"

Isla kaskatı kesildi. Oro'nun savunması çok sert olmuştu. Isla çevresindeki yüzlere baktı ama şüpheli bakışlardan çok utanmış yüzler gördü.

Soren'in gözleri çakmak çakmak oldu ama sonra saygıyla başını eğdi. "Affedin beni, Kralım."

"Benden özür dileme!" dedi Oro.

Soren isteksizce Isla'ya bakıp, "Özür dilerim, hükümdarım," dedi. Isla sadece ona baktı. Soren sonra Kral'a döndü. "Saygısızlık etmek istemem," derken sesinde sinsice bir ton vardı. "Ama tek bir hükümdara bu kadar güç vermenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum..." Kelimelerini düşünürken tereddüt etti. "Siz, Kralım, sadece siz birden fazla diyara hükmedebilirsiniz."

Oro'nun bakışı Moonlingliyi alevler içinde bırakmaktan bir adım uzaktaydı sadece. "Azul haklı. Bir Starling hükümdarı olarak tüm güce sahip ve Starlingler hâlâ hayattaysa onun sayesinde olduğunu size hatırlatırım." Isla'ya baktı. "Kabul edip etmemek onun sorumluluğunda."

Isla sessizdi. Şu an buna karar verecek durumda değildi. Kalbine bir hançer saplamayı ne kadar istese de Soren haklıydı. Bırak iki diyarı, bir diyarı bile doğru dürüst nasıl yönetileceğine dair hiçbir fikri olmadığını az önce herkese göstermişti. En zayıf iki diyar, lanetlerden en çok zarar görmüş iki diyar ve şu an bir tanesi en çok desteğe muhtaç durumda.

"Bu nasıl olacak?" diye sordu koyu kızıl saçlı kadın. Enya. Sesi rahatsız edici ve derindi. Başını yana eğerken Isla'yı dikkatle ölçüp biçti. "Ona taç mı giydirilecek? Resmen bir hükümdar olduğu mu bildirilecek? Zaten gücü var, sadece bir tören yapmaya bakar her şey."

"İnsanlar bundan hoşlanmayacak," diye mırıldandı Skylingli kadın olan Bronte. Sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

"Elbette hoşlarına gitmeyecek!" diye mırıldandı Maren öfkeyle. "Çünkü bu, bizi sömürmeye devam etmelerini daha fazla zorlaştıracak."

Sanki onu duymamış gibi yaşlı bir Sunling, "Kim konuştu?" dedi yüksek sesle.

Kendisiyle konuşulduğunun bile farkında olmayan Sturm'a, "Her şey harika gidiyor," dedi Soren düşüncesizce.

"Ben konuştum!" dedi Maren, sesinde giderek artan bir

heyecan ve hayal kırıklığı varken yüzünde öfkeli bir ifade berrirmeye başlamıştı.

“Yapacağım!” dedi Isla, ayağa kalktı ve sürüp giden bu karmaşaya bir son verdi.

Sessizlik.

“Emin misin?” dedi Oro. Oro, sanki odada yalnızca ikisi varmış gibi bakıyordu.

“Evet,” dedi ama emin olduğu tek şey, Maren’in onun en iyi hükümdar olmadığını bildiği ama buna rağmen ondan yardım istediğiydi. Starlingler çaresiz olmalıydı. Bunun için doğru seçenek değildi, elbette değildi.

Hayır, bu doğru değildi. Isla doğru seçim olabilirdi.

Isla onlara hayır diyemezdi, özellikle son birkaç asırdır sürmüş olan zulmü duyduktan sonra. O korkunç şeyleri duyup da hiçbir şey yapmazsa bu onu ne yapardı? Lightlark ve halkı hemen sonrasında bir kaosa sürüklenecekse en iyi arkadaşını öldürüp lanetleri kırması neye hizmet ederdi?

Soren’in gözlerine bakarak, “Resmen Starling’in yeni hükümdarı olacağım,” dedi. “Bir taç giyme töreni olacak.”

4. BÖLÜM SEÇİMLER

“Nasıl yöneteceğimi bilmiyorum!” diye itiraf etti Isla. Juniper’in eski barında Azul karşısında oturuyordu. Tezgâhın gerisindeki likör şişeleri hâlâ doluydu. Kıvrımlı sandalye ve masaların üzeri toz bile toplamamıştı. Cesetlerin ve kanın ica-bına bakılmıştı ama Isla haftalar önce onu orada ölü bulduğu o güne dönmüştü. Celeste ile birlikte.

Aurora.

Sır saklayan bar sahibi onun yüzünden ölmüştü. Isla’ya yardım etmişti. Ona yardım eden tek adalılardan biriydi.

Bu yüzden daha iyi biri olmak istiyordu. Bar sahibinin kendisini feda etmesine değer bir insan.

“Çok dramatik bir açıklama. Çok sevdim.” Azul geriye yaslandı, önünde bir bardak mineralli su vardı, baloncuklar patlarken havaya böğürtlen benzeri bir koku saçıyordu. “Yönetmek istiyor musun, Isla?”

Hayır. İlk yanıtı buydu. Ama bunu yüksek sesle söylemek bencillik olurdu. Bu yüzden, “Başka seçeneğim var mı?” diye sordu.

Skyling hükümdarı kaşını kaldırdı. “Her zaman bir seçeneğin vardır.”

Skylingler demokrasilerinin bir kanıtı olarak seçeneğın olmasına her şeyden çok değır verırlardı. Çok cezbedıcı bir ilke, diye düşündü Isla. Ama tüm bu sorumluluğı başka birisine veremiyordu.

“Öyle mi?” dedi Isla, sesi düşündüğünden daha tız çıktı. “Şu an hem Starling’i hem de Wildling’i yönetme gücüne sahibim. Başka kim onları yeniden ayağā kaldırabilirdi ki?” Azul sadece baktı ona, bunun üzerine Isla devam etti. Azul’un sessizliğı onu bir nedenle öfkelendirdi çünkü tüm bu sorular gerçektı ve onlara cevap istiyordu. “Hım?” dedi Isla. “Odama geri dönüp ölmelerine izin mi vermeliyim?”

“Yapabilirsin.” Azul omuz silkti, kusursuz bir şekilde manikür yapılmış bir tırnağına baktı. Her yeri her zamanki gibi tertemizdi. “Ancak sen bunu yapmamayı seçiyorsun.” Bakışları birleşti. “Öyle değil mi?”

Onunla buluşmayı Isla istemişti. Asillere ve temsilcilere taç giyeceğini bildirmişti. Tek bir seçim değil, seçimler yapmıştı.

“Öyle,” diye mırıldandı.

Azul’un mükemmel dişleri göründü. “Güzel. Şimdi açıklığā kavuştu... Elbette nasıl yöneteceğini bilmiyorsun, Isla.” Adamın sesindeki merhamet onu hazırlıksız yakaladı. “Yirmilerimdeyken oğlanlarla gezip tozuyor ve kendimden başka kimseyi düşünmeden yiyip içiyordum.” Gülümsemesi hüzne boğuldu. “Yönetmeyi seçtiğinde halkının refahını ve mutluluğunu kendininkinden üstün tutacağına yemin ediyorsun.”

Isla’nın yüzü düştü. Bunu korkunç bulmasından utandı.

Yaşadığı onca şeyden sonra kimseyi kendinden önde tutmak istemiyordu. Bir insan için bu çok fazlaydı. Kalbiyle birlikte güveni de kırılmıştı. Verebileceğı geriye pek bir şey kalmamıştı. Kalan parçalarıyla bencil olmak istiyordu. Bunu hak etmemiş miydi?

“Anlıyorum,” dedi Azul.

“Neyi?”

Azul kendi kendine mırıldanmaya başladı ve rüzgâr da sanki onu taklit ediyordu. Nasıl olduysa odanın içinde bir rüzgâr dolaştı ve barın tüm kapıları ve pencereleri kapalı olmasına karşın saçlarını havalandırdı. “Elbette.”

“Elbette ne?”

Skyling hükümdarı ellerini önünde birleştirdi. “Wildlingli tebaana yakın mısın, Isla?”

“Değilim.”

“Senin güçsüz olduğuna inandığını bilmiyorlardı, değil mi?”

Isla başını iki yana salladı.

“Onlarla ilişkin nasıldı?”

Isla bir omzunu kaldırdı. “İlişki yoktu. Tüm kararları gardiyanlarım alıyordu. Onlar yönetiyordu. Sırrım yüzünden gözden uzak tutuluyordum. Sadece geçit törenlerinde uzaktan görülüyordum.” Dudağının içini ısırdı, Poppy’nin yelpazesıyla bileğine vurmasına neden olan bir alışkanlıktı. “Dürüst olmam gerekirse benim kanımdanlar, benim sorumluluğum onlar, onlar için her şeyi yaparım... Ama benim için yabancılar.”

Azul başını salladı. “Elbette öyleler,” dedi ve Isla’nın duygularını onaylaması... Sesindeki şefkat... Bunlar Isla’nın hiç yaşamadığı şeylerdi. “Buradaki Starlingler de yabancı. Onları umursamıyorsun.” Azul omuz silkti. “Bu ada umurunda değil.”

Sesinde bir eleştiri yoktu. Gözlerinde nefret yoktu. Azul sadece başını sağa sola salladı. “Nasıl olsun ki? Sadece birkaç aydır buradasın. Hayatının en kötü anlarının çoğunu burada, Lightlark’ta yaşadın. Lanetlerden önce geçmişte güzel anıların yok ve Wildlinglere bakış açıları yüzünden pek çok kişi senden nefret ediyor.”

Söylenen her şey doğrudu. Isla, Azul’un ses tonunun

sözleri daha az ya da daha çok kırıcı yaptığını söyleyemezdi.

“Yeni Wildling topraklarına dönecek misin, Isla?”

“Planım öyle.” Portal cihazını nasıl çalıştırıp oraya gittiğini anlattı. Gerektiğinde yeni Skyling topraklarını görmek için portali kullanabileceğini söyledi.

Azul’un gözleri merakla parladı. “Büyüleyici... Teklifin için teşekkür ederim ama demek istediğim Wildling’e temelli dönecek misin?”

Temelli. Centennial bitmeden önce Isla, Lightlark’ta kalmayı bile hayal edemezdi. Şimdi işler değişmişti. Isla değişmişti.

“Hayır.”

“O zaman burası senin evin,” dedi Azul. “Sen seçilmiş olansın.” Ayağa kalktı, tek sırdaşı gibi görünen bir rüzgâr açık mavi pelerini dalgalandırdı. “Burayı ve iki diyarını sevmeyi öğren. Bağlantı kurmak tebaaya değil, lidere bağlıdır.” Elini uzattı. “Benimle gel.”

Isla sorgusuz elini tuttu, iki elindeki yüzükler rüzgâr çanları gibi çınladı. “Uçmayacağız, değil mi?”

Azul gülümsedi. “Bana güveniyor musun?”

“Evet,” dedi Isla, bu doğrudu. Bunu biliyordu ama alternatifleri var mıydı? Kendini sonsuza dek kapatmak mıydı? Centennial bittiğinden beri etrafında bir duvarın yükseldiğini hissediyordu. Dikkatli olmazsa duvar aşılabilir olacaktı.

Azul’dan kendisi yardım istemişti. En azından onun içeri girmesine izin verebilirdi.

Birlikte barın arka kapısından bir ara sokağa çıktılar. Azul elini uzattı. “İzin verir misin?”

Isla onun elini tuttu.

Sonra havadaydı. Azul’un uçuşu Oro’nun uçuşundan daha yumuşaktı.

Lanetlerin kırılmasından sonra Gök Ada değişmişti.

Aşağıda daha önce inşa edilmiş şehir üstte yüzen şehir için terk edilmişti, pek çok Skyling sakini uçmak uğruna yürümeyi hemen bırakmıştı. Bir şato bulutların arasına rahatça inşa edilmişti, boş bir sayfayı süslemeye hazır tüyler gibi kuleleri göğe yükseliyordu. Sarayın önünde bir fıskiye den fışkıran sular akla gelebilecek her türlü renkte parıltılar saçarak havuza dökülüyordu.

Ve herkes uçuyordu.

Sanki hava uzun zamandır boşmuş da en sonunda bir işe yaramış gibi her şey doğal görünüyordu. Isla sadece Oro'yu uçarken görmüştü, şimdi de Azul'u. Bunda abartacak çok fazla şey olduğunu düşünmüyordu. Uçmak el yazısı gibiydi, herkesin kendine has bir imzası vardı. Kimisi Azul gibi uçmayı koreografisi yapılmış bir dans gibi zarif hâle getirirdi. Kimisi de Oro gibi sanki kimsenin görmediği peş peşe görünmez köprülerden geçiyormuş gibi gökyüzünde hızlı hızlı adımlar atardı uçarken.

Kimisi de uçmazdı. Kanatları olan mekanizmalar kullanır ve icatlarını güçlendirmek için rüzgârı kontrol ederdi.

Azul onu rüzgârla sarıp sarmalamıştı. Isla hemen onun yanında süzülüyor -ne olur ne olmaz diye adamın bileğini sımsıkı tutuyordu- ve elinden geleni yapıyordu.

"Diyarının laneti..."

"En iyilerden biri," diye tamamladı Azul.

Beş yüz yıl boyunca uçamamak bir toplum için korkunç bir şey olmalıydı, her gün güçlerini bir kumaş gibi ilmek ilmek dokumuşlardı ama yirmi beş yaşında ölümün eline düşmek ya da hayatta kalmak için kalp yemek kadar kötü olamazdı. Ama korkunç bir şeydi elbette. "Azul. Olayın olduğu gün..."

"Çok insanımızı kaybettik. Hepsi gökten yere düştü."

Isla gözlerini kapattı. Hiçbir açıklama olmadan onların düşerek öldüğünü düşünmek... Azul'un bileğini daha çok sıkı.

“Uçmak bizim için çok doğal, ufacık bir güçle bile bunu yapanlar var. Ancak düşüşlerini yumuşatması için rüzgârı kullanacak kadar yetenekli ya da hızlı olmayanlar ölüp gitti.”

Şatoya varmışlardı. Bulutlara inerek -İsla'nın buna zerre itimadı yoktu- girişe doğru süzölmeye devam ettiler.

Tavan diye bir şey yoktu. Tek bir hareketle sarayın içine girebilir ve çıkabilirdiniz. Şatonun odaları vardı ama merdivenleri yoktu. Farklı katlara ulaşmak ve ana salondan çıkmak için uçmanız gerekiyordu. Bu sarayın lanetlerden sonra neden terk edildiğini görebiliyordu.

İsla, lanetleri yüzünden Skylinglerin yıllarca kaç tane önemli kaynağa birden erişimlerini kaybettiklerini düşündü. İlk defa Skyling'e gelmişti, şehirdeki en yüksek binanın üzerindeki şatonun altına kadar ulaşan bir kulesi olduğunu görünce şaşırmıştı. Kaybettikleri şeylere ulaşmanın tek yolunun bu olduğunu artık anlıyordu. Burayı inşa etmek zorunda kalmışlardı.

Yüksekte hava incelmışti ve soğuk yüzünden cildi karıncalanmıştı ama Skylinglerin bu pek umurlarında değil gibiydi. Diyarlarının onuruna açık mavi kıyafetler giiyorlardı ve İsla diğer diyarlardan çok daha fazla çeşide sahip olduklarını gördü. Elbise pek yaygın değildi, İsla bunun çok faydalı bir seçim olduğunu düşündü. İsla şu an havada süzölürken elbisesinin ve pelerinin onu dengede tutacak kadar ağır olmasına seviniyordu.

Skylingler yanlarından geçerken Azul'a saygı gösteriyor, sevinçle gülümsüyor ve sırtına vuruyordu. Pek çoğu başıyla İsla'ya da selam veriyordu. Bazıları merakla bakıyor, bazıları da gülümsüyordu.

Şatonun tepesine uçtular, oradan saraya ve altında süzölen şehre baktılar. Azul bir pazardaki yüzlerce insanı gösterdi, bulundukları yerden karınca gibi görünüyorlardı ve bir de kilometrelerce uzaktaki sıra dağları işaret etti. Gök Ada onun görebildiğinden çok daha uzaklara kadar devam ediyordu.

“Onlar benim amacım,” dedi Azul. “Lanetlerden sonra Lightlark’tan ayrılmak kolay değildi ama halkım seçime gitti ve pek çoğu adanın belirsiz geleceği için gitmeyi istedi. Yeni Skyling ülkesiyle ve son birkaç asırdır yarattıklarımızla gurur duyuyorum ama gücümüzün kalbinin burada olduğuna hiç şüphe yok.” Azul sanki adanın damarlarında dolaşan gücü koklayabilir, tadabilir ve hissedebilirmiş gibi derin bir nefes aldı. “Nasıl yönetileceğini sana öğretebilirim, Isla. Bunu kendin bulmak zorundasın. Tek bildiğim halkımın çıkarlarını ve refahını kendiminkinden üstün tuttuğum. Her gün... Benim devam etmemi sağlayan, kederli bile olsam, tek şey onlar.” Isla’ya yandan bir bakış attı. “Lanetler sona erdiğine göre bir vâris vermen için üzerinde baskı olacaktır.”

Isla dönüp ona baktı. “Ne?”

“Halkın geleceklerini güvenceye almak isteyecektir.” Azul iç çekti. “Hükümdarların güvenliğini sağlama almak için son birkaç asırdır pek çok önlem alındı. Halkım korumam için sürekli bir lejyonun etrafımda olması için oy kullandı. Başka yeni ülkelere seyahat etmeye iznim yoktu.”

Bu, Isla’nın kendi başına yaptığı seyahatlerinin daha pervasız görünmesine neden oldu. O an Poppy ve Terra’nın neden bu kadar katı olduklarını anlamaya başladı.

Isla bir vâris bırakmak istemiyordu.

Hazır değildi. Bu onu korkunç biri yapmaz mıydı? Hatta bencil?

Ayrıca ölümünün halkının da sonu olacağını bilerek geri kalan hayatını izole ve etrafı askerlerle çevrili olarak geçirmek de istemiyordu.

“Bildiğimiz yolun dışında vâris bırakmanın başka yolları da var,” dedi Azul. “Hükümdarların sevgi bağı ya da özel yadigârlarla güçlerini aktarmaları mümkün.” Bağ yapıcı gibi, diye düşündü Isla. “Ancak bedeli yüksek. Gücünü kalıcı olarak aktarmak bir hükümdarın hayatını gözle görülür şekilde kısaltır.”

Uygulanabilir bir seçenek gibi görünmüyordu. Zaten bir tanecik hayatı vardı. Onu da elinden geldiğince yaşamak istiyordu.

“Kusacakmış gibi görünüyorsun,” dedi Azul.

“Yükseklikten.”

Azul gerçeği biliyormuş gibi bir ses çıkardı. “Yönetmek bir onurdur ama her zaman bir zevk değildir, Isla.” Isla’nın elini sıktı. “Halkını görmeye git. Karşılarına çık. Onlara karşı dürüst ol. Onların hükümdarısın. Sen kendini buna layık gör ya da görme, sen sahip oldukları tek şeysin.”

İşte Isla’nın en çok korktuğu şey buydu.

5. BÖLÜM TAÇ GİYME

Isla'nın düşündüğünden çok az Wildling kalmıştı.

Aylar önce halkına hitap etmişti. Şimdi sadece bir grup vardı. Zayıf görünüyorlardı. Centennial'a yapacağı yolculuğa odaklandığı için bunlar daha önce fark etmediği detaylardı. Şu an her şeyi açık seçik görüyordu. Saçları kötü kesilmiş kısa saçlı bir kadının yırtık kıyafetinin altından kaburgaları görünüyordu. Bir başkasının yüzü solmuştu, dudakları çatlamıştı ve sanki kam çekilmiş gibiydi. Yetecek kadar yiyecek üretmeyi öğrenmişlerdi, Isla onları görmüştü. Onları yeniden sağlığına kavuşturacak olan sürekli besin kaynağını elde etme biraz zaman alacaktı.

Bazı detaylar bire bir aynıydı. Halkının bir kısmının yanında tıpkı gittiği gün olduğu gibi hayvanları vardı. Wildlingler canlılara olan sevgileriyle bilinirlerdi. Poppy'nin kafasının etrafında uçup duran bir sinek kuşu vardı. Terra'nın ise büyük bir panteri.

Isla da hep bir hayvanı olsun istemişti. Belki böylece kendini daha az yalnız hissedirdi.

Isla konuşmak için ağzını açtı. Bir şey diyemeden Isla'nın beklemediği bir şey yaptılar. Hak etmediği bir şey.

Oradaki insanlar tek tek eğilip onu selamladı.

“Hayır, ben...”

Halkı daha önce bunu hiç yapmamıştı. Isla bunu asla talep etmemişti. Bu, onun alışkın olduğu bir gelenek değildi.

Bundan hoşlanmadı. Bir endişe dalgası kapladı bedenini ve ona bağırımlarını, adını söylemelerini, bu ana gelene kadar yaptığı tüm yanlış şeyleri ona anlatmalarını bağıra bağıra söylemek istiyordu. Hepsi de can çekişiyor gibi görünüyordu. Isla bir kahraman değil, bir kaybedendi.

Isla geri çekildi, boğazı tılandı, o sırada yanında kapibara olan bir kadın, “Lanetleri kırdın,” dedi. “Diğer hükümdarların asırlardır yapamadığını yaptın.”

Isla’nın yüzü düştü. “Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Terra söyledi.”

Terra. Bu isim bir hançer gibi göğsüne saplıydı. Lanetleri kıranın o olduğunu gardiyanları nereden öğrenmişti? Onu sürgüne gönderdikten sonra Terra neden onlara söylemişti?

Isla’nın emrine karşı mı gelmişti? Burada, hâlâ yeni ülkede miydi?

“Terra nerede?” diye sordu kadın. “Buradaydı, sonra birden ortadan kayboldu. Ya Poppy?” *Hayır. Burada değiller.*

“Bilmiyorum,” dedi Isla dürüstçe. Onlara sürgünü anlatmayı düşündü ama önce onların desteğine ihtiyacı vardı. Halkı ona mı yoksa doğduğundan beri Wildlingler yöneten gardiyanlara mı sadık olacaktı? “Lütfen kal,” dedi. Onlara diğer her şeyi anlattı. Hiçbir gücü olmadan doğduğuna inanıyordu. İstediginde onun portaldan geçmesine izin veren bir aleti vardı. Şu an Starling gücüne de sahipti. Sözlerini bitirince, “İyi bir hükümdar değildim,” dedi. “Neler yaşadığınızı bilmiyorum. Lütfen açık açık söyleyin. Sorularınız olduğunu biliyorum. Sorun bana. Neye ihtiyacınız olduğunu anlatın.”

Bir şey görür gibi oldu. Isla arkasına döndü ve ufacık bir anda Grim’i kalabalığın arasında onu izlerken gördü.

Donup kaldı. Midesine kramp girdi korkudan.

Göz açıp kapayıncaya kadar Grim kayboldu.

Birisi soru sordu ama o duymadı bile.

Başını iki yana salladı. “Özür dilerim, ne dedin?” Kulakları çınlıyordu. Önce Aynalar Mekânı’ndaki görü. Sonra kafasında çınlayan sesi. Şimdi de onu görüyordu. Sonra ne olacaktı?

“Neyim var?” diye düşündü Isla.

“Adada neler olduğunu sordum.”

Isla ne kadarım söylemesi gerektiğini düşündü. “Şu an Lightlark’ta belirsizlik hâkim. Diyarlar bölünmüş hâlde. İsyan işaretleri var. Geçmişte yaptıkları gibi Nightshade’in yeniden saldırabileceğine dair sebeplerimiz var.” Gülümsemeye çalıştı. “Bunların hepsi halledilince bir gün hepinizi Lightlark’a geri götürmeyi umuyorum. Beş asırdır bizim evimiz ama güçsüz. Lightlark her zaman ait olduğumuz yerdir.”

Bazı mırıltılar oldu ama kimse bir şey demedi. Isla bunun iyiye işaret olmasını umdu.

Elinden geldiğince sorularına cevap verdi, sonra saçlarının ucuna liderliğin rengi olan mor renkte çiçekler takmış kadını gördü. Uzun boylu, açık tenli, siyah saçlı ve parlak gözleri olan bir kadındı. Adı Wren’di ve Isla onun yeni ülkedeki büyük köylerden birini yönettiğini öğrendi.

“Neden insanların bir kısmı diğerlerinden ayrı duruyor?” diye sordu Isla. Aylar önce halkı böylesine ayrı gayrı değildi. Bazıları dip dibeyken bazıları kıyıda köşede duruyordu.

Wren bir an ona baktı. “Saygısızlık etmek istemem ama siz lanetlenmediniz. Yemek için başka insanları öldürmenin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Yeterince olmadığı için hep aç olmanın.” Başını iki yana salladı. “Hayatta kalmak için yaptığımız pek çok şeyle birçoğumuz gurur duymuyor.”

Isla’nın gözleri yaşla doldu. Tüm hayatı boyunca düşün-

düğü en korkunç şey odasına kapatılıp sürekli eğitim yapmaya mecbur bırakılmaktı. Bu insanların yaşadıklarıyla kıyaslanınca kendi yaşadıkları hiçbir şeydi, bunu şimdi anlıyordu. “Neye ihtiyacınız var?” diye sordu Isla. “Nasıl yardım edebilirim?”

Wren dudaklarını sımsıkı bastırdı. “Yavaş yavaş yiyecek üretmeyi öğreniyoruz. İşleri kendi başımıza öğrenmemiz sanırım iyi oldu. Her zorluk... Şu an katlandığımız şey sadece onun bir gölgesi.”

“İhtiyacınız olan bir şey olmalı,” dedi Isla. “Bazılarınız hâlâ aç görünüyor. Daha fazla yiyecek getirebilirim. Başka ürünleri nasıl hasat edeceğinizi gösterecek ya da evleri yeniden inşa etmenize yardım edecek insanlar getirebilirim.” Yaptığı gizli yolculuklarda köylerin durumunu görmüştü. Bazıları zamana karşı ayakta durmuşken bazıları yıkılıp gitmişti. “Ben...”

Wren onun sözünü kesti. “Starlingler nasıl?”

“Bilmiyorum. Davet edildim ama henüz ne yeni ülkeyi ne de adayı görmeye gittim.”

“Onlara yardım et,” dedi kadın. “Bizim kaynağımız var. Daha yaşlıyız. Onlar daha genç. Bizden daha çok ihtiyaçları var sana.” Hüzünle gülümsedi. “Vicdanımızı temizlememiz için yardım edebilir. Onları... Yerine, bir şekilde başka bir diyara yardım ettiğimizi bilmek...”

Onları öldürmek.

Isla başıyla onayladı. “Geri geleceğim. Taç giyme töreninden sonra yardım ve kaynakla geleceğim.”

Wren başını salladı. “Bekliyor olacağız.”

Uzakta çanlar çaldı. Hava denizden gelen tuz ve şatonun altında kurulan panayırdan yükselen yanık bal kokusuyla insanın genzini yakıyordu. Tüm arabalar türlü türlü kızarmış tohumla doluydu ve orkestra enstrümanları hazır hâlde bekliyordu ama henüz çalmaya başlamamışlardı.

Isla kapıların hemen gölgesinde, aşağıda bekleyen binlerce insanın görüş açısından uzak hâlde merdivenlerin başında duruyordu.

Starling taç giyme töreni bugündü ve görünüşe göre Lightlark'taki herkes katılmıştı.

Neredeyse herkes.

"Moonling hâlâ yok," dedi Ella sessizce arkasından çünkü Isla ona kontrol etmesini söylemişti. Genç Starlingli, Centennial boyunca onun hizmetçisi olmuştu. Isla göremediği ya da duyamadığı neresi varsa Ella'yı gözü ve kulağı yapmıştı.

Çanlar sustu. Zaman gelmişti.

Isla bir adım attı.

Gümüş boncuklardan yapılan elbisesi incecik bir yıldız ışığı gibi parlıyordu. Merdivenlerden inerken, pelerini arkasında dalgalanırken ışık saçıyordu.

Kendi diyarının ötesine yaptığı yasak yolculuklarda sadece giymeye cesaret ettiği bir rengi giymesi şok ediciydi. Doğru değildi, hiç doğru değildi bu çünkü arkadaşının canını almış, onun rengini çalıp sonra kendisi giymişti.

Bu insanlar da mı böyle düşünüyordu? Onun güç uğruna Celeste'i -Aurora- öldürdüğünü mü düşünüyorlardı?

Cevap için kalabalığa baktı, midesi büzüldü. Yüzlerinde şaşkınlık, merak, nefret, tiksinti, korku, yargılayıcı ifadenin bir karışımı vardı.

Nefes al.

Isla bir adım attı ve az kalsın basamağı kaçırıyordu. O anda elbisesini toplayıp geri kaçmayı, kendisini odasına kilitleyip gizli yolculuk yapmasını sağlayan cihazıyla bir yere, herhangi bir yere gitmeyi düşündü.

Bunların hiçbirine layık değildi. Hiç kimseyi yönetmeyi hak etmiyordu. Daha kendini bile tanı mıyordu. Bir parçası eksikti ve o kişi -bir Nightshade'i sözde sevmiş olan kısmı- bir yabancıydı sanki. Her zaman üzgündü ve en derinlerinde

ona baskı yapan o kadar çok duygu vardı ki bir gün onların her şeye üstün gelip bir şekilde dışarı çıkacaklarını biliyordu.

Onu hissetti: bir sıcaklık, onu gözetleyen bir bağ. Midesini sakinleştiren ilaç, sadece onu aydınlatan bir ışık parçasıydı.

Oydu. Oro'nun gözleri gözlerine değdi. Kral bekliyordu. Merdivenlerin bitiminde uzun boyuyla, gururla ve altın rengiyle onu bekliyordu. Elllerinde bir gümüş taç vardı.

Oro ona sanki sadece ikisi oradaymış gibi bakıyordu. Ne kalabalık ne de taç vardı.

Isla bir adım daha attı. Bir tane daha. En sonunda Oro'nun önünde durdu.

Oro bir şey demedi. Demek zorunda değildi. Amber rengi gözlerinde, *"Bunu yapabilirsin, yanımdayım,"* diyen binlerce kelimeyi okuyabiliyordu.

Son birkaç gündür ondan uzak durmuştu çünkü Oro'nun eğitimine başlamasını istediğini biliyordu. Utanıyordu kendinden. Halkının onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı. Oro sadece onu güvende tutmak istiyordu.

Oro hiç vakit kaybetmeden hemen tacı havaya kaldırdı çünkü Isla'nın bu işin bir an evvel olup bitmesini istediğini biliyordu.

"Lightlark kralı olarak, Isla Crown, seni Starling hükümdarı ilan ediyorum." Tacı başına koydu. Bu kadardı.

Bir gürültü koptu.

Oro halkına hitap etmek için döndü ama durdu, kaşlarını hafifçe çatı.

Öfkeli mırıltılar yayıldı kalabalığa. Bir saniyelik bir sessizlik oldu, ada kendini topladı, insanlar sessizleşti ve anlık merakları birden unutuluverdi. Ama Isla, Oro'yu izliyordu ve Oro'nun ifadesi hâlâ aynıydı. Isla'nın eli kemerindeki kılıca gitti.

Parmakları kabzaya ulaşmadan birden ada yarıldı.

Ayaklarının altındaki zemin çılgılık atan bir ağız gibi açıldı.

Zeminin keskin bir diş gibi yükselen kenarında durmasaydı açılan çukurun içine düşecekti. Bedeni geriye doğru uçu, gözlerini kapattı. Yan tarafında hissettiğı acı yere düşmüş olduğunun tek işaretiydi.

Şatonun basamakları parçalanıp taşlar ufalanırken ve her şey yerle bir olurken havayı bir çığlık ikiye yardı sanki.

İkisi de acı feryatların içinde boğulup gitti.

Açılan yarıktan çıkarken kanatlı, korkunç yaratıklar uluyordu.

Boyunları kısa, uzuvları uzundu. Kuyrukları sanki yok gibiydi. Yüzleri hariç insanlara benziyorlardı, siyah pulları ve kanatlarıyla hepsi sürüngendi.

Birkaç dakika içinde her yerdeydiler.

Düzinelerce yaratık süzölüp kalabalığı hedef aldı. Isla sanki kıvrık bıçaklar canavarların ağzından çıkan dişlere karşı bir kalkan görevi görecekmış gibi bir elini kaldırdı.

Yaratıklar ona ulaşamadan birden aralarına bir alevden duvar girdi. *Oro*. Sıcaklık dayanılmazdı, Isla kıyafetlerinin içinde tütüyordu. Alevler sönünce yaratıklar öldü, küle dönüşüp yağmur gibi üzerlerine indi. Düzinelercesi öldü.

Daha insanlar sığınacak bir yer bulamadan daha fazla yaratık ortaya çıktı.

Açılan gediğın kapatılması gerekiyordu. Yaratıklar açıklıktan aralıksız çıkmaya devam ediyordu. Isla inleyerek ayağı kalkmaya zorladı kendini.

Oro yan tarafını tutarak iki büklüm olmuştu. Adanın zarar görmesi onun da canını yakıyordu. Kendisinin de tıpkı ada gibi yarılıp açıldığını hissetmiş olmalıydı. Yüzü acıdan çarpılmıştı, Oro elini kaldırıp bir alevden bariyer daha yaptı ama yaratıklar karşılık olarak kanatlarını kapattı, ucu keskin oklara döndüler ve pençeleri kılıçlar gibi önlerinde uzuyordu. Gökyüzünü paramparça eden çığlıklarla koruyucu katmandan içeri daldılar...

Ve herkese saldırdılar.

Kemikler kırıldı, kan saçıldı, kollar ve bacaklar koparıldı. Yaratıklar Sunling alevlerine, Starling kıvılcımlarına ya da Skyling rüzgârlarına aldırmadan saldırdı. Pençeleri eti, tıpkı kılıcın kumu yarması gibi kolayca yarıyordu.

Azul etrafında bir Skyling lejyonu ile gökyüzünde belirdi. Rüzgârı kullanarak savaştılar, yaratıkları gökte avlayıp onları yere çaldılar. Sunlingler alevli kılıçlarıyla panayırdaki arabaların arkasında toplanan insanları korudu. Tüm adalılar savaştı ama yaratıklara denk değildi pek çoğu çünkü yaratıkların derisine güçlerin çoğu etki etmiyordu. Stratejileri değişene kadar insanların çoğu güçlü çeneler tarafından paramparça edilmişti. Bazı adalılar onları hedef hâline getirdiği için güçlerini kullanmaktan vazgeçti, ya kendilerini yere attılar ya da kaçtılar.

Aylar önceki ziyafette olduğu gibi Isla tüm bunları çaresiz bir seyirci gibi izliyordu. Hayır. Ondan nefret edebilirlerdi, burası asla onun evi olmayabilirdi ama bir şey yapmak zorundaydı.

Isla güçsüz bacaklarla ayakta durdu, yüzünün yarısında kanın sıcaklığı vardı. Bir elini kalbine götürdü. Bir okla ikiye bölünmüş kalbine. Lightlark'ın yüreğinin, Oro'nun gücüyle bağlantılı bir kalbin iyileştirdiği yüreğine.

Onu birden fazla kez hayal kırıklığına uğratmış bir kalp.

“Lütfen...” diye fısıldadı. Gözlerini halkına saldıran canavar sürüsünü öldüren kanatlı yaratıkların durmadan çıktığı yarığı kapatmaya çalışan Oro'dan alamıyordu.

Ona yardım edebilirdi. Wildling gücü ile kayaları ve toprağı kontrol edebiliyordu. O gücünü biraz toplayabilirse herkese yardım edebilirdi.

Isla gözlerini kapattı. Nefesine odaklandı.

Hiçbir şey.

Titreyen elini uzattı. “Hadi.”

Hiçbir şey.

Doğuştan sahip olduğu güçler birbirine girmiş ve onlara erişmesini zorlaştırmıştı. Ancak Starling güçleri öyle değildi. Orada, hemen yüzeyin altındaydı. Onları çağırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Belki de Oro'yla arasındaki bağa odaklanmalıydı. *Onun* gücünü kullan. Kral'a baktı, iki yana açılmış kolları titriyordu.

Onu hissetti. Tutmaya çalıştı. *Hiçbir şey.*

Elini yerdeki yarığa doğru salladı, zihninde onu buzla ya da yanmış kaya yahut enerjiyle kapattığını hayal etti, her bir parçasıyla onun kapanmasını istedi. "Hadi!" diye tüm gücüyle bağırdı.

Hiçbir şey.

Bağırması ona en yakın kanatlı yaratığın dikkatini çekti. Ağzını açtı ve kopmuş bir kol ağzından yere düştü.

Yaratık ona saldırdı.

Isla'nın çığlık atmak ya da yeniden gücünü kullanmak için bir şansı olmadı. Yaratık kanatlarını üzerinde çırpırmaya başlamıştı bile. Yaratık ağzını açınca dişlerini gördü.

Tam kafasını koparmak üzereyken yaratık dondu kaldı. Sanki onu incelemek ister gibi ağzını kapatırken kanatları yavaşladı.

Isla nedenini bilmiyordu ama elini yaratığa uzattı, parmaklarının ucu yaratığın gözlerinin -tamamen açık gözlerinin- arasına dokundu.

Yaratık gözlerini kırptırdı. Sonra yeniden ağzını açtı.

Ve bir feryat kopardı. Ses az kalsın kulaklarının zarını patlatacaktı ve etrafındaki her şey sessizleşti. Isla yaratığın kendisini canlı canlı yiyeceğini düşünerek dişlerini sıktı.

Fakat yaratık başını çevirdi ve bir çığlık daha atarak uzaklaştı.

Gerisi de peşinden gitti.

Isla onları ufka kadar takip ederek nereye gittiklerini görmeye çalıştı. Nightshade. Nightshade'e gidiyorlardı.

Hayır. Aynalar Mekânı'ndaki görüşünü hatırladı... Grim, önlerine çıkan her şeyi öldüren gölgelerle saldırıyordu. Bunun hayal gücünün bir oyunu olduğuna inandırmıştı kendini ama...

Belki de gerçektir.

Bu arada yaratıklar uzakta nokta hâline geldiği sırada Oro yerdeki yarığı kapatmıştı. Çığlıklar hâlâ havayı yarar-ken onlara kanın metalik tadı da eşlik ediyordu. Yaralılar... Yaraları normal görünmüyordu. Derileri gölgelerle kaplıydı. Lezyonlar büyüyor, hareket ediyor, önlerine çıkan her şeyi yavaşça çürütüyordu.

"Bunu sen yaptın."

Ses sanki uzaklardan geliyordu. Isla dönüp baktı. Çok da uzakta olmayan bir kadın ceset denizinin içinde parmağıyla onu gösteriyordu.

"Yaratık ona saldırmadı. Onunla konuştu!"

Isla bir adım geri gitti. "Ne? Hayır, yapmadım..."

Bir kadın da kadına katıldı. "Ben de gördüm. Nightshadelerle müttefiksiz, değil mi?" Isla başını iki yana salladı. "Tören bir tuzaktı, yaratıklar saldırırsın diye hepimiz burada olacaktık."

"Hayır, öyle değil!" dedi Isla. Bir adım geri giderken kendi sesini bile duyamıyordu.

Kimse onu dinlemiyordu.

Isla'nın kalbi hızlı hızlı çarpıyordu, nefes almaya çalışıyor ve yine de yeterince hava ciğerlerine dolmuyordu ve birden başı döndü...

"Yeter!" Bu bir emirdi ve herkes sustu. Azul yere indi ve yer baştan aşağı gürültüyle sarsıldı. Elinde bir yaratığın kafası vardı, belindeki kılıçla kusursuzca kesmişti ve yaratığın boynundan koyu bir kan akıyordu. Bir an Isla'ya bakmak için

döndü ve Isla yüzünde şüphe göreceğini beklerken onun yerine sadece merak vardı.

Ateş gibi bir el omzunu kavradı. Oro'ydu, yüzüne bakıyor, ciddi bir yarası var mı diye onu kontrol ediyordu. Tatmin olunca başını çevirdi ve emirler yağdırmaya başladı. Isla onun ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duyamıyordu. Dünya sallanmaya başlamıştı. Oro'nun emirlerinden birine karşılık olarak Azul, geriye kalan merdivenlerden adalara doğru uçu.

"Wildling iksiri," dedi kendi kendine. İnsanlara bunun yardım edebileceğini biliyordu. Etrafında insanlar ölüyordu, iyileştirilmeleri gerekiyordu. Daha önce hiç böyle yaralar görmemişti ama iyileştirici serum onu asla yarı yolda bırakmamıştı. Yıldız esasına ulaşabilseydi yeni Wildling ülkesine portal açıp daha fazla getirebilirdi. Kapatılmış yarıktan uzak durmaya çalışarak ve Oro'nun öldürdüğü yaratıkların leşleri üzerinden atlayarak merdivenlerden inmeye başladı. Leşlerin yanıp kömüre döndüğünü ve dumanlarının tüttüğünü görebiliyordu.

Şatonun kapısına ulaşamadı. Merdivenin başında Isla dizlerinin üzerine düştü. Bacakları uyuşmuştu. Paniğe kapıldı. Nefes alamıyordu. Kan. Her yerdeydi. Çok fazla ölü vardı. Onları kurtaramamıştı.

Bu kadar bencil, bu kadar zayıf olmasaydı; Oro'nun ısrar ettiği gibi eğitimine başlasaydı yardım edebilir, bir yükten daha fazlası olabilirdi.

Yeniden görüşünü ve Grim'in sesini düşündü. *Bana geri gel*, demişti. İsteddiği şey buydu.

Yaratıkları Grim geri çağırmıştı. Yaratıkların ona zarar vermemesinin bir sebebi vardı.

Nefes almakta zorlanıyordu. Ella'nın ona seslendiğini, onu ayağa kaldırmaya çalıştığını hissediyordu. Gözlerini kapattı ve gördüğü tek şey kadının onu işaret edip tüm bu acılara onun sebep olduğunu söylemesiydi.

Isla kadının haklı olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

6. BÖLÜM ALAMETLER

Alametler sanki sıcak bir karşılamayı fısıldar gibi hafifçe şıldıyordu. Isla, adaya ilk geldiği günden beri işaretin üzerine durmamıştı. Sembol basitti: altı diyarı temsil eden resimleri içeren bir daire. Burası Ana Kara'da toplanıp konuşabileceğiniz tarafsız bir yerdi; kuleleri ve sağlam duvarlarıyla bir şatoydu, daha doğrusu taştan bir canavar.

Isla, Wildling'in gülünün üzerinde ayağını değiştirdi. Oro karşısında güneşin üzerindeydi. Azul da yıldırımın üzerinde duruyordu.

Cleo doğruca okyanustan bir dalgayla gelmişti. Ayaklarında hâlâ deniz köpüğü vardı.

Isla onu en son gördüğünde Cleo onu öldürmeye çalışmıştı.

Moonlingli dönüp Isla'ya baktı ve sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi gözleri parladı. Elbisesinin yüksek bir boynu vardı ve kolları yerlere kadar uzanıyor ve ay resmini kapatıyordu.

Moonlingli, Isla'da ne bulmayı umuyorsa hayal kırıklığına uğradı belli ki çünkü Cleo suratını asıp Oro'ya döndü. "Tam olarak yarattığı nasıl durdurdu?" Sesi sessizliği yardı ve

sanki onunla buluşmak ister gibi arkasında bir dalga yükseldi. Cleo denizlere hükmediyordu. Yeryüzündeki bütün sular onun önünde eğiliyordu.

Cleo yeniden ona bakmak için hafifçe duruşunu değiştirdi. Sırıttı. “Bir zamanlar güya hiç gücü olmayan, şimdi ise her gücü olan sen...” Hükümdar *güç* kelimesini Isla ile alakalı olunca daha hazin şekilde söylemişti. “...drekleri nasıl durdurdun?”

Drekler. Adları bu muydu?

Cleo onların ne olduğunu nereden biliyordu?

Eğer cevap vermesinde ısrar ederse muhtemelen bir cevap verirdi. Isla yutkundu. “Ben... Ben bilmiyorum. Sadece ona dokundum.”

Cleo sanki kendi cümlesiymiş gibi tek tek yineledi. “Ona sadece dokundun.”

“Evet!” dedi Isla dişlerinin arasından.

Moonlingli, Oro’ya döndü. “Daha kaç kişiyi iyileştirmemizi istiyorsun?” diye sordu Kral’a ve Isla azledilmiş olduğunu anladı.

Kırk beş kişi ölmüştü. Daha fazlası hayatları için savaşıyordu. Isla Wildling iksiri getirmişti ama daha fazla yardım gerekiyordu. Oro bu yüzden Azul aracılığıyla Cleo’yu çağırmış ve o da saraya gelmek için pek acele etmemişti.

“Kırk dört tane durumu kritik olan var,” dedi Oro.

“Şifacılar buluruz.”

Oro başını salladı. “Sanırım kâhini görmeye gittin. Onu uyandırabildin mi?”

Kâhin, Ay Adası’ndaydı ve çok nadiren erimeyi tercih ediyordu. Moonling başını iki yana salladı.

Yalan söyleseydi Oro anlardı. “Bunun bir Nightshade saldırısı olduğunu hepimiz biliyoruz. Diyarlarımızın birleşmesi lazım. Ne diyorsunuz?” “Kalıp gitme konusunda henüz kararımı vermedim.”

Oro'nun yüz ifadesi bir anlığına bile değişmedi. Bunu bekliyor olmalıydı. "Ordunun ve gemilerinin gerçek amacı nedir?"

"Kararımı verdiğimde Moonling'in çıkarlarını korumak."

"O zaman çabuk ver!" dedi Oro. "Yeni ülkeneye kaçma zamanı değil."

Azul söz aldı. "Cleo, gerçekten gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Cleo ona döndü, elbisesi ayaklarının altında beyaz bir su birikintisine dönüşüp sıvılaştı. "Bu adaya çok uzun zamandır bağlıyız. Lanetler kırıldı. Daha fazlası için bir fırsat olabilir. Belki de ada düşmeli."

Azul inanmayan gözlerle baktı. "Lightlark düşerse diyarlar da peşi sıra düşer. Gücümüz burada en yüksek seviyede. Geleceğimiz burada."

Isla, Azul'un Centennial sırasında dediklerini anımsadı. Cleo öncekine katılmamıştı.

Bu ani bir karar değildi. Cleo bir süredir gitmeyi düşünüyordu. Neden peki? Hiç mantıklı değildi.

Oro'nun bakışları yoğunlaştı. "Nightshade ile bir savaşa girersek hangi tarafta olacaksın?" Lightlark'tan yeni Moonling ülkesi için gitmek bir şeydi, bir taraf tutmak başka bir şeydi.

Cleo başını kaldırdı. Sesi gibi sivri olan çenesi Kral'a doğru döndü. "Kazanan tarafın yanında olacağım."

Otuz metre boyunda bir dalga kayalıklarda yükseldi, hemen Moonlingli hükümdarın üzerinden yere döküldü.

Sular geri çekildiğinde Cleo da gitmişti.

Moonlingli şifacılar drek yaraları gibisini daha önce hiç görmemişti. Derinin çürümesini yavaşlatmışlardı ama sonunda izleri tamamen yok eden Isla'nın Wildling iksirleriydi. Geceleyin kendi ülkesine gizlice defalarca kez gidip gelmiş ve halkı kendi iksir stoklarını isteyerek vermişti. Ellerinde artık sadece çok nadir bir çiçek tarhı kalmıştı.

İnsanların çoğu kurtarıldı. Geri kalanlar yaraları yüzünden öldü. Isla yanında Oro'yla ağır adımlarla odasına yürüyordu. Şatonun merdivenlerini çıkarken ay sanki onları pencerelerden takip ediyor gibiydi.

Odasının önüne varınca Isla kapıya yaslandı. "Cleo onların drek olduğunu söyledi. Daha önce duymuş muydun?"

"Hayır. Moonlingler her zaman tarihleri ve tarihçileriyle övünür. Belki bir kitaptan okumuştur." Oro onu inceliyordu yeniden. Saldırıdan bu yana Oro'nun her birkaç dakikada bir bunu yaptığını fark etmişti. Sanki onun yaralanmadığından sürekli emin olmak istiyor gibiydi.

"İyiyim," dedi Isla yumuşak bir sesle. Kendine bakınca yüzünü ekşitti. Şifacılara yardım ettiği için her yeri kan içindeydi. Onun kanı değildi.

"Biliyorum," dedi Oro ama kaşları hâlâ çatıktı. Endişe yüz hatlarının bir parçası olmuştu ve sadece onun için endişelenmediğini biliyordu.

Yüzüne dokunurken, "Elinden gelen her şeyi yaptın," dedi Isla çünkü kendisinden çok başkalarına merhamet ettiğini herkes biliyordu. Parmakları kan içinde kaldı, Oro'nun yanağına gelmeden elini indirdi. "O yaratıklar..."

Oro gözlerini kapattı. Isla onun olayları zihninde yeniden canlandırdığına emindi. Gözlerini açtığında Oro'nun yüzünde suçluluk gördü. Her bir ölüm yüzünden kendini suçluyordu.

Isla ondan acısını almak istedi. Onun kendisini daha iyi nasıl hissettirebileceğini düşündü.

Bir şey diyemeden Oro dudaklarını Isla'nın başındaki taca götürüp, "İyi geceler, Isla," dedi.

7. BÖLÜM YÜKSELİŞ

Isla'nın odasının balkon kapıları birden açıldığında saat gecenin bir yarısıydı. Okyanus bir el gibi yükselip onu yatağından çekip sürükledi.

Şok içinde nefes alamıyordu; tuzlu su boğazını, burnunu ve ciğerlerini yakıyordu. Geceliği tortop oldu, karnı tırabzanlara yapıştı ve balkon sütunlarına tutunmaya çalıştı ama deniz çok güçlüydü. Metrelerce aşağıdan onu derinliklerine çekmeye çalışıyordu.

Ciğerleri suyla dolarken boğulmaya başladı, öleceğinden emindi ve sonunda gözleri karardı.

Kendine geldiğinde dizleri üzerindeydi ve kulağındaki ses, "Şimdi!" dedi. Su içine dolduğu gibi aynı hızla geri boşalıırken tuz boğazını acıtırcasına yırttı.

Yüksek tavan taştandı. Tepeden buz sarkıtları gibi keskin damla taşlar sarkıyordu. Isla yer altındaydı. Kimse onun çığlıklarını duyamazdı. Gözleri hâlâ sudan yanıyordu ama acısı geçsin diye deli gibi gözlerini kırptırıyordu. Etrafında gölgeler dolaşıyordu ve birden onu kaçırانlar göründü. Maske takmışlardı, yüzlerini tamamen kapatan kırmızı kocaman maskeler.

Onu kaçıırıp sonra da kendine getiren kişi kesinlikle Monlingliydi, denizi istedikleri gibi kullanıyorlardı. Geri kalanlar yapamıyordu.

Isla, Skyling'in mavi saçını gördü. Sunling'in altın ve kızıl rengi lülelerini. Hiç Starling yoktu. Hepsinin kıyafeti aynı renkteydi: bej. Hiçbir diyarda resmî olarak kabul edilmiş bir renk değildi bu.

"Emin misiniz?" diye konuştu boğuk bir ses. "Belki de beklesek..."

"Zaman yok!" dedi daha yüksek bir ses. "Drek saldırısı daha başlangıç. Bu iş şimdi olmalı."

Isla'nın aklına ilk başta Cleo geldi ama bu işin arkasında Azul'un yemekte bahsettiği isyancıların olup olmadığını düşündü. Dreklerden onun sorumlu olduğunu mu düşünüyorlardı? Bu yüzden mi onun canını yakıyorlardı? Isla bir şey demek için ağzını açtı ama boğazı kupkuruydu. Tek bir ses bile çıkmadı.

Silahı yoktu. Kan içindeydi, karnının derisi soyulmuştu. Yaraları tuzdan yanıyordu. Elleri arkasından bağlı olmasaydı görünmez kolyesine uzanır, taşı sımsıkı tutar ve Grim'in onları küle çevirmesini izlerdi.

Bana ihtiyacın olduğunda buna dokun. Senin için geleceğim, demişti Grim kolyeyi ona verirken.

Ancak bunu düşünmüş olmak Isla'yı endişelendirdi.

Hiç Starling yok muydu? Ölümü pek çok kişinin ölmesine neden olacakken neden onun ölmesini istiyorlardı? Hareket etmeye çalıştı.

"Kıpırdama!" diye biri ona emretti. Onların yanına gelmesini izlerken zihninden son dakikalarını saymaya başladı.

Soğuk eller onun çıplak tenine dokundu...

Dünya bir anda patladı.

Dokunmasıyla enerji sakın bir göle bir taşı atmanın yarattığına benzer bir tepki verdi. Güç patlaması yaşarken or-

taya çıkan enerji herkesi dört bir yana savurdu. Bazıları taş duvarlara çarparken kırılan kemik seslerini duydu. Çığlıkları. Kırmızı maskelerin kana bulandığını gördü.

Bir tanesi doğruca tavana fırlamış ve sarkıt kafatasını delmişti.

“Ben yapmadım...” Sesi neredeyse gıcırtilıydı. Onlar kendisine zarar vermek niyetinde olsalar da Isla gerçekten onlara zarar vermeye çalışmamıştı.

Onların kendilerine gelmelerini beklemedi. Enerji sınırlarını yarıp geçmişti. Isla kaçtı.

Tüneller karanlık ve rutubetliydi, bir yerlerde çarpan dalgaların seslerini duyuyordu. Bir sürü kola ayrılıyordu tünel ama Isla birini seçiyor ve devam ediyordu. Yüzeye ulaşması gerekiyordu. İsyancılar hemen arkasında mıydılar? Dinlemek için durmadı bile. Keskin taşlar her yeri uyuşana kadar çıplak ayaklarına batmaya devam etti. Kıyafetleri kan içindeydi ve elbisesi yaralarma yapışmıştı.

Tam Lightlark'ın altında sonsuza dek kapalı kalacağını düşünürken karşısına dikey bir patika çıktı, elleri ve dizleri üzerinde tırmandı. En tepede bir dolap büyüklüğünde tahta bir kapı vardı.

Kapıyı itip açtı ve kendisini terk edilmiş, örümcek ağları, toz ve kırık cam parçaları içindeki bir dükkânda buldu. Kapıdan meydanın unutulmuş köşelerinden birine doğru koşarak çıkarken cam parçaları ayaklarını kesti. Liman soldaydı. Kırık dökük gemiler gördü, kimisi yan yatmıştı, kimisi ise kereste yığınının başka bir şey değildi.

Aşağıya. Pazarın merkezine inmesi gerekiyordu. Bir an parmakları kolyesine gitti, aklı sürekli ona gidiyordu.

İsyancılar peşinde olabilirdi. Grim bir dakika içinde işlerini bitirirdi.

Sırtından aşağı buz gibi bir ürperti dolaştı. Sorun da buydu.

Onun neyi vardı?

Isla elini indirdi ve uzun zaman önce kapanmış dükkânların önünden geçerek dar, taş sokakta koşmaya başladı.

Geç olmuştu ve devriye gezen bir Sunling gardiyanı dışında sokaklar boştu. Gardiyan onu görünce gözleri korkuyla kocaman açıldı ve Isla bunun endişe verici olup olmadığını düşündü. Gardiyan, onu kaçıran grupla çalışıyor olabilir miydi? Ne de olsa kaçıranların bazıları Sunling'di.

Çok fazla düşünmeye fırsat kalmadan gardiyan altın rengi pelerinini çıkarıp Isla'nın omuzlarına örttü onu. Ancak o zaman Isla ıslak geceliğinin içinde olduğunu ve bedeninin neredeyse görünmez olduğunu fark etti.

Pelerin sıcaktı ve daha fazla Sunling gardiyanı çağrılınca panik içinde olduğu yere yığıldı. Birisi Kral'a haber verilmesi için bağırdı.

Isla, haberlerin adada bir sıcak dalgası gibi yayılınca Oro'nun haberleri aldığını anladı.

Oro, Isla'yı yaprak gibi titrer ve yarı çıplak hâlde bulunca sanki tüm adayı yerle bir etmek ister gibi bakmıştı. Oro, "Bunu sana kim yaptı?" diye sorduğunda ayaklarının altındaki toprak en diplerine kadar sarsılmıştı.

Oro terk edilmiş dükkânı yerle bir edene kadar isyancılar kaçmıştı. Gardiyanlara tünelleri aramalarını emretmişti ve gardiyanlar kimsenin resmî olarak varlığını bile bilmediği yüzlerce geçit bulmuştu.

Şu an taht odasında herkes korku içinde sessizce bekliyordu. Isla, Oro'yu hiç böyle öfkeli görmemişti. Ona bakmaya cesaret edebilen tek kişi Soren'di.

"Bu bir ihanettir!" dedi Oro, gözleri ateş saçıyordu. Sesi odada gök gürültüsü gibi yankılandı. Tahtın önünde durmuş, asiller ve adanın diğer temsilcilerine sesleniyordu. Azul yan tarafında birkaç basamak aşağıda duruyordu.

Isla hemen yanındaydı. Derisi soyulmuştu, karnının bazı

kısımlarının bir araya getirilmesi için Wildling iksiri gerekmişti. Tuzlu su acısını dayanılmaz hâle getirmişti. Elbisesinin her bir kısmı ona işkence ediyordu ama Isla hâlâ güçlü olduğunu göstermek için önlerinde durmak istiyordu.

“Bir hükümdar saldırıya uğradı. Bu isyancı grupla bağlantılı olduğu bulunan herkes ibret olarak Diş Körfezi’nde kayalıklarda gerilecek.” Bu korkunç bir ölümdü Azul’a göre. Şatonun bazı parçaları kadar büyük deniz yaratıkları orada yaşıyordu ve deniz o kadar derindi ki kimsenin dibini görmediği söyleniyordu. “Wildling diyarına yönelik husumet son bulacak. Bir Wildling lanetleri kırdı. Lightlark hâlâ ayakta duruyorsa bunun nedeni bu Wildling’dır. Ona ve diyarına saygı göstereceksiniz yoksa kendinize yaşayacak başka bir yer bulun.”

Kral’ın sözleri bitince temsilciler çabucak odadan çıktı. En son Soren kaldı ve Isla, yaşlı adamın onunla konuşmak istediğini anladı. Ancak adam arkasını dönüp çıktı odadan.

Azul yanında iki gardiyanla yanına geldi. “Bunlar Avel ve Ciel. Gök Ada’nın en iyi savaşçıları. Onlara ihtiyaç duyduğun sürece sana hizmet etmeye gönüllü oldular.” Gardiyanlar. Onu güvende tutmak istiyordu. Avel kafası neredeyse tamamen tıraş edilmiş, çok uzun boylu sarışın bir kadındı. Ciel de onunla aynı boyda, aynı saç rengine sahipti ama onun saçları uzundu. Yüz hatları neredeyse aynıydı. İkiz olmalı, diye düşündü.

Onunla hiçbir bağı olmayan, onun diyarında olmayan birinin ona yardım etmek istemesi... Gözleri yaşla doldu. Wildling olduğu için adada herkesin kendisinden nefret etmediğini düşündü. Herkes ona zarar vermek istemiyordu.

“Emin misiniz?” diye sordu Isla gardiyanlara.

İkisi aynı anda diz çöktü, başlarını eğip safir uçlu hançerlerini ona uzattı. “Siz lanetleri kırdınız. Sonsuza dek size borçluyuz.”

Isla başını iki yana salladı. “Hayır. Hayır, değilsiniz!”

İsyancıları ve saldırıyı düşündü. “Fakat bir süreliğine hizmetinizi kabul edeceğim.”

Avel ve Ciel’e teşekkür edip yalnız kalmak istediğini söyledi. İki gardiyan taht odasının kapısının önünde nöbet tuttu.

İçeride sadece o ve Oro kaldı. Oro’ya doğru yürürken Oro başı önde oturuyordu. Çenesini bir eline dayamıştı. Gözleri aynı seviyede olsun diye Isla önünde diz çökünce birden irkildi.

Oro’nun gözleri kan çanağıydı ve yıkılmış görünüyordu.

“Onları bulacağım!”

Isla elini yanağına götürdü. Bir an Oro sanki dokunulmaya alışkın değilmiş gibi kaskatı kesildi. Kim bir krala dokunmaya cesaret edebilirdi ki? Ama bir saniye sonra yanağını onun avucuna yasladı. “Biliyorum,” dedi Isla.

“Seni öldürselerdi, ben...” Oro gözlerini kapattı ve öfkesinin ateşi daha ağır bir şeyin tonuyla karışmış bir duvar gibiydi. Keder.

“Biliyorum,” dedi Isla yeniden çünkü Oro’ya bir şey olsa o da aynı şeyi hissederdi. Aşkları aralarındaki ısıtılı bir bağdı. Isla başını ona yaslarken onun parıltısını hissediyordu. “Buradayım. İkimiz de buradayız. İkimiz de iyiyiz.”

Oro’nun gözleri Isla’nın elbisesinin açılmış kısmına kilitlendi. Kalan bazı yara izleri görünüyordu, Centennial’da kalbini ikiye yaran okun izi de dâhil. Hiçbir iksir o yara izini geçirmeye yetmemişti. Isla geriye çekilince elbisesinin o kısmı yeniden kapandı.

“Şifacılar bir haftaya kadar bu saldırıya dair hiçbir iz kalmayacağını söyledi.” Drekleri yaraları yüzünden şatoda kalmış bazı Moonlingler onu tedavi etmişti.

“En baştan hiçbir izin olmamalıydı.”

“Oro?” dedi Isla. Oro ona bakmadı. Bakışları onun ötesine uzanıyordu, sanki o isyancıları bulunca onlara işkence etmenin onlarca yolunu düşünüyordu. “Eğitime başlamak istiyorum.”

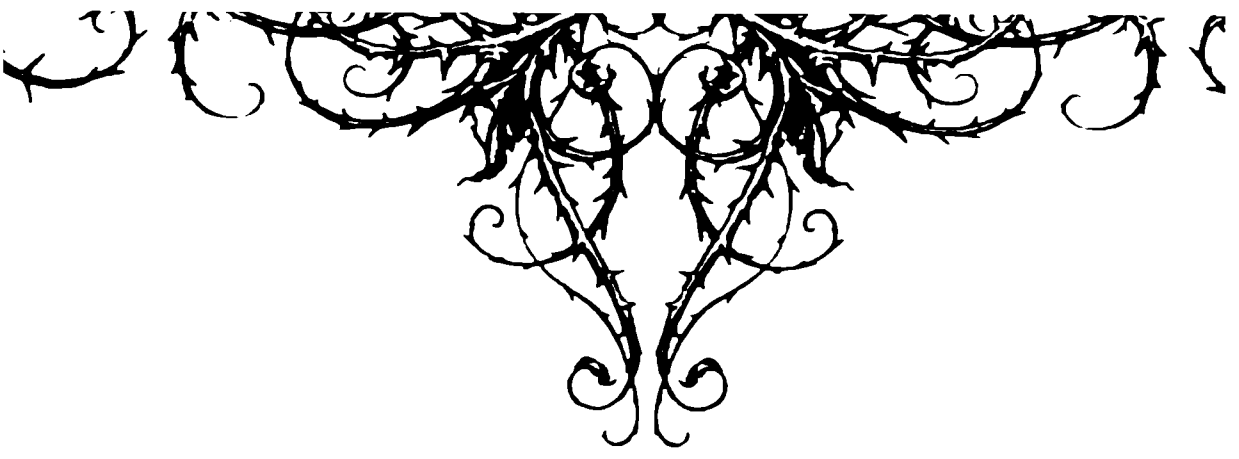
Bu söz Oro'nun dikkatini çekti.

"Dreklere karşı..." Koparılan uzuvların, kulaklarını patlatan çığlıkları hatırlayınca yüzü düştü. "Güçlerimi kullanmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Etrafımda insanlar ölürken yeteneklerimi çağıramadım bir türlü. Onları kurtaramadım." Yüzünü buruşturdu. "Fakat yer altındayken... Denemedim, düşünmedim bile ve bir silaha dönüştüm. Bu olduğu için mutluyum ama haklıydın. Onlar beni kontrol etmesin diye benim güçlerimi kontrol etmem lazım."

Oro başını salladı, onu güvende tutacak bir şeyi yapmaya razı olduğu için rahatlamış görünüyordu.

"Onları birbirinden ayırmanın bir yolunu düşündüğünü söylemiştin," dedi Isla.

Oro yeniden gerildi. "Evet. Ama bundan hiç hoşlanmayacaksın."

8. BÖLÜM

ZİNCİRLERİNDEN KURTULMUŞ

Remlar cesurca geleceği öngörmüş ve sonra da onun gerçekleşmesini izlemiş biri gibi sıırıyordu.

“Onun tıpış tıpış geri döneceğini söylemişim,” dedi kanatlı adam. Centennial sırasında onlara, *“Wildling’in beni görmeye gelmesini istiyorum. Tüm bunlar sona erince... Tıpış tıpış geleceğinden eminim,”* demişti.

Isla adamın her şeyi bildiğini biliyordu. O zaman adam bunu söylediğinde Isla merak etmişti... Tuhaf bir şekilde doğdu derken Remlar’ın onun sırrından, güçsüzlüğünden bahsettiğini sanmıştı ama şimdi her şeyi anlıyordu. Adam o zaman onun bir Nightshade olduğunu bilmişti.

“Bana o kadar nahif olmadığınızı söyleyin, Kralım,” dedi Remlar. “Ona gecenin dokunduğu ayan beyan ortada.”

“Yeter!” Oro’nun sesi keskindi. “Onun güçlerini çözebilir misin?”

Remlar başını salladı. O kadim bir yaratıktı. Isla onun yetilerinin sınırını bilmiyordu ama adamın tahmin ettiğinden daha yaşlı olduğunu seziyordu. Saçları Grim’in saçları gibi siyahtı. Gerçekten de bir Nightshade miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

“Yap,” dedi Isla.

Oro ona baktı. “Seçim yapma şansın var. Yapmak zorunda değ...”

“Biliyorum!” dedi Isla. Sonra Remlar’a yeniden, “Yap şunu!” dedi.

Remlar daha hareket bile edemedi Oro kanatlı yaratığa doğru bir adım attı. “Ona zarar verirsen...” derken sesi ölümcül derecede sakindi. “Seni öldürür, sonra seni çıplak ellerimle yeniden öldürmek için canlandırmanın bir yolunu bulurum!”

Bu tehdit Isla’nın ağzını kupkuru yaptı ama görünüşe göre Remlar hayatına pek değer vermiyordu çünkü daha fazla sırtıtmaya başladı. “Daha azını beklemezdim, Kralım. Ancak benden korkmasına gerek yok. O bizden biri.”

Bizden.

Aptalcaydı ama içinde bir şey bu sözle kabardı. Pek çok kişi onu reddederken birisi -hem de Remlar gibi biri- ona sahip çıkıyordu ve bu ona iyi hissettirmişti.

Remlar dilini şaklatarak ona doğru yürüdü. Isla’yı inceleyen kanatları titreşiyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Derisi bir kuş yumurtasının mavisiydi. Adımları kedi gibi zarıftı ve gözleri dişleri gibi keskindi.

Sırtması kötücül bir hâle büründü. “Koşmak isteyebilirsin,” dedi Oro’ya. “Ya da daha iyisi uçabilirsin.”

Isla, Oro’nun bu tehdidi ciddiye alıp almadığını bilmiyordu. Ani bir hareketle Remlar bir elini Isla’nın alına, bir elini kalbine koydu ve bir patlama oldu.

Acı onu ikiye böldü. Çığlığı havayı yardı, kendi sesinin kendi kulaklarında yankılandığını duyabiliyordu. Gözyaşları süzülüyordu yanaklarından.

Dizlerinin üzerine düştü.

Sol eli toprağı kavradı ve parmaklarından karanlık fışkırdı. Önüne çıkan her şeyi yuttu, yaşayan her şey küle döndü. Ağaçlar devrilip kayboldu, hava yüzen gölgelerle griye döndü.

Sağ elini yere koydu ve ondan binlerce çiçek açtı, dalgalar hâlinde çiçekler göğe yükseldi. Güller, laleler, kadife çiçekleri... Ormanın yüzeyini rengârenk bir battaniye gibi kapladılar.

Dünya gözlerinin önünde ölüp yeniden canlandı ve sesi son bir cırlamaya dönüşüp yok olana kadar bağırmaya devam etti. Bu şey saniyeler ya da dakikalar sürmüştü ama sonunda her şey düzene girdi ve Isla ayağa kalktı.

Bir tarafı tamamen çoraktı; diğer tarafı bolluk, bereket doluydu.

Oro bir an önünde belirdi. "İsla?" diyordu ama sesi bir tünelin sonundaki bir fısıltı gibiydi.

Isla bir adım attı. Titriyordu.

"Bana bak, aşkım!" dedi Oro.

Aşk. Isla kelimeye bir çapaya tutunur gibi tutundu ama aralarındaki ip parmaklarının arasından kayıp gitti...

Savaş karanlık kazandı ve onu tamamen yuttu.

9. BÖLÜM ÖNCE

Isla her seferinde iki adım atıyordu. Buraya aslında hiç gelmemesi gerekirdi. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Terra onu Nightshadeler hakkında hep uyarmıştı. Tüm hikâyelerdeki kötüler onlardı. Canavarlardı.

Bunu hiç istememişti. Tamamen başka bir yere bir portal açmak istemişti ama su birikintisi oluşurken biri başka bir şey düşünmüştü...

Burada, dünyanın en tehlikeli yerindeydi. Bir grup gardiyandan kaçtı, karanlık taş köşeleri dönüp kocaman kubbeleleriyle üzerine kapanan salonlara girdi.

Isla dar bir aralığa döndü ve dizlerinin üzerine düştü. Yıldız esasını sağlam bir şekilde yere bastırırken, "Hadi ama!" diye inledi.

Hiçbir su birikintisi oluşmadı.

Isla eve dönemezse ne olacağını düşünmek bile istemiyordu. Nightshade toprakları yeni Wildling ülkesinden binlerce kilometre uzaktaydı... Gemiyle dönmesi aylar sürerdi ve zaten gemi parasını nasıl ödeyecekti ki? Üzerinde hiç mücevher yoktu. Hiç kimse hiçbir şekilde onu hiçbir yere götürmezdi.

Onun kim olduğu ortaya çıkarsa bu ölümü demek olurdu.

Centennial bir yıl önce olmuştu. Nightshade hükümdarı bir canavardı. Isla'nın daveti üzerine ilk kez bir toplantıya davet edilmişti.

Isla'yı bulursa ona ne yapardı acaba? Lanetleri kırdığı için onu oracıkta öldürür müydü? Onu tutsak mı ederdi? İşkence mi yapardı?

Isla yutkundu. Kendisini bir hapishanede düşündü... Ne kadar aptaldı. Tuzağa düşebileceği daha kötü bir sürü yer vardı.

ığlıklar. Adımlar. Zırh şakırtıları.

İçgüdüsü hâkim oldu. Bir kapıya atıldı, kilitli değildi. Gardiyanlar onu görmeden kendini içeri attı.

Başka bir koridor.

Dışarıda sesler. Gelmek zereler. Başka bir sürü kapı daha vardı. Isla hepsini denedi.

Kilitli.

Kilitli.

Kilitli.

Kilitli.

Sesler yaklaşıyordu. Hiç düşünmeden son kapıyı yumruklamaya başladı, çaresizce, delice...

Açıldı.

Bir kadın duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu.

"Geç kaldın," dedi kadın. "şunu giyin ve diğerlerine katıl."

Isla kadının ya da diğerlerinin kim olduğunu bilmiyordu ama gördüğünde şansın ne olduğunu bilirdi.

Kadın onu farklı bir odaya götürdü. Isla yle minnettardı ve gardiyanların onu bulmasından öyle korkuyordu ki karanlıkta giysilerini çıkarıp kadının ona verdiği şeyi giydi. Bedenine sımsıkı yapışan bir kıyafet. Isla'nın tek umursadığı şey, kıyafetin onu diğer Nightshadeler gibi gstereceğiydi. Gardi-

yanlar onu orada bulsa bile kalabalığın arasına karışabilirdi. Özellikle aynı şeyleri giymiş insanların arasındaysa.

Kapı sonuna kadar açıldı ve Isla az kalsın yıldız esasının yanında tuttuğu uyluğundaki hançeri çekecekti.

Kapıyı açan kadındı. Parmağında boya vardı ve Isla karşı çıkamadan, boyayı hiçbir şey söylemeden Isla'nın ağzına sürdü.

"Git!" dedi kadın ve onu başka bir kapıya doğru itekledi.

Kapının diğer tarafında bir düzine kadın bekliyordu. Hepsi onun gibi giyinmişti. Isla rahat bir nefes aldı. Aralarına hemen karıştı, özellikle dudağındaki kırmızı boyayla.

Tek yapması gereken yeniden yıldız esasını kullanabilmek için dışarı çıkmanın bir yolunu bulmaktı...

"Pozisyon al!"

Pozisyon mu? Kadınlar hemen bir sıra oluşturdu, Isla da ne olduğunu düşünerek hemen sıraya girdi.

Bir savaş lejyonu muydu?

Öyleyse neden elbise giymişlerdi?

Bir tür prova mıydı?

Yutkundu. Öyleyse anında ifşa olurdu. Bir oyunun rep-liklerini ya da bir dansın koreografisini bilmiyordu.

Solundaki bir kadın arkadaşymış gibi görünen başka bir kadına, "Umarım ben seçilirim," diye fısıldadı.

"Umarım ben seçilirim," dedi diğeri. "Dördüncü kez gelişim ve fark edilmeyi umuyorum. Hükümdarlık sırasının bir parçası olmak bir onurdur."

Hükümdarlık sırası mı?

Isla ne olduğunu ve neden heyecanlı olduklarını sormak için kadınlara dönmüştü ki önlerindeki kapı açıldı.

İçeri girdi.

Isla donup kaldı.

Onun kim olduğunu anında tanıdı. Havasıyla, adımlarının kararlılığında bir şey vardı. Şimdiye dek gördüğü en uzun

adamdı, en azından kendisinden kırk beş santim daha uzundu. Mürekkep gibi siyah saçları vardı, alına dökülüyor ve kulaklarının arkasında kıvrılıyordu. Ağzında hoşnutsuz bir ifade vardı. Etkilenmemiş.

O karabasanların kralıydı, iblisti.

Nightshade hükümdarıydı.

Isla ölüydü artık. Hükümdar onu bulmuştu. Onu tuzağa düşürmüşlerdi, kadın bir şekilde onu tanımış, gardiyanlara haber vermiş olmalıydı...

Tam bir aptaldı. Poppy ve Terra onu güvende tutmak için neler çekmiş ve Isla onların emirlerine karşı gelmişti. Ne için peki? Yeni bir şey deneyimlemek için mi? Ne kadar da bencildi.

Parmakları uyluğuna gitti. Nightshade hükümdarına, hatta herhangi bir hükümdara karşı bir şansı yoktu -bir bıçağı nasıl kullanacağını bilmesinin bir önemi yoktu, güç güçtü ama itibarıyla ölebilirdi. Savaşarak.

Tam parmakları düz metale değmişti ki hükümdar gözlerini ona dikti. Isla donup kaldı.

Bakışı tuhaftı. Ne öfkeden ne de sevinçten bir iz vardı. Sadece kocaman açılmış gözlerdi, merak vardı içlerinde.

Bunun bir anlamı yoktu. Hükümdar onu öldürmek isteseydi niyetini belli etmez miydi? Oracıkta, herkesin önünde onu katletmez miydi?

"Sen!" dedi hükümdar.

Hükümdar ona bakıyordu. Ona seslenmişti.

Isla'nın kılı bile kıpırdamadı. Hükümdarın kaşları kalktı. Şaşkınlık. Bir başka beklenmedik duygu.

Isla'nın önündeki kadınlar onu öne, hükümdara doğru itti.

Nightshade hükümdarı onu baştan aşağı süzdü. Isla nefes almıyordu. Sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Isla'nın onun peşinden gitmesi gerekiyordu. Önceki ka-

dın onun bileğini sımsıkı tutup öfkeyle, “Yürü!” dediğinde bunu yapması gerektiğini anladı.

Adımları boş koridorda yankılanıyordu. Hükümdarın adımları neredeyse sessizdi. Sırtını görüyordu sadece. Isla'nın omuzları küçüktü, ufacık yamaçlar gibiydi.

Hükümdarın omuzları koca kayalıklardı âdeta.

Mükemmel bir duruşu vardı. Bir savaşçı duruşu. Isla yutkundu. Kim bilir tek başına kaç tane kocayı alaşağı etmişti? Kendi sırça fanusunda bile Isla onun kötülüklerine dair fısıltılar duymuştu. Bazı Nightshadeler tek bir dokunuşla öldürebiliyordu. Bu sadece bir söylenti değil miydi?

Sırtından aşağı buz gibi ter aktı ve hükümdar onu karanlık bir odaya sokunca midesi ağzına geldi.

Burada mı idam edilecekti?

Hükümdarın sırtı hâlâ ona dönükken, Isla elbisesini kaldırıp portal aletine bakma riskine girdi. Hâlâ karanlık, hâlâ cansızdı.

Olamaz.

Isla'nın bir plana ihtiyacı vardı.

Kafasındaki sesler hızlıca saldırmasını söyleyip duruyordu. Ona karşı bir şans elde etmesini nasıl bir plan sağlayabilirdi ki?

Tam bir aptaldı. Güçsüz bir ahmak.

Kapı arkasından kapandı ve Isla korkuyla sıçradı.

Nightshade hükümdarı -Grimshaw- arkasını döndü ve hızlıca ona baktı. Onu ölçüp biçiyor muydu? Ona nasıl acı çektireceğini mi düşünüyordu?

Isla yutkundu. Bir adım geri gitti.

Hükümdar ona atıldı.

Isla hançerini çekebilirdi ama hayatında hiç bu kadar şok olmamıştı, donup kaldı.

Hükümdar onu duvara yaslaymca öyle kaldı ve...

Hükümdar... Dudakları onun dudaklarıyla aynı seviyeye

gelinceye kadar eğildi. Gözlerini açtı, arzu doluydu. Isla'yı öpmek istiyordu. Bu çok anlamsızdı.

Birden her şey yerine oturdu. Sıradaki kadınların neden heyecanlı olduğu. Neden seçilmeyi umdukları. Hükümdar sırasının bir parçası olmayı neden istedikleri. Hepsi Nights-hade hükümdarına sunulmak için gönüllü olmuştu. Hükümdar, Isla'nın da bunu istediğini düşünüyordu. Onun bu yüzden sıraya girdiğini.

Onun kim olduğunu bilmiyordu.

Isla onu itip uzaklaştırabilirdi. Gerçeği söyleyebilirdi. Ama yapmadı. O bir aptaldı. Bu çok önceden yazılmıştı zaten, öyle değil mi? Bütün hayatı boyunca bir odaya kapatılmıştı. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Elleri öyle büyük, öyle nasırlıydı ve onu öyle garip şekilde kavırıyordu ki... Boyu. Karanlık ve parlak gözleri. Açtı. Sert bedenini ona dayamıştı, kasları ve kıvrımları öyle doğaldı ki. Bu sözde önemsiz şeyler -onun kim olduğundan ve üzerinde ne tür silahlar taşıdığından daha az önemsizdi- Isla'nın tek düşünebildiği şeylere dönüşmüştü. İyice sakinleşti.

Bir an kendini unuttu. Onu. Kendisine öğretilen her şeyi.

Ona bakarken, "Her şey yolunda, değil mi?" diye sordu. Hükümdar iyice eğilmişti, nefesi Isla'nın dudaklarındaydı. Isla'nın sırtı ürperdi baştan aşağı.

Hayır deme şansı vardı. Onun yerine, "Evet," dedi. Ve bunda ciddiye.

Sonra dudakları birleşti.

Isla daha önce hiç öpüşmemişti. Düşmanı, hasmı, pislik, ölümcül -ve şaşırtıcı derecede çekici- Nightshade tarafından öpülmek de istemiyordu. O zaman neden evet demişti? Onu itebilir, bir şey diyebilirdi ama dudakları Isla'nın daha önce hiç hissetmediği şeyleri açan bir anahtardı sanki. Sıcaklık, hızlı hızlı atan nabız. Hükümdar duvara avucunu iyice bastı-

rırken derisinin üzerine kıvılcımlar dans ediyordu. Dişleriyle dudaklarını ısırırken, dudakları boynuna doğru inerken...

Isla da onu öptü. Onun gibi Isla da ona sımsıkı sarıldı.

Ellerini saçlarının arasında dolaştırdı ve saçları tahmin ettiğinden daha yumuşaktı. Onun boynuna, göğsüne dokundu ve hükümdar bir taş gibi sert ve soğuktu. Dili, Isla'nın boğazına kadar indi ve Isla kendisini de şaşırtan bir ses çıkardı.

Hükümdar onun heyecanını hissedince inledi ve onu kaldırıp duvara dayayınca Isla bacaklarını onun beline doladı. Nefesi kesildi çünkü bu pozisyondayken onu hissedebiliyordu... Erkekliğini. Ona bastırmıştı. Tam ona...

Isla birden kim olduğunu hatırladı.

Nightshade'in kim olduğunu ve hemen buradan gitmesi gerektiğini hatırladı.

Onun düşmanıydı bu adam. Isla'nın kim olduğunu öğrendiği an ona zarar verirdi. Bu bir hile olabilirdi. Her an ona saldırabilirdi.

İlk önce Isla'nın saldırması gerekiyordu.

Öpüşleri derinleşirken Isla uyluğundaki hançerine uzandı. Kabzasından tuttu.

Ve onu adamın göğsüne sapladı.

Bir an sessizlik oldu. Nightshade hükümdarı ona baktı, hançerin kalbinden birkaç santim ötede hâlâ saplı olduğu göğsüne bakmak için başını eğdi.

Sonra Isla'yı serbest bıraktı.

Zaman yoktu. Bedenin önündeki sıcaklığın bir utanç mı, korku mu yoksa hükümdarın kanı mı olduğunu anlamak için bakmaya zaman yoktu.

Kapıya doğru koştu, şu an nasıl olduysa merhamete gelip parlayan yıldız asasını tuttu.

Yıldız birikintisini çizdi...

Ve yok oldu.

10. BÖLÜM EN SEVDİĞİM

Isla kan ter içinde ve nefes nefese uyandı. Oro yanında, eli başının altındaydı. Vücudunun geri kalanı ise kucağında. Hâlâ yaşam ve çürümeye tabi ormandaydılar. Remlar'ın dolıştığını, izlediğini hissediyordu.

Başını Oro'nun omzuna koyup ağladı. Nightshade güçleri uyanmış ve zihninde çözülmeye başlamıştı. Yaptığı şey geri alınamazdı. Centennial'dan sonra haftalar önce Grim'in ona söylediği şeyi düşündü.

Bizi unutma, Kalp. Hatırlayacaksın. Sonra bana geri geleceksin.

Isla asla ona geri dönmeyecekti. Hiçbir şey onun ihanetini değiştiremezdi. Hiçbir şey Grim'in masum insanları öldürmeye çalışmasını değiştiremezdi. Ancak tek bir şeyden emindi.

Isla hatırlamaya başlamıştı.

Güçleri çözülmüştü ve Isla eskisi gibi kalsalardı daha mı iyi olurdu diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Bilinci bir gidip bir gelmişti ama şimdi duyuları sel gibi akıyordu, fazlasıyla keskin hâlde. Ana Kara'nın ormanındaydılar. Oro onları uçurmuş olmalıydı. Hafızası sanki pençeleri varmış gibi görüşünün köşelerine sımsıkı tutunuyordu.

Bir anda Grim'i yeniden gördü, elleri üzerinde dolaşıyordu...

Hayır. Bu imgeyi uzaklaştırdı hemen. Oro'ya bundan bahsetmedi. Bu geçmişte kalmıştı. Bir önemi yoktu. Gücü zincirlerinden kurtulunca savunmasız kalmıştı, bunu biliyordu. Bir daha olmayacaktı.

Oro'nun elinin sırtını okşadığını hissetti. "Her şey yolunda." Gözleri gözlerindeyken elinin tersiyle ateşini ölçerken yüzü asıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

Başı kayalıklara vuran deniz gibi zonkluyordu ve sesler vardı. Her yerden gelen fısıltılar. Bir şey vücudunu ağzına kadar doldurmuştu. Ağzına kadar doldurulmuş, yanlarından aşağı şarap taşan bir kadeh gibiydi.

"Her şeyi hissediyorum," dedi Isla. Etrafında çekilmeyi bekleyen küçük filizler vardı. Ellerin altındaki asmalardan, üzerlerinde yükselen ağaçlardan, altlarındaki gölgelerden gelen fısıltılar. "Milyonlarca ses var ve hepsi de dikkatimi çekmek için kendini paralıyor." Güç, göğsünde bütün hâlde yuttuğu bir tohum gibiydi ve içinde kök veriyordu.

Tüm hayatı boyunca güç sahibi olmanın ne demek olduğunu düşünmüştü. Tüm hayatı boyunca bu hiç aklından çıkmamıştı. Şimdi ise özgürdü.

"Sana bir Wildling ustası bulabiliriz," dedi Oro, sesi kaosun içindeki bir bıçak gibi. "Portal aletini getirebilirim. Seni yeni Wildling ülkesine götürebiliriz." Orada kendi halkıyla eğitim alması mantıklıydı ama...

"Hayır!" dedi çabucak. "Onlara zarar gelmesi riskine giremem. Ben..."

Dokunuşu tüm ormanı yok etmişti. Starling gücü patlamıştı sanki. Kontrol edemiyordu. Panikle gözleriyle etrafı taradı. "Beni başka yere götür. Kimseye zarar vermek istemiyorum."

Üç ayrı güç -Wildling, Nightshade ve Starling- sanki

içinde savaşıyordu. Starling yeteneklerine sahip olduğunda tuhaf hissetmişti ama bunun gibi değildi.

Bir an Oro'nun kollarındaydı ve havadaydılar. Yere inince hemen ondan uzaklaştı çünkü Oro'ya çok fazla dokunduğu için ona zarar vermekten korkuyordu.

"Burada hiçbir şeyi öldüremezsın," dedi Oro. "Çünkü her şey zaten ölü."

Haklıydı. Vahşi Ada'daydılar. Ses soluk yoktu. Sadece ağaçların iskeletleri ona sesleniyor, altındaki toprak uğulduyordu ve Isla uzakta da olsa Ana Kara'nın ormanının sesini duyabiliyordu.

Bu seslerin zihninden çıkması gerekiyordu, orası zaten yeterince kalabalıktı. Güç tohumu göğsünü yakarken kaburgalarında hissettiği baskının son bulması gerekiyordu. "Sesi çok yüksek... Ondan kurtulamıyorum!"

"Gücünü kontrol etmeye başlayınca onları bir daha duyamayacaksın," dedi Oro. "Şu an farkında olmayan her şeyi çağırıyorsun ve dünya da çağrına cevap veriyor. Kontrolü sağlamaya başladığında daha iyi olacak."

Isla başını iki yana salladı. Ne kadar sürecekti peki? "Yapamıyorum, yapamıyorum..."

Bir adım attı ve dizlerinin üzerine düştü. "Sanırım kusaçağım!" dedi ve kustu. Boğazı hâlâ okyanus suyu yüzünden acıyor, derisi soyulmuş bir diz gibi yanıyordu.

Oro arkasındaydı, sıcaklığı rahatlatıcıydı, eliyle tüm saçlarını toplamıştı. "Bedenin alışana kadar birkaç gün kötü geçecek," diye fısıldadı. "Ben yanımdayım."

"Lütfen beni bırakma!" dedi Isla, sesi kırılgan ve yalvarış doluydu. Bir an Terra'yı çağırmak istedi, tüm hayatı boyunca ona öğretmenlik yapmıştı. Bunu ona öğretmesi gereken kişi oydu. Ama Terra ona ihanet etmişti ve Oro dışında kimsesi yoktu.

"Asla bırakmam, Wildling!"

Isla yeniden öğürdü.

Aynalar Mekânı onun geçici evi oldu. Avel ve Ciel de oraya taşındı. Mobilya, yiyecek ve erzak işlerine ve kıyafet ve Starling çorbası getiren Ella'ya yardım ettiler. Skyling ikizleri Vahşi Ada'nın girişinde sırayla nöbet tutuyordu. Aynalar Mekânı'nda Wildling gücü dışında hiçbir güç kullanılamazdı, bunu Centennial sırasında öğrenmişti.

Bu ona fazladan bir koruma sağlıyordu. Isla eskisinden daha savunmasızdı ama isyancılara karşı burada güvendedi ve Oro yanında uyuyordu.

Bunun biraz tadını çıkarmak isterdi ama birkaç gün ya acıdan dişlerini sıkıyordu, ya hasta olmuş ya da uyumuştı.

Ateşi sıtmaya döndü. Sürekli midesi bulanıyor, Oro onu çorba ve ekmek parçalarıyla besliyor ve her şey canını yaktığı için ağlasa bile ona su içiriyordu. Oro bunu durdurabilir miydi?

O da Isla gibi acı çekiyordu.

Isla her gece onun elini tutarak uykuya dalıyor ve her sabah dünden daha kötü bir baş ağrısıyla uyandığında onun yanında olduğunu ve bütün gece uyumamış hâlde olduğunu görüyordu.

Oro beceriksizce onun saçını toplayıp bir kurdele ile bağlamaya çalışırken Isla, "Gidebilirsin," dedi ona bir gece. Ella ona yardım ediyordu ama Starling'i erkenden eve göndermişti çünkü Ella günlerdir aralıksız çalışıyordu. "Sana başka yerde ihtiyaç vardır eminim."

Oro ona baktı, dudakları gülümser gibi hafifçe kıvrıldı. "Yanından ayrılmamam için kesin emirler verildi."

Isla gülümsemeye çalıştı ama yeni bir acı dalgasıyla yüzünü buruşturdu. "Öyle mi? Lightlark kralının birinden emir aldığını bilmiyordum."

"Herhangi birinden değil elbette."

Isla baktı, acısı biraz hafifler gibi oldu. Bir saç tutamı gevşeyip düştü, Oro yeniden saçlarını toplarken küfretti.

“Pek çok yeteneğin var,” dedi Isla, acılarının arasından küçücük bir kahkaha sesi duyuldu. “Saç yapmak onlardan biri değil ama.”

Oro içtenlikle gülümsedi. “Burada yeni bir yeteneğim oldu.” Isla’nın saçlarını yeniden tarayıp, “Saçını beğeniyorum,” dedi.

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Güneşte çok güzel parlıyor. Lanetlerden sonra fark ettim.” Isla acısına rağmen gülümsedi. Ona has bir şeye dikkat etmesi, yakın dikkat gerektiren bir şey olması yeniden midesi bulanmadan önce Isla’nın içini bir anlığına sıca-cık yaptı.

“Gözlerini de beğeniyorum.” Oro sanki onun yeniden gülümsemesini ister gibi dikkatle yüzüne baktı. Sonra çabucak dikkatini saçlarına verdi. “En sevdiğim renkteler.”

Isla bir kaşını kaldırdı. “Gözlerim de en sevdiğin renkte mi peki?”

Oro en baştan bu sohbeti başlattığına pişman olmuş gibi sustu. Parmaklarının arasındaki kurdeleye baktı uzun uzun ve sonraki kelimeleri söylemek neredeyse ona fiziksel acı veriyormuş gibi göründü. “Hayır. Benim en sevdiğim renk oldular, sonra... Şeyden sonra...”

Oro bocaladı. Isla inanamıyordu. Lightlark kralı, tüm hayatı boyunca hakkında hikâyeler duyduğu Sunling’in soğuk hükümdarı bocalamıştı. Bu çok güzeldi. Isla yüreği ikiye ayrılmış gibi hissetti ama ona takılmaktan kendini alamadı. “Gerçekten mi? Lütfen! Benimle ilgili beğendiğin her şeyi tek tek bana söyle.”

Oro, Isla’nın ona takıldığını anladığını gösteren bir bakış attı.

Isla yeniden gülümsedi. “Başka sevdiğin taraflarım

var mı? Senin en sevdiğin yalancın mıyım? En sevdiğin yetersiz hükümdar mıyım?” Ses tonu yavaşça acılaştı çünkü aslında hiç kimsenin en sevdiği şey olamayacağını biliyordu. “Öğürmeden birkaç saat duramayan en sevdiğin zayıf mıyım?”

Oro ona baktı yeniden. “İsla, sen benim en sevdiğim her şeyimsin!” derken gözlerinin içine baktı.

İsla’nın dudakları bir başka kendini yerme ve küçük görme ifadesiyle aralandı ama ağzını kapattı.

Bu doğru olamazdı.

Onun sevicecek neresi vardı ki? Zayıftı. Aptaldı...

Başını çevirdi. Birden kendini huzursuz hissetti. Oro yalan söylemiyordu ama zihni ona tam tersini söylerken birinin ona güzel şeyler söylemesini kabullenemiyordu. “Daha iyiyim,” diye yalan söyledi. “İstersen bir süreliğine gidebilirsin.”

“Öyle mi?”

“Eskisinden daha iyiyim hatta.”

“Peki.” Oro gevşeyip düşen bir başka saç tutamını taradı -çünkü çaresizce saçını toplamaya çalışıyordu- ve İsla onun fark ettirmeden ateşini ölçtüğünü biliyordu. “Bir yalancı olduğunu doğal olarak söyleyemesem de ateşin öyle yüksek ki bir Sunling olarak kabul edilebilirsin.”

Oro bir Sunling ile birlikte olmalıydı. Berbat hâldeki biriyle değil. “Öyle olmamı ister misin?”

“Sunling mi?”

İsla başını salladı ve baş ağrısının azalmasına hiç yardımı olmadı. Oro cevap vermeden, “Olduğum her şeyi olmamamı ister misin?” diye ekledi.

Oro bir süre sessiz kaldı. İsla’nın gözleri yavaşça kapanmaya başladı ve birden ağırlaştı. Bu durumda uykuya karşı direnmek anlamsızdı. “Hayır, istemem İsla,” dedi en sonunda. “Sevmediğin kısımların aksine benim en çok sevdiğim yanların.”

Sevmek...

Isla bunu kabul etmek, tadına varmak, sımsıkı sarılmak, kelimenin içinde kaybolmak ve onu mutlu etmesine izin vermek istiyordu. Ama onun yerine uykunun kollarına sivrulup gitti.

11. BÖLÜM ÖNCE

Ayakkabılarını fırlatıp attı ve ayaklarını ovalamaya başladı. Poppy'nin ona kaç defeye düzgün yürümesini söylemesinin ya da Terra'nın ona gülünç topuklu ayakkabılar giydirmeye çalışmasının bir önemi yoktu, Isla onlara hiçbir zaman alışamayacaktı.

Ve elbiselere.

Tüm o kuşaklı ve boyna kadar düğmeli elbiseler yüzünden nefes alamıyordu. Korsesinin her bir dikişi ve kopçası onu boğmak için yemin etmişlerdi, buna gönülden inanıyordu.

Centennial sırasında yüzün ve sözlerin bıçakların ve kılıçların kadar önemli olacak, demişti Poppy.

Isla bundan pek emin değildi.

Odasının bir köşesinde bir gölge gördüğünde elbisesinin tüm düğmelerini açmıştı. Titreşen bir gölge.

Bir anda makyaj çantasının içinde sakladığı hançere eli uzandı ve önce dalgalanan, sonra da durulan gölgeyle yüzleşmek için arkasına hızla döndü.

Grim orada duruyordu, gözlerini hançerine değil, omuzlarından aşağı dökülen elbisesine dikmişti.

“Merhaba, Kalp Yiyici!”

Grim onu bulmuştu. Kimliğinin açığa çıkmasının daha uzun süreceğini aptalca umut etmişti. Ya da onu bıçaklamasının kendisine bir plan yapmak için daha fazla zaman kazandıracağını. Isla o yaranın Grim’i öldürmeyeceğini biliyordu. Sadece kaçmasına yetecek kadar onun etkisiz kalmasını istemişti.

Şimdi ise buradaydı.

Yeni Wildling ülkesinde, odasında olmasının imkânı yoktu. Onu öldürmeye gelmişti.

Isla daha nefes bile alamadan Grim onun hançeri tutan elini kavradı, öyle sert bir şekilde sıktı ki Isla acıyla irkildi.

Isla inledi, kendini kurtarmaya çalışırken damarlarına adrenalin yayıldı. Çabalaması Grim’i sadece daha fazla kızdırdı. Homurdandı ve Isla’yı odasındaki cam duvara itti. Önceki gibi değildi bu.

Hayır, bu sefer Grim kolunu öyle sertçe kıvırdı ki Isla acıyla inledi ve kendi hançeri kendi boğazına dayandı.

Isla kalbi hızlı hızlı atarken acı içindeki koluyla onun altında kıvranıyordu. Grim ise sadece öfke dolu gözlerle ona bakıyordu.

“Seni lanetli Kalp Yiyici!” Kelimeyi sanki tiksintiyle tükürür gibi söylemişti. “Bana suikast düzenlemek için benim diyarıma kılık değiştirerek gelmeye cüret ettin!” Hançer iyice boğazına hafifçe girdi. Ucunu kendisi keskinleştirmişti, öyle keskindi ki anında derisini kesti. Isla kendi kanının kokusunu alıyordu. Grim onu öldürecek, tıpkı Isla’nın ona yaptığı gibi onu bıçaklayacaktı.

Isla onun gibi değildi. Ölümünü geciktirecek bir gücü yoktu.

Isla, Grim’in tutmadığı kolunu salladı. Bilezik gibi görünen silahın ucu göründü. Isla onu Grim’in uyluğuna sapladı.

Nightshade hükümdarı kükredi ve Isla’nın hançeri yere

düştü ama Isla kaçma fırsatı bulamadan boynundaki hançerin yerini görünmez bir el aldı.

Isla havalanırken boğuluyor, elleriyle boğazını tırmalıyordu. Grim onu iyice havaya kaldırırken sadece bakıyordu ona.

Isla nefes almak için çırpınıyordu ama el onu bırakmıyordu bir türlü. Yıldızları gördü. Grim'in sözlerini zar zor duyabiliyordu. "Planın beni Centennial'dan uzak tutmak mıydı? Lanetleri kırmaya çalışmak? Beni kandıracağını mı sanmıştın?" Boğazındaki baskı iyice arttı ve gözleri karardı. "Kiminle çalışıyorsun?"

Isla konuşmaya çalıştı ama sözcükler hıçkırıklar gibi çıktı ağzından.

"Nightshade'e nasıl bu kadar hızlı geldin?"

Bunun üzerine Isla ona öfkeyle, bıkkınlıkla baktı. Boğazında görünmez bir el varken sorularına nasıl cevap verebilirdi?

Grim sanki onun düşüncelerini okumuş gibi dişlerini gösterdi...

Ve onu serbest bıraktı.

Isla nefes nefese yere düştü, ateşten yanan başı ve ellerini soğuk zemine dayadı. Düğmesi açılmış elbisesi omuzlarından aşağı kaydı.

Yeniden nefes almak sanki bir ömür sürmüş gibi geldi. Nefes almaya başlayınca yerdeki hançeri kapıp odanın diğer ucuna kaçtı; o canavardan, o pislikten...

Az kalsın Isla'yı öldürüyordu.

Grimshaw'un yüzü asıldı. Somurttu.

Dişlerini gösterme sırası Isla'daydı. Titrek koluyla hançeri ona doğru sallayarak, "Canavar!" dedi. Acı içinde yanan boğazından sesi hırıltılı çıkıyordu. Grim'e tükürdü.

Grim güldü. Ona doğru bir adım attı ve Isla kıpırdamak için kendini zorladı.

“Ben mi canavarım?” Bir adım daha attı. “İnsanların kalplerini yiyenler Wildlingler hem de?” Tiksintiyle Isla’ya baktı.

O sırada lanetin Isla’ya işlemediğini bilmiyordu. Bu iyiydi.

Isla elini boynuna götürdü ve yüzünü ekşitti. Oradaki derisi hassastı.

Grimshaw parmaklarını takip etti gözleriyle. “Beni bıçakladığını hatırlatmama gerek var mı?” Sonra öfkeli bir hareketle kalbinden birkaç santim uzaktaki hâlâ taze olan yara izini gösterdi.

Isla yutkundu. Onu bıçaklamak bir hataydı. O sırada içgüdülerine yenilip paniklemişti.

Ne kadar aptalca davrandığını şimdi anlıyordu. O zaman düşmanı değildiyse bile şimdi düşmanıydı artık. Grimshaw daveti kabul etmeye karar verseydi Centennial’da olacak ve Isla’yı öldürecekti.

Nightshade hükümdarı bir adım daha attı. Sinsice yaklaşıyordu. Çenesini indirip kömür gibi kara gözleriyle ona baktı ve gözleri öfkeyle kısıldı.

Isla geriye çekildi. Grim bir adım daha attı.

“Diyarıma nasıl girdin?” diye sordu.

Göğsünde bir panik duygusu kabarmaya başladı. Yıldız اساسını sakladığı yere bakmamaya zorladı kendini. Korkuyla iki büklüm olsa da onun gözlerine bakmak için tüm gücünü kullanıp dimdik oturdu.

Nightshade hükümdarının sesi tuhaf şekilde sakindi. “Diyarıma...” dedi Grimshaw. Bir adım. “Nasıl...” Bir adım. “Girdin?” Grimshaw ona sırça fanustaki bir zavallıya bakar gibi baktı ve sözleri bakışları gibi zehirliydi.

Gözlerini ondan ayırmadan iyice eğildi. Tam Isla ile burun buruna geldiğinde Isla korkusunu bir koruma gibi kullandı. Onun gölgesi altında sinerken Grim elindeki hançeri daha sıkı tuttu.

Bir adım daha atamadan hançerin sivri ucu çenesinin altına dayandı.

Isla'nın burun delikleri açılıp kapanıyordu. Sesi titriyordu ama korkudan değil, öfkedendi. Bu kadar zayıf olduğu için kendine kızgındı.

"Defol!" dedi öfkeyle. Grim'in yüzü Isla'nın ağzından çıkan sözlerin yoğunluğu karşısında değişti. Güzel. "Odamdan!"

Hançeri biraz daha bastırdı, elinde Grim'in kanının sıcaklığını hissetmek istiyordu.

Fakat Isla daha fazla baskı uygulayamadan Grim kayboluverdi.

Bir çocuk gibi titreyerek yere yığılırken Nightshade'in onun yıldız asası gibi aynı portal açma yetisine nasıl sahip olduğunu düşündü.

12. BÖLÜM

BİR KİLİDİN İÇİNDEN DÖNEN ANAHTAR

Isla irkilerek uyandı. *Hayır*. Oro hâlâ elini tutuyordu ama en sonunda uyuyakalmış, başı yana düşmüştü. Onu uyandırmak istemiyordu.

Tek bir anı bir şeydi. *Ama iki tane?*

Güçten düşmüştü. Korkuyordu. Artık yetenekleri açığa çıktığına göre bir daha böyle hissetmek istemiyordu.

O gün Isla yataktan çıktı. Ella'nın ona hazırladığı küçük küvette yıkandı. Oro, Aynalar Mekânı'nı ısıtmak için yetilerini kullanmadığından su buz gibiydi ama dişlerini sıkıp dayandı. Koyu yeşil pantolonunu, uzun kollu gömleğini ve Leto'nun ona yaptığı yüksek konçlu kahverengi çizmelerini giydi.

Isla eğitime başladı.

Toprak ellerinden ölüyordu.

Isla parmakları toprağın içinde Vahşi Ada'nın ortasında oturuyordu. Baş ağrısı ve sesler gitmişti ama onları zihninin bir köşesine sıkıştırmıştı. Yaklaşık bir saat güçlerini denemiş ve başarısız olmuştu.

"Anlamıyorum! Önceden..." Tek yapması gereken bir elini orman toprağına koymaktı, toprak anında hayatla ve renklerle dolmuştu.

Oro yarı çürümüş bir ağaca yaslanarak birkaç metre ötede duruyordu. "Ham kuvvet bir vahşi havyan gibidir. Hükm edilmezse öngörülemez bir şekilde serbest kalır. Her daim de istediğin zaman olmaz." İsyancıların ona dokunmasıyla olanları hatırladı. "Bu yüzden kontrol etmeyi öğrenmek çok önemli."

"Ve zor mu?" diye sordu Isla ellerini topraktan çıkarırken.

"Ve zor," dedi Oro. "İstenilen yönde kullanılması odaklanma gerektirir."

Odaklanma.

Zihninde binlerce düşünce birbirini kovalıyordu. Hayatı buna bağlı olsa bile tek bir düşünceye odaklanamıyordu.

"Olabilir," dedi Oro. Isla o zaman düşüncelerinin bir kısmını yüksek sesle söylediğini fark etti. Oro eğilip bir kaya parçası aldı. Onu Isla'nın önüne koydu. "Gücünü ortaya çıkarmaya çalışmak yerine tüm zihnini ve enerjini buna odakla ve onu hareket ettir."

Kalkıp oradan uzaklaştı.

Isla arkasından seslendi. "Nereye gidiyorsun? Beni eğiteceğini sanıyordum!"

"Eğitiyorum," dedi Oro.

Isla onun Aynalar Mekânı'na gidişini izledi.

İlk önce onu terk etmeyeceğine söz verdiğini arkasından avaz avaz söylemek istedi ama yapmadı. Bu işi yapabilirdi.

Isla parmaklarını yeniden toprağa soktu. Derin bir nefes aldı. Omuzlarını düşürdü. Etrafındaki titreşimlere odaklandı. Toprağın kuruluşuna. Başındaki tacı ısıtan güneşe. Yüzünün etrafındaki saçları uçuran hafif rüzgâra.

Birkaç dakika odaklanmak bile fiziksel olarak canını yakmıştı. Zihni dağıldı ve koca bir dalga gibi düşünceler zihnine akın etti. Endişeler. Korkular.

O.

Hayır. Onu aklından çıkarıp gözlerini sımsıkı kapattı. Parmaklarını toprağa daha fazla daldırdı. "Bu işi yapacağım," dedi Isla. "Unutup odaklanacağım."

Yapabildi mi peki?

Güçlerinin kuvvetli bir araca ihtiyacı vardı. O yarım insandı. Sırtında geçmişinin yükünü taşıyarak dolaşıyordu.

Tüm gücünü kullanmayı denedi. Toprak tırnak diplerine girene kadar oturup parmaklarını iyice derinlere daldırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Günlerce sessizce oturdu, sonra hayal kırıklığı içinde yatağına yattı. Bazen dikkatini az da olsa verebiliyordu. Diğer zamanlar ise dikkatini dağıtan şeyler akbabalar gibi zihnine üşüşüyordu. Bazen zihnindeki ses acımasızlaşıyordu. Sanki zihninde bir bıçak vardı da en çok nereyi acıtabilirim diye dolaşıp duruyordu.

Kaya bir milim bile kıpırdamadı.

Oro onu görmek için o gece geldiğinde Isla bitkin ve üzgündü. "Günlerimi bir kaya parçasına bakarak harcayamam!"

"Teslim olmayı öğrenmek zaman ister."

"Senin ne kadar sürmüştü?"

Oro bir kaşını kaldırdı. "Hükmetmek mi? Her bir güç için yıllarca sürdü."

Yıllar. Onun yılları yoktu. Grim'in her şeyi yıkıp yok ettiğine dair görüşü her an gerçekleşebilirdi. Diğer temsilcilere ve hükümdarlara bunu söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü. Ona güveniyorlar mıydı? Drek saldırısından sonraki kadın gibi onlar da Isla'nın Grim'le çalıştığına inanıyorlar mıydı?

Oro onun yüzünün düştüğünü görmüş olmalıydı çünkü ona bakıp, "Her zaman zor olmayacak," dedi. "Bir gün bir şey olacak. Bazı hükümdarların güç kontrolü bir kilidin içinde dönen bir anahtar gibidir."

Nefesi kesildi. Isla'nın bir anahtarı yoktu. Bu da bir başka reddedişti. İlk önce yer altı mezarı. Şimdi de bu.

"Isla?" dedi Oro gelip önünde durarak. "Neyin var?"

"Anlamıyorsun!" dedi Isla hızlı hızlı. "Kontrol senin için belki de kolaydı. Yeterli olmamanın, bir bütün olmanın ve kontrolsüz olmanın ne demek olduğunu asla bilemezsin..."

"Birini öldürdüm," dedi Oro. Ciddi olduğunu hissetti Isla. "Yeteneklerimle, kazara. Çocukken."

"Ne?"

"Güç genelde daha sonra gelişir ama daha birkaç aylıkken beşiğimi yakmışım. Annem beni alevlerin arasında oturmuş hâlde ona bakarken bulmuş. Bir öfke nöbeti anında şatoyu yakıp küle çevirmemden korktukları için hemen eğitimime başlamışlar. İkinci çocuk olarak olmam gerekenden daha fazla güçlüydüm."

"Egan'dan daha güçlü," dedi Isla. Egan, Oro'nun ağabeyiydi. Bir gelecek şansı için diğer hükümdarlarla birlikte kendini feda eden eski kral.

Oro başını salladı. "Her bir yeteneğimi kontrol etmem için birkaç yılda bir, bir adaya gönderildim. Çocukken öğrendiğim ilk şey kontroldü. Duygularını kontrol et yoksa sarayını yerle bir edersin. Kalbini kontrol et çünkü o güce birinin erişmesine izin vermek felaket olur. Dilini kontrol et çünkü sen ilk doğan değilsin ve fikirlerinin bir önemi yok."

Isla, küçük Oro'ya çok üzüldü. Elini tuttu.

"Hepsini yaptım," dedi Oro yere bakarak. "Bir başka yetenek vardı ve asırlardır ortaya çıkmamıştı." Bakışları buluştu. "Onun hakkında bir şey bilmediğim için kontrol edemedim. Arkadaşlarımla oynuyor, eğleniyordum ve ne olduğunu anlamadan bir hizmetçiyi som altına çevirdim." Sesi düştü. Asırlar sonra bile bu hata yakasını bırakmamıştı.

Isla bu acıyı hayal bile edemiyordu. Kazara masum bir

insanı kontrol edemediği için öldürseydi kendisini hiçbir zaman affetmezdi.

“Ebeveynlerim gücümü tebrik edip sevinse bile ben suçluluk ve utanç duyuyordum. Eğitimim sırasında beni yalnız bırakmayanlar tanıştığım insanlardı. Gerçekten iyi arkadaşlarım vardı ve de var.”

Öyle miydi? Isla, lanetlerden önce hayatının nasıl olduğuna dair hiçbir şey sormadığı için utandı.

“Yıllarca teslim olmadım” dedi Oro. “Yeteneklerimden utanıyordum. Vicdan azabı yiyip bitiriyordu beni. Uzun süre kendimden nefret ettim.”

Gözleri yaşla doldu. Farklı sebeplerden dolayı Isla’nın da aynı şekilde hissettiğini bilemezdi.

“Çocukken yaptığım hatadan dolayı kendimi affettikten sonra ancak hayatıma devam edebildim.” Başparmağıyla Isla’nın elini okşadı. “Başaracaksın, Isla! Bugün ya da yarın olmayabilir ama sen yapana kadar yanında olacağım. Yalnız değilsin.”

Yalnız değilsin.

Sabah erken saatte Aynalar Mekânı’ndan gizlice çıkarken yerde hâlâ duran cam kırıkları ayakkabılarının altında ezildi.

Kaya parçasını adanın diğer ucuna götürdü. Ayaklarını sallayarak yeniden doğmak üzere her gün ölen bir Anka kuşu gibi güneşin ufuktan yükselmesini izledi.

Gözlerini kapattı.

Her şeyi bir kenara atmak yerine Isla zihnini en kötüsünü yapmaya zorladı ve oldu da. Acısı ördüğü duvarların arasından akıp geldi ve canını yaktı, hem de çok ama onları bastırmak yerine duygularının açığa çıkması onu bir nebze rahatlatmıştı sanki.

Ebeveynlerini düşündü. Doğuştan düşmanlar. Bir Wildling ve bir Nightshade. Yaşam ve ölüm. Sadece birlikte olacak kadar değil, bir çocuk yapacak kadar birbirlerini çok sevmiş olduklarını düşündü.

Ondan utanıyorlar mıydı? Onun zayıf olduğunu mu düşünüyorlardı?

Bir sır gibi kilitli odalarda büyütülmüş o küçük kız için yas tutmaya izin verdi kendine. En iyi savaşçı olmak için sayısız kez kanım akıtmış kız için. Dünya onu kırıp bükmesin diye onu ilk önce Terra kırıp bükmişti. Küçük kızın istediği tek şey kabul edilmektir. Yeterince iyi olmak. *Sevilmek...*

Celeste'in -Aurora- onu hedef alıp ondan faydalanması için bu durum onu kusursuz hâle getirmişti. Adını bile düşünmek canını acıtiyordu. *Dostu*. Onun en iyi arkadaşı olmuştu.

Sonunda onu düşündü. *Grim*.

Anılar bir yaranın dikişlerini söküp atmış ve yarayı yeniden kanatmıştı.

Saatlerce düşüncelerinin çılgın gibi koşturmasına izin verdikten sonra Isla derin bir nefes alıp hataları için kendini affetmeye başladı. Odasında tek başına oturan küçük kız hayal etti ve "*Bunu hak etmiyor!*" diye düşündü.

Yeniden kayaya odaklanınca tacının yanı sıra atalarını ona bağlayan tek şeyin güçleri olduğunu fark etti. Yaşadığı her şeyin buna değmesini istiyordu.

Cam odada oturan küçük kız için daha iyi olmak istiyordu. Kolunu kaldırdı, bakışlarını kayaya dikti.

Göğsünde bir şey kıpırdadı, canlandı ve sonra bir anahtarın bir kilitte döndüğünü hissetti. Elini uzatırken gözlerini bile kırpmaya cesaret edemedi.

Kaya titremeye başladı. Bakışları altında hareketlendi.

Elini geriye çekip sonra ileri uzattı.

Kaya hareket etti...

Altında bir dev gibi oyulmuş adanın derinliklerine parmaklarını soktu ve adanın içinde geçen bir yol açtı. Isla durduğu yerden denizi rahatça görebiliyordu. Her yeri toprak içindeydi.

Isla'nın nefesi kesildi. Acemiceydi ve kontrolsüzdü ama yapmıştı.

O günden sonra güneşin ilk ışıklarından son ışıklarına kadar çalıştılar. Sabahları Oro ile birlikte beyaz kayalıkların altındaki sahilde koşuyordu. Oro koşmanın zihnini temizlemesine yardım edeceğini söylemişti ve doğru da çıkmıştı.

Isla büyük ve küçük objeleri hareket ettirmeye çalışıyordu. Çevresindeki toprağı ve kayaları manipüle etmeyi deniyordu. Her gün Oro yeni testler, kontrolünü keskinleştirecek yeni yöntemlerle geliyordu. Akşamları sadece ikisi baş başa yemek yiyordu. Daha sonra yerde oturup çay içiyor, çocukluklarına dair hikâyeler anlatıyorlardı ve nihayetinde Isla yorgunluktan uyuyakalıyordu. Yine de her sabah battaniyelere özene bezene sarılmış hâlde uyanıyordu.

Taç giyme töreninden sonra Starling'e gidemediği için Isla, Oro'dan saldırıları önlemek ve gerektiğinde acil yardım sağlamak için Yıldız Ada köprüsüne gardiyanlar koymasını istedi.

"Hallolmuş bil," dedi Oro ve tüm bu zamanı eğitime ayırdığı için kendisini biraz daha iyi hissettirdi.

Yavaş yavaş kontrolü sağlamaya başladı. İçindeki deniz gibi kontrolsüz ve engin güç tek bir yetenek akışı gibi keskinleşmişti.

Bugün Oro cebinden bir göz bağı çıkardı. "Kabul ediyor musun?" diye sordu.

Isla başını salladı, Oro kafasını sıkıca sardı. "Herhangi bir anı geldi mi aklına?"

Oro güldü, sesi alçaktı ve kafasının arkasında yankılandı.

"O gün beni öldürmek istedin mi?" diye sordu Isla çünkü fırlattığı yıldızlardan biriyle Oro'nun başındaki tacı yere düşürmüştü. Şok edici sessizlikte taç nasıl da gürültüyle yere düşüp çınlamıştı.

"Hayır!" diye fısıldadı kulağına, dışarıdan yakıyor olsa da sesinin tınısı kollarını karıncalandırdı. "Tam tersi."

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. O gece tek düşünebildiğim göz bağıny çıkar-
dığında gördüğüm sinir bozucu derecedeki ukala suratındı.”

Isla’nın dudakları kıvrıldı. “Ben de kendimden çok etki-
lenmişim.” Sonra yüzü asıldı. “Gerçi benim gösterim senin
altına çevirmen kadar etkili değildi.” Altına çevirme kelime-
sini söylerken temkinli davranmıştı. Oro’nun onunla paylaştığı
şey yüzünden Oro’nun parlama yeteneğinin ona hâlâ acı
verdiğini düşünüyordu. Ona musallat olmuştu. Üzerinden
asırlar geçmesine karşın. Isla ondan acısını çekip almak istedi.

Bu, aşk mıydı?

Onu görebilmek için göz bağıny kaldırdı. “Senin gibi her
şeyi altına çevirebilecek birinin... Şimdiye kadar sevdiğin bi-
rine en azından altın bir elma hediye ettiğini düşünüyorum.
Ya da altın bir... Bir ot!” diye ona takıldı.

Sevdiğin birine... Isla sözlerinin cesaretine şaşırmıştı.

Oro gerildi. Göz bağıny yeniden gözlerine indirmeden
önce Isla onun hafifçe şaşırdığını fark etti. Eli hâlâ yüzündey-
di. Başparmağıyla şakağını ovdu ve Isla’nın tüm bedeni ür-
perdi. Oro iç geçirdi ve eğilip kulağına, “Tüm bunlar bitince
senin için bir şatoyu baştan aşağı altınla kaplayacağım,” dedi.
“Bu yeterli olur mu?”

“Küçük bir aşırılık olur.”

Yine iç geçirdi.

Oro geriye çekildi ve sesi ciddileşti. “Güce teslim olmak
demek sadece onu görmek değil, onu etrafında hissetmektir.
Sırtın dönükken ya da gözlerin kapalıyken bile bir tehdidi se-
zebilmelisin.”

Kafasının yan tarafına bir taş geldi ve Isla dişlerini göste-
rerek dört döndü etrafında. “Gerçekten mi?”

“Bir çakıldı sadece. Şimdi gerçek bir kayayı alıyorum.
Odaklan.”

Isla göz bağından ötesini göremiyordu ama odaklandı ve

önceden canını çok sıkkan incecik filizler yeniden ortaya çıkmaya başladı ve etrafını milyonlarcası sardı. Son birkaç haftadır onları engellemiştii ama şimdi özellikle ana duyularından biri elinden alındığı için hepsi çağlayarak geri gelmişti. Zihinsel olarak çevresini daha çok araştırdıkça her şey yeniden daha yüksek sesli hâle gelmeye başladı. Sonsuz bir ses seliydi sanki, hiçbir şeye odaklanamıyordu...

Kayayı hissettiği anda çoktan omzuna çarpmıştı bile.

Yüzünü buruşturdu. Çarptığı yerin bir fırtına bulutu gibi görüldüğünden emindi.

“Odaklan.”

“Tamam!” dedi dişlerinin arasından.

Bir kaya daha fırlatıldı. Onu hissetti, elini uzattı ama kaçırdı. Kalçasına çarptı.

Isla kaburgalarının arasında, göğsünde bir şeyin kabardığını hissetti.

Bir sonraki kaya karnına çarptığında birden o şey zincirlerinden kurtuldu.

“Kollarını indir, Isla!”

Yukarıda mıydılar ki? Göz bağını indirdi ve dallardan yapılmış düzinelerce keskin bıçağın havada yükseldiğini ve hepsinin Oro’ya dönük olduğunu gördü. Kayalar titreşip duran dalların arasında süzülüyordu.

Isla nefesini tuttu ve hepsi küt diye cansızca yere düştü.

Bir adım geri gitti. “Ben... Ben üzgünüm!” Ne yaptığıının farkında bile değildi. Gücü onu ele geçirmişti.

Oro ona doğru bir adım attı. “Tehlikede değildim.”

Ya bir gün ona zarar verirse? Uyurken mesela? Dikkat etmediği sırada?

“Gücünü kullanırken duygularını kontrol etmeyi öğrenmelisin,” dedi Oro. “Ama...” Bir ama mı vardı? “Çok etkileyiciydi.”

“Öyle mi?”

“En azından odaklanmıştı. Remlar’ın ilk başta güçlerini serbest bıraktığı zamandan daha fazla kontrollüydü,” dedi Oro.

“Seni öldürmeye çalışırken daha iyiye gittiğimi mi söylüyorsun?” dedi ciddi bir yüzle.

“Kesinlikle!” Onun da yüzü ciddileşti. “Duygular kontrolü yok eder,” diye açıkladı. “Duygusal olduğunda gücünün sınırı kalmaz. Seni daha güçlü kılıyor gibi görünebilir ama tehlikeli de olabilir. Geride hiçbir şey kalmayana dek senin iliğini kemiğini kurutur.”

Isla daha çok çalıştı. Duygularını sabit tutmaya çalışarak kontrolünün sınırlarını test etti. Hayatı sadece kendisi, Oro ve Wildling gücü oldu. Bir hafta sonra anı falan kalmadı. Kafasında hiçbir ses yoktu. Hiçbir görüntü.

Grim’in gölgesi kaybolmuştu ve Isla onu bir daha asla görmemeyi umuyordu.

13. BÖLÜM ENYA

“Eğitimime yeni Wildling ülkesinde devam etmek istiyorum,” dedi Isla

Haftalardır birlikte çalışmışlardı. Hâlâ tam hâkim değildi ama bir tehlike yaratmayacak kadar kontrol sahibi olduğunu hissediyordu. Halkını ziyaret etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Onlarla ilgilenildiğinden, Grim’in onun için gelmesine karşın hazır olduklarından emin olmak istiyordu. Drek saldırısını muhtemelen Grim yönetmişti.

Sonra ne olacaktı?

“Ve yardıma ihtiyacım var. Onlara sadece erzak götürmek istemiyorum. Mümkünse onlara daha önce gerek duymadıkları becerileri öğretmek için gönüllü olacak birisini istiyorum. Mesela nasıl farklı türde yiyecekler hazırlayacaklarını ve aklıma gelmeyen başka bir sürü şeyi öğretecek biri. Ben gerçekten... Gerçekten bilmiyorum...”

“Öyle birini tanıyorum.”

“Ne?”

“Onların neye ihtiyacı olduğunu bilecek birini tanıyorum,” dedi Oro.

Isla'nın kaşları çatıldı. "Kim?"

"Enya'yı hatırlıyor musun?"

Isla koyu kızıl saçlı ve çilli uzun boylu Sunling kadını hatırladı. Dost canlısı görünmüyordu ama aksi bir izlenim de bırakmamıştı. Belki olabilirdi.

"Lanetlerden sonra Sunlinglere karanlıkta nasıl hayatta kalacaklarını öğretti. Ekinlerin büyümesini sağlayacak sistemleri nasıl kuracaklarını ve gündüz dışarı çıkamasak da onları nasıl hayatta tutacağımızı. Henüz var olmamış sorunlara bile çözüm bulmada kimse eline su dökemez."

Kulağa harika geliyordu. "Görünüşe göre müthiş bir Sunling temsilcisiymiş."

"Ondan da fazlası."

Isla bir kaşını kaldırdı.

"Arkadaşlarım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" dedi Oro.

"Hayatımın şokunu yaşamıştım."

Oro ona kaçamak bir bakış attı.

"Onlardan biri mi yoksa?" dedi Isla inanmayan gözlerle. Yemekte yakınmış gibi görünmüyorlardı ama önemli bir yemek olduğu içindi belki diye düşündü Isla.

Oro başını salladı. "Onlardan biri."

Güneş Ada şatosu altın dolu bir kâseye batırılmış gibiydi. Enya ayaklarını yanındaki sandalyeye dayamış hâlde uzun bir yemek masasının başında oturuyordu. Kızıl saçları örgülüydü. Önünde bir portakal kabuğu ve bıçak vardı.

Daha önce tanışmışlardı ama Isla birden gerildi. Onun Oro'yla arkadaş olduğunu bilmiyordu. Kadın onu yargılayacak mıydı? Oro'yla Isla arasındaki bağı biliyor muydu?

Oro onun gerildiğini hissetmiş gibi bir elini yavaşça sırtına koydu. Dokunuşu ateş gibiydi. Basit bir hareketti ama

Isla'yı anında rahatlatmıştı. Başını kaldırıp Oro'ya baktı ve onun da kendisine baktığını gördü. Oro parmaklarını onun omurgasında dolaştırdı...

"Kimin eğitim aldığı şüpheli görünüyor çünkü görünüşünüzden birinizin diğerinin işini bitirmek istediği çok belli."

Isla'nın gözleri odanın diğer tarafında oturan kadına yöneldi hemen.

"Enya..." dedi Oro sakın bir sesle. "En azından onu seni götürmeye getirdim diye pişmanlık duyması için Isla'ya birkaç dakika verebilirdin."

Enya omuz silkip bacaklarını salladı. Koyu sarı -neredeyse kahverengi- renkte deri pantolon ve zırhlı uzun kolları olan altından yapılma bir korse giymişti. Zırh nedense günlük giysisi gibi duruyordu üzerinde. Enya gülümseyerek yürürken metal kaplı çizmeleri şakırdıyordu.

"Farklı görünüyorsun," dedi Enya. Isla her zamanki elbisesi yerine eğitim kıyafetini giymişti. Tacı odasıındaydı. Isla bir şey diyemeden Enya ona sarıldı. Sonra da kulağına, "Ona dayanmak neredeyse imkânsız değil mi?" diye fısıldadı.

"Seni duyabiliyorum!" dedi Oro.

"Tabii ki duyabiliyorsun, en iyi kısmı da bu zaten," dedi Enya.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Isla. İki kardeş gibi ağız dalaşına girdiler. Ama Oro'nun tüm ailesi ölmüştü.

"Annelerimiz yakın arkadaştı," dedi Enya. Gidip Oro'nun yanında durdu. Boyu oldukça etkileyiciydi ama Oro'nun omzuna başını yaslayacak kadar uzun değildi. Oro'nun buna karşılık kası bile kıpırdamadı. "İster sev ister sevme sonsuza dek onun yanında olacağım."

Oro iç çekti ama Isla çattığı kaşlarının arasında sevgiyi de gördü. "Enya lanetlerden çok önce bile benim Güneş Adası

temsilcilerimdendi. Sık sık vekilim gibi hareket eder ve benim yerime toplantılara katılır.”

“Soren gibi,” dedi Isla kendi kendine.

Enya öğürür gibi bir ses çıkardı. “Onun gibi değil, Isla! Ama evet, benzer bir rol diyebiliriz.” Sunling doğrudan konuya girdi. “Yeni Wildling ülkesi için yardıma ihtiyacın varmış. Gönüllülere. Altyapı uzmanlarına. Bir tür organizasyona?”

“Her şeye.”

“Güzel. Sorumluluğu ben aldım ve sakıncası yoksa...” Enya aslında Isla’nın ne diyeceği zerre umurunda değilmiş gibi ona baktı. “Çoktan bir grup oluşturdum. Hepsi Wildling de dâhil tüm diyarlara saygılı. Kabul etmezsin belki diye ne için olduğunu bilmiyorlar ama...”

“Bir kere kafasına bir şey koydu mu onu kimse durdurmaz,” dedi Oro.

Beş asırdan fazla süren bir dostluk. Çocukluktan beri. Isla kıskanıp kıskanmaması gerektiğini düşündü ama kıskanmıyordu. Oro’nun ailesini kaybettiğinde dayanacak birine sahip olmasından dolayı mutluydu. Güvenebileceği biri.

Enya inkâr bile etmeye tenezzül etmedi, sadece omuz silketti. “Takıntılı olabiliyorum. En azından kendimi tanıyorum...” Isla’ya hınzırca gülümsedi, sonra Oro’ya döndü. “Bazı insanlar kusurlarım kabul etmeye hiç ama hiç gönüllü değil.” Onları strateji toplantıları için kullanılan saraydaki bir odaya götürdü. İçeride güneş gibi süslenmiş yuvarlak bir masa vardı. Ortasında kül yığınının benzeyen bir şey duruyordu.

“Yeni Wildling ülkesinin resmini benim için çizer misin? Aklımda kabaca kaç kişiye ve nerede ihtiyaç olacağına dair bir fikir var ama görmek daha çok yardımcı olacaktır.”

Isla kül yığınınına baktı. Oro’ya baktı, o da külü ince bir katman hâlinde masaya yaydı. “Oldu.” Oro küllerin içinde parmağıyla çizgiler çizdi ve bir dakika sonra sertleşerek üç boyutlu hâle geldiler. İlginç.

Isla parmağını içine soktu ve sanki hem kanvas hem de boya hayat bulmuş gibi bir ressama dönüştü. Bir zamanlar Isla topraklarını hiç bilmiyordu ama pek çok kez oraya gidip geldiği için artık biliyordu.

Çizmeyi bitirince Enya uzanıp haritayı aldı. Küller haritaya dönüşmüştü. Ona farklı açılardan bakıp yeniden masaya koydu.

“Pekâlâ. Üç gün içinde hazır oluruz. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak adına bir hafta kalacak şekilde programımı yaptım. Bir sıkıntı var mı?”

Sıkıntı mı? Isla kadının ayaklarına kapanacaktı az kalsın.

“Harika bence!” dedi Isla.

“Oro bir portal cihazın olduğunu söyledi.”

Isla başını salladı.

“Bir seferde kaç kişi transfer edebilir?”

“Bilmiyorum. En fazla iki kişiyi götürdüm.”

Enya elini salladı sadece. “Önemli değil. Küçük gruplar hâlinde gideriz. Her şey yoluna gidecektir.”

Isla ona inanıyordu. Onun ağzından çıkacak her şeye inanmaya hazırdı.

“Teşekkür ederim,” dedi Isla ve birden gözleri yaşla doldu. Minnetle dolmuştu... Enya onu tanımıyordu ve yine de yardım ediyordu ona. Onun halkına.

“Ben teşekkür ederim,” dedi Enya ve gözleri hınzırca parladı. “Oro’nun hâlâ gülümsemeyi bildiğini bize gösterdiğin için.”

Enya bir düzine gönüllü toplamıştı. Hepsi yanlarında erzakla Ana Kara’da yan yana duruyordu. Onlara yıldız asasının kullanımını çabucak anlattı ve gönüllüler meraklansa da hiçbiri soru sormadı.

Isla elinden geldiğince büyük bir yıldız birikintisi çizdi

ve hepsi içine zar zor sığdı. Ve şimdi yeni Wildling ülkesindeydiler.

Isla onları Wren'in köyüne göndermişti. Uzun boylu Wildling dakikalar içinde sokağa çıktı. İlk önce kadın korktu ama sonra sakinleşti. Hançerine giden elini yavaşça indirdi. Isla halkının misafirler için doğru dürüst hazırlanmamış olduğunu anladı.

"Bu Oro, Lightlark kralı," dedi Isla. Birkaç Wildling sokakta durmuş, temkinli bir şekilde gönüllülere bakıyordu.

Hemen başlarını eğip selam verdiler.

Isla; Enya'yı, nadiren yanından ayrılan Ciel ve Avel'i ve diğer gönüllüleri tanıttı. Halkı onlara farklı derecelerde temkinle bakıyordu hâlâ.

Gönüllüler de biraz korkmuş gibiydi. Yanındaki Skyling gülümsüyordu ama bakışlarını sırtında kocaman bir çekiç taşıyan bir Wildling'den alamıyordu.

Isla halkıyla konukların arasında durdu. "Buraya yardım etmek için geldik. Hepimiz."

Ana Kara'nın deposundan getirdikleri malzemeleri dağıtmaları için gönüllülerle çalıştı. Yeni ülkenin geri kalanı için daha fazlası lazımdı ama bu da iyi bir başlangıçtı. Wren yardımı merkezîleştirmek için geçici olarak birkaç ana köyün birleştirilmesini önerdi. Bir oylama yapıldı ve ilk defa herkes komşularını ağırlamayı oy birliğiyle kabul etti. Pek çok Wildling kalmayı planladıkları hafta boyunca kalmaları için evlerini gönüllülere verdi. Lightlark şefleri Wildlinglere eti nasıl doğru şekilde hazırlayacaklarını öğretmeye başladı.

"Bunu yeni Starling ülkesi için de yapmayı çok isterim," dedi Isla, Oro'ya. "Enya kabul ederse." Onları kontrol etmek için gizlice birkaç kez oraya gitmişti. Bunu Starlingler için de kullanabilirlerdi.

Isla tebaasıyla konuşmak, onların isimlerini, alışkanlıklarını, yaşamlarını öğrenmek için sabaha dek ayakta kaldı.

Gölüşlerin, inşaat seslerinin ve ocak cızırtılarının arasında en mütevazı köyün meydanındaki bir bankta uyuyakaldı. Oro onu yatağa götürmüş olmalıydı çünkü birkaç dakika sonra eski odasında uyanınca irkildi.

Nefesi kesildi, gerildi. Hapishaneye, bu camdan kafese geri dönmüştü.

“Nefes al, Isla!”

Oro kapıda duruyordu ve neredeyse boyuyla tüm aralığı doldurmuştu. Sanki daha yeni içeri girmiş gibi altın saçları yağmurdan hafifçe ıslanmıştı. Onun görünüşündeki bir şey Isla’nın doğru dürüst nefes almasına engel oluyor gibiydi.

Bu kadar kısıtlı sürede uykuyla birinin gerçekten güzel görünmesi insanı suçlu hissettirirdi. Oro hiç uyumuş muydu acaba?

Isla onun köyden geldiğini tahmin etti. “Nasıllar?” diye sordu, sesi biraz gergindi.

“İyiler. Enya’nın suyu, yiyeceği depolamak ve onları takip etmek için yeni bir sistemi var.”

“Elbette vardır,” dedi Isla ama bunu saygısızca söylememişti. Sunling’in organizasyonuna çok büyük saygı duyuyordu.

Yeni Wildling ülkesi sıcak ve nemliydi. Oro onu yatağa dün giydiği kıyafetlerle yatırmıştı. Hiç düşünmeden onları çıkarmaya başladı, en sonunda başını kaldırınca Oro’nun hafif şaşkın bakışlarla onu izlediğini gördü.

Isla uzun kollu gömleğini çıkarıp, altına giydiği incecik kolsuz kıyafetle kaldığında onun bakışlarının içine işlediğini hissetti. Kıyafet üstüne yapışmış, tüm hatlarını ortaya çıkarmıştı.

Oro Sungling yeteneklerini kaybettiğinde Isla odanın daha da ısındığına yemin edebilirdi. Oro kontrolünü kaybetmişti, bir anlığına ama.

Oro ona bakmaya devam etti ve Isla onun yutkunduğunu gördü...

Oro başını çevirdi. “Eğitim için hazır mısınız?” dedi duvara bakarak.

Isla iç çekti. Eğitim şu an aklında olan son şeydi. Oro’yu yatağında istiyordu. Dünyanın bir anlığına da olsa kaybolmasına izin vermek çok kolay olurdu...

“Isla?”

İsmiini söylemesi Isla’yı daha da fazla yaktı ama Isla “Evet,” dedi.

“Güzel,” dedi Oro. “Bugün bir şey büyüteceğiz.”

14.BÖLÜM ZEHIR

Oro'nun avucunda bir portakal filizi büyüdü. Onu koparıp Isla'nın saçına taktı. "Sıra sende."

Isla oturup eline dakikalarca baktı ama bir şey olmadı.

Bir nehrin kenarında oturuyorlardı. Kayalara çarparak akan suyun sesi aklının sessiz bir köşesine sürülen bir merhem gibi onu sakinleştiriyordu. Suyun iki yanında tepeler vardı, bazıları diğerlerinden daha ileri çıkmış, kıvrımlar oluşturup nehri daraltmıştı, bu yüzden nehrin aktığı yeri tam olarak görmek imkânsızdı. Küçük çağlayanlar uçurumlardan aşağı dik ve salkım saçak bir örtü gibi dökülüyordu.

Isla her zaman burada yüzmenin nasıl olacağını merak etmiş ama Terra ve Poppy'nin onu ıslak kıyafetlerle ya da saçlarla görmesinden ve durumu açıklayamayacağından korkmuştu. Gece nehre gelmek bir seçenek olabilirdi -uyuması gereken zamanda gardiyanları en azından onu yalnız bırakıyordu- ancak zor yoldan aslında hiç de merhametli olmadığını öğrendiği karanlıklar içindeki bir ormanın merhametine kalması anlamına gelirdi.

Bu sefer içinden geçerken orman ona zarar vermemişti.

Hatta sanki ağaçlar onun kulağına sırlarını fısıldamak ister gibi ona doğru eğilmişti.

“Gözlerini kapa,” dedi Oro. “Zihnini dinginleşsin. Etrafındaki dünyada doğayı bul. Onunla bir bağ kur. O enerjiyi tam olarak istediğın yere boşalt. Gülün elinde çiçek açtığını düşün.”

Isla onun söylediklerini yaptı ama kalbi çok hızlı atıyordu. Gözleri kapandı kapanacaktı. Bir gecede toplanan birkaç saat ancak uyumuştı ve uykusuzluğunu hissediyordu artık.

“Nefes al, Isla!” dedi Oro.

Nefes alıp düşüncelerine odaklanarak yeniden başladı. Gözlerini açtığında avucunda küçücük bir çi eğın açtığını gördü.

Gülümsemesine fırsat kalmadan gül sanki zehirlenmiş gibi kuruyup ölüverdi.

Zehir kendisiydi. Çünkü sadece hayat vermek için bir güçle doğmamıştı, almak için de doğmuştu. “Nightshade olmadan Wildling olamıyorum,” derken sesi kırıldı. “Her zaman ölüm olacağım. Her zaman karanlık olacağım.”

“Ne olduğuna sen karar vereceksin, Isla,” dedi Oro. “Başkası değil.”

Isla o anda kendi hataları için suçlanacak kişinin sadece kendisi olduğunu düşünmeseydi bu rahatlatıcı bir düşünce olabilirdi.

Ancak suçlu başkası değildi.

Gözyaşları yanaklarından sel gibi indi.

Oro ondan sadece birkaç santim ötedeydi. “Ne oldu?” diye sordu, sanki onu üzen her şeyi küle çevirmeye hazır olmuş gibi avucunda bir alev büyümeye başlamıştı bile.

Neyi vardı? Neden ağlıyordu? Tek bildiğı ağlamaya başlamıştı ve durduramıyordu. Boğazının gerisinden bir hıçkırık kopup geldi.

Oro her zaman gerçeği bilmek isterdi. Isla ona istediğini verdi.

“Ben... Ben yönetmek istemiyorum. Hayatımın binlerce başka hayata bağlı olmasını istemiyorum. Tüm bu sorumluluğu istemiyorum.” Başını iki yana salladı. “Bunun beni korkunç ve bencil biri yaptığını biliyorum ve bu kadar üzölmeye hakkım da yok ama üzgünüm. Bir hayat istiyorum sadece, Oro. Bundan daha kötüsü ise bu güçlerin hiçbirini hak etmiyorum. Ben hiç kimseyim.”

“Hiç kimse değilsin,” dedi Oro sakın bir sesle. “Sen, Isla Crown’sun ve tüm diyarlardaki en güçlü insansın.”

Isla gülmeye çalıştı ama daha çok hıçkırık gibi çıktı. “Ben zehirim... Bu güçler üzerinde neredeyse hiç kontrolüm yok. Yazık oluyorlar bende.” Başını iki yana salladı. “Al onları. Sen al onları, Oro. Ciddiyim. Sen kullan. Aramızdaki bağ ile onları çal. Mahzeni sen aç.”

Oro’nun yüzü asıldı. Öfkesi öncesinde ona iltifat ederken gösterdiği tereddüt yüzünden daha da artmış gibiydi çünkü. “Aşkım, sıradan biri olduğuna dair bir sanrıya kapılmış gibisin,” dedi Oro. “Bunu sana kim yaptı? Ne yaparsan yap yeterince iyi olmadığını mı hissettirdiler sana? Yoksa o mu yaptı?” *Grim*. Orman Oro’nun öfkesiyle ısındı. “Söyle bana, Isla! Lanetleri bir başkası mı kırdı? Yanılıyor muyum yoksa?”

Isla dişlerini sıktı. Gözyaşları çenesinden akıp saçlarının içinde kayboldu.

“Lanet olsun mahzene!” dedi Oro. “Lanet olsun güçlere! Hiçbir şeyin yoktu ve lanetleri sen kırdın! Sen anahtarsın! Bunu görüyorsun, değil mi? Sen gelmeden önce biz mahvolmuş hâldeydik. Senin sayende kurtulduk. Sen zehir değilsin, Isla!” Oro’nun sesi duygusallaştı. “Sen ilaçtın.”

Isla başını iki yana salladı. “Bunu yapan ben olmamalıydım! Başkası olmalıydı!”

Oro küfretti. Önünde diz çöküp yavaşça yüzünü ellerinin arasına aldı. “Endişelendiğin şey bu mu? Bu yüzden mi uyu-

yamıyorsun?” Oro fark etmişti. İkinci bir hafızası olduğundan beri derin bir uykuya dalmak için elinden geleni yapmıştı. Bir gecede sadece birkaç saat uyuyor ve bu da bir diğer hafızaya geçmesine yetmiyordu. Şimdiye kadar işe yaramıştı.

Cevap vermedi ve Oro onun yüzüne baktı. İç çekti. “Keşke kendini benim görebildiğim gibi görseydin. O zaman kendinden bir daha asla şüphe etmezdin.”

Isla gözlerini kapattı.

Keşke ona inanabilseydi, keşke şimdi ve sonsuza dek dinlenmek için olumsuz düşünceleri bir kenara atabilseydi. Ne olurdu acaba?

Oro haklıydı. Centennial’da hayatta kalmıştı. O kazanmıştı. İsyancılara karşı kendini savunmuştu. Bu güç içinde bir yerde canlıydı ve onu tam olarak kabullenmesi gerekiyordu. Onu bir kukla gibi bir başkasının -ya da bir şeyin- kullanmasına izin vermeyecekti. Herkesi kurtarmıştı. Şimdi kendini kurtarması gerekiyordu.

“Isla?” dedi Oro.

Isla’nın ellerine baktı.

Bir gül açmıştı. Dakikalar geçti ve gül ölmedi.

Isla ilk defa Wildling sarayının ön kapısından sıvıştı.

Erken uyanmıştı. Centennial’dan önceki hayatında olduğu gibi diğer günlerden biriydi bu da. Banyo yapmak. Saçım örmek. Açık kahverengi savaşçı kıyafetleri giymek, beline ve kollarına kumaşla sarmak. Basit ayakkabılar giydi.

Cesaretini kaybetmeden ormana gitti. Oro haklıydı. Düşündüğünden çok daha yetenekliydi.

Olduğuna inandığı kişi olmayı kabul etmiyordu. Kendisinin en kötü düşmanı olmayı, zihninin sürekli önüne çıkmasını reddediyordu. Buna son vermeliydi.

Ormandan korkarak büyümüş zayıf kız artık yoktu. Onu sonsuza dek gömme zamanı gelmişti.

Bu orman ona asla evi gibi hissettirmemişti. Yıllarca bu ağaçların etrafında eğitim almış, kanı buraya akmış ama ormanla hiçbir bağ kurmamıştı.

Şimdiye dek.

Isla eğilip ayakkabılarını çıkardı. Bir adım attı. Çıplak ayağı yere değdiği an bir şok dalgası bedenine yayıldı; bacağına, omurgasına ve oradan başına ve sonra göğse.

Oro güç kaynağıyla bir bağ kurması gerektiğinden bahsetmişti. Bir güven. Orayla ilgili bir bağlantı. Orman onu tanıyordu.

Rüzgâr yoktu ama ağaçlar selam verir gibi hışırdıyordu. Bir adım daha attı ve güç onu kuşatıyormuş gibi altındaki toprak sarsıldı. Tüm düşünceler içinden akıp yere boşaldı.

En yakın ağaca elini koydu ve parmaklarından yosunlar çimenlik orman zeminine doğru damladı. Yerdeki otlar bir dal kadar birden uzadı ve parlak morsalkıma dönüştü. Çiçekler bilezikler gibi baştan sonra dalın etrafını sardı ve dalın ucunda bir küpe gibi bir pelit büyüdü. O kadar büyüdü ki tam Isla'nın avucuna düştü.

Wildling olmak bu demektir.

Koşmaya başladı. Dünya ona yol açmak için kenara çekiliyordu. Ağaçlar dallarını kaldırıyor, yerdeki asmalar köklerine doğru çekiliyor, geçsin diye hayvanlar onu bekliyordu. Bir kuş sürüsü peşine takıldı, ötüşleri ona cesaret veriyordu sanki. Ayakları yere değer değmez çiçekler açıyor ve ayak izlerinin içini dolduruyordu. Uyanışıyla her yeri kadife çiçekleri ve güller kapladı.

Havaya sıçradı, elini uzattı ve bir asma ona ulaşmak için ona uzandı. Ormanda yalpalayarak bir ağaca doğru savruldu. Durmadı, koşmaya devam etti ve önünde dallardan bir köprü oluşarak ormanın üzerinde ona bir yol açtı.

Bu bir akıştı, yüksek bir ruh hâliydi, farklı bir farkındalıktı. Dilinin ucunda ormanın tadını aldı; yosunu, çiğ tanesini ve

çamı. Uyku hâlindeki parçaları uyanmış gibi bir sıcaklık kemiklerine yayıldı ve göğsünde bir çiçek açtı güneşin altında. Orman kendini ona açmıştı.

Orman canlıydı, onun üzerinde koşarken bunu görebiliyordu. Orman onun tarafındaydı. Onu bir daha asla incitmeyecekti.

Orman onun bir parçasıydı.

Isla koştu, koştu, daha yükseklerle çıktı. Doğa onun düşünmesine bile gerek kalmadan ihtiyacı olanı vermek için uğraşıyordu. Odaklanması mükemmeldi, kendini tamamen ormana vermişti. O anda tek bir vücut olmuşlardı. Isla bunu bir kalp atışı, sürekli değişen ve akan bir güç olarak hissedebiliyordu.

Bu konsantrasyonu hiçbir şey bozamaz gibi görünüyordu ama aşağı baktı ve Grim'in aşağılarda durup onu izlediğini gördü.

Isla'nın nefesi kesildi. Odaklanması bozuldu ve onunla birlikte yolu da. Ağaçların tepesinden aşağı düşmeye başladı. Bir dal sırtına çarpıp nefesini kesti. Gözlerinin önünde gölgeler dolanmaya başladı. Başka bir dala çarpmıştı ve acı dayanılmazdı. Tutunmak için bir şey aradı ama parmakları terliydi ve hiçbir şeye tutunamıyordu.

Orman onu kurtarırdı, öyle değil mi?

Bağlantısı kopmuştu. Yine bir yabancıydı.

Hayır. Güçleri serbest kalır, kesinlikle onu kurtarırdı. Starling yetenekleri. Wildling yetenekleri. Hatta Nightshade yetileri.

Onun ölmesine izin vermezlerdi...

Yere çakılmasını izlerken nefesini tuttu.

Yere çarpmak üzereyken iki güçlü kol onu yakaladı.

Avel nefes nefese ona bakıyordu. Soluk yüzü kıpkırmızıydı ve kısa saçlarından ter damlıyordu. "Çok hızlı düştünüz, hükümdarım!" dedi gardiyan nefes nefese.

Isla'nın gözleri kocaman açıldı. "Burada mıydın?" Saraydan kimse görmeden sıvıştığını sanıyordu.

Ne kadar aptaldı. Düşmüş olsaydı halkı da ölmüş olacaktı. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmmişti?

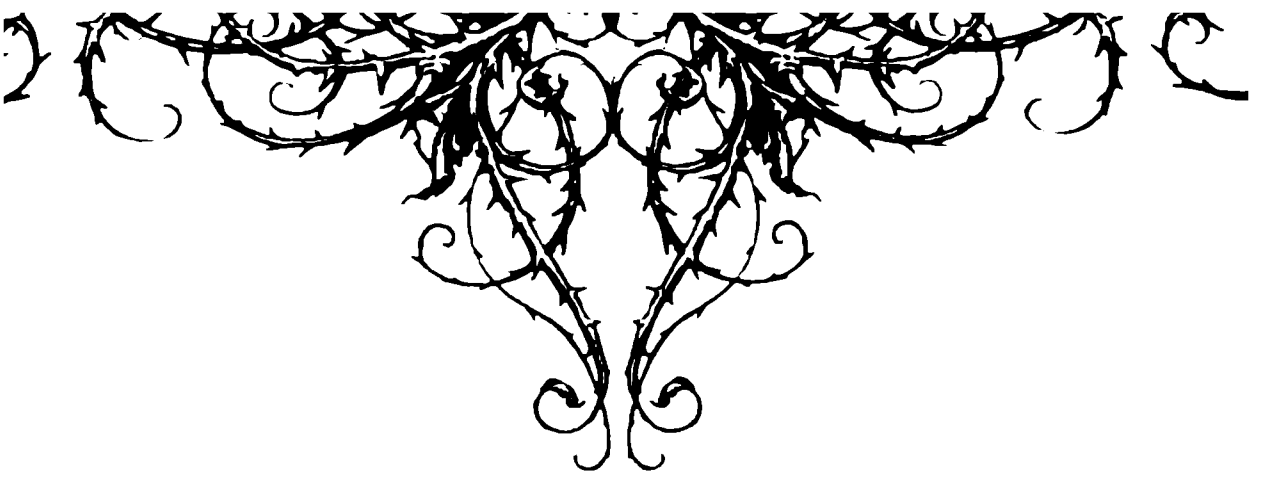
Kendini tam kontrollü hissetmişti. Çok güçlü.

Kontrolün kaypak olduğunu fark etti.

"Biz her zaman buradayız!" dedi gardiyan ve Ciel ağaçların arasından çıkıp yanlarına geldi. Onun da yüzü kıpkırmızıydı. O anda tek bir yumurta ikizlerine benziyorlardı.

"Teşekkür ederim!" dedi Isla, bu sözlerin yeterli olmaya-
cağının farkındaydı.

Avel ve Ciel onu saraya götürdü ve Isla, Grim'den bir iz görmek için orman zemininden gözlerini ayırmadı.

15.BÖLÜM LYNX

Gönüllüler gidene kadar Wildlingler evlerini yaptı, yiyecek stoku hazırladı, yeni beceriler ve kaynaklar edindi. Isla halkıyla vakit geçirmek için birkaç gün daha kalmaya karar verdi. Ciel ve Avel'i isyancıları arayan Azul'a yardım etmeleri için Lightlark'a geri gönderdi. Oro onu yalnız bırakmak istemediği için kalmakta ısrar etmişti ama Isla onun zaten yanında gereğinden fazla kaldığını biliyordu. Isla ona güvenmesini istedi, Oro da ona güvendi. Yeni Wildling ülkesinde Isla kendini güvende hissediyordu.

Köydeki Wildlingleri tanımaya ve yakınlardaki başka yerleşim yerlerine gitmeye başladı. Wren onu ormana götürüp ona duruş, kol hareketleri ve kullanım kabiliyeti gibi şeyleri içeren birkaç Wildling tekniğini öğretti. Saatlerce konuştular.

Bu derslerden birinin sonunda Isla, Wren'i kendisini incelerken yakaladı. "Ne oldu?" diye sordu Isla.

Wren başını iki yana salladı. "Sadece... Neden bizi hiç görmeye gelmediğini hep merak etmiştik. Şimdi nedenini biliyorum ama önceden kafamız karışık. Annen tanıdığım bir diğer hükümdardı ve her zaman buradaydı. Köyde oynar, bizimle konuşurdu. Herkes onu tanır, herkes onu severdi."

Annesi.

“Nasıl biriydi?” diye sordu Isla, sesi düşmüştü. Annesi-ne dair herhangi bir anıya tutunmak isteyen küçük bir kıza dönmüştü. Terra ve Poppy ondan neredeyse hiç bahsetmezdi.

Wren gülümsedi. “Sıra dışı bir kadındı. Korkusuz. Ba-zen de pervasız.” Gülümsemesi kayboldu. “Onun ardından çok üzüldük ve senin de bunu bilmeni umduk hep. Ama...” Omuz silkti. “Bir şeyin devam etmesi gerektiğini biliyorduk sanırım. Merak ettik... Neden bir bağlanık almadığını.”

Isla’nın kaşları kalktı. “Ne?”

“Bağlanık,” dedi Wren. Kolunu kaldırdı ve sırtında turun-cu şeritli kocaman bir şahin ağaçların tepesinden süzülerek geldi ve onun koluna kondu. Kuş keskin gözlerini kırıştırdı.

“Ha, bir evcil hayvan,” dedi Isla.

“Bağlanık,” diye yineledi Wren. Isla, bunun Wren için neden önemli olduğunu bilmiyordu ama bir tane edinmek Is-la’nın bir Wildling olduğunu gösterecekse, ancak şimdiye dek onların lanetine ya da gücüne sahip olmamıştı...

“Bir tane alacağım,” dedi Isla. “Çok geç kalmadıysam.” Hayvanı her yere yanında götürmek zor olabilirdi ve Oro’nun Ana Kara’daki şatoda bir hayvanın kalmasına nasıl bakaca-ğını bilmiyordu ama bunu daha sonra düşünürdü. Halkının güvenini kazanmak daha önemliydi.

Wren şaşırdı. “Tören yapacaksın, değil mi?”

Isla tören filan bilmiyordu ama “Tabii ki!” dedi.

Wren gülümserken, “O zaman duyurusunu yaparım,” dedi. Etrafına bakındı, iki parmağının arasında bir yaprağı ezdi ve ağaçların tepesine baktı. “Bu gece iyi bir gece... Evet, bu gece olsun.”

Bu gece.

Tamam. Isla bu gece yapabilirdi. “Şey... Herhangi bir şey seçebilir miyim? Böcek mesela?” Taşması kolay olurdu. “Bir kuş?” Mesaj taşımak için faydalı olabilirdi. “Bir kelebek?”

Wren başını iki yana salladı. “Bir bağlanık kişinin mizacını yansıtır. Hükümdarlar için güçlerinin ve kuvvetlerinin simgesidir.”

O zaman Isla daha büyük bir hayvanla bağ kurmak zorundaydı. Harika. Bu işleri daha da zorlaştıracaktı ama artık geri dönemezdi.

“Ve bağlanığını sen seçmezsin,” diye devam etti Wren. “Diğer türlü olur.” Gözlerini ateş bürüdü. “Bağlanık seni seçer.”

Isla dizlerine kadar suyun içindeydi. Tören beklediğinden çok daha karmaşık çıkmıştı. Wren ona buranın yeni ülkenin kutsal, en eski kısmı olduğunu söyledi; direkt Lightlark’tan alınan tohumlar ve yaratıklar vardı. Bataklıktı, otlar onun boyundan bile uzundu, nilüferler halı kadar kocamandı, çıplak parmaklarının arasına çamur dolmuştu ve kaygan yaratıklar bileklerinin etrafında dolaşıp altındaki karanlık suyun içinde hareket ediyordu.

En öndeydi, nereye gittiğini bilmeyen bir lider. Halkını ve onların geleneklerini ne kadar az bildiğini gösterecek olsa da daha fazla soru sorması gerektiğini düşündü acı acı.

Geriye doğru hızlı bir bakış attı ve Wildlinglerin arkasından geldiğini gördü, avuçlarındaki ateş böcekleri yüzlerini aydınlatıyordu. Bağlanıkları da yanlarındaydı; kimi yüzüyor, kimi üzerlerinde uçuyor, kimi de yanlarına ince iplerle bağlı hâlde durmuş izliyordu.

Birisiyle göz göze geldi ve hemen başını çevirdi. Kafası kaşınmaya başlamıştı. Tören için halkının yapıp kafasına taktığı çiçekten tacın -Lightlark’ın üç asıl hükümdarından biri olan atası Lark Crown’un anısına mor bit otundan yapılmıştı- hemen altını kaşdı. Halkı nadir bit otu türlerinden kollarına bilezikler yaparken saatlerce oturmuştu; otun rengi çok yoğundu, derisini mora boyamıştı, bir hükümdara yaraşır bir renk. Cesur bir renkti. Bir liderin ve savaşçının rengiydi.

Isla dikkatle ayağını çamura atarken, ayağı her seferinde

daha derinlere inerken ya da katı bir şeye dokunurken kendini öyle cesur hissetmiyordu. Tuhaf bir kaya kümesinin etrafını dolaşırken o kadar odaklanmıştı ki arkasından gelenlerin sessizleştiğini uzun bir süre sonra fark etti.

Döndüğünde Wildlinglerin geri çekildiğini, ateş böceklerinin ışığının giderek azaldığını gördü.

Sadece Wren yakınındaydı. "Burada senden ayrılıyoruz." Isla'nın kocaman açılan gözleri yüzünden olabilirdi çünkü Wren daha fazla bilgi vermesi gerektiğini hissetti. Başını iyice eğdi. Sesi sertti. "Sabaha kadar geri gelme. Bir bağlanık olmaktan dönemezsin." Isla yutkundu. Ya hiçbir yaratık onu istemezse? Wren ona bir yay ve tek bir ok verdi.

"Bu ne için?"

"Bir gelenek, hükümdarlar bağlanıklarını avlar. Geri kalanlar değerimizi göstermek için hayvanlarımızı kendimiz yakalamak zorundayız. Hükümdarlar hayvanlarına mutlaka ok saplar." Wren endişeyle etrafı kolaçan etti ve Isla'nın içine bir korku doldu. Wildling korkmuş görünüyordu.

Neyden peki?

"Ben sanmıştım ki... Yaratığın beni seçeceğini sanmıştım."

"Öyle zaten," dedi Wren. "Yaratıklar burada... Bir tane-sini yaralayabilirsen... Çünkü senin yapmana izin verecek."

Isla titreyen elleriyle yayla oku aldı. Onları verir vermez Wren sertçe başını salladı, sonra hızla diğerlerinin yanına döndü.

Isla onun gidişini izledi, öz güveni de kadının karaltısı ile birlikte kaybolup gitti.

Titreyerek bir nefes alıp bataklığın kalbine döndü.

Sudan çıkıp bekledi. Ağaçlar bataklığın etrafını sarmıştı... İnsana benziyorlardı. Kolları daldandı, tepelerinde saç yerine yeşil filizler vardı, gövdeleri bedenleriydi ve karanlık suyun derinliklerine kadar inen kökleri sanki bacaklarıydı. Tuhaf şe-

killerde donmuşlardı, yüzleri ağaca oyulmuştu. Bazıları sanki bağıriyormuş gibi ağızlarını kocaman açmıştı.

Isla yutkundu ve yürümeye devam etti. Wren çok net konuşmuştu. Bir bağlanık olmadan dönemezdi. Bu onu zayıf, diyarını yönetmek için yetersiz gösterirdi.

Orman sessizdi. Bir yanına yatmış devasa bir ağacın yanına gelene dek yürüdü. Dalları koca bir yolu kaplayacak kadar büyüktü, göğe yükseliyor ve çok yükseklerle doğru uzanıyordu. Üzerlerini ince bir yosun tabakası kaplamıştı. Yumuşak kısımlarından tutunup zıpladı, sonra bedeninin kalanını en alçak dalın üzerine çekti. Etrafını çabucak kolağan edip ağacın kalbine doğru yolu takip etti.

Çok fazla sessizdi. Isla her yerde gözlerin olduğunu, onu izlediğini hissediyordu ama ne zaman arkasına dönse yalnız olduğunu görüyordu.

Yalnız. Kimse onu anlamıyordu, gerçekten yani. Oro deniyordu, gerçekten ama Isla'nın onu asla görmesini istemediği tarafları vardı.

Bir bağlanık hayvanın onun her şeyini sezip sezemeyeceğini düşündü. İyi ve kötü yanlarını. Potansiyelini. Onun ne olduğu yerine onun ne ya da kim olabileceğini...

Ya da ormanın yaratıkları onu değerlendirmiş ve tıpkı yer altı mezarı gibi onu reddetmişti. Bağlantıyı hissetmek onun için yeterli değildi. Wren'e göre karar veren taraf hayvandı.

Şimdilik ona karşı gibi görünüyordlardı.

Bir hışırtı, arkasını döndüğünde bir kurtla karşı karşıya geldi; üzerinde kürk yerine yosun ve yeşil otlar vardı. Kuyruğu uzun sazlardandı. Isla yayını gerdi. Göğsü umutla doldu. Kurt büyük değildi ama en azından bir şeydi.

Yayı serbest bırakamadan kurt kayboldu.

Parmakları acıyla yayı sımsıkı kavradı. Yavaştı, çok yavaş kalmıştı. Kurt bu yüzden mi kaçmıştı?

Ya başka bir hayvan görmezse?

Dakikalar sonra bunun bir sorun olmadığını anladı. Bacakları ağaçlar kadar uzun bir örümcek gövdesiyle çevresine yoğun bir gölge saçarak yanından geçti. İsla yayını germedi bile. Örümcek devasaydı ama onunla bir bağ kurmamıştı.

Kendisine devam etmesi gerektiğini söyledi. Burada onu bekleyen bir bağlantı vardı. Sadece onu bulması gerekiyordu.

Çıplak ayakları yosun kaplı dala basarken hiç ses çıkmıyordu. Her adımında çiçekler açıyor ve bastığı yeri bir tabloya dönüştürüyordu. Arada sırada bir kuş ona doğru uçuyor, ona bakıyor, sonra uzaklara uçup gidiyordu. Ağaçların tepelerinden oluşmuş devasa bir sayvanın gölgelediği orman zemininde kıvrılarak giden bir yolda yürümeye başladı. Kemiklerinde çiçeklerin büyüdüğü devasa bir göğüs kafesi onu selamladı. Yaratıktan kalan kemikler o kadar büyüktü ki İsla onun hayattayken neye benzediğini tahmin bile edemedi.

Tam o sırada kocaman boynuzu olan bir erkek geyik yoluna çıktı. Geyik ona doğru bakarken merakla başını salladı.

Çok güzeldi. İsla'nın göğsünde bir şey sanki aralarında bir bağ varmış gibi kıpırdandı. İsla yavaşça yayını kaldırdı, oku yerleştirdi...

Geyik ona doğru yürüdü, sonra donup kaldı. Gözleri İsla'nın arkasındaki bir şeye kilitlendi. Korkuyla geri çekildi.

Neydi?

Kulakları sağır eden bir kükreme dört yandaki ağaçları kökünden salladı. Kuşlar tam tersi istikamette uçup gitti. İsla tükürük içinde kalırken hayvanın sıcak nefesi bedenini ısıttı.

Elinde yayıyla yavaşça dönüp hayvana baktı. Kafasını kaldırdı. Biraz daha kaldırdı.

Devasa bir ayı iki ayağının üzerinde duruyordu ve öyle kocaman boynuzları vardı ki İsla'nın karnını bir dakika içinde deşebilirdi.

Bu, onun hayvanı mıydı? Kesinlikle güçlü bir hükümdarın

simgesi olurdu. Isla şansını deneyip ok attı ama ayı bir pençe darbesiyle oku ikiye kırdı.

Tek oku vardı ve o da kırılmıştı.

Isla şu an bir bağlanık bulamayacağını düşünmüyordu çünkü paniğe kapılmıştı. Yayı yere düştü. Ayı yeniden kükre-di, ona iyice yaklaştı. Isla o zaman neden Wren'in bataklıktan hemen gitmek istediğini anladı.

Yeni ülkenin bu bölgesine gelmek riskti. Halkı onun tö-reni tamamlamasını sağlamak için zaten hayatlarını tehlikeye atmıştı.

İlk adımın onlara güvenmek olduğunu biliyordu. Bir inanç sıçraması. Onun hayatta kalacak kadar güçlü olduğuna inanıyorlardı.

O da kalacaktı.

Ayı çok büyüktü, kaçmak mümkün değildi. Ayı onun ka-burgalarını yarmak için tam pençesini uzatmıştı ki Isla onun ayaklarının arasından ok gibi geçip ağaçların tepesine çıktı. Ayı tırmanamazdı, çok ağırdı ve dallar onu taşıyamazdı. Elin-den geldiğince hızla yukarı tırmanırken ve kollarından çıkan mor çiçekler karanlıkta parlarken kendi kendine bunu söylü-yordu.

Daha da yükseğe çıktı ve arkasına dönüp baktı...

Ayı onun peşinden tırmandığı için boynuzlarının birkaç santim aşağıda olduğunu gördü.

Doğa. Isla doğadaydı. Daha önce kurduğu gibi ormanla bir bağ kurmak için kalbi deli gibi atıyordu. Odaklanmaya çalışırken dişlerini sıktı. Kollarını uzattı ve ayıyı engellemesi için yoluna birkaç küçük dal çıkardı ama onu yavaşlatmadı bile.

Ayının altındaki dalları kırması gerekiyordu. Böylece hayvan aşağı düşebilirdi. Güçlerini kullandı ama korku zih-nini bulandırdığı için yeteneklerinin kontrolünü zayıflattı. Dallar çatırdadı ama kırılmadı.

Ayı homurdandı ve Isla yeniden tırmanmaya başladı. Kalp atışları kulaklarından yankılanırken göğşe baktı ve ağaçların en uçlarında dalların inceldiğini gördü. Gücünü kullandı ve biri kırıldı. Başka dalları da kırması gerekiyordu.

Isla sonraki dala uzandı ve ayının boynuzları baldırının derisini yüzerken acıyla haykırdı.

Çılgılığı ormanda yankılandı ve tırmanmaya devam etti. Bir bacağı artık kullanılamaz hâldeydi ve onu peşinden sürüklüyordu. Biraz daha yükseğe çıkabilseydi. Biraz daha...

Bir çatırtı. Daha ince dallara doğru giderken ayının ağırlığı altında dallar çatırdamaya başladı. Boynuzları yaprakları yarararak ve dişleriyle havayı çiğneyerek çıkmaya devam eden ayı bunu fark etmedi.

Isla'nın bacağı ateş gibi yanıyordu, hissettiği acıyı düşünenecek zamanı yoktu. Güçlerinin ellerinin arasından kayıp gittiğini hissediyordu. Birkaç dalı kıracak kadar gücü kalmamıştı. Son bir stratejik hamle yapabilirdi. Durdu ve ayının yaklaşmasını bekledi. Daha da yaklaşmasını. Derin bir nefes aldı. Verdi. Tekrar aldı. Elinden geldiğince odaklandı. Tüm enerjisini bir noktaya, ince bir dala, ayının sağ tarafında özel bir dala verdi. Ayı tırmanmaya devam ediyordu. Mesafe giderek küçüldü. Isla elini uzattı. Hiçbir şey olmadı.

Hadi ama!

Hiçbir şey.

Ayının nefesini yüzünde hissediyordu ve ayı ağzını açıp kükrerken dilini gördü...

Çat.

Dal kırıldı ve ayı bir anda gözden kayboldu. Ayı yoluna çıkan her şeyi kırarak düşerken ormanın içinde çatırtılar yankılandı ve ayı yere düştüğünde bomba patlar gibi bir ses duyuldu.

Sessizlik.

Isla nefes nefeseydi. Bacağına bakınca gerildi. Derisi ay-

rılmıştı ve kası görebiliyordu. Ağacın her yerine kan bulaşmıştı. Başka yaratıklar bulacaktı onu...

Tam bunu düşünürken biraz uzakta ağaçların arasında, gecenin içinde iki kocaman göz parıldadı. Ona bakıyorlardı. Durduğu dalda geri gitti, geriye kalan gücünü toplamak için elini kaldırdı.

Yaratık gölgelerin içinden çıktı ve Isla'nın nefesi kesildi.

Kocaman siyah bir leopardı. Ayakta dururken bile boyu hayvanın bacağına erişemiyordu. Parlak yeşil gözleri vardı ve dişleri Isla'nın kafası kadardı.

Isla baldırına, sonra hayvana baktı. Kanın kokusunu almıştı. Isla yaralıydı, kolay hedefti.

Leopar başı aşağıda hesap kitap yaparak onu incelemeye başladı. Arka ayaklarının üzerinde sıçrayıp ona saldırmaya hazır gibi görünüyordu.

Isla bir bağ kurmak, onu koruması için yalvarmak adına ormana odaklanmak için elinden geleni yaptı ama bacağındaki acı yüzünden odaklanamıyordu.

Dallar leoparı taşıyacak kadar kalın değildi ama hayvan öyle zarif bir şekilde sıçradı ki tam önüne iniverdi.

Hayvan ona iyice yaklaşıncı Isla'nın bütün bedeni yaprak gibi titremeye başladı. Leopar iyice yaklaşıp onu kokladı.

Isla yutkundü ve kokusunun iştah açıcı olmaması için dua etti. Hayvan ağzını açınca devasa dişleri göründü. Sonra beklenmedik bir şey oldu.

Leopar sanki önünde eğiliyormuş gibi uysal bir şekilde başını eğdi.

Isla gözlerini kırptırdı. Yoksa leopar onu kabul mü etmişti?

Oku yanında değildi, ayı onu kırmıştı. Ya yapamazsa?

Leopar beklerken sinirlenmiş gibi bir ses çıkardı. Ne istiyordu? Daha da eğildi ve hayır... Olamazdı...

Isla'nın onun sırtına binmesini mi istiyordu?

Isla çok kan kaybediyordu, yaranın hemen kapatılması gerekiyordu. Acıyla dişlerini sıkıyor, zorlukla ayakta duruyordu ve leoparın yanına topallayarak geldi. Üzerine tırmanmaya çalıştı ama elleri kayıyordu ve her yer kan içinde kalmıştı. En sonunda leopar beklemekten yorulmuştu çünkü korkutucu dişlerini gömleğinin sırtına geçirip Isla'yı üstüne attı. Isla acıyla hayvanın sırtına yapıştı ve siyah tüylerini sımsıkı tuttu.

Leopar ona alışması için bir saniye bile vermedi. Isla tam yerini sağlamlaştıramadan leopar daldan aşağı zıplayıverdi.

Midesi ağzına geldi, gözleri yandı, hayvanın sırtında havalandı, sonra küt diye yeniden indi ve bacağındaki acı yüzünden haykırdı.

Hayvan birkaç kez daha sıçradı, Isla az kalsın kusuyordu ama leopar en sonunda orman zeminine indi. Sanki bir şey arıyormuş gibi başı aşağıda etrafı kolaçan etti. En sonunda durdu ve yana eğildi. Isla tahmin edilebilecek en saygısız şekilde hayvanın sırtından yere düştü.

Leopar bıkkınlıkla başıyla yerdeki bir şeyi gösterdi. Oku. En azından yarısını.

Ona töreni tamamlamasını söylüyordu. Ona ok atmak zorundaydı.

Yay da kullanılmaz hâldeydi muhtemelen. Isla uzandı, kırık oku alıp yaratığa yaklaştı.

Hayvan dikkatle onu izliyordu.

"Bu... Bu canını yakacak..." dedi Isla.

Leopar ona küçümseyen bir bakışla baktı. Harika. Bağlanığı onu sevmemişti.

O zaman neden onu seçmişti? Neden sonra yapması gereken şeye izin veriyordu?

Isla kolunu kaldırıp kalan gücüyle oku hayvanın bacağına saplamadan önce kararsız kaldı. Sonra yapması gerekeni yaptı.

Hayvan ne hareket etti ne de ses çıkardı. Sadece eğildi, dişlerini Isla'nın gömleğinin arkasına geçirip onu başının arkasına fırlattı.

"Hey!" dedi Isla yüzünü acıyla buruşturarak. "Bunu yapmayı kes artık! Çok..."

Cümlesini bitiremeden leopar koşmaya başladı. Isla bağırdı ve bir dal kafasını koparmasın diye başını eğerek hayvanın tüylerine sımsıkı tutundu. Leopar şimşek gibi koşuyor, köklerin üzerinden atlıyor, ağaçların arasında zikzaklar çiziyordu. Dünya etrafında o kadar hızlı hareket ediyordu ki Isla yüzünü şaşırtıcı derecede yumuşak kürke gömdü ve en sonunda leopar yavaşladı.

Onu köyün ortasına getirmişti. Leopar sokaklarda dolaşırken ve insanlar evlerinden çıkıp şaşkınlıkla ona bakarken Isla doğruldu.

Leopar, Wren'in evinin önünde durdu, kadının gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sesi duygu yüklüydü. "Merak ediyordum... Umudum bile yoktu..."

Isla leoparın sırtından aşağı kaydı ve az kalsın yere yığılıyordu. Kan yüzünden bacağına tüyler yapışmıştı. Wren'e baktı. "Nedir bu?"

"Isla!" dedi Wren. "Bu Lynx, annenindi!"

16. BÖLÜM YANSIMA

Annesi. Bu leopar... Bir zamanlar annesinin bağılanıydı. Isla çok kan kaybetmişti ama dönüp hayvanın gözlerinin içine baktı. Bir an gözlerindeki küçümseme kayboldu ve yerini saf bir hüznün aldı.

Kedi annesi için yas tutuyordu. Bu yüzden onu seçmişti.

“Seni iyileştirmemiz lazım,” dedi Wren. Diğer Wildlingler hemen koşup geldi. Şifalı iksir için çağrı yapıldı. “Peşinden gelecek, merak etme.”

Wren haklıydı. Lynx yanından ayrılmadı. O kadar büyüktü ki sarayın kapılarından sığmadı, bu yüzden Isla onu odasına götürmek için yıldız asasını kullandı ve hayvan bundan hiç hoşlanmadı. Homurdandı, sonra yeri sarsarak ve odanın büyük kısmını işgal ederek gidip bir köşeye kıvrıldı. Wren bacağındaki oku çıkardı ve şifalı iksirden sürdü. Herkes dinlenmesi için odadan çıktı.

Isla karanlıkta onun parlak yeşil gözlerini gördü. Gözleri kapanırken tüm dünya yeniden karanlığa büründü.

Ertesi sabah Isla, Oro’yla görüşmek için portal açtı. “Sana göstermem gereken bir şey var,” dedi ona ve onu da alıp yeniden Wildling’e döndü.

Oro onun odasında durmuş, ondan birkaç santim daha uzun olan ve devasa dişlerini göstererek ona bakan havyana baktı şaşkınlıkla.

“Senin...” diye başladı Oro.

“Bir hayvanım var! Bir bağlanık.” Başıyla leoparı gösterdi. “Adı Lynx’miş.”

“Pekâlâ!” Oro elini uzattı, hayvanın koparıp atmasından endişe etmiyor gibiydi, leopar başını uzatıp elini kokladı. Sonra gözlerinin arasını okşaması için başını uzattı.

Isla öfkeden deliye döndü. “Seni benden daha çok seviyor!” Leopar ona baktı, pek etkilenmiş benzemiyordu, sonra gözlerini yeniden Oro’ya çevirdi.

Oro gülümsedi ve manzara öyle güzeldi ki Isla bir an acılarını unuttu. “Ne kadar etkileyici bir yaratık!” dedi Oro. “Onun gibisini hiç görmedim.”

Isla surat yaptı. “Lightlark’ta mı?”

Oro başını iki yana salladı. “Güneş Ada’da aslanlar ve kaplanlar var ama hiçbirisi onun büyüklüğünde değil.”

Bu, Lynx’in hoşuna gitmiş gibiydi. Onaylayan bir ses çıkardı ve Isla’ya öfkeli bir bakış attı. “Bu sabah sana ne kadar etkileyici olduğunu söyledim ve arkamı dönüp gittin!” dedi Isla.

Lynx ona bakmıyordu bile.

Isla iç çekti. “Wren onun annemin bağlanığı olduğunu söyledi.”

“Öyle mi?” dedi Oro. Elini Lynx’in eğdiği başına koydu. “Onu özölüyor olmalısın?” dedi kediye ve leopar mırıldar gibi bir ses çıkardı.

Isla’nın boğazı kurudu. Kedinin konuşabilmesini diledi içinden, böylece annesiyle ilgili ona sorular sorabilirdi. “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi Isla. “Lightlark ormanında onun türünden yok. Onu bir şatoya kapatmak istemiyorum... Gerçi sadece salonlara sığabiliyor.”

Lynx ona gücenmiş gibi baktı.

Pekâlâ, onu anlayabiliyor madem, kararı o versin. Leoparın önünde durup, “Seni şatoya götürebilirim,” dedi. “Ya da bu ormanda bırakıp seni görmeye gelebilirim. Bu arada adada senin için bir yer yapmaya başlarım.”

Lynx yarım saniye kadar ona bakıp sonra pencereye döndü. Seçimini yapmıştı.

Bunun doğru seçim olduğunu bilmesine karşın yine de hayal kırıklığı yaşadı. Isla neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu. Lynx istediği için değil, mecburiyetten bu seçimi yapmıştı.

Oro, Lynx’in başını okşayıp sonra Isla’ya baktı. Oro gözlerinin altındaki morluklara dikkatle bakıyordu. Dün gece birkaç saat uyumuştı sadece. Oro iç çekti. “Bilmen gereken bir şey var.”

Lightlark’a döndüklerinde Azul ve Skyling gardiyanları onları bekliyordu.

“Asilerin yeri tespit edildi,” dedi Azul.

Isla’nın göğsü sıkıştı; o geceyi, suyun altına çekilişini, çaresizliğini hatırladı...

Bir daha asla olmayacaktı. Artık Wildling gücünü kullanabiliyordu. Yenilmez değildi ama en azından savaşıma şansı vardı.

Ayrıca yalnız da değildi. Ciel ve Avel yanından hiç ayrılmıyordu.

“Tam olarak nerede?” diye sordu Oro.

“Fısıltıları casuslarımızın kulağına geldi, Yıldız Ada’dan. Gökyüzünden onların izini sürdük ama birden kayboldular. Yerin altında. Daha fazla tünel bulduk ama hepsi çıkmaz sokaktı.”

Ella taht odasının gerisindeki yerinden konuştu. “Bu doğ-

ru," dedi hizmetçi kız. "Onları bir anlığına gördüm. Aralarında Starlingler vardı, neredeyse eminim."

"Kimdi peki?" diye sordu Oro. Isla onun tehdidini hatırladı. Onları Diş Körfezi'nde gerecekti. "Bana isim ver!"

Ella tereddüt bile etmedi. "Özellikle tanıdığım biri yoktu. Maskeleri vardı. Yer altı mezarlarındaki tünelleri onlardan başka kimse bilemeyeceği için aralarında Starlingli olmalı mutlaka."

Oro'nun yüzü asıldı. "Yer altı mezarları mı?"

"Lanetler sırasında onlar yapmıştı. Pek çok ölüye ev sahipliği yapsınlar diye. Ve adanın geri kalanından saklamak için." Starlinglerin bu yaptıklarını duyunca Isla'nın yüreği öfkeyle doldu. "Bu yüzden onları sır olarak sakladık. Bu yüzden bazılarımız hâlâ hayatta... Yıldız Ada'nın doğu tarafındaki yaratıkları geçmenin tek yolu bu tüneller."

"Yaratıklar mı?" diye sordu Isla.

"Canavarlar. Erzak almak için tünelleri kullanmak dışında kimse artık oraya gitmiyor. O kadar uzağa giden bir daha dönmüyor."

Isla vicdan azabıyla kıvrandı. Güçlerine ve Wildlinglere o kadar odaklanmıştı ki Oro'dan oraya gardiyan ve erzak göndermesini istemek dışında onları terk etmişti. Yıldız Ada'ya daha erken gitmeliydi. Onların iyi olduğundan emin olmalıydı.

Bir dakika daha harcamayacaktı. "Ella, Maren'e haber gönderir misin? Yıldız Ada'ya gidiyorum."

"Ben de geliyorum," dedi Oro.

Isla ona dönüp alçak sesle, "Yalnız gitmem lazım," dedi.

Oro'nun yüzü asıldı.

"Yalnız değil," diye düzeltti Isla. "Ciel ve Avel de gelecek." İki gardiyan daha da yaklaştı ona.

Isla, Oro'nun her Starling'le konuşmak ve isyancılar hakkında bilgi almak için onları sorguya çekmek isteyeceğini

biliyordu. Buna ihtiyaçları yoktu. Isla'nın yeni halkına hitap etmeden önce bunun yapılmaması gerekiyordu.

Oro başını salladı ama hiç de mutlu görünmüyordu. Azul'a döndü. "Casusların isyancılar hakkında başka bir şey duymuş mu? Saldırıya uğrayan, tehdit edilen var mıymış?"

Azul başını iki yana salladı. "Yok."

Bu doğru olamazdı. Neden tek hedef Isla'ydı?

Ella, asiler arasında Starlingler olduğunu söylerken haklıysa... Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Ona zarar vermişlerdi. Onu öldürebilirlerdi ki bu da Wildlinglerin ve Starlinglerin ölümü demek olurdu.

Bir şey eksikti.

Isla, Ana Kara'dan ayrılmadan önce Ella'yı yakaladı. Ona bu soruları sorarken kendini garip hissetti ama bilmek zorundaydı. "Starlingler, yeni hükümdarları olduğum için hayal kırıklığına mı uğradı? Hâlâ onları görmeye gitmediğim için bana kızgınlar mı?"

"Hayır. Senin saldırıya uğradığını ve o zamandan beri meşgul olduğunu biliyorlar."

Isla'nın yüzü asıldı. "Yine de bana gücenmiş olmalılar. Onlar..."

Ella güldü. Isla daha önce Starlingli kızın güldüğünü hiç görmemişti.

"Isla," dedi yumuşak bir sesle. "Hepimiz hayatlarımızın kısa ve muhtemelen sefil olacağını bilerek büyüdük. Birkaçımızın hayalleri vardı. Ya da hedefleri. Ya da umudu. Bize yaşama şansı verdin. Pek çoğumuz için sen bir tanrısın. Bir kurtarıcı."

Eğitim kıyafetlerini değiştirmek için odasına dönerken yeni Wildling ülkesinin ormanında kendisine söylediği şeyleri tekrar etti. O güçlüydü. Wildling'in hükümdarıydı.

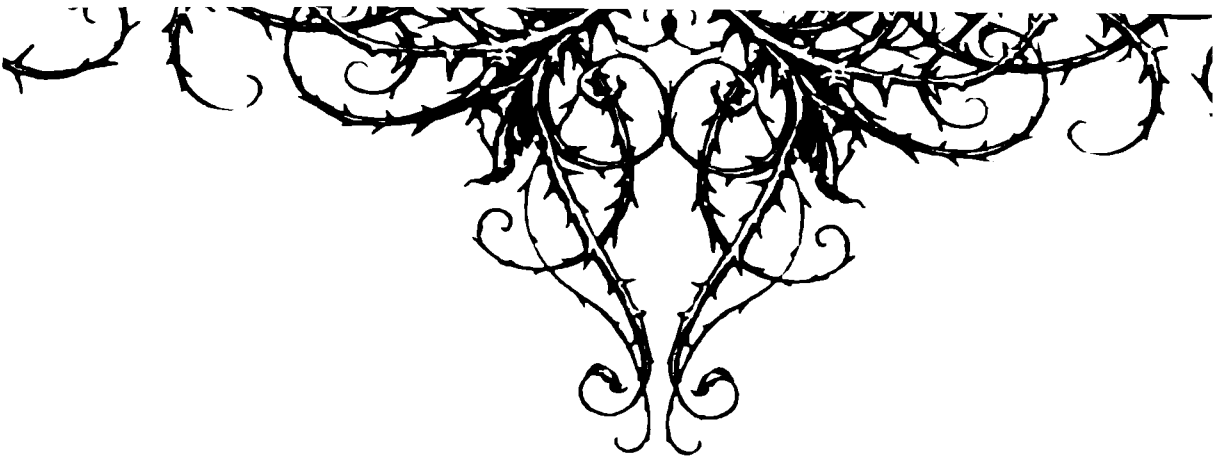
Ve de Starling'in.

Isla dolaptan bir kıyafet aldıktan sonra donakaldı.

Aynada Grim'i gördü, baştan aşağı zırh içindeydi. Miğferini elinde gevşekçe tutuyordu. Savaşa hazırdı.

Arkasını dönüp kolunu uzattı. Odasındaki bir ağacın dalı koptu ve bir bıçak gibi sivrildi. Doğruca aynaya uçtu.

Ama ayna boştu.

17.BÖLÜM CINDER

Yıldız Ada harabe hâldeydi. Şatosu uzun zaman önce terk edilmiş gibi görünüyordu. Kuleler parıltılı gümüşü toprağın üzerinde uzanıyordu. Pencerele sonuna kadar açılmıştı. Yollar kayalar ve çöplerle doluydu. Ciel ve Avel göğe yükseldi, o kadar yüksekteydiler ki Isla onlara bakmak için gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Ella yanındaydı.

Yemekte Starling temsilcisi olarak gelen Maren onları yıkıntı hâlindeki şatonun girişinde karşıladı. Yanında küçük bir kız vardı; aynı parlak siyah saçlara, kocaman gözlere ve açık kahverengi bir tene sahipti. “Kuzenim,” dedi Maren. Kuzeni Isla’ya bakıp birkaç kez bir şey demek için ağzını açtı ama Maren ona sert bir bakış atınca kız hemen ağzını kapattı. “Herkes taht odasında.”

“Herkes iyi mi?” diye sordu Isla. Köprüdeki Sunling gardiyanları isyancı görmemişti. İsyancı grubun içinde Skylingler vardı, başka bir yere uçmuş olmalıydı. Amaçları ise bir gizemdi. Neden sadece onu hedef almışlardı? “İsyancılar...”

“Güvendeyiz. Neyse ki adam topluyor ya da bir şey arıyor gibiydiler.”

Isla’nın yüzü asıldı. “Neden böyle düşünüyorsun?”

Maren bir omzunu kaldırdı. “Yer altı mezarlarına ne diye girsinler ki? Orası tehlikeli bir yer. Tüm Starlingler bunu bilir. Çaresiz olmadığı sürece kimse oraya girmez.”

Şatodan içeri girdiğinde Isla’nın midesi büzüldü.

Odaların çoğu boştu ve herkes şaşırtıcı şekilde gençti. İçeridekilerin büyük kısmı çocuktu. Birkaç düzine kişi sadece onun yaşındaydı.

Onun taht odasına doğru gidişini izliyorlardı. Oturacak yer yoktu ve herkes ayakta durduğu için o da ayakta durdu.

“Ne yaptığımızı bilmiyorum.” Isla’nın ağzından çıkan ilk sözler buydu ve neredeyse anında söylediğine pişman oldu.

Ona öylece baktılar. Çıt yoktu, en sonunda bir ses, “Kimse bilmiyor!” dedi neşeyle.

“Cinder!” dedi Maren kuzenine sert bir bakış atarak. “Kuzenimi bağışlayın, hükümdarım.” Kız en fazla sekiz yaşındaydı ve Maren onu dirseğiyle dürtse bile sırtıtmaya devam etti. Kızın yanındaki birkaç kişi başıyla onu onayladı.

“Sorun yok,” dedi Isla, Cinder’e gülümseyerek. Kendini biraz daha iyi hissediyordu... Ve biraz daha kötü. Buraya gelmek ve birinin her şeyle ilgilendiğini görmek içini rahatlatabilirdi. “Yıldız Ada’da kaç Starling kaldı?”

“Yüz kadar,” dedi onun yaşına yakın bir adam. Aralarındaki en yaşlı o gibiydi; güçlü bir çenesi, karmakarışık gümüş rengi saçları vardı ve açık tenliydi. “Ver ya da al.”

Isla’nın yüzü düştü. “Toplantıyı biliyorlar mıydı?”

Adam donuk bir şekilde gülümsedi. “Biliyorlardı.” Dişlerinin arasında çiğnediği uzun ve parlak bir şey vardı.

“Pekâlâ.” Isla parmaklarını kenetleyip derin bir nefes aldı ve omurgasını dikleştirdi. Muhalefetin onu vazgeçirmesine izin vermeyecekti, ondan beklenen de buydu. İlk önce basit sorular. “Nerede yaşıyorsunuz?” Eliyle taht odasını gösterdi. “Burada mı? Şatoda mı?”

Kalabalığın içinde kahkaha sesleri duyuldu.

“Bazılarımız,” dedi Maren ve bir grubu başıyla gösterdi, böylece Isla onları diğerlerinden ayırt edebildi. Kıyafetleri daha güzeldi. Boyunlarına ve bileklerine takımyıldızlar gibi elmas ziynetler takmışlardı.

Asiller. Tabii ya. Bazılarını Centennial’dan tanıyordu. Sekiz kişilerdi; farklı yüzlere, farklı saçlara ve ten rengine sahipti. Alakasız görünüyorlardı. Soylarının sonuncuları mıydılar?

Isla gruba sırtını döndü. “Peki ya diğerleri?”

Dişlerinin arasında bir saz parçası olan adam bir omzunu kaldırdı. “Size gösterebiliriz.”

Evet. Bu daha iyi olurdu. Hâlâ kafasında bir sürü soru vardı. Yiyecek kaynakları nasıldı? Çoğu güce nasıl boyun eğceğini biliyor muydu?

Celeste -Aurora- Centennial sırasında diyarın silah yapma kapasitesini ona göstermişti. Hâlâ silahları var mıydı?

Toplantı sona ermeden söylemesi gereken bir şey daha vardı.

“Hükümdarınızın dostum olduğumu sanıyordum. Bu diyarı kurtarmak için onun gücünü aldım.” Avuçlarını kaldırdı. “Hükümdarınız olmak istemiyordum. Ama ne olmamı isterseniz o olacağım,” dedi kendi sözlerine kendisi de şaşırarak. “Şu an her şey çok zor. Drek saldırısında Starlingler öldü. İleride Nightshade saldırısı olma ihtimaline karşı hazırlık yapıyoruz. Dün asilerin yeri tespit edildi.” Etrafına bakındı. “Şu an buradayım ve birlikte yeni bir bölüme başlayacağız. Hükümdarınızın ölümü boşa gitmeyecek. Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin.”

Fısıltılar duyuldu. Bir dakika da olsa kimse konuşmadı.

“En çok ihtiyacımız olan şey sizin hayatta olmanız,” dedi Maren. “Uzun bir yaşam şansı verdiniz bize. Bunu kullanmak istiyoruz.”

Isla, Ella'ya geride kalıp acil ihtiyaçlar ve durumları not almasını söyledi. Starlinglerin tanıdık birine ihtiyaçlarını daha rahat söyleyeceklerini düşündü.

Maren ve dişlerinin arasında saz çiğneyen adam -Leo- onu yaşadıkları yere götürdü. Isla'nın önünde atışıyorlardı ki bu Isla'ya hiç yabancı gelmemiştir.

Maren'in kuzeni, Isla'nın yanında yürümek için geride kaldı. Cinder'in ona baktığını hissediyordu ve birkaç dakika sonra Isla en sonunda dönüp ona baktı.

"Evet?" diye sordu nazikçe.

"Şey, Kral neye benziyor?"

Isla gözlerini kırptırdı, irkildi bir an. Beklediğı soru bu değildi. Adadaki hiç kimse onların... Onların ne olduğunu bilmiyordu.

Elbette küçük kız da Oro ile ilişkisini bilmiyordu. Bir hükümdar olarak Isla'nın elbette onunla yakınlığı olacaktı. Kız sadece merak ediyordu.

"Derinlere dalmış," derken Cinder'e göz kırptı. Maren bunu duymuş olmalıydı çünkü beklenmedik bir şekilde dönüp kıza kaşlarını çattı. Küçük kız bir anda kaskatı kesildi.

Küçük kızın kaşları havaya kalktı. "Derinlere dalmış ne demek diye sordu?" Isla cevap veremeden kuzenine seslendi. "Maren, derinlere dalmış ne demek?"

Kuzeni onu duymazdan geldi ve Leo ile atışmaya devam etti. "Çok ciddi demek," diye açıkladı Isla. Bu küçük Starling kızına söyleyemeyeceğı daha binlerce başka şeydi Oro. "Onu hiç görmedin mi?"

Kız başını iki yana öyle sertçe salladı ki kısa dalgalı saçları yanaklarına çarptı. "Hayır. Maren benim Ana Kara'ya gitme izin vermiyor ve Kral buraya geldiğinde beni dışarı çıkar-mıyor. Ana Kara nasıl bir yer?"

Isla'nın kaşları çatıldı. "Ne? Neden?"

Maren arkasına dönüp, "Bu kadar yeter, Cinder!" dedi.

“Hükümdarımızı darlamayı bırak artık!” Sonra kızm bileğinden tutup öne doğru çekti.

Isla, farklı binalardan kırık dökük basamaklara dikkatle basarak dışarı çıkan Starlingleri izledi.

Maren, Leo ve Cinder binalardan birine girdi ve Isla da dikkatle yere basarak onları takip etti. Binadaki her boşluğu gümüş rengi sarmaşıklar ve yapraklar sarmıştı. Tavan yüksek ve tonozluydu. Asırlar önce burası bir kraliyet salonu olmalıydı. Şimdi ise düzinelerce geçici eve dönüşmüştü. Evlerin bazıları tahtadan, bazıları taştan yapılmıştı. Pek çoğunda farklı kumaş ve deriler de görülüyordu.

Isla durdu. “Burada mı yaşıyorsunuz?” Ses tonundaki şoku saklamayı becerememişti.

Cinder bir an onun yüzüne baktıktan sonra, “Nesi var buranın?” dedi.

“Git, Stella’yı bul!” dedi Maren ve Cinder gönülsüzce yanlarından ayrılırken, “Ama gitmek istemiyorum...” dedi.

“Git hadi!” dedi Maren. Cinder’in omuzları düştü ve yavaşça ve abartılı bir çaresizlikle oradan uzaklaştı.

Maren, Isla’ya baktı. Sanki Isla hükümdar değilmiş de onu azarlayacakmış gibi ona sert bir bakış attı. “İki yıl önce yaşadığımız yerde yangın çıktı ve her şey yanıp kül oldu.” Çabucak Cinder’in gittiği yere baktı, kız ağır adımlarla gitmesi gereken yere gidiyordu. “Buraya geldik.”

“Bazılarımız geldi,” diye düzeltti Leo. “Diğerleri kendi yollarına gitti.” Birisi ona seslendi ve Leo binanın diğer tarafına koşmadan önce başıyla Isla’ya selam verdi.

Isla başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Yıldız Ada kocaman bir yer ve geriye çok azınız kalmış. Neden başka evlere gitmediniz? Ya da şatoda yaşamadınız?”

“Şato asillere ait,” dedi Maren. Tam Isla itiraz edecekken, “Ve de hayaletlere,” diye ekledi Maren. “Birlikte yaşanamayacak kadar baş belaları ve de tehlikeliler.” Isla bedenine giren

ve sonsuza dek orada yaşamak isteyen hayaleti anımsadı ve kadının ne demek istediğini anladı. “Kalanları çoğu adanın diğer tarafında ve biz artık oraya gitmiyoruz.”

“Neden?”

“Asırlar önce orayı yaratıklar istila etmişti. Ormanın doğusuna giden bir daha dönmüyor.”

Ella’nın bahsettiği yaratıklar.

Isla’nın içinde bir öfke duygusu kabardı. Aurora, Centennial için her yüzyılda bir adayı ziyaret etmişti. Tüm bunları biliyordu ve hiçbir şey yapmamıştı. Tabii ki yapmamıştı. Kendisi dışında kimseyi umursamamıştı.

Isla başını iki yana salladı. Bu adanın tahmin ettiğinden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı.

Aklına bir düşünce geldi. “Cinder’in neden Yıldız Ada’dan ayrılmasına izin vermedin?”

Maren ona küçümseme olarak tanımlanabilecek bir bakışla baktı. “Yemekte anlattım ya. Lanetler sırasında diğer adalar Starlinglere harcanabilir gözüyle baktı. Yaşam süremiz onlara kıyasla kısacık bir an ya da andı. Kaçırılıyor, taciz ediliyor, hatta öldürülüyorduk. Özellikle pek çoğumuz boyun eğmeyi bilmediği için... Kendimizi korumanın pek yolu yok.”

“Durum değişti!” dedi Isla. “Hiçbirinize zarar gelmesine izin vermeyeceğim!” diye ekledi, bunu nasıl yapacağını bil-mese de bu konuda ciddiydi.

Maren gülümsedi ama gülümsemesi sanki inanmıyormuş gibi yapmacıktı.

Şatoya döndüğünde Oro onu bekliyordu. Sanki endişe bedenini bir taşa çevirmiş gibi kaskatıydı. Isla’yı görünce gözlerinde bir rahatlama parıltısı belirdi. “Nasıl gitti?” diye sordu.

Isla onunla odasına gidip her şeyi anlattı. Oro dinleyip

birkaç soru sordu ama Isla hâlâ onun kendisine dikkatle baktığını hissediyordu. En sonunda Oro elini tuttu. Başparmağıyla onu okşadı. “Senin için endişeleniyorum.”

Isla’nın yüzü düştü. Savunmaya geçti hemen. “Oro, ben iyiyim...”

“Doğru düzgün uyumuyorsun... Doğru düzgün yemek de yemiyorsun belli ki... Sanki aklın başka yerde... Nedir sürekli düşündüğün şey, Isla?”

Ağzım sımsıkı kapattı. Ona anlatmak istiyordu. Gerçekten de. Ama bir parçası eğer onları yüksek sesle söylerse anılarının daha da gerçeğe dönüşeceğini ve tüm gücüyle üzerine geleceğini düşünüyordu. Onları hatırlamak istemiyordu. Sadece durmalarını istiyordu.

Yine de Oro haklıydı. Beynini kemiren bir şey vardı.

Bir şey değil, biri vardı.

Şu an Grim’i düşünmek istemiyordu. Sadece Oro’nun yanındayken ona dair düşünceler duruyordu.

Oro’ya yaklaştı ve konuyu değiştirdi. “Birkaç gündür özledim seni,” dedi ve doğruydu. Wildlinglerle zaman geçirmek önemliydi ama hep Oro’nun varlığını aramıştı. Her zaman yanındaydı. Eğitimde çok sabırlıydı. Şimdi bile başkası fark etmezken iyi olmadığının işaretlerini bir tek o görüyordu. Oro onu tanıyordu.

Isla da onu tanımak istiyordu.

“Ben de seni özledim,” dedi Oro ve sözcükler ağzından dökülürken kendine şaşırdı. Yüzünü astı, Isla konuyu değiştirdiği için belli ki kızmıştı.

Isla onun ağzına baktı. O ağza. Birbirlerini sevdiklerini bilmelerine karşın nasıl oldu da hiç öpüşmemişlerdi?

Kalbi hızlandı. Ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Karanlıkta birbirlerinin her bir santimini keşfederken onun sıcaklığını çıplak bedeninde hissetmek istiyordu.

Aklından geçen bir Şeyi sleyemeden ya da yapamadan Oro dudaklarını alnına götürdü, sonra ona bakıp, “Dinlenmelisin,” dedi ve odadan ıktı.

Haklı olmasaydı çok daha fazla kızabilirdi. zerinde sanki milyonlarca tonluk bir ağırlık vardı.

O gece çok yorgundu ve haftalar sonra en derin uykusuna daldı.

18.BÖLÜM ÖNCE

Isla bir aptaldı.

En sevdiği ninniymiş gibi zihni sürekli ona bunu söyleyip duruyordu. Terra onu acımasızca yargılamış olabilirdi ama asıl kendisini en çok acımasızca eleştiren yine kendisiydi.

Son zamanlarda kendisine daha iyi davranmaya çalışıyordu, böylece göreceli olarak inanılmaz şekilde aptalca bir şey yapsa da kendisini bir aptal olmadığına inandırabilirdi.

Yıldız birikintisi önünde dalgalanıyordu, gece yarısından küçük bir parçacık. Gardiyanları bir köye gitmişti gün içinde. Bu onun şansıydı. Kendini durdurmaya fırsat kalmadan kendisini doğruca Nightshade hükümdarının odasına gönderdi.

Hatırladığı gibiydi.

Siyah mermer zemin. Yüksek, tonozlu tavan. Siyah çarşaf serili basit bir yatak.

Tek bir şey eksikti: onu o duvara yapıştırmış olan devasa hükümdar...

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırıp elindeki şişeyi sıkıca tuttu. Oraya belli bir nedenden, çok aptalca bir sebepten

gitmişti. Birkaç gün önce Nightshade hükümdarı odasına gelmiş ve ona portal aletini göstermesi için onu kandırmıştı. Hükümdar onu elinden almaya çalışırken Isla ağlamış ve onu almaması için yalvarmıştı. En gurur duyduğu anlardan biri değildi.

Grim aletin kendisine ait olduğunu söylemiş ve Isla onun portal gücüne şahit olduktan sonra Grim'in alete büyü yaptığı sonucuna varmıştı. Objelere güç aşılanabileceğini biliyordu. Ne kadar yetenek verildiğine bağlı olarak hayatı kısaltsa da yapılıbiliyordu.

Grim neden bir portal aleti yapmıştı? Ve nasıl odasına gelmişti?

En sonunda -Isla'yı ve muhtemelen kendini de şok ederek- portal aletini almadan ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden Isla onu göğsünden bıçakladığı için çok büyük vicdan azabı duyuyordu. Kimseye borçlu olmak istemiyordu, bu yüzden barış yapmak için ona bir şey getirmişti.

İyi de Grim neredeydi?

Isla yarım saat kalbi küt küt atarak odanın ortasında durdu çünkü her an boğazına bir bıçağın dayanmasını bekliyordu. Geçen her dakika ona bu işin ne kadar aptalca olduğunu kanıtlıyordu sanki. Yıldız asası onundu ama Grim'in aleti ondan çalmamasının teşekkür edilecek bir şey olduğunu düşünüyordu nedense.

Aptal. Daha fazla düşündükçe iş gözüne daha da saçma göründü. Yıldız birikintisini tam oluşturup kendi odasına gitmek üzereyken Grim'in sesini duydu.

Başka biri daha vardı. Bir adam. Konuşmalarını zorlukla duyabiliyordu. Bir tür strateji tartışıyorlardı.

Ve ikisi de giderek yaklaşıyordu.

Yıldız asası elinde cansızdı. Tabii öyleydi. Tabii ki. Ona çalışması için yalvarmaya zaman yoktu. Saklanması gerekiyordu.

Odada neredeyse hiç mobilya yoktu. Ne altına gireceği bir masa. Yatağın altı da çok dardı, oraya sığması mümkün değildi.

Fakat başka bir kapı vardı. Adamlar içeri girerken kendini oraya attı.

Bir banyo. Burada siyah mermerlerin üzerinde gümüş rengi damarlar olsa da burası da simsiyahtı. Ortasında kocaman bir oniks küvet vardı. Musluğu neredeyse yedi metre yüksekteydi. Normal şartlar altında Isla buna hayret ederdi -harika bir konseptti, minyatür bir şelale gibi bu kadar yüksekten küvete su akması harikaydı- ama şu an burası onun saklandığı yerdı. Küvete girip yıldız asasını salladı.

Hâlâ ölüydü. Buradaki bir şeyin onu kullanmasını zorlaştırdığını düşündü ki muhtemelen buraya gelmeden önce bunu düşünmesi gerekirdi.

Yıldız asasının yeniden parlaması için dua ederken, "Aptal!" dedi kendi kendine. "Sen değil," diye fısıldadı asaya. "Sen çok zekisin." Hâlâ bir şey yoktu. "Tabii çalışmazsan o zaman sen de aptalsın."

Banyo kapısı birden açıldığında sopa hâlâ cansızdı.

Isla nefesini tuttu. Gözlerini sımsıkı kapattı. Dinledi.

Git, lütfen git...

Dilediği şey olmadı. Yere hafifçe bir şey düştü. Sessizlik.

Bir adım. Bir tane daha.

Sonra göğsüne bıçak gibi bir şey indi...

Isla çığlık attı.

Elbisesi sıırıslıklam oldu. Ama kanla değil. Akan suyun miktarı onu şaşkına çevirmişti.

Su birden kesildi ve Isla doğrulduğunda yüzünde korkunç bir ifadeyle ona bakan hükümdarla karşı karşıya kaldı.

"Aklını mı kaybettin sen?" diye sordu Grim, sözleri sertti ve tehditkârdı. Hükümdarın üzerinde gömlek yoktu.

Isla çabucak başını çevirdi. Ona doğru elini uzatıp avucunu açtı. “Sana bir şey vermeye geldim. Te-teşekkür etmek için...” Hayır, o anda zaten onun olan bir şeyi almadığı için ona teşekkür etmesine gerek olmadığını düşündü. “Yani... Barış yapmak için. Al.”

Şişeyi öylesine attı ve bir cam kırılma sesi olmadığı için hükümdarın onu yakaladığını düşündü. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra yeniden ona bakmayı başardı. Hükümdar elinde komik derecede küçük görünen şişeye asık bir yüzle bakıyordu.

Wildlinglerin geliştirdiği bir iksirdi. Doğru uygulandığında tüm yaraları iyileştiren nadir bir gül goncasından yapılıyordu. Sadece iki sorun vardı. İlki, her bir çiçek çok küçük miktarda faydalı nektar ürettiyordu. Diğeri ise iksirin acıyı giderme etkisi yoktu.

“İyileştirici merhem. Şey için...” derken onun göğsünü gösterip ürperdi. “Onun için.” Sessizlik. Hükümdar bir Wildling bahçesinde gördüğü bir heykele benziyordu ve kalbinin hemen yanındaki kocaman yara izi dışında neredeyse kusursuzdu. Onu bir Moonling tedavi etmişti yoksa yaranın bu hâlde olması mümkün değildi. Peki, neden tam olarak tedavi etmemiştir? “Yara izi için,” diye açıkladı, hükümdarın kafası karışmış olabilir diye düşünmüştü. “Dinle. Daha önce buraya gelmek istememiştin, bir hataydı. Seni bıçaklamayı da planlamamıştım. Sadece bir içgüdüydü.” Kelimeleri bulmaya çalışırken hızlı hızlı konuşuyordu. “Barış teklif etmeye geldim. Düşman olmamıza gerek yok.”

Aslında söylemediği şey: *Senin düşmanım olmanı istemiyorum. Centennial benim için zaten yeterince zor olacak.*

Nightshade şişeyi küvete bırakırken tek kelime etmedi. Şişe paramparça olunca Isla korkuyla irkildi.

“Defol!” dedi hükümdar.

Sesi zehirliydi... Ondan tiksiniyordu. Öyle tiksiniyordu ki hediyesini kabul etmemiştir. Yo, onu paramparça etmişti.

Bu, Isla'nın hatasıydı. İksiri onda ziyan edecek kadar aptaldı.

Onun emrine uymak, defolmak ve bir daha gelmek istemiyordu. Ama hükümdar ne kadar dayanılmaz olsa da onunla barış yapmak istiyordu. Sürekli arkasına bakmak, intikam alacak mı diye Nightshade'i beklemek istemiyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Sana ne verebilirim?"

Hükümdar durdu. Kapıya varmak üzereydi ve Isla onun sırt kaslarının gerildiğini gördü. Arkasına bakmadan, "Bana değerli bir şey verebilecek durumda değilsin," dedi.

Sözleri bir tokat gibi yüzüne çarptı çünkü doğruydı. Can çekişen bir diyarın güçsüz bir hükümdarıydı. Ama Nightshade bunu bilmiyordu.

"O zaman düello yapalım," dedi Isla, kendini durdurmada sözçükler ağzından dökülmüştü. "Ben kazanırsam aramızdaki husumet unutulacak. Centennial'da bir daha yapabiliriz."

Bu söz hükümdarın arkasına dönmesine neden oldu. Ona öfkeyle bakıyordu. "Sadece bir aptal bir düelloda beni yenebileceğine inanır!" Onu baştan ayağa süzdü, nefreti iyice derinleştirdi.

Öz güveninin yerinde yeller esse de Isla da ona öfkeyle baktı. Haklıydı. Ne diye bunu önermişti ki? Onu yenmek imkânsızdı ama şimdi bunu denemek zorundaydı. "Wildlingler savaşıdır, tıpkı senin gibi."

Dudakları neşeyle kıvrıldı. "Hayır, Kalp Yiyici!" dedi tükürür gibi. "Tıpkı benim gibi değil." Yerden gömleğini alıp sırtına geçirdi. "Kabul. Ben yenersem bir daha buraya asla gelmeyeceksin. Bıktım senden."

Şeytan. Vermesi kolay bir söz. Isla yavaşça küvetten çıktı ve sıırıslık bir elbise içinde ne kadar yapılabilirse saygın bir şekilde yürüyüp tam karşısında durdu. Grim kaba bir şekilde elini tuttu. Elleri buz gibiydi. Kocamandı.

“Kılıçlarım odamda,” dedi Isla.

Bir dakika sonra yeni Wildling ülkesine dönmüştü.

İmkânsız. Grim gerçekten yıldız asasının gücüne sahipti. Bu yüzden Wildling sarayına bu kadar çabuk gelmişti, şimdi ikinci oluyordu.

“Ama nasıl...” dedi Isla ama Grim sanki dokunuşu bir zehirmiş gibi onun elini hemen bıraktı.

“İlgilenmem gereken daha önemli işlerim var!” dedi Grim sertçe.

Acele etmesinin söylenmesine gerek yoktu. Isla en sevdiği kılıcına uzandı.

“Ormana gidelim,” dedi Isla. Hâlâ gündüzdü. Nightshade’in yeniden içeride olması için yarım saat kadar güneş ışığı hâlâ vardı.

Grim cam duvara, ormana doğru sakince yürüdü ve sonra içinden geçti. Isla’nın daha önce duyduğu ama görene kadar mümkün olduğunu düşünmediği bir başka nadir Nightshade yeteneği.

Böylesi bir güçle neler yapabilirdi? Bir daha asla bir odada tuzığa düşmezdi. Şimdi yaptığı gibi daracık ve küçücük bir pencereden gizlice sıvışmasına ve bunu yaparken ıslak elbisesinin takılıp yırtılmasına gerek kalmazdı.

Grim hiç etkilenmemiş hâlde ona baktı, sonra isterlerse onu boğabilecek olan sarmaşık ve köklerden oluşan karmaşaya aldırmadan ormanın içinde yürümeye başladı.

Nightshade’in attığı her adımla ormandaki gölgeler ona doğru uzanıyordu sanki.

Isla’nın Wildling gücü olsaydı gölgelerin ona uzandığı gibi bitkiler de ona doğru uzanır mıydı? Bitkilerin ona uzanmadığını Grim fark etmiş miydi?

Grim birden dönüp kılıcını indirdi.

Centennial için neredeyse yirmi yıldır eğitim almamış olsaydı Grim onu tam ortadan ikiye bölerdi. Odasından çıkıp

şatonun bahçesinde keyifli zaman geçirdiği birkaç andan biriydi. Bedeni onun emrine gitgide daha çok itaat ederken kendini bu ana bıraktı.

İçgüdüğü kendi kılıcını -en sevdiği kılıçtı ve Nightshade'in kullandığı kılıcın yarısı kadardı- Grim'in kılıcıyla çarpıştırdı.

Bir kez daha ve Nightshade öyle zorluyordu ki Isla, Grim'in onu öldürerek düelloyu kazanmak yerine sadece onu bir daha rahatsız etmesin diye mi ona karşılık verdiğini düşündü. Nightshade onu ormanın derinliklerine doğru çekilmeye zorladı. Burası neredeyse her gün Terra ile eğitim aldığı yerdı. Orman onu dinlemeyebilirdi ama buranın her bir ayrıntısını biliyordu.

Grim onun peşinden giderken öfkelenildi. "Ormanda yürüyüşe çıkmadık, düellodayız!" dedi öfkeyle.

Isla olduğu yerde kalmak için elinden geleni yaptı. Bir sonraki vuruşunda geri çekilmek yerine topuklarını toprağa gömdü. Grim'in vuruşunun gücünü dişlerinde hissetti.

Belki de kılıç oyununda düşündüğü kadar iyi değildi. Düelloyu önerirken ne düşünüyordu acaba?

Grim beş yüz yaşında olmalıydı ve dövüş kabiliyetini mükemmelleştirmek için savaş deneyimine sahipti. Isla her hamlesini düşünmek zorundayken o, öylesine basit, düşünce-siz ve doğal hamleler yapıyordu. Isla dişlerini sıkıyordu ama Grim sanki bir damla bile enerji harcamıyormuş gibi ifadesiz bir yüzle kılıç sallıyordu.

Isla'nın yeteneği sıfırdı.

Kolunda keskin bir acı hissetti, kılıç kesmiş olmalıydı. Koluna bakamadı bile, yarım saniye bile olsa dikkatinin dağılmasına izin veremezdi.

Kazanman gerek, diyordu zihnindeki ses. Grim, Centennial'da düşmanın olmayacak kadar çok güçlü. Ya da bir düşman olarak.

Ama kazanmak imkânsız görünüyordu.

Hayır, imkânsız değildi.

Isla ormanı tanıyordu. Bu onun avantajıydı.

Isla'nın ağzı seğirdi. Bu orman tehlikeliydi. Ve Grim yakında bunu öğrenecekti.

"Yeteneksiz biri için fazlasıyla öz güvenli görünüyorsun," dedi Grim.

Ve birazdan sırtüstü yere yapışacak biri için o da fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu, diye düşündü Isla.

Yeni bir kararlılıkla onun darbelerine yeniden, yeniden ve yeniden karşılık verdi. Kılıçların şakırtısı âşıkların sesi gibiydi, metalin metalle vuruşması ormanda yankılanıyordu. Nightshade belli bir yöne doğru gittiklerinin farkında değildi. Zemine bakmamıştı bile ancak baktığında çok geç kalmıştı.

Isla bir ağacın etrafını dolaştı, saldırması için onu bekler gibi yaptı...

Onu doğruca bataklık kumuna götürdü.

Bu ormanı parça parça süslüyordu bu kumullar ve hayvanları tuzağa düşürüyordu.

Ve görünüşe göre Nightshade hükümdarlarını da.

Bileklerine kadar içine girince Grim bacaklarını bile oynatamadı. Hareket etmeye çalıştı, ayaklarına bakınca irkildi ama Isla'nın vuruşlarını karşılamaya devam etti. Ona bakmıyordu bile! Düello yaparken ayaklarını artık oynatamayacağını anlayınca Isla'ya dişlerini gösterdi.

"Buradan portalla başka yere gidebileceğimi biliyorsun," dedi Grim. "Benim kazanma şansımı bir şekilde etkileyeceğine inansaydım tabii."

"Bu hileye girerdi o zaman."

Grim ona inanamayan gözlerle baktı. "Peki, beni bu kumulun içinde tuzağa düşürmek ne oluyor?"

Grim öfkeyle kılıcını eskisinden daha sertçe savurdu ve Isla kumullardan birkaç santim ötede vuruşlarına karşılık

vermeye devam etti. Kılıçları inanılmaz bir hızla çarpışırken ağaçtan birkaç yaprak üzerlerine düştü. Isla vuruşlarından birini bile kaçırmaktan korktuğu için gözünü bile kırpmıyordu ve hâlâ devam ediyor olmasının Grim'i etkilediği bakışlarından belli oluyordu.

Sonra birden elini kılıçların arasına soktu, Isla'yı gömleğinin önünden yakaladı, geriye düştü ve Isla da üzerine.

Grim sağlam bir elle onu göğsünün üzerinde tutmasaydı kılıcı Isla'nın içinden geçip onu ikiye bölebilirdi. Grim'in kılıcının ucu Isla'nın tam kalbinin üzerindeydi.

Grim kazanmıştı.

"Seni bir daha topraklarımda görmek istemiyorum!" dedi Grim.

Isla yüzüstü kumun üzerine düşerken Grim ortadan kayboldu.

19.BÖLÜM ALTIN GÜL

Isla yerde uyandı, yataktan düşmüş olmalıydı. Güneş ışığı perdelerin arasından boşluktan içeri sızıyordu.

Hayır. Başka bir rüya anıya dönüşmüştü. Giderek güçleniyorlardı. Daha da uzuyorlardı.

Düello yapmışlardı. Centennial sırasındaki karşılaşmaları ilk değildi. Grim'in yetenekleri şimdi olduğu kadar etkileyici değildi. Kadim bir savaşçı olarak kendisinden memnun olmuştu. Ama hayır... Grim'in tüm gücünü kullanmamış olduğunu biliyordu. Isla'nın diğerlerinin önünde güçlü görünmesini istemişti, böylece ona saldırma konusunda iki kez düşüneceklerdi.

Bu gerçeği idrak edince yumruklarını sıktı. "Şeytan kazanmama izin verdi."

Isla görüleri durduramasa da onların yerine başka şeyler koyabilirdi, geçmiş silmek için yeni anılar yaratabilirdi. Onu silebilirdi.

Oro ve Isla eğitimi yeni bitirmişlerdi. Isla dokunmasına bile gerek kalamadan büyük bir kayayı bir tarlada yuvarlamayı başarmıştı. Obje ağırlaştıkça daha fazla konsantrasyon

gerekiyordu. Dersi erken bitirmek için kayayı hareket ettirmekte acele etmişti. Çünkü daha sonra...

Cesur bir şey yapma zamanı gelmişti. Ne istediğini açıkça göstermek.

Hemen bir duş aldı. Saçları hâlâ ıslaktı. Oro'yu odasına çağırtmıştı ve Isla banyodan çıktığında onun beklediğini gördü. Oro da yeni duş almıştı.

Bu kadar gergin olmasaydı Isla, Oro'nun yüzündeki ifadeye gülebilirdi. Oro neredeyse taş kesilmişti. Isla onun nefes alıp almadığından bile emin değildi.

Bakışları Isla'nın çıplak bacaklarında gezindi ve hayal gücüne çok az yer bırakan kırmızı dantele takıldı.

Oro oturduğu yerden kalktı, sanki iyi eğitilmiş kontrolünün her bir zerresini kullanıyormuş gibi hareketleri yavaştı. Gözlerini ondan ayırmadan bir, iki, üç adım attı ve karşısında durdu. "Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun?" Sesi derinden geliyordu.

Isla daha önce olduğu gibi aynı kelimeyi yineledi. "Evet. İzin veriyor musun?"

Oro onun şaka yapma girişimine gülümsemedi bile. Sadece baktı, sonra gözlerini sımsıkı kapattı. "Isla," dedi, sanki dua eder gibi söylemişti adını.

Isla onun ayaklarını yerden kesmesini, duvara dayamasını ve neredeyse çıplak bedeninin her bir parçasıyla onu hissetmeyi istiyordu.

Ama Oro kımıldamadı yerinden.

Isla başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Hissediyorum. Beni seviyorsun. Neden bana dokunmuyorsun?" Isla defalarca kez ona dokunmaya çalışmıştı. Onu öpmeyi, ona yaklaşmayı, istediği şeyi göstermeyi denemişti. Oro her seferinde onu reddetmişti. Gerçeklik bir kılıcın kabzası gibi alnına çakıldı. "Yoksa beni çekici bulmuyor musun?"

Oro bir şey demedi ve Isla birden kendini gülünç hissetti.

Oro onu elbette o şekilde istemedenden de sevebilirdi. Sevginin değişik türleri vardı. Isla o kadar aptal, o kadar budalaydı ki...

“Özür dilerim, ben...”

Isla başka bir şey diyemeden Oro onu duvara dayamıştı bile. Tepeden ona bakıyordu ve gözlerindeki yakıcı sıcaklık her bir yeri ısıtıyordu. “Isla, çekici bulmak sana olan hislerimi anlatmak için bir başlangıç bile sayılmaz.”

Isla yutkundu ve Oro’nun gözleri boynuna gitti. Yumuşak elini uzatıp köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. Daha da aşağıya indi. Bir okun kalbini ikiye böldüğü yara izine kadar.

“Seni her gördüğümde tanrıların taraf tuttıklarını düşünüyorum. Bana her yaklaştığında seni yatağa götürmek ve sana defalarca kez sahip olmak istiyorum. Tadını alana, kollarımda zevkten inleyene kadar senin her bir santimini yiyip bitirmek istiyorum. İstediğim şey bu.”

Isla hayatı boyunca bir insanı hiç bu kadar çok istemişti. Bedenini ona dayadı. “Yap o zaman. Bunların hepsini.”

Isla aşağıya baktı ve Oro’nun onu istediğinin kanıtını gördü. Kalbi inanılmaz bir hızla atmaya başladı. Titreyen elleriyle üzerindeki kıyafetin düğmesini açıp yere düşmesine izin verdi. Oro onu bu odaya kilitleyip bir hafta oradan çıkmak istemiyormuş gibi baktı.

Oro gözlerini kapattıktan sonra, “Isla, senin her şeyini istiyorum ancak şimdi olmaz,” dedi.

“Neden?” diye sordu Isla, sıcak gözyaşları birikmişti gözlerinde. Zaten zavallı görüldüğünü bildiği için ağlamamak için elinden geleni yapıyordu.

Oro’nun yüzü yumuşadı. “Bir savaş hâlindesin, aşkım.” Isla’nın elini tuttu. “Her gün sararıp solduğunu görüyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.” Gözlerini ondan ayırmadan onun önünde diz çökünce Isla şaşırdı. Lightlark kralı önünde diz çökmüştü. “Sana nasıl yardım edeceğimi söyle. Her şeyimi uğruna harcarım. Sadece söyle bana.”

Gözyaşları sel gibi akıyordu. “Yapamam!” dedi Isla.

Oro ayağa kalkıp yüzünü avuçlarının arasına aldı ve başparmağıyla gözyaşlarını sildi. Avuçları kor gibi sımsıcaktı ve Isla avuçlarının sıcaklığından teselli bulmaya çalıştı. “Neyse bana söyleyebilirsin. Yalnız değilsin. Tek başına dünyanın karşısına çıkmak zorunda değilsin.”

Isla gözlerini kapattı. Yutkunamıyordu bile, sanki kelimeleri bastırmaya çalışırken boğazı şişmişti ve acıyordu.

Bu sır... Onun için çok fazlaydı. Anılar ona karşı zihnini gıdıklıyordu, onlara karşı savunmasızdı. Isla, Oro’ya ona güvenmesini söylemişti. Bu doğrudu, değil mi? Olanları ona anlatmayacaksa kime anlatacaktı?

“Hatırlamaya başladım,” dedi gözleri kapalı.

Oro’nun önünde kaskatı kesildiğini hissetti. Gözlerini açtı ve Oro... Gözleri ateş saçıyordu. Öyle öfkeliydi ki...

Isla ellerinin arasında büzüldü. Ona mı kızmıştı? Isla birden büyük bir utanç duydu, şu an olduğundan daha çıplak hissetti kendini. “Özür dilerim,” dedi ve nedenini bile bilmiyordu.

Oro’nun gözleri anında yumuşadı. “Isla, suçun olmayan bir şey için bir daha asla özür dileme.” Çenesinde bir kas oynadı. “Bu onun suçu.”

Isla şimdi anlıyordu. Oro, Grim’i öldürmek istediği için birden bakışları canavarlaşmıştı. Acı çekmesinin nedeni Grim’di.

Isla başını salladı. Onunla aynı fikirdeydi, Grim’den nefret ediyordu. Oro’nun da bunu bilmesini istiyordu. “Ondan tiksiniyorum,” dedi titreyen dudaklarla. “O bir canavar ve ben... Ben hatırlamak istemiyorum.” Başını iki yana salladı. “Onları engellemek için elimden geleni yapıyorum ama güçlerim çözüldüğünden beri... Uyumamaya çalıştım ve bir süre işe yaradı. Fakat... O anıların kilidi açıldı ve her şey onu hatırlatmaya başladı. Centennial sırasında odama girmişti, bunun faydası olacağını sanmıyorum. Aynamdaydı. Delirmek üze-

reyim. Gözlerimi kapattığımda ise sadece onu görüyorum...”

“Benim odama taşın!” dedi Oro hemen.

Isla gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Oraya hiçbir zaman gelmedi.” Isla’dan onun olmayan bir odaya taşınmasını istiyordu. “Şatodaki en korunaklı oda, sana başka yollardan ulaşması gerekecek. Odamı alabilirsin. Ben başka bir yerde kalırım.”

Isla onun başka bir yerde kalmasını istemiyordu. Onun önünde sadece dantelli bir şeyler giymesinin nedeni buydu. Ama Oro bunun farkında değildi.

Öğleden sonra Oro, Isla’nın eşyalarını kendi odasına taşıttı ve kendisi de başka bir odaya geçti.

Isla, Oro’nun odasına geçince anılar durdu ve o gece rahat bir uyku çekebildi. Kral’ın eşyalarına yakın olmak, onun yatağında uyumak Grim’e ait düşüncelerin yok olması için yeterli olmuştu. Unutulmuş bir çekmece buldu, içi Oro’nun kıyafetleriyle doluydu ve Isla bir gömleği çekip aldı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Kocaman ve rahatlardı ve yatar-ken onları giymek kendini daha az yalnız hissettirdi.

Eğitimde daha iyi odaklanabiliyordu. Her gün güçleniyor, gücü artıyor ve kılıcı keskinleşiyordu.

Yer altı mezarını açmak için bir çaresizlik ve sonraki krize hazırlanmak için duyulan şey şu an komik görünmeye başlamıştı.

Yeni Wildling ülkesindeki bir ormanda oturuyorlardı ve onlar çalışırken Lynx de onları izliyordu. Sık sık leoparı görmeye gidiyor, ona hediyeler götürüyordu ve leopar hiçbir hediyesini kabul etmiyordu. Isla Wildling şatosunu çevreleyen ormanın kıyısında elini uzatmış bekliyordu. En sonunda Lynx onun yanına geliyor, ona getirdiği şeyi kokluyor ve sonra ormana geri dönüyordu.

Leoparın sırf Oro olduğu için bu kadar uzun süre kaldığını düşünüyordu.

İleri geri yürürken birbirlerine ne yapacaklarını anlatıyorlardı.

“Sarı bir gül,” dedi Oro ve Isla onların önünde avucunda bir gül açtırdı.

“Bir ayçiçeği,” dedi Isla ona gülümsemesini zorla bastırarak. Oro gözlerini devirdi ama istediğini yaptı.

“Dokuz buçuk metrelik bir sarmaşık,” dedi Oro. Isla onu bir ağaca sarılı hâlde yaptı ve sarmaşık döne döne yere kadar indi.

Dudakları seğirdi.

“Ne?” diye sordu Oro.

“A... A...” Kahkaha atmadan kelimeyi söyleyemedi. Aslında komik bile değildi. Kesinlikle değildi.

Ama Isla en son ne zaman kahkaha attığını hatırlamıyordu. Bir hafta anılar olmaksızın geçip gitmişti. Kendini daha hafif hissediyordu. Daha özgür.

Oro da onun kahkaha atmasına memnun olmuştu. Gülümsememeye çalıştı ama başaramadı, o da kocaman gülümsedi en sonunda. Isla’nın onun gibi parlak gülümsemesi mümkün değildi, onun gülümsemesi sanki teninde titreşen güneş ışığı gibiydi. Sıcaklığı onu bir battaniye gibi sarararak daha da arttı.

“Ne var, Wildling?” dedi Oro. Isla’nın ciddileşmeye çalışmasını izlerken başını iki yana salladı.

Isla gözlerini kapattı. Onun yüzüne bakmak daha fazla gülmesine neden oluyordu. Birden içi sevinçle dolmuştu. Mutlulukla. Aşkla.

Onun karşısında oturmak. Aralarında bir gücü paylaşmak. Onun öğrenmesine yardım ederken Oro’nun sabrı.

Isla yeniden kahkaha krizine girmemek için yavaş yavaş nefes alıyordu. “Altın bir ot,” diye sessizce gülerken omuzları sarsılıyordu.

Oro’nun bıkkınlıkla iç çektiğini duydu. Ayaklarını sürüklediğini duyumsadı.

Oro elini kaldırıp, parmaklarını açıp, avucunun içindeki şeyi gösterirken Isla'nın gözleri hâlâ kapalıydı.

Altın bir ot değildi. Ya da altın bir elma.

Som altına dönüşmüş küçük bir güldü. Oro gülümsüyordu.

Isla onu hiç bu kadar mutlu görmemişti.

"Oro?"

"Evet, Isla?"

Boğazı düğümlendi. Sesi kalınlaştı. "Sevdiğim herkes bana ihanet etti..."

Oro'nun gözleri alevlendi, öfkesinin sıcaklığı aralarında ki boşluğu yakıp kavurdu.

"Sen hariç."

Isla ayağa kalkıp önünde durdu. İlk defa Oro yerde otururken Isla ona tepeden bakıyordu. Oro başını kaldırıp ona baktı, güneş yüz hatlarını aydınlatıyordu. Çok güzeldi. Onu ilk gördüğü andan beridir bunu biliyordu -o zaman bunu kendine itiraf etmemişti- ama şimdi daha çok görüyordu. Gülümsemediği zamanlar her zaman dümdüz duran kaşları. Derin düşüncelere daldığında kaşlarının çatılması, dudaklarının büzülmesi. Onunlayken olmuyordu tabii.

"Onların hepsini diri diri yakmak istiyorum!" dedi Oro. "Seni inciten herkesi. Onların alevlerin içinde yandığını izlemek istiyorum."

Isla kaşlarını kaldırdı. "Bu pek asilce olmazdı."

"Umurumda değil!"

Çenesinin duruşundan Isla onun özellikle birini düşündüğünü biliyordu.

"Sor bana," dedi Isla.

"Neyi sorayım?"

"Hâlâ onu sevip sevmediğimi." Centennial sırasında Grim'e karşı bir şeyler hissetmişti. Bu ortaya çıktığında Grim onun yeteneklerine ulaşamamıştı. Oro yine de geçmişlerini

hatırladığını biliyordu. Bir şeyin değişip değişmediğini merak ediyor olmalıydı.

Oro yere eğdi başını. “Bunu sormak adil olmaz.”

“Olsun, sen sor.”

Oro durdu. “Cevap vermek zorunda değilsin.”

“Biliyorum.”

“Onu seviyor musun?”

Isla tereddüt bile etmedi. “Hayır.”

Isla küçük işaretleri görebiliyordu. Onları tanıyordu. Oro’nun omuzları indi. Çenesi gevşedi. Rahatladı.

Isla doğruyu söylüyordu.

Isla, Grim’i sevmiyordu. Belki o zamanlar sevmişti. Ama geçmişte kalmıştı. Şimdi sadece geleceğe odaklanıyordu.

Oro onun geleceğiydi. Onun dostuydu. Güvendiği insandı. En çok yanında mutlu olduğu kişiydi.

Oro en sonunda ayağa kalkıp ona tepeden baktı. Isla başını kaldırıp ona baktı. “Oro... Oro... Seni seviyorum.”

Oro bunu biliyordu. Aralarındaki bağ nedeniyle aylardır bunu biliyordu. Isla bunu daha önce de söylemişti.

Oro yine de sessizdi.

Sonra Isla’nın şimdiye dek gördüğü en güzel gülümseme belirdi yüzünde. “Bir daha söyle,” dedi Oro. “Onu duymayı özlemişim.”

“Hadi oradan!” dedi Isla gülerek. Sonra bir adım yaklaştı ona. “Seni seviyorum.”

Oro sanki bu anı zihnine kazımak, her bir kelimeyi özümsemek ister gibi gözlerini kapattı. “Bir daha!” dedi eğitimde-lermiş gibi.

Isla bir adım daha yaklaştı ve tam önünde fısıldadı. “Seni seviyorum! Beni randevuya çıkarmamana rağmen... Bir öpücüğü bana çok görmene rağmen...”

Oro gözlerini açıp ona baktı. "Öpülmek mi istiyorsun, Wildling?"

Isla omuz silkti. "Başka şeylerin yanı sıra."

Oro başını iki yana salladı ama sonra parmaklarını saçlarının arasında gezdirip başını geriye eğdi...

Ve onu öptü.

Dudakları alev gibi sıcaktı. İlk öpüşleri yumuşaktı. Sevgi doluydu.

İkincisi öyle değildi. Bir an Isla'ya bakmak için onu uzaklaştırdı, nahoş bir ses çıkaran Lynx'in önünde olduklarını unutmış gibiydi. Birden onu beline kadar kaldırdı, en yakın ağaca yasladı ve çaresizce onu öptü.

Oro dudaklarını araladı ve Isla onun tadını aldı. Yazdı, sıcaktı ve ateşti ve Oro onun alt dudağını ısırduğında Isla onun ağzının içinde inledi. Isla bir türlü doyamıyordu, kalbi sanki patlayacak gibiydi. Kaslı bedenini ona iyice dayayıp sıcaklığını hissederken göğsü sıkıştı âdeta.

Onu ağaca sıkıca yaslamıştı ama başparmağı Isla'nın gömleğinin altından içeri girip karnının altında daireler çizmeye başladı.

Onun dokunuşuyla Isla'nın damarlarına alevler akıyordu. Isla başını eğip dudaklarını boynunda gezdirdi ve onu şahdamarından öptü.

Her şey hızlandı. Oro'nun elleri altında birleşti ve Isla bacaklarını beline sıkıca doladı.

Isla arzuyla kıvranıyordu. Oro'nun gözleri arzuyla parlayarak onun gözlerine kilitlendi. Isla onun gömleğine uzandı...

Lynx uyarır gibi homurdandı.

Oro sessizce güldü, sonra dikkatle onu soymaya çalışan eli tutup onu Isla'nın başının yanına, ağaca dayadı.

Oro'nun dudakları boynuna indi. "Ben de seni seviyorum," dedi Oro ve onu yeniden öptü.

20.BÖLÜM YABANI ÇİÇEK

Öpücük de bir tür anahtardı. Isla'nın ruhunun derinliklerinde bastırıldığı duyguların kilidini açmıştı. Olumlu olanları üstelik. Kederinin altında ne kadar çok güzel şeyin gömülü olduğunu hiç anlamamıştı. Gizlice en iyiye doğru büyümüşü.

Aşk onu cesurlaştırdı. "Bir fikrim var," dedi Oro'ya ertesi sabah. "İki fikir aslında."

"Söyle."

"İlki, Copia'yı kutlamak istiyorum. Burada, Lightlark'ta." Wildlingler adada yaşarken Oro'nun bunu duymuş olduğunu tahmin ediyordu. Isla uzaktan görmüştü sadece bu kutlamaları ama zayıf durumdaki halkıyla bile saçlardaki çiçekleri, ağaçlarda büyüyen meyveleri, müziği ve dansı hatırlıyordu. "Tam olarak değil tabii. Ama bir yemek olabilir. Burada, şatonun bahçesinde." Omuz silkti. "Wildlinglerin gelme ihtimallerini insanlara hatırlatmak için iyi bir yol olabilir. Ve halkın önünde güçlerimi göstermek için. İsyancılara onlardan korkmadığımı göstermek için."

"Halkını kutlama için buraya mı getirmek istiyorsun?"

Isla bunu düşünmemişti. Yaşayan hiçbir Wildling adaya adım atmamıştı. Ve buradaki insanlar pek de dost canlısı

değildi. Öcü gibi görülecekleri, yargılanıp muhtemelen zarar görecekları bir yere halkını getirmek istemiyordu. Özellikle de isyancılar hâlâ serbestken. "Hayır. Şimdi değil."

"İkinci fikrin nedir?"

Isla gülümsedi. "Halkım gelmek için hazır olduğunda geldiklerinde bir yerleri olsun istiyorum. Beni sevmeye karar verirse Lynx için bir yer yapmak istiyorum."

Oro, onları Vahşi Ada'ya uçurdu. Isla elini toprağa değdirdi. Ölü topraktan bir gül fidesi büyüdü. "Onu yeniden canlandırmamızı istiyorum," dedi Isla. Oro'nun elini tuttu. "Birlikte."

Oro gücünü kullanarak bir meşe ağacı çıkardı. Bir tane daha. Isla mumyalanmış bir ağa döndü ve soyulan kabuğu üzerinde parmaklarını dolaştırdı. Ağaç birden renklendi ve yaprak verdi. Isla Vahşi Ada'yı canlı renklerle, yeşilin, kırmızının, morun, mavinin ve kahverenginin tonlarıyla bezeyerek bir tabloya çevirdi. Her yerde her türden çiçekler vardı. Ağaçlar sanki dedikodu yapar gibi bir araya geliyor ve dalları rüzgârda birbirine değiyordu.

Güneş batmaya başladığında adanın bu kısmı nasıl da canlıydı.

Isla gülümsedi.

Isla yüzlerce yavaş, küçük filizler yaratmıştı ve hepsi parlayarak ve ışıklar saçarak ona uzanıyordu.

Ve sanki Nightshade gücü içinden soluyormuş gibi daha önce hiç olmayan bir şey oldu: Hiçbir şey ölmedi.

Oro, Isla'nın gücünü her kullandığında Isla bir el onun yetenek nehirlerini okşuyormuş gibi hissediyordu. Bu çok yakın ve derin bir deneyimdi. Oro daha önce onun gücünü kullanmıştı ama hiç bu kadar uzun olmamıştı. Oro'nun odasına geldiklerinde Isla kendisini ona hiç bu kadar yakın hissetmemişti.

"Bu gece benimle kal," dedi Isla.

Oro ona baktı ve Isla onun şimdiye dek hiç böyle yorgun görünmediğini fark etti.

“Bir şey olmak zorunda değil,” dedi Isla, sesi fısıltıya dönüştü. “Konuşabiliriz. Uyuyabiliriz. Yan yana ya da rüya görebiliriz. Sen daha fazlasını istemediğin sürece.” Isla onu eskisinden daha çok istiyor olsa da bu bile yeterince fazlaydı.

“İstediğin şey bu mu?” Oro’nun gözleri onun gözlerini aradı. “Bu seni mutlu edecek mi?”

Isla başım salladı.

Oro içeri girdi.

Isla üzerini değiştirmek için banyoya gitti. Son bir haftadır yatarken giydiği şeyi giydi: Oro’nun gömleklerinden biri. Onun bir sürü vardı zaten. Hepsi güneş, sabun ve hafif limon kokuyordu.

Banyodan çıkana kadar bunun hakkında düşünmemişti ve Oro sanki Isla banyodan çırilçıplak çıkmış gibi ona baktı.

Neredeyse dehşete düşmüş gibiydi.

“Ben... Ben özür dilerim.” Isla banyoya gerisin geri girdi. Ayaklarının altındaki mermer soğuktu, onunla kıyaslanınca her şey soğuktu. “Odanda buldum. Önemseyeceğini düşünmemiştim. Değiştirebilirim.”

Oro güldü.

Güldü.

Eli yavaşça yüzünden kayıp ensesine gitti. Sesi, “Sakın ha! Sakın başka bir şey giyeyim deme!” derken gece gibi karanlıktı. Isla onun sesini hiç daha önce böyle sahiplenici bir tonda duymamıştı. Bedeni baştan ayağa ürperdi, onları düşündü ve yatağı ve yakında içinde birlikte olacaklarını...

Isla onun yatakta ne giydiğini tam olarak anlayamadan, Oro üzerini değiştirip, yorganın altına girince aralarında bir şey olma umudu suya düştü. Odadaki alevler sönmüştü.

Isla yorganın altına kayarak girdi. Sinir uçları alev alevdi, her şeyi hissediyordu. Bacaklarına sürtünen çarşaf, göğsüne

sürtünen gömlek arzuyla titriyordu. Yukarı toplanan gömleği altına giydiği dantelli iç çamaşırını hafiften gösteriyordu.

Oro arkasında sessizdi. Her zamanki gibi sıcaktı. Isla nefes alışverişlerini bile dengelemeye çalışırken birden kalbi hızlı hızlı atmaya başladı.

Isla yavaşça bacağını çarşafın üzerinde kaydırды ve onun bacağına dokundu ve Oro'nun sıcaklığı anında içine işledi.

Oradaydı. Her zaman yanındaydı, öyle değil mi?

"Oro?" Kelime odanın sessizliğinde kaybolup gitti. Saniyeler geçti.

"Isla?" Sesi uykuluydu, sanki Isla ona olan rahatsız edici gereksinimiyle dönüştüğünden bu yana Oro hiç uyumamış gibiydi. Isla'nın ona ihtiyacı vardı.

Isla ona bakmak için arkasına döndü. "Ben..." Gözlerini sıkıca kapattı. Ne yapıyordu?

Onu rahatlatmak ister gibi Oro elini omzuna koydu ama Isla'nın bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Hemen elini Oro'nun elinin üzerine koydu.

Onun amber rengi gözlerinin karanlıkta endişeyle gölgelendiğini gördü. Hayır, Isla onların başka bir şeyle dolu olmasını istiyordu. Isla, "Sana ihtiyacım var," derken Oro'nun gözlerinin içine baktı.

Oro sessizdi. Yutkundu. Bakışları keskinleşti, birden dikkat kesildi.

"Isla..."

"Hayır!" Isla başını iki yana salladı. "Lütfen, bana kafamın karışacağını ya da bunun yanlış zaman olduğunu söyleme." Daha da yaklaştı. "Seni istiyorum. Şimdi. İhtiyacım var..."

Yakınlığa. Hazza. Bunlar söyleyemediği kelimelerdi ama gözlerinin birleştiği, çenesinin kasıldığı anda Oro onun ne demek istediğini anladı.

Isla iyice yaklaştı ve omzunda el kayıp kalçasına kadar

indi. Isla her şeyiyle onu, gömleğinin içinde onu görebilsin diye çarşafı ayaklarıyla aşağı itti.

Oro onun her bir santimini içti ve sanki Isla'nın tenine dokunmak için çabalıyormuş gibi eli Isla'nın yanındaki kumaşı sıkıca tuttu.

"Dokun bana. Lütfen."

Oro'nun kendi kuralları unutulmuştu.

Oro'nun parmakları bacağını okşayıp, sonra da belinin altında dolaşırken, Isla nefes alıp almadığını bile bilmiyordu. Eli Isla'nın sırtında hareket ederken başparmağı uyluğunun iç kısmını okşuyor, iyice yaklaşıyordu.

Isla neredeyse çıplak bedenini, bedeni üzerindeki onun eline baktı, aralarında birkaç santim vardı sadece. Oro'nun gözlerinde acı gördü.

Yüzü düştü. "Oro, istemiyorsan..."

Isla cümlesini bitiremeden onu kendine çekip kalçalarını kavradı. Oro onu kendine çekerken nefesi kesildi. Oro'nun da Isla'yı onun kadar istediğinin kanıtıydı. Isla'nın içinde yükselen sıcaklık bir yangına dönüştü. Sırtını kamburlaştırdı ve ona çarparak Oro'nun küfretmesine neden oldu.

Oro ellerini beline doğru kaydırды. Eğilip kulağına öyle derin bir sesle fısıldadı ki ses âdeta beyninin arkasına kazındı. "Yataкта benim gömleklerimi giydiğini bilmek, Isla," dedi nefes nefese. "Beni deli ediyor!" Dudakları Isla'nın kulağının kenarına değiyordu. "Yalnızken düşünebileceğim bir şey bu." Gömleği kaldırıp onu iç çamaşırlarıyla bıraktı. Dantele bakarken bakışları sertleşti ve derin bir nefes aldı. "Seni. Giysilerimin içinde."

Isla'nın kalbi yerinden çıkacaktı. Parmakları Isla'nın en çok istediği yere doğru yavaşça inerken ikisi de aşağıya doğru bakıyordu. En sonunda parmakları oraya ulaştı ve Oro onun arzusunun kaynağına ulaştığında Isla gözlerini kapattı. Oro durdu, eli orada, tam oradaydı...

Isla da donup kaldı, utanıp utanmaması gerektiğini düşündü o an.

“Bunu istiyor musun?” dedi Oro.

Isla omzunun üzerinden ona baktı. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. “Evet.”

Oro zincirlerinden kurtuldu. Oro’nun gömleği ve iç çamaşırları yere fırlatıldı ve eli Isla’nın göğsünün üzerindeydi. Karanlıkta Oro’nun nasırlı elleri teninin en hassas yerlerini okşarken Isla tamamen onun dokunuşunun sıcaklığına odaklandı. Oro’nun parmakları karnında dolaşırken Isla eriyor ve her türlü sesi çıkarıyordu. “Bana sevdiğin şeyi söyle, aşkım,” dedi Oro kulağına. “Göster bana.”

“Burası,” dedi Isla kıvranarak. Oro’nun elini tutup yeniden aşağıya götürdü. “Lütfen.”

Fakat Oro’nun parmakları uzun ve deneyimliydi ve çok az yönlendirmeye ihtiyacı vardı, yine de Isla’nın elini kendi elinin üzerinde görmek onu mutlu etmiş gibiydi. Eli olmasını istediği yere geldiğinde Isla parmaklarını boynuna dolayıp okşamaya başladı. “Durma. Sakın durayım deme.”

Oro’nun dudakları onun dudakları üzerindeydi, nefesi tenini yakıyordu ve Isla üzerinde kıvranmaya başladığında Oro inledi.

Isla’nın başı geriye düştü ve Oro’nun hoşuna giden bir ses çıkardı çünkü Oro onu nabzından öpmüştü. Oro nereye dokunacağını, parmaklarını nerede dolaştıracağını, nereyi keşfedeceğini biliyordu.

Isla nefes nefese kalmıştı ve dünyanın ucundaydı. Hiçbir şey ona bu kadar güzel, bu kadar tatlı gelmemişti. “Oro, ben...” dedi çünkü omurgasında kıvılcımların dolaştığını hissediyordu.

“Henüz değil,” dedi Oro. Devam etti ve Oro’nun dişleri hafifçe boynunu ısırp kulağına gelirken nefesi kesildi. “Seni o kadar çok istiyorum ki bunun beni öldürebileceğini düşünüyorum,” diye fısıldadı. Parmaklarını kıvrıp döndürdü ve Isla’nın etrafındaki dünya bir anda paramparça oldu. Ona sımsıkı sarıldı, kollarının arasına aldı. “Bundan asla şüphen olmasın.”

Isla bir daha asla şüphe etmedi.

21.BÖLÜM İLLÜZYON

Isla elbisesinin üzerindeki taç yapraklarla oynuyordu. Copia gecesi idi. Starling terziye elbiseyi yapmasında yardım etmişti. Kumaşı için yüzlerce çiçek açtırmış, saplarını örmüş ve terzinin dükkânının zeminine bir battaniye gibi serilmişti.

Bir el dokununca durdu. Eli diğer elin içinde kayboldu ve eli alıp göğsüne götürdü, o anda aklında dönüp duran şey neyse bir anda unutup gitti.

Elin sahibi, “Çiçekler kendi kendilerini toplamaz, unuttun mu?” derken Isla’nın Centennial’daki kendi sarhoş sözlerini yineliyordu. Isla, Oro’nun bu kısmı duymuş olduğunu bilmiyordu.

Gülümsedi ve arkasını döndü. Kutlama için en resmî kıyafetleri içinde altın gibi parlıyordu. Isla hiçbir şekilde düzeltilmesine gerek olmayan ipek gömleğinin üzerinde elini dolaştırdı. “Peki ya krallar? Onlar çiçek toplar mı?”

Eğilip Isla’nın kulağına, “Sadece çiçek onları toplarsa,” derken Oro’nun yüzünde saf bir vaat ifadesi vardı.

“Güzel,” dedi Isla. “Çünkü benim bu elbiseyi kesmeme kesinlikle yardım edeceksin.” Ona baktı. “Görüyor musun? Ne dikiş var ne de düğme.” Aslında elbiseyi kendine göre

biçimlendirmişti. Leto'nun talimatlarıyla onun tasarıma göre elbiseyi etrafında örmüş, çiçekler iç içe geçmiş ve sapları onu içeriye hapsederek sımsıkı bağlanmıştı.

Bir diğer gerçek ise isterse elbiseyi bozabileceğiydi ama alternatif çok daha eğlenceliydi.

"Hmm," dedi Oro, sesi derinleşti. Ağzı, Isla'nın çıplak omzuna değdi. Parmakları sırtından aşağıya, bu geleneksel bir elbise olduğu için korsenin olması gereken yere indi. Ama parmaklar durmadı. Isla, parmakları kalça kemiğini kavrayana kadar parmakların sırtından aşağıya doğru indiğini hissetti. "Bu bir problem olmamalı," dedi Oro.

"Emin misin?" Isla omzunun üzerinden ona masumane bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Kral görevlerinle çok meşgulsen başkasından isteyebilirim..."

Isla'nın çenesini ellerinin arasına aldı. Tam ağzının içine konuşmak için Isla'nın başını kaldırdı. "Bu gece tek kral görevim ağzım ve bu elbisenin altına giyeceğin şeyle ilgili."

Isla'nın gözleri masumiyetin ateşiyle parlarken, "Demek sadece ağzın ve başka bir şey yok, öyle mi?" dedi.

Oro küfretti ve oda birden ısındı. Bir aynanın önünde duruyorlardı. Isla başını çevirdi ve Oro'nun sanki onu tüm diyarlardaki en kıymetli şeymiş gibi izlediğini gördü. Ve Isla...

O mutlu görünüyordu. Mutluydu. Zihni en endişe verici düşüncelerden kurtulmuştu. Peki, bu nasıl olmuştu?

Oro yapmıştı bunu. Isla'nın tüm kırık dökük parçalarını eline almış ve onları bir gün bir bütün hâline getireceğine yemin etmişti. Sabırlıydı. Nazikti. Sevgi doluydu.

Isla'nın içinde barış olan bir cep vardı. Bir parça da güneş ışığı. Bir çapaydı sanki. En karanlık anlarında düşünceleri savrulmaya başlarsa buraya, cebinin olduğunu anladığı bu ana dönebilirdi.

Önceden demir atacak bir yeri yoktu, ihanete uğramıştı ve hiçbir yer onun evi değildi.

Şimdi Oro onun evi olmuştu.

“Bak,” dedi Isla ve elbisesinin altından incecik altın bir zinciri gösterdi. Göğsünün ortasında küçük altın gül sallanıyordu. Gülü bir kolyeye dönüştürmüştü. “Ağır ama...”

Oro neredeyse şaşkınlıkla, “Sakladın mı onu?” dedi ve kaşları havaya kalktı. Oro parmaklarını üzerinde gezdirdi ve gül sanki içi boşalmış gibi hafifledi.

“Elbette sakladım,” dedi Isla. “Bu biziz. Altın kaplı bir gül.”

Oro onu havaya kaldırırken elbisesindeki taç yapraklarını ezmişti ve bu umurunda değil gibiydi.

Oro eğilip onu öperken Isla tüm hayatı boyunca hiç böyle mutlu olmadığını düşündü.

Ana Kara’nın bahçeleri Isla’nın açtırdığı çiçeklerle süslenmişti. Tüm öğleden sonrasını dekorasyon işleriyle geçirmişti. Kutlamanın amacı onun yeteneklerini göstermekti. En mantıklısı gücünü her yerde göstermekti.

Yüz kadar adalı ve yeni adalı davet edilmişti, sadece asiller değil. Hatta bazı asiller davet listesinde yoktu bile. Her diyardan insanlar masalarda oturuyordu. Isla eskiden sık sık yaptıkları gibi onları ayırmadan birlikte oturtmuştu.

Konukların en şaşırtıcısı Cleo’ydu. Isla’nın davetini kabul etmişti ve Isla bunun küçük de olsa bir barış teklifi olmasını umuyordu. Moonling hükümdarı her zamanki gibi çenesi havada dimdik oturuyordu. Beyaz saçları tek örgü hâlinde sırtından aşağı iniyordu. Yüzünde ufacık bir ifade bile yoktu.

Oro, masanın altında Isla’nın elini sıktı. “Bunu yapabilirsin,” diyordu sanki.

Yapabilirdi.

Isla ayağa kalktı. Ayakları çıplaktı. Odanın ortasına doğru attığı her adımda çiçekler açıyordu.

Onlara sessiz olmalarını söylemek zorunda kalmadı,

konuklar kendiliğinden sessizleştii. “Diyarımın onuruna verdiğim bu şölene katıldığınız için teşekkür ederim! Bugünün anlamı büyümeyi kutlamaktır.” Sesi mana yüklüydü. “Büyüme sadece bitkilerimizin ya da diyarlarımızın büyümesi ile sınırlı değildir, kendimizi de büyütmekle ilgilidir. Daha önce ne olduysa oldu, değişebiliriz. Düşüncelerimiz değişebilir. Nefret umuda dönüşebilir. Ve bir gün Wildlinglerin Vahşi Ada’ya, binlerce yıl önce yaşadıkları hayata geri döneceklerini tüm kalbimle umut ediyorum.” Mırıltılar oldu ama kimse onun yüzüne karşı bir şey demedi. Isla bunun bir tür gelişme olduğunu düşünmek zorundaydı. “Diyarımızın adına, size bir büyüme mevsimi diliyorum... Doğru yönde elbette.”

Buydu. An bu andı.

Herkes onun güçsüz olduğunu biliyordu. Onun güce nasıl boyun eğceğini bilmediğini düşünüyordu.

Isla elini açtı ve yeni ülkeden getirttiği nadir bir tohumu gösterdi. Onu önüne, yere attı ve tohum toprağın içine çekilirken herkes onu izledi. Bir dakika sonra toprak kıpırdandı ve büyümesi yüz yıl süren bir ağaç saniyeler içinde önlerinde büyüdü. Kabuğu güçlendi, dalları kalınlaştı, yapraklandı ve sonra çiçeğe durdu. “Bu ağaç asırlardır Lightlark’ta büyümemiştir. Meyvesi tatlı olduğu için genelde büyülü olduğu düşünülür.” Yarım daire yaptı ve birbiri ardına sarmaşıklar, dikenler ve güller sardı her yeri.

Fısıltılar. Mırıltılar. Kocaman gözler. Merak.

Gösterisi işe yaramıştı.

Yerine oturunca Oro elini dizine koydu. Başparmağı uyluğunu okşadı ve Isla o geceki vaatleri hatırlayınca kıpkırmızı kesildi.

Gümüş çatal kaşıkların gümüş tabaklarda çınlaması iyiye işaretti. İlk başta masalardaki sohbet sessizdi, belki biraz gergindi ama yemeğin sonunda kahkaha vardı. Sohbet. Hatta neşe.

Sonra kısa sürede her şey sessizleşti.

Sanki adadaki tüm sesler kesilmişti. Bahçedeki mumlar titreşti. Söndü.

Isla'nın ağacı önlerinde kurudu ve bir avuç ölü yaprak yığınınna döndü.

Sonra bir anda her yeri karanlık kapladı.

Bahçedeki her şey küle döndü. Masalar devrildi. Gölgeler yıldırımlar gibi gökten indi, hortum gibi Ana Kara'da dolaşıp önüne çıkan her şeyi yerle bir etti.

Ağızlar açık olmasına karşın çığlıklar duyulmuyordu. Gözyaşları Isla'nın yanaklarından dökülürken ağlama sesleri yoktu.

Elini uzattı ama gücü harekete geçmedi. Sanki içindeki her şey sönüp gitmişti.

Hayır, hayır...

Birden her şey eski hâline döndü.

Isla, Grim'in Centennial'daki gösterisini hatırladı. Bir illüzyon. Bu da bir illüzyondu.

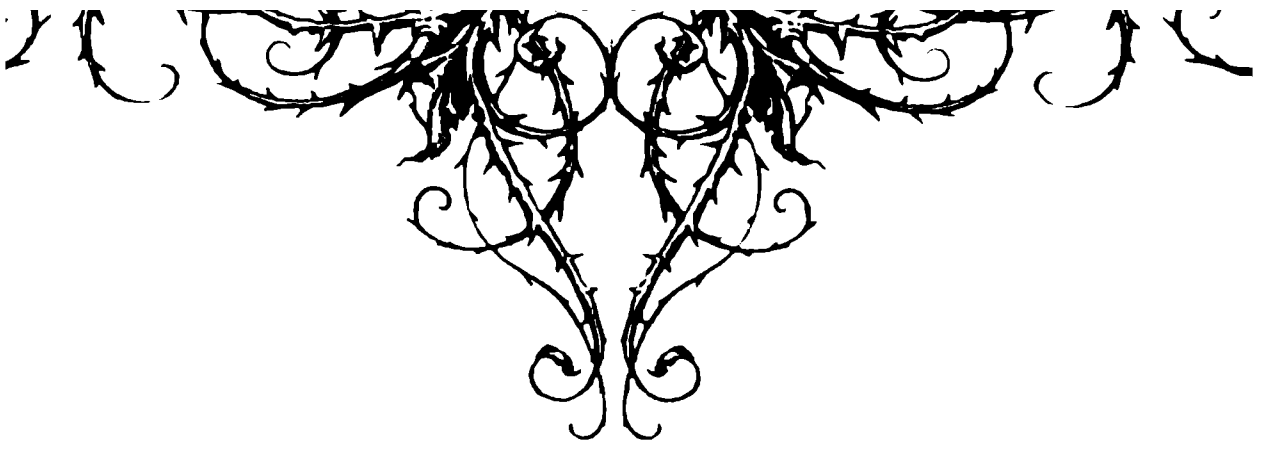
O zaman kafasının içinde sesini duydu.

Bütün kafaların içinde duyuldu.

"Bunu bir uyarı sayın!" dedi ses. "Gelecekte kısa bir görüntü. Adayı boşaltmak için bir ayınız var. Otuz gün sonra adayı yok etmek için geleceğim."

Çığlıklar. Bağırışlar.

"Geriye hiçbir şey kalmayacak. İster yeni ülkelerinize kaçmayı seçersiniz ister yeni gelecekte bana katılırsınız. Seçim basit. Savaşa gerek yok. Mahvolmanız kaçınılmaz."

22.BÖLÜM TARİH

Isla, her biri bir kolunun altından tutan Ciel ve Avel tarafından gökyüzünden aşağı indirildi. Daha önce yüksekten korkardı. Şimdi ise böylesi basit korkular için zamanı yoktu.

Cleo'nun şatosunun basamaklarına indi ve dakikalar içinde beyaz üniformalı gardiyanlar etrafını sardı. Bellerinde içi su dolu keseler vardı ve bunlar onların silahlarıydı.

Cleo bir şelalenin arkasında olan şatonun en yüksek balkonundan süzülerek geldi. Ayakları yere değince su dondu, ayaklarının etrafında beyaz bir hale oluştu. "Cesur küçük Wildling!" dedi. "Neden geldin?"

"Kalmak için!" dedi Isla.

Moonling biraz işkillendi. "Ben düşman olduğumuzu sanıyordum."

"Sen düşmanım değilsin!" dedi Isla. "Her hareketini izliyorum. Diyarın için en iyisi neyse onu yapıyorsun hep. Lightlark'tan ayrılmak bir hataydı."

"Öyle mi?" dedi Cleo, sıkılmış gibiydi.

"Lightlark yeteneklerinin kaynağı. Gidersen ve Lightlark düşerse bu halkının sonu olur."

Cleo gülümser gibi yaptı. Şaşırtıcıydı ama acımasız değildi. Yüzündeki ifade daha çok hüzne benziyordu. “Çok az şey biliyorsun.” Sesinde küçümseme yoktu. “Amacımı biliyor gibi konuşuyorsun. Gerçeklerinin doğru olduğunu sanıyorsun.”

Isla gözlerini kıstı. “Son Centennial’dan önce bir şey öğrendin. Bu yüzden katılmadın. Bu yüzden gemiler inşa ediyorsun. Bu yüzden halkını Lightlark’tan tahliye etmeyi düşünüyorsun. Öyle değil mi?”

Cleo bir şey demedi. Moonling sanki mat bir kayada herhangi bir gizli parıltı var mı diye araştırır gibi Isla’ya baktı.

Isla bir adım attı. “Cevap ver!” diye bağırdı ve birden bileklerinde dikenler büyüyüp her yere yayılmaya başladı.

Bir düzine Moonling gardiyanı etrafını sardı. Avel ve Ciel, Isla’nın yanındaydı; ikisi de silahlıydı ve onu oradan güvenle uçurup götürmeye hazırdı. Yanında her ihtimale karşı yıldız asasını da getirmişti. Isla kendini yenilmez hissediyordu.

Moonling, Isla’nın avuçlarından yere inen dikenleri görünce yüzünü ekşitti. “Ne kadar yazık!” dedi Cleo, sonra sarayının devasa, buz tutmuş kapılarına döndü.

“Birlikte çalışabiliriz!” dedi Isla.

Bunun üzerine Moonling durdu. Arkasına döndü, elbisesinin eteği buz kaplı zeminde yürürken hışırdıyordu.

Isla fırsatı kullandı. “Wildlingler ve Moonlingler, düşündüğünden daha çok benziyor birbirine! Senin toprakların donmuş, çorak. Biz yeniden ürün yetiştirmeyi öğrenmeye başladık. Sadece balıkçılığa bel bağlamayın diye size yardım edebiliriz. Besinlerinizi çeşitlendirebilirsiniz.” Son zamanlarda Moonlingler pazarlarda görülmüyordu. Kendilerini diğer diyarlardan tamamen uzaklaştırmışlardı.

Moonling’in yüz ifadesi ayağının altındaki buz gibi donuktu. İkna olmamıştı.

“Ayrıca şifacıyız,” dedi Isla. “Centennial’da gösterdiğim iksir, nasıl yapıldığını biliyoruz. Senin halkının iyileştirme

yetenekleri ve benim halkımın doğadan topladığı otlarla ne-redeyse her şeyi iyileştirebiliriz.”

Cleo ona bir an baktı. Sonra bir daha. Ve yeniden arkasını döndü.

“Ne oldu?” diye sordu Isla. “Bir asır önce ne oldu? Neden dördüncü Centennial’a katılmadın?”

O anda buz her yere yayıldı. Dört bir yana dalga dalga ulaşp Isla’nın ayaklarının altını sertleştirdi. Isla ayakları kay-masın diye olduğu yerde sabit kalmak için ellerinden sarma-şık filizleri çıkarmak zorunda kaldı. Ciel ve Avel iyice ona yaklaştı, etraflarında esen rüzgâr onları hareketsiz kılıyordu.

Cleo dönüp baktı. “Bana böyle bir soruyu sormaya nasıl cüret edersin?”

Isla bir adım attı, Skyling gardiyanları geride kaldı, sar-maşığın kökleri buzun içine iyice girip onu olduğu yerde sa-bit tutuyordu. “Ediyorum! Bir şey oldu. Neydi?”

Saniyenin onda biri kısalığında Isla, normalde buz mas-kesi gibi görünen Moonling’in yüzünde gerçek bir duygu ifa-desi yakaladı. *Acı.*

Cleo acı duyabiliyor muydu?

“İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Diyarlarımızın hayatta kalmasını. Birbirimize yardım edebiliriz.” Cleo hâlâ şüpheli gözlerle bakıyordu, Isla homurdandı. “Benden nefret ettiğini biliyorum ama halkını seviyorsun. Onlar için yap!”

Moonling’in gülümsemesi Isla’yı inanılmaz şaşırttı. “Sen-den nefret etmiyorum.” Cleo arkasını dönerken buz geri çeki-lip kaynağına geri döndü.

Moonling hükümdarı sarayının kapısına gelmişti ki Isla onun, “Bunu düşüneceğim!” dediğini duydu.

Grim yirmi dokuz gün sonra Lightlark’ı yerle bir edecekti.

Görüsünden bir saldırının kaçınılmaz olduğunu anla-mıştı ama bu, bir zamanlar sevdiği birinin şu an sevdiği bir

başkası için çok değerli olan bir şeyi yok edeceği gerçeğini değiştirmiyor ve duyduğu acıyı geçirmiyordu.

Oro kral olarak Lightlark'a derinden bağlıydı. Ada düşerse o da düşerdi.

Ertesi sabah tüm temsilciler ilk iş olarak bir toplantıya çağrıldı. Isla, Oro'ya dün gece Cleo'ya yaptığı ziyaretten bahsetmemişti. Kapıyı gözlerken Moonling'in gelmesine dair umutları sönmeye başladı. Grim'in tehdidi Cleo'nun Lightlark'tan gemileriyle sonsuza dek ayrılması için mükemmel bir bahaneydi. Yeni Moonling ülkesi sağlamdı ve tehdit altında değildi. Halkını alıp oraya kaçmak Cleo için kolay olurdu.

Gidemezlerdi. Diğer diyarlar Nightshade ile savaşa girerse Moonlinglere ve onların şifacılarına her zamankinden daha çok ihtiyaçları olacaktı.

Enya yanında parmaklarını bir kenetliyor, bir açıyordu. Tüm odaya endişe hâkimdi. Yemekteki bazı kişiler gelmişti ama bu sefer ne havada süzülen yemekler ne kenarları alevli kadehler ne de bir buza hapsolmuş balık vardı.

Bu sefer fısıltıların yerine sessizlik vardı.

Saat zamanı bildirmek için çınlamaya başladı.

Son vuruştan önce Cleo süzülerek taht odasına girdi ve Isla şaşkınlıktan sandalyesinden düşmemek için elinden geleni yaptı. Moonling hükümdarı onu dinlemişti.

Kalmıştı.

İkisi yerlerine geçerken Soren'in asası Cleo'nun buzdan elbisesine çarparak çınılıyordu.

Oro hiç zaman kaybetmedi. "Lightlark kuşatılmadan önce yirmi dokuz günümüz var. Grim'i nasıl durduracağımızı bulmak için yirmi dokuz gün var sadece."

Sessizlik bozuldu ve sorular yükseldi.

"Bunu yapabilir mi?"

"Taç giyme törenindeki saldırıda olduğu gibi kanatlı yaratıkları kontrol edebilir mi?"

“Beş diyar birleşirse adayı koruyabiliriz, değil mi?”

“Grim ‘yeni gelecek’ derken ne demek istiyor?”

Isla görülerini hatırlayıp yutkunurken kolyelerden birinin ağırlığını hissetti.

Grim bunu yapabiliirdi. Grim her şeyi yok edebilirdi.

Gözlerini kırıştırdı ve Cleo’nun dikkatle onu izlediğini gördü. Moonling etrafındaki hararetli tartışmayı dinlemiyordu. Ağzının kenarında hafif bir gülümsemeye, bir sırrı bilen birinin ifadesiyle öylece ona bakıyordu.

“Evet?” dedi Cleo birden Oro’ya cevaben, demek ki dinliyordu. Ama gözlerini Isla’dan ayırmadan.

“Kâhin uyandı mı?” diye sordu Oro.

Cleo başını iki yana salladı. “Adaya döner dönmez yanına gittim ve çözülmeyi reddetti.”

Bir mırıltı oldu. Oro’dan alevler yükseldi ama bir soru daha sordu. “Kaç şifacınız var?”

“Lightlark’ta yaklaşık yüz tane. Yeni ülkede üç katı,” dedi Cleo.

Isla araya girdi. “Bizim şifalı iksirlerimizle karıştırırsa neredeyse yaralı olan herkesi iyileştirebiliriz. Hemen şimdi daha fazla üretmeye başlayacağız.” Dimdik durdu. Soren’e baktı, son yemekte onu sorgulamaya kalkmıştı. Şimdi ise bir şey demedi.

“İkisi de çok önemli olacak,” dedi Azul. Yüzüklerle dolu parmaklarını masaya vurup başını iki yana salladı. “Grim diğer tüm diyarları ele geçirecekse tam donanımlı ve azimli olacaktır. Bir şey istiyor olmalı. Bu sadece adayı yok etmekle ilgili değil yoksa en savunmasız olduğumuz lanetler zamanında bunu yapardı zaten.”

Bir an Oro’nun gözleri Isla’ya kaydı. Isla onun ne düşündüğünü biliyordu.

Grim onu istiyordu.

Hayır. Bu onu istemekle ilgili olsaydı şu an buraya gelir ve Isla'yı alıp götürebilirdi. Azul'a katılıyordu. Grim'in yok etme isteğinin bir amacı vardı. Onun ne olduğunu bilirlerse belki onu durdurabilirlerdi.

Oro'nun bakışları alev alevdi. "İstediği şey ne olursa olsun niyeti belli. Bizi yok etmek için geliyor. Sahip olduğumuz her kaynağı, her yeteneği kullanmak zorundayız." Herkese hitaben konuşuyordu. Sıcaklığı odayı doldurmuştu. "Burası bizim evimiz. Geleceğimiz. Gücümüz burada. Ada olmazsa diyarlarımız ölür. Lightlark'ı kurtarmak ya da sonsuza dek kaybetmek için yirmi dokuz günümüz var."

O gece Isla, Oro'nun göğsünün üzerinde kıvrıldı ve karanlıkta üzerinde parmaklarını dolaştırdı. Yanaklarında. Dudaklarında. Parmak uçlarıyla nazikçe ona dokundu ve Oro ürperdi. "Oro? Büyürken mevsimleri hiç yaşamadım. Hava her zaman sıcaktı. Ancak her şeyin capcanlı olduğu yılın ortasında sadece birkaç hafta vardı. Ona yaz diyordum ve onun sonsuza dek sürmesini istiyordum." Görüsünü hatırlayınca yüzü düştü. "Sen ve ben... Sonsuz bir yaz yarattık. Ve kimse-nin onu yok etmesine izin vermeyeceğim."

Ertesi sabah Isla uyandığında Oro gitmişti. Saat işliyordu ve kaos ortamı vardı. Grim'in uyarısı her yere yayılmıştı ve insanlar cevap bulmak için deli gibi şatolara akın ediyordu.

Her gönüllü ve yetişkinin eğitime başlaması isteniyordu.

Savaşın üzerinden asırlar geçmişti. Lanetler sırasında en iyi savaşçıların çoğu ölmüştü. Oro, Enya ile birlikte güçlerini birleştirmek için Güneş Ada'ya gitti. Azul gökyüzünde bir lejyon kurdu.

Büyük kısmı çocuk olduğu için Isla, Starlinglerden savaşmalarını isteyip istememe konusunda emin değildi. Yeni Starling ülkesinde çok az kişi savaşa gönüllü oldu ve geri kalanlar silah yapmak ve adanın bazı kısımlarını korumak için kullanmak üzere bir enerji kalkanı yapmak için görevlendirildi.

O gece Oro'nun odasına gitmeden önce Isla kendi odasına gitti. İçeri girmeden önce elinde olmadan durdu.

Balkonunda beyaz bir kumaş uçuşuyordu.

Cleo.

Moonling hükümdarı tırabzanı sımsıkı tutmuş, denize bakıyordu. Beyaz saç geceyi keskin çizgiler gibi kesiyordu. Elbisesi taş zeminin üzerinde soluk renkli bir su birikintisiydi.

Isla yutkundu. Korkup korkmaması gerektiğini düşündü. Korkusunun geçmesi için bekledi ama geçmedi.

Büyük bir tehlike geliyordu. *Grim* geliyordu. Korkuların göreceli olduğunu anladı. Daha büyüklerin yanına konulunca daha küçük geliyorlardı.

Cleo'dan korkmuyordu. Artık korkmuyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Bu açıdan ay, Cleo'nun başının üzerinde hale gibi görünüyordu. Beyaz elbisesini ve tenini aydınlatıyordu, fitili olmayan bir mum gibiydi. Isla, "Bunun gibi bir geceydi," dediğinde Moonling dönüp bakmadı bile. Isla, Cleo'nun elbisesinin etrafındaki gölcüğe baktı. "Hayatımın en kötü gecesi. Dolunay vardı... Tıpkı bunun gibi."

Isla kapıya yaslandı. "Ne istiyorsun, Cleo?"

Cleo hafifçe gülümsedi. Hüzünlüydü. "Bu gece mi? Seni şaşırtabilir ama yardımını istiyorum."

Isla gözlerini kısıtı. "Gerçekten şaşırdım." Sarmaşıklar balkonuna ulaşana kadar tırmandı. Isla'nın kollarını ve avuçlarını sarana kadar durmadılar. "Beni öldürmeye çalıştığını düşünürsek!"

Cleo onun parmaklarından aşağı inen sarmaşıklara bakıp sıırttı. "Wildling, seni öldürmek isteseydim şimdiye ölmüştün."

Devasa bir dalga balkona çarptı ve Isla onun gücünü iliklerinde hissetti. Dondurucu soğuk su bacaklarını ıslattı ve Isla tir tir titrememek için elinden geleni yaptı.

"Bir odadaki cam bir kutuya kilitlendiğini duydum. Bu

doğru mu?” diye sordu Cleo. Nereye varmaya çalışıyordu? Bunu nasıl bilebilirdi? Isla hüzünle başını salladı ve Cleo’nun başını kaldırıp aya bakmasını izledi. “Genç bir aptalsın ama bana onu hatırlatıyorsun,” dedi Cleo. Isla bunu tahmin etmişti ama Cleo’nun sesi acıyla çatladı, her zamanki sakinliğini kaybetti. “Oğlumu.”

Deniz balkonun sütunlarına doğru yükselip her yeri dondurdu. Az kalsın Isla’ya ulaşacaktı, buna karşın Isla yerinden kıpırdamadı bile.

Oğlu mu? Cleo’nun bir vârisi mi vardı? Bu doğru olamazdı. Vârislerin Centennial’a katılmasına izin verilmiyordu...

“Öldü. Lanet onu aldı.” Cleo bir inip bir yükselen denize baktı ve Isla orada nefreti gördü. “Onu korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Senin gibi onu kilitledi ve başarısız oldum.”

Isla, Cleo’nun canının yanmasının mümkün olmadığını düşünmüştü, ancak odasında kilitli hâlde bir oğlu ve onu güvende tutmak isteyen bir anneyi düşününce gözleri yaşla doldu. “Bu yüzden dördüncü Centennial’a katılmadın,” dedi Isla. “Bir vârisin vardı.”

“O zaman lanetle bir şekilde idare ediyorduk. Diyarımın geleceğini güvence altına almak daha önemliydi. Bir vârisim vardı ve dediğim gibi *diyarımın iyiliği için her şeyi yaparım.*”

Bunu tek düşünen Isla değildi. Oro’nun Centennial sırasında Cleo’nun tüm hükümdarlar içinde kendisini en adanmış hükümdar olduğunu söylediğini hatırladı. Lanetlerden önce hem erkekler hem de kadınlarla ilişkisi olsa da Cleo hükümdar olduğundan bu yana kimseyle birlikte olmamıştı. Diyarının güvenliğini her şeyden üstün tutuyordu.

“Yine de beklenmedik bir şey oldu,” dedi Cleo. “Onu sevmiştim. Birini bu kadar çok sevmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum, sanki boğuluyor gibiydim.” Tamamen Isla’ya döndü ve çevresindeki buzlar çatırdayarak eriyip suya döndü. Cleo her zaman yüksek yakalı elbiseler giyerdi ama

bu gece daha sıradan bir şey giymişti. Bu yüzden Isla onun kolyesini görebildi: ay ışığında parlayan açık mavi bir taşın bağlı olduğu basit bir kurdele. “Son Centennial’a onun için katıldım, böylece lanetler kimseyi almayacaktı.” Isla’ya baştan aşağı baktı, yüzünde hâlâ keder vardı. “Onun yüzünden sana yardım ediyorum.”

Birkaç gün önce o kadar savunmacı davranırken şimdi Cleo’nun bunları neden anlattığını bilmiyordu.

Cleo ona bir şey söylemek istiyordu. Sadece onun ne olduğunu bulması gerekiyordu.

“Kâhin,” dedi en sonunda. “Uyandı ve sana bir mesajı var. Yakında onu ziyaret etmek isteyeceksin.”

Kâhin uyanmıştı. Ona her zamankinden daha çok ihtiyaçları vardı. Umut filizlenmişti ama şüphe de vardı içinde.

Kâhin, Ay Ada’daydı. İsteseydi Cleo, Isla’nın ona ulaşmasına engel olabilirdi.

“Bana bunu neden söylüyorsun?” Cleo bunu oğlu yüzünden söylemişti ama bir anlamı yoktu. Oğlu ölmüştü. “Lightlark’a sadık olacak mısın?” Moonling’in söylediklerini ciddiye almadan önce Isla’nın doğrulamaya ihtiyacı vardı.

Cleo ona bakıp yüzünü ekşitti. “Ben sadece kendime sadığım.” Bir dalga yükseldi ve onu alıp götürmeden önce dönüp Isla’ya bakmadı bile.

Isla bu sefer Oro’ya Cleo’yla konuşmasını anlattı. Ertesi sabah kâhine gitmek için drek saldırısından kalan çukurlardan uzak durarak şatonun merdivenlerinden koşarak inerken Azul bir şimşek çakması biçiminde karşılarında belirdi. Yüzüklerle kaplı elini uzatarak eğildi.

Ciel ve Avel de bir dakika sonra inip Isla’nın iki yanına durdu.

Azul doğruldu ve Isla ilk defa onun yüzünde gerçek yaşının ağırlığının izlerini görebildi.

“Ne oldu?” dedi Oro bir adım öne çıkarak. Koruma güdüsüyle neredeyse dalgın bir hâlde Isla’ya yöneldi ve Isla, Azul’un onu izlediğini gördü.

“Kendin gör,” dedi Skyling, sesi üzgündü.

Bir anda Ciel ve Avel, Isla’yı kaldırdı ve beşi birden göğe yükseldi. Azul’un yüzü ciddiye ama üzerlerinde uçarken kasten Isla’ya baktı. Temkinli bir şekilde. Sonra bakışları ufka döndü.

Isla yere inmeden onu gördü ve ağzı kurudu.

Bir elmas pozisyonu alan düzinelerce kuğuya benzeyen bir filo akıntıya karşı okyanusu yarararak ilerliyordu. Bu gemilerin yelkene ihtiyacı yoktu. Akıntıyı kendileri yaratıyordu. Deniz önlerinde ikiye ayrılıyordu.

Dümeni kontrol edenler daha önceden çalışılmış hareketlerle yekvücut hâlinde hareket ediyordu. Buna uzun zamandır hazırlandıkları belliydi. Onun gibi eğitim almışlardı.

Cleo en öndeki gemideydi. Beyaz elbisesi şişip kabarıyordu, o gemilerdeki yelkene benzeyen tek şeydi. Dönüp onlara baktı.

Onları izleyen sadece onlar değildi. Aşağıdaki sahilden ve Kırık Liman’dan adalıların buna şahit olduğunu seslerinden duyuyordu. Moonling, Lightlark’tan ayrılıyordu.

“Kaçıyorlar!” dedi Azul, sesinde inanamayan bir ton vardı.

“Hayır!” dedi bir ses ve hepsi dönünce Soren’i gördü. O da Moonlinglerin uzaklaşmasını izliyordu. “Nightshade’e katılıyorlar.”

23.BÖLÜM KEHANET

Ay Ada eriyordu. Buzun önceki labirenti ve karı soğuğunu kaybetmişti. Asırlardır sarayın koridorlarında duran buzdan heykeller su birikintisine dönmüştü. Ormanlar oyulup açılmıştı ve neler olup bittiğini saklayacak hiç kar kalmamıştı. Sanki Moonlingler soğuğu paketleyip gemileriyle birlikte götürmüştü.

Cleo ona dün gece kâhini ziyaret etmesini söylemişti. Isla yanında Oro'yla onu bulmak zorundaydı.

Kâhin çoktan çözülmüştü. Kenarları eriyen buzulunun üzerinde suda yüzüyordu.

Isla, kâhinin aylar önce ona ve Oro'ya ne dediğini hatırladı. *Aranızda çok fazla sır var. Ama bu duvar gibi bir gün onlar da gevşeyip yıkılacak ve geriye bir karmaşa ve delilik bırakacak.*

O zamandan beri buzula üç kadın sıkışmıştı. Üç kız kardeş. Oro diğer ikisinin Nightshade ile müttefik olduğunu ve bin yıldır çözülmediklerini söylemişti. Ortada yoklardı.

"Ölüyorsun," dedi Isla. Kâhinin gücü -ne aradığını bilen Isla'nın neredeyse tadını alabildiği havada bir güçtü- sönme-ye yüz tutmuştu. "Cleo seni yaralamış."

"Öyle suratını asma, Wildling. Ben kadim bir varlığım.

Yavaş yavaş ölürüz biz. Bilmen gereken şeyi sana söylememe yetecek kadar canlı bıraktı beni.”

Bunun bir anlamı yoktu. Cleo ona yardım edip sonra neden düşmanına katılsındı ki? Kâhinin ak saçları yüzünün etrafında yüzüyor, suyun içinde kıvrılıp bükülüyordu. Sesi binlerce sesin birleşimiydi; yankılanan, aralarındaki buzdan duvara hafifçe çarpan bir sestti. “Ancak... Bu sefer cevapların çoğu sende. Bende değil.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Oro. Isla kâhine güvenip güvenemeyeceklerinden emin değildi ama Oro onun doğruyu söyleyip söylemediğini bilirdi.

“Anahtar onun anıları. Dünyayı onlar açacak. Her şey -neden geldiklerini, Lightlark’la ne işleri olduğunu, sahip oldukları silahı, onu nasıl durduracağını- onun zihninde. Tek yapması gereken hatırlamak. *Her şeyi.*”

Hayır. Anılar daha yeni durmuştu ve şimdi her zamankinden çok daha mutluydu. Isla yutkundu. “Ya yapamazsam?”

“O zaman Lightlark düşer. Sonsuza dek.”

Oro’nun yüzü asıldı. “Gelecek kesin, değil mi?”

Kâhinin elbisesi suyun hafif akıntısında dalgalandı, kolları ondan uzaklara uzuyordu sanki. “Hayır, değil. Hiçbir kesinliği yok.” Kâhin onların ötesine baktı, son geldiklerinde daha beyaz olan ormana. “Kesin olan şey şu: Geliyorlar. Başarırlarsa geriye hiçbir şey kalmayacak. Ve onlar adaya ayak bastıkları an ben gitmiş olacağım.”

Buz yeniden sertleşmeye başladı ve Isla elini buza koydu. “Bilmem gerek. Görüm gerçek mi?”

Kâhin başını salladı. “Evet.”

Sırtı buz gibi oldu. Yıkımın boyutu... Ölüm...

Bir sorusu daha vardı. “Yer altı mezarı,” dedi Isla. “Önemli mi?” Onu reddetmiş olsa da onun elzem olduğunu biliyordu. Onu çağırdığını, güçleri artarken aralarındaki bağın güçlendiğini hissediyordu.

“Tahmin ettiğinden daha fazla hem de,” dedi kâhin. “Yer altı mezarı her şeyi değiştirecek... Onu sonsuza dek açacak gücü bulabilirsen.” Kadın bir an başını Isla’ya çevirdi ve o saniye doğrudan zihninden konuştu. “*Nightshade gelmeden beni görmeye gel! O zaman son kehanetimi açıklayacağım.*” Isla bunun bir emir mi yoksa gelecekle ilgili başka bir şey mi olduğundan emin değildi ama bir önemi yoktu.

Isla başını sallayınca -neredeyse görünmez şekilde çenesini aşağı indirmişti- kâhin son kalan buzuna dönüp yeniden dondu.

Yatak ucunda otururken Isla, “Hatırlamak istemiyorum,” dedi Oro’ya.

Bir haftadır birlikte uyuyorlardı. Bu süre içinde zihni Grim’e dair anılardan tamamen uzaklaşmıştı. Oro varlığıyla onları kovalamıştı. Isla mutluydu.

Mutluluğun geçici olduğunu bilmesi gerekirdi.

Oro başını iki yana salladı. “Başka bir yolu olmalı.”

“Yok. Kâhin netti. Her şeyi hatırlamak ve yer altı mezarını açmanın bir yolunu bulmak zorundayım.”

Dizlerini göğsüne çekti. Anılarının şimdiye dek bir faydası olmamıştı. Nightshade’e gidecek kadar aptallık etmişti. Onu göğsünden bıçaklamıştı. Grim az kalsın onu öldürecekti. Düello vardı bir de.

“Ondan nefret ediyorum!” dedi Isla. “Sadece anıları çaldığı için değil, anılar onunla ilgili olduğu için de. Hatırladıklarım en azından.”

Isla kararını vermişti. Elbette hatırlayacaktı. Elbette kendi mutluluğunu Lightlark’ın güvenliğinden üstün tutmayacaktı.

Bu, mutlu olduğu anlamına gelmiyordu.

Gözyaşları akmaya başladı. “Ondan nefret ediyorum ve en baştan o anılara sahip olduğum için kendimden de!”

Oro ona sarıldı. Onu kendine çekti. “Bu senin hatan değil,

Isla. Bir yıl önce ne olduysa oldu... Sen aynı kişi değilsin. Kendini yargılama. Kendinden nefret etme."

Oro uykuya daldıktan sonra Isla gizlice kendi odasına gitti. Bir parşömen, bir tüylü kalem bulup kendine bir not yazdı. Ne hatırladığının bir önemi yoktu. Centennial'dan önceki bir yıl olanların bir önemi yoktu...

Ondan nefret ediyorsun.

Ondan nefret ediyorsun.

Ondan nefret ediyorsun.

Ondan nefret ediyorsun.

Ondan nefret ediyorsun.

Ondan nefret ediyorsun.

O gece Isla, anıları daha hızlı şekilde geri getirebilecek tek kişiye gitmek için yıldız asasını kullandı.

Remlar onu gördüğüne elbette şaşırmadı. Kovanının dışında duruyordu. Isla onun uyuyup uyumadığını merak etti. "Hoş geldin, Wildling," derken son kelimeyi mırılayarak söylemişti. Kovanın içinde yaşayan diğer kanatlı yaratıklar etrafını sarmıştı. Teni maviydi ve sırtındaki kanatları ince ve ipeksiydi. Daha önce çalışmamışlardı. Şimdi ise omuzlarının üzerinde yükseliyorlardı.

"Anılarım bir Nightshade tarafından çalındıysa onları nasıl hatırlayabilirim? Onları bana verebilir misin?"

Diğer yaratıklar bu konuşmaya dâhil olmak istemedikleri için arkalarındaki kocaman ahşap kovanın deliklerine girip kayboldu.

Remlar dudaklarını pörsüttü. "Hayır. Anıları geri getirmek zordur. Onları yetenekli bir Nightshade geri getirebilir ama bunu yapmak tehlikeli olabilir. Zihin kolayca dağılır..." İç geçirdi. "En iyi ihtimal onları senin geri getirmen." Bu da Grim'in Centennial'ın sonunda neden anılarını geri vermediğini açıklıyordu. Isla'nın hatırlamayacağından çok emindi ve Isla da.

“Bunu nasıl yapacağım?”

“Onların sonsuza dek silinmediğini düşün, Nightshade güçlerin ne kadar artarsa anılarının önündeki perde o kadar çabuk kalkar.”

Isla’nın yüzü düştü. “Yani Nightshade gücüne ne kadar hâkim olursam o kadar hızlı hatırlayacağım.”

Remlar başını salladı.

Harika. Şimdi de bir başka yeteneğini öğrenmesi mi gerekiyordu? Ölüme ve gölgelere hükmetmek istemiyordu. Bunu uzun zamandır bastırıyordu. Zamanı yoktu.

Fakat Lightlark’ı kurtarmanın tek yolu buysa denemek zorundaydı. “Tamam. Öğret bana.”

Remlar bir kaşını kaldırdı.

“Lütfen!”

Omuz silkti ve önlerindeki çimenleri gösterdi. “Çok basit. Çağır, Wildling.”

“Nasıl?”

“Dene. Odaklan. Diğer yeteneklerinde olduğu gibi ona da eriş. Ama bu sefer gölgelere odaklan.”

Isla bir elini uzattı. İçinde uğuldayan, kullanılmaya hazır Wildling yeteneğini hissedebiliyordu. Onu tanıyordu.

O zaman gücün gölgesi belirdi. Tutması zordu, kaygandı, hareketliydi. Tüm ritüellerini ve hilelerini kullanırken öyle odaklanmıştı ki saç dipleri ter içinde kalmıştı. Ağzı dümdüz bir çizgiydi. En sonunda bir saniye de olsa onu tutana kadar gücüne defalarca kez uzandı...

Elini yere koydu. Dokunduğu her şey öldü. Elini kaldırıncaya orada karanlık, cızırdayan bir iz kaldı.

“Bu yeterince iyi mi?” diye sordu.

Remlar cevap vermedi.

Isla arkasına döndü ama artık Gök Ada’da değildi.

24.BÖLÜM ÖNCE

Bir pazardaydı.

Nightshade ile ormanda düello yapmasının üzerinden bir ay geçmişti. Onu elbette bir daha görmeyi beklememişti. Grim ondan tiksiniyordu.

O da Grim'den tiksiniyordu.

Günlerini Terra ve Poppy ile eğitim yaparak ve gizlice Celeste ile buluşarak geçiriyordu.

Düşünmesi gereken milyonlarca şey vardı ama bazen düşünceleri Nightshade hükümdarına kayıyordu.

Grimshaw. Zihninde ona Grim diye sesleniyordu. Sebep olduğu korku düşünülünce bu isim ona uyuyordu. Düelloyu kaybetmek demek Grim'in Centennial'da bulduğu ilk fırsatta onu ikiye ayırması demekti. Yanlışlıkla Nightshade'e yaptığı ziyaretin yıllarca süren eğitiminin ve hazırlığının boşuna gitme ihtimalini düşünmek bile acı veriyordu. Özellikle de Celeste ile çalışmaya başladıktan sonra.

Isla son üç haftasını Celeste'le birlikte Centennial'da hayatta kalma planlarının merkezinde yer alan bir nesneyi arayarak geçirmişti: bir güç fısıltısını özümsemelerine izin vere-

cek etten yapılma bir çift eldiven. Isla her yeni ülkedeki her kara borsada onu aramış ve bulamamıştı.

Nightshade hariç.

Gündüz iş yapılan ünlü bir gece pazarı vardı. Dünyevi olmayan şeylerin alınıp satıldığı bir yerdi. Diğer agoraların en karanlık köşelerinde ona dair fısıltılar duymuştu, daha büyük canavarlar hakkındaki diğer canavarların fısıltılarına benziyordu.

Deri eldivenler kişi hâlâ hayattayken yapılmak zorundaydı. Bunu yapmak her ne kadar daha kolay olsa da bir cesetten alınamazdı. Güvendiği birkaç tüccara sormuştu, onları yıllardır tanıyordu. Bugünlerde lanetlerden sonra eldivenlerin yeteneği işe yaramaz hâle gelmişti.

Pek çok durumda.

Son deri eldivenler hâlâ kaldıysa muhtemelen Nightshade'ydiler. Buraya bir daha asla gelmeyeceğine kendine söz vermişti ama...

Isla bir yıldız birikintisi çizdi, bu kadardı.

Bir gün her şeye hâkim olunca istediği yere portal açabilecekti. Şimdilik sadece önceden gittiği yerlere gidebiliyordu. Grim'in şatosuna ayak bastığı an onun bir duvardan çıkıp kılıcını boynuna dayayacağını düşündü. Ama koridor boştu.

Oyalanmadı ya da sağa sola bakınmadı – son seferde bulduğu şeyi. Sessiz adımlarla saraydan çıkıp kalabalık caddeye indi. Kadınlar daha önce diğer diyarlarda görmediği kıyafetler giyiyordu: uyluklarına kadar çıkan çizmeler, zincirli zirhtan gömlekler, parlak ve ışıltılı pantolonlar. Onlara kıyaslanınca Isla çok fazla şey giymiş gibi görünüyordu. Başını eğdi, pelerininin başlığını -başka bir pazarda aldığı siyah bir pelerindi- ilikledi, altında ne giydiğinin görülmesini istemiyordu çünkü sahip olduğu tek koyu renkli kıyafetti. Koyu mürdüm rengi ipek bir elbise gecelik sayılırdı.

“Eldivenleri al ve hemen uzaklaş!” dedi kendi kendine.

Gece pazarı çürümüş et ve kaynamış kan kokuyordu. Kalabalığın arasında ilerlerken başlığını o kadar indirmişti ki neredeyse önünü göremiyordu. Kimse ona dikkat etmiyordu. Pazardaki en az ilgi çekici şeydi.

Bir tezgâhta sadece diş satılıyordu. Fıçılar dolusu vardı ve çoğu insan dişine benziyordu.

Bir tanesinde iplerle bağlı kafatasları vardı. Bazıları tırnak kadar küçükken bazıları kaya kadar büyüktü. *Ne tür bir yaratığın bu kadar büyük kafası olabilirdi?*

“Nightbane,” diye fısıldadı biri bir tezgâhtan. Önünde yavaşladı, merak etmişti. İçinde siyah bir şeylerin olduğu küçük şişeler vardı. Satıcının yüzü merakla aydınlandı. “Tüm sıkıntıları ve acıyı alıp götürür...”

Nightbane. Daha önce hiç duymamıştı.

Satıcı gözlerini Isla’nın parmaklarındaki yüzüklerden ayırmadan sanki eline bir şişe vermek ister gibi ona doğru uzandı ve Isla oradan uzaklaştı.

Kıpkırmızı şarapla dolu bir kazanı, pençeye benzeyen parmakları olan bir kadın, daha da şüpheli bir şekilde kalça kemiğine benzeyen bir şeyle karıştırıyordu. Zehir. Bu zehir olmalıydı. Kadınla göz göze geldi ve Isla hemen başını çevirdi.

Eldivenler, eldivenler.

Et arıyordu ve onu çabucak buldu.

Bir tezgâhın üzerine deriler yayılmıştı, bazılarının hâlâ ciddi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Isla az kalsın öğürecekti. Dükkânın perdesini araladı ve çürüme kokusunu almamak için pelerinin ucunu burnuna iyice bastırarak içeri girdi. İğrençti. Düzenli olarak gece pazarına gelen insanların nasıl insanlar olduğunu bile düşünemezken buraya gelenleri tahmin etmek bile istemiyordu.

Eldivenler. Eldivenler. Bulmayı umarak onları aradı. Hiçbir dükkânda bulamazsa onları onun için para karşılığı yapacak birini bulması gerekecekti. Hayır, en iyisi hazır yapılmış

olanı bulmaktı; bir çocuk katiline ya da ona benzer acımasızlığı hak etmiş birine ait olmasını tercih ederdi.

Başka bir perdeyi araladı. Dükkân bir labirent gibiydi ve bazılarının duvarları çok kalındı -deri miydi?- ve pelerinin içinde birden terlemeye başladı. Rafları ve sergenleri insan eline benzeyen bir şey bulmak için tararken elinden geldiğince nefesini tutmaya çalışıyordu.

En sonunda insan ellerini buldu.

Daha doğrusu onlar Isla'yı buldu.

Isla çılgılık atamadan biri arkadan elleriyle ağzını kapatıp onu geriye çekti ve dükkânın arka taraflarına doğru götürdü. Bir ara sokağa.

Duvara dayandı, başlığı düştü, kafasının arkası ıslak tuğlalara çarptı. Üzerinden bir şey alına damlayıp yanağından aşağı süzüldü.

Etleri, dükkândaki deriler gibi kemiklerinden sarkan bir adam karşısında duruyordu. Yaşlı görünüyordu, yani ya bir sürü çocuğu olmuştu ya da bir milenyumdan daha uzun süre yaşamıştı.

Ya da gözlerindeki çılgın bakıştan ve derisinin hafifçe sararmasından yaptığı karanlık bir şey yüzünden asalak gibi bir hayat sürüyordu belli ki.

Görünüşünden daha hızlı bir hareketle adam diğer eliyle saçını kavrayıp çekti.

Isla acıyla haykırdı. Adam onu duymazdan geldi ve sanki bir hazineymiş gibi saçını incelemeye koyuldu.

"Evet," dedi parıltılı gözlerle. "Bu iyi para kazandırır... Wildling saçı. Parlak lüleler. Kökünden koparılmalı... En kısmı orası. Tüm kafa derisini yüzmeli." Cebinden uzun, eğri bir bıçak çıkardı.

Isla, adam ona doğru bıçağı kaldıramadan kendisi adamın göğsüne kılıcını sapladı.

Bu onu şok etti. Bıçakladığı diğer kişi Grim'di.

Adamın ağızı tuhaf bir şekilde girdi ve yere devrilirken gözleri Isla'da değil, saçlarındaydı.

Tam da o sırada bir grup gardiyan ara sokağın girişinin önünden geçiyordu. Biri durdu. Isla'nın ayaklarının dibindeki kan içindeki adama baktı. Bu onu çok fazla rahatsız etmişe benzemiyordu.

Isla adamın göğüs boşluğundan yakuttan kılıcını çekip çıkarmasaydı gardiyan muhtemelen onu görmezden gelecekti. Bu suçluluk göstergesiydi. Ama Isla kendine engel olamadı.

Kaçtı ve gardiyan da peşine düştü.

Geri kalanlar da.

Isla ok gibi pazara daldı. Başını eğip kalabalığa karışırken gardiyanların onu yakalamak için ne kadar yaklaştıklarını görmek adına dönüp arkasına bakmadı bile. Cebinden yıldız asasını çıkardı ve onun hafifçe parladığını gördü.

Yıldızlara şükürler olsun.

Tek ihtiyacı yıldız birikintisi çizecek kadar saklanabilmektir, sonra çekip gidecekti. Lanet olsun eldivenlere!

Baltaların alçak bir şekilde asılı olduğu bir tezgâhın yanından geçti. Bir dükkânın önündeki yılanı takıldı -dişleri sökülmemişti- ve saklanacak bir yer bulmaya çalıştı.

Ama şimdi herkes onu izliyordu.

Arkasına bakma riskini göze aldığı anda nedenini anladı. Onu arama çalışmasına bir sürü daha gardiyan katılmıştı.

Bu lanet pazarda kovalayacak daha iyi biri yok muydu ellerinde?

O zaman yaşlı adamın ona ne dediğini hatırladı. *Wildling*. Isla onu bıraktığında hâlâ yaşıyordu. Gardiyanlara söylemiş miydi?

Wildlinglerin burada olmaması gerekiyordu. Buna karşı bir yasa yoktu ama kim iğrenç Nightshade ülkesine gelecek kadar aptal olabilirdi ki? O. Isla yeterince aptaldı.

Daha hızlı koşmaya başladı. Gardiyanlar hemen arkasındaydı.

Kaynayan kan kazanını sokağa devirdi ve gardiyanların ayaklarını yakarken kan cızırdıyordu. Gardiyanlar küfürler savurdu ve Isla yeniden kaçmayı başardı.

Bir köşeyi dönüp pazarın başka bir sokağına girdi ve çaresizce başka bir yol aradı ama gardiyanlar çok hızlıydı, onu yine bulmuşlardı.

Bir elinde kılıcını, diğer elinde yıldız asasını tutuyordu ve kısa bir duvarı aşarken ilk önce hangisini kullanmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Elinden geldiğince hızlı koştu, yeniden döndü ve pazarın neredeyse boş, yarı terk edilmiş kısmına girdi. Arkasına bakma riskine girmeden dizlerinin üzerine çöktü.

Yıldız asası Nightshade’de değişken bir yapıya sahip olmasına karşın neyse ki çalıştı. Basit, çalışılmış bir hareketti. Portalını çizdi, onun dalgalandığını gördü ve içine atlamaya hazırlandı ki...

Atlayamadan önünde ayak sesleri duydu. Birikinti küçülüp kayboldu.

Başını kaldırıncı Grim’i yolun ortasında dikilirken gördü.

“Sen!” dedi Grim.

Sen.

Gardiyanlar o sırada onu yakaladı. Kaba bir şekilde ayağa kaldırılıp birinin karşısına dikildi. Adam duman ve ter kokuyordu. Isla hançerine ulaşamadan bir düzine kılıç boynuna dayanmıştı bile.

Grim elini sallayıp, “Onu hücreye götürün!” derken gözlerini ondan ayırmadı.

Bileklerinden tavana zincirlendi. Saatler geçmişti ve kolları ağrıyordu. Gardiyanlar sanki onların rengini giymeye

cüret ettiği için ondan tiksiniş gibi pelerinini almışlardı. Yıldız esasını da.

Grim hücrenin önünde belirdi ve suratını ekşitti. “Bunun siyah yerine geçtiğini mi sanıyorsun?”

Isla’nın ipek elbisesine bakıyordu.

Isla onu göreceklerini düşünmemişti. Altında hiçbir şey yoktu. Grim’in görmesini istemediği yerlerini elleriyle kapamıyordu ama Grim bakmıyordu bile. Gözleri buluşmadan önce Isla’nın bedenine üstünkörü bir bakış atmıştı.

“İblis!” dedi Isla.

“Aptal!” dedi Grim.

Isla buna karşı çıkabilecek durumda değildi.

Buraya her geldiğinde kötü bir şey olmasına karşın yine de buraya gelmekte tüm diyarlardaki en aptal insan olduğunu göstermişti.

Grim parmaklarını hafifçe hareket ettirince tavandaki zincirler eriyip küle döndü.

Isla utanç verici bir şekilde yere düştü.

Isla kızarmış ve acıyan bileklerini ovalarken Grim onu inceledi. “Geri dönmeyeceğine yemin etmiştin.”

Isla ona baktı. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Düelloda dönmemeye söz verdiğim yer o sırada *banyon-du*. Ki dönmeye de asla niyetim yok, merak etme.”

Grim ona katıksız bir tiksintiyle baktı. “Nightshade’de ne arıyorsun?”

Isla cevap vermedi.

Grim gitmek için arkasını dönünce Isla ayağa kalktı. “Beni burada mı tutacaksın?”

Grim omzunun üzerinde baktı. “Çalınmış bir yadigâr-la diyarıma geldin. Beni göğsümden bıçakladın. Geri gelip

odamda saklandın. Yeniden geldin ve sokağın ortasında masum bir adama saldırdın.”

Isla öfkelen-di. “Masum mu? Kafa derimi kesip saçımı satmak istedi!”

Grim’in gözleri kısıldı. “Gece pazarında ne tür insanlarla karşılaşmayı bekliyordun, Kalp Yiyici?” diye sordu. Son kelimede alay vardı.

“Adım Isla!” dedi dişlerinin arasından ve hücrenin demir parmaklarına yaklaşıp ona öfkeli bir bakış attı.

“Sana asla bu isimle hitap etmeyeceğim.”

“Neden?”

Grim ona tepeden baktı. “Birine ilk ismiyle hitap etmek tanışıklığın işaretidir. Saygının.”

Isla’nın burun deliklerinden ateş çıkıyordu. “Bana saygı duymuyor musun?”

“Sen kendi hayatına saygı duymuyorsun. Ben neden duyayım ki?”

Isla suratını astı. “İyi. Saygı duyma o zaman. Umurumda değil. Buraya senin için gelmedim.”

“Belli. Neden geldin peki?”

Isla kollarını kavuşturdu. Hem sinirlenmişti hem de buz gibi hücrede titrediği için göğsünü örtmek istedi. “Sen neden geldin?” diye sordu Isla. “Beni çürürken görmekten keyif aldığın belli. Bu da sana Centennial’da avantaj sağlayacak.” Isla bu sözler ağzından çıktığı anda pişman oldu. Grim ya arkasını dönüp bir daha gelmezse? O zaman Isla ne yapardı? Yıldız asası olmadan kaçması imkânsızdı. Nightshade’de bir zindanda çürüyüp giderdi. Celeste bile onu kurtaramazdı. Isla’nın eldiven için buraya geldiğini bilmiyordu, onun daha önce de Nightshade hükümdarı ile karşılaştığını da...

“İnanıyorum ki... Birbirimize yardım edebiliriz,” dedi Grim.

Isla şok içindeydi.

"Aynı şeyi arıyoruz."

Isla yüzünü ekşitti. "Deri eldivenler mi?"

Grim ona tuhaf bir şekilde baktı. "Hayır. Sen Centennial'da hayatta kalmanın bir yolunu arıyorsun, öyle değil mi?"

Tabii ki öyleydi ama Isla bir şey demedi.

"Sana bir teklifim var."

"Bir teklif mi?"

Grim başını salladı. "Bir kılıç arıyorum. Onu bulmamda bana yardım edebileceğine inanıyorum."

"Ne kılıcı?" Ve Grim neden Isla'nın ona yardım edebileceğini düşünüyordu ki?

"Çok az insanın bildiği güçlü bir kılıç," dedi Grim.

"Tam olarak bu kılıç ne yapıyor? Neye benziyor?"

Grim dişlerini gösterdi. "Koşarak onu kendin için bul diye sana bunları söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Böyle bir şeyi yapmam." Aslında Isla tam da bunu yapmayı planlıyordu. "Kılıcı bulmanda sana yardım edeceğim. Peki, benim kazancım ne olacak?"

Grim parmaklıkları işaret eder gibi baktı. "Başlangıç olarak bu hücrede o incecik elbisenin içinde donarak ölmeyeceksin." Isla'nın kolları aşağıdaydı, hemen kaldırıp göğsünü kapattı. "Ve bana yardım edersen Centennial'da sadece seni öldürmemekle kalmam, aynı zamanda müttefikin olurum."

"Katılmaya karar mı verdin?"

"Kılıcı bulmama yardım edersen."

Grim'in yardımı paha biçilemezdi. Yanında Grim'le -ve Celeste ile- adada yüz gün hayatta kalma şansına sahip olabilirdi.

Fakat Grim'e güvenilemezdi. Celeste'le bir planı vardı. Eldivenleri bulmanın bir yolunu bulacaktı. "Hayır."

Grim'in etrafını gölgeler sardı birden. "Hayır mı?"

Isla omuz silkti. "Hayır."

Zincirlere yaptığı gibi Isla'yı da küle çevirmek ister gibi parmaklarını oynattı. Ama onun yerine, "Pekâlâ," deyip arkasını döndü.

Koridorun sonuna gelmişti ki Isla, "Bekle!" dedi. "Beni burada bırakmayacaksın, değil mi?"

"Bırakacağım."

Isla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayır, hayır, yapamazdı.

Kimi kandırıyordu? Grim, Nightshade hükümdarıydı. Hayatı boyunca binlerce kişiyi öldürmüştü.

Grim yeniden yürümeye başladığında, "Tamam, tamam!" dedi Isla. "Ama yıldız asamı bana geri verirsen."

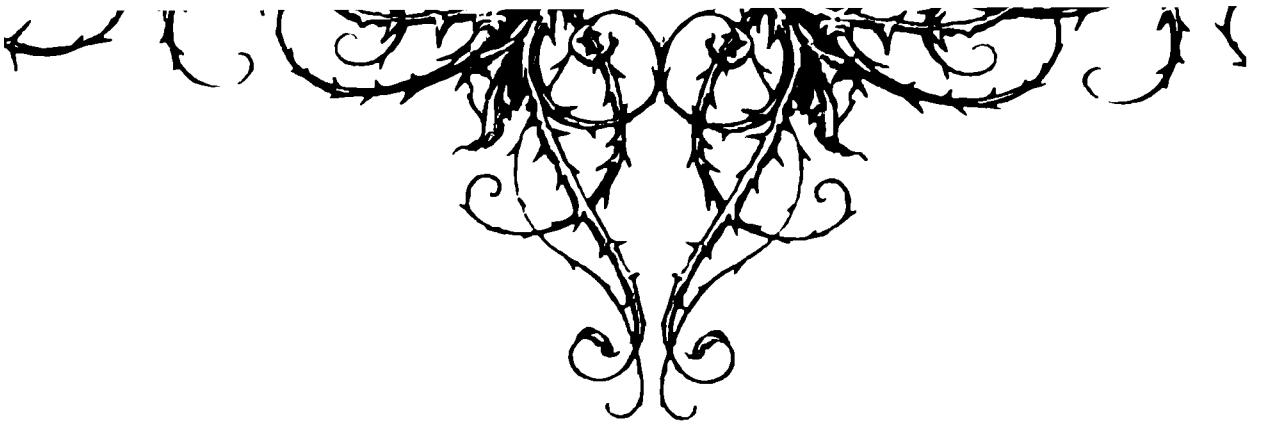
Grim'in dudağı küçümsemeyle kıvrıldı. "Neyini?"

"Portal aletimi."

Bir bilek hareketiyle asa Grim'in elinde belirdi. Gözlerini kısıp onu Isla'ya uzatırken, "Bunu yaptığımı pişman olacağıma dair güçlü bir his var içimde," dedi.

Isla asayı kollarına alırken sırttı. Bu onun en değerli varlığıydı. Grim ona asık bir yüzle baktı.

Bir iblisle ancak böyle anlaşma yapılırdı.

25.BÖLÜM İFŞALAR

“Bir kılıç var.”

Isla anısını Oro’ya anlatmaya başladı. İlk defa doğrudan yardım olacak gibi görünüyordu. “Grim onu bulmasına yardım edebileceğimi söyledi. Kılıcın çok güçlü olduğunu belirtti.”

Oro’nun kaşları hafifçe çatıldı. “Kılıç hakkında başka bir şey biliyor musun?”

“Henüz değil. Ama kâhinin Grim’in sahip olduğunu söylediği silah olabilir.”

Oro başını salladı. “O zaman kılıcın ne yaptığını bulmamız gerek.”

Günün sonunda Oro düzinelerce insanı kütüphane ve arşivde önemli kılıçlar hakkında bilgi toplamaları için görevlendirdi.

Isla cevapların kitaplarda değil, kendi zihninde olduğunu biliyordu.

Sadece hatırlaması gerekiyordu.

“Her zaman bunun için eğitildik,” dedi Wren. Etrafındakiler başını salladı.

“Savaşmak istiyor musunuz?” diye sordu Isla, ses tonuna şaşkınlığı eklemek için elinden geleni yaptı. Bu aslında onların savaşı değildi. Wildlingler beş yüz asırdır Lightlark’ta değildi. Halkından hiç kimse lanetlerden önce hayatta kalmamıştı. Adaya asla ayak basmamışlardı.

Onlardan adayı korumak için ölmelerini istemek biraz zorlama gibi görünüyordu.

“Bize seçme hakkı mı veriyorsun?” diye sordu Wren.

Isla tereddüt etti. *Seçim*. Isla onların hükümdarıydı. Onlara emredebilirdi. Öyle de yapmalıydı muhtemelen. Grim’in yanında Moonling vardı. Cleo bir lejyon kurmuştu. Ay Ada şatosunun etrafında gizlice dolaşırken görmüştü.

Onları yenmek için pek çok savaşçıya ihtiyaçları vardı. Yine de...

“Evet!” dedi çabucak. Söz ağızdan bir kere çıktı mı geri alınamazdı. “Seçme hakkınız var.” Isla halkına döndü. Bazıları kararlı görünüyordu. Diğerleri temkinli. “Birkaç ay önce-sine kadar Lightlark’ta hiç bulunmamıştım,” dedi Isla. “Buraya dönebilir ve adaya olan tehdidi önemsemeyebilirdim ama Lightlark düşerse biz de düşeriz. Güç olmadan eninde sonunda yok oluruz. Adaya geri dönüp hakkımızı istediğimiz bir gelecek görüyorum. Kaybettiğimiz her şeyi yeniden almamızı sağlayacak adanın gücünü kullandığımız bir gelecek görüyorum.” Durdu. “Kim bu gelecek için yanımda savaşır?”

Bir an kimsenin kılı kıpırdamadı ve Isla’nın yüreği büzüldü. Wildlingler en iyi savaşçılar arasında gösterilirdi. Onlar olmadan...

Bir kadın öne çıktı. Uzun bir örgüsü vardı ve dikenli sarmaşıklardan yapılmış bilezikler takıyordu.

Bir kişi daha.

Bir kişi daha.

Sonra tüm grup öne çıktı.

Isla glmek, ağlamak istiyordu ama ikisini de yapmadı. Sertçe başını sallayıp onlara teşekkür etti.

“Savaşmayacak olanlardan çok önemli bir isteğim olacak.” Onlara karşı dürüsttü. “Moonling Nightshade’e katıldı.” Mırıltılar oldu. “Şifacılarını da götürdüler. Bu savaşın bizi yok etmemesi için mümkün olduğunca çok şifalı iksire ihtiyacımız olacak.”

“Bu aceleyle getirilecek bir şey değil,” dedi Wren. “Geride sadece çok az çiçeğimiz kaldı.”

Isla bunu biliyordu. “Daha fazlasını bulacağız. Adanın her bir santimini karış karış arayacağız.” İç çekti. “İksir hayatla ölümü belirleyecek. Onun nasıl yapılacağını öğrenebilecek herkese ihtiyacımız var.”

Wren başını salladı.

Isla geri kalanlara baktı. “Grim, Lightlark’ı yok etmek için geliyor.” Görüşü zihninde yankılandı ve kalbi daha hızlı atmaya başladı, her atış saatin vuruşu gibiydi. “Binlerce insanın hayatını kurtarma yarışındayız.”

Isla konuşmasını yaparken Lynx, Wildling sarayının dışındaki ormanda onu bekliyordu. Vahşi Ada’nın bu kısmını Isla ve Oro yeniden yapmıştı, bu yüzden Isla leoparı Lightlark’a götürmeyi düşünmüştü.

Ancak Nightshade yaklaşırken bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi.

“Savaş kapımızda,” dedi Isla ona, Lynx’in onu anlayıp anlamadığını bilmiyordu. “Bir süre önce bir görü gördüm. Bir zamanlar değer verdiğim biri dünyayı yok ediyordu...” Yutkundu. “O bir Nightshade, babam gibi.”

Lynx’in bakışları sertleşti.

“Onu tanıyorsun, değil mi? Babamı?”

Leopar gözlerini kırptırdı ve Isla bunun olumlu bir cevap olup olmadığını bilmiyordu.

“Kâhin anahtarın ben olduğumu söyledi. Grim’in Light-

lark'ı neden ve nasıl yok etmek istediğini hatırlayabilecek olan tek kişi benim. Sahip olduğu gizemli silahı bilen tek kişi benim. Bir kılıç." İç geçirdi. Dinleyip dinlemediğinden emin olmasa bile biriyle konuşmak güzeldi. "Beni daha önce reddetmiş bir kapıyı açabilecek tek kişi benim ve görünüşe göre bu son derece önemli." Neşesiz bir kahkaha attı ve Lynx öylece bakıyordu ona. "Ne var biliyor musun? Centennial'dan sonra işlerin daha kötüye gidemeyeceğine gerçekten inanıyordum. Yanılmışım. Pek çok şey hakkında yanılmışım."

Lynx'in umurunda değildi. Isla bunu biliyordu. Isla onu kendi hâline bırakmak için tam arkasını dönmüştü ki leopar başıyla hafifçe onu dürttü ve az kalsın yere düşmesine neden olacaktı.

Isla döndü ve onun başını eğdiğini gördü. Dikkatle ona elini uzattı ve leopar onun burnunu okşamasına izin verdi. Gözlerini kapattı ve göğsünden mırıltıya benzer sesler çıkardı.

Bağlanığı ondan nefret etmiyordu. İçi rahatlamıştı. En azından bugün etmiyordu.

Belki de Isla bir Wildling olduğunu kanıtladığını düşündü. Belki bunun anlamı yer altı mezarını açabilecek olmasıydı.

Isla gizli kapının önünde duruyordu. İçeride sesler yankılanıyordu. Güçleri ilk kez serbest kalıp da binlerce ağzın ona seslendiği gibi ona ormanda olduğu o günü hatırlattı. Sesler neredeyse anlaşılırdı ama sanki suyun altında konuşuyorlarmış gibi boğuktu. Bir adım attı ve dinlemeye çalıştı. Sesler daha yüksek, daha ısrarcı çıkıyordu.

Omurgasında bir kıvılcım oluştu ve bağlantıyı koparmak için hızlı hareket etmemeye çalıştı. Baştan beri yapması gereken buydu. Oro'nun ona yetenekleriyle nasıl bağ kuracağını öğrettiği gibi onun da yer altı mezarıyla bağlantı kurması gerekiyordu. Lynx'le de aynı şekilde bir bağ kurmaya başlamıştı.

Gizli kapıda tanıdığı bir şey vardı. Göbek deliğinin arkasında bir ipi tutan bir el sanki onu kendine çekiyordu. Bu öyle doğal, öyle doğru, öyle uygun ki tıpkı anahtarın kilidin deliğine uyması gibiydi. Her çevirdikçe bir çentik dönüyordu. Onu çeviriyor ve çekiyor gibi...

Kapalıydı. Kapalı kalmaya devam etti. Bir santim bile hareket etmedi, daha önceki gibi aralanmadı bile. Hiçbir güç onu odanın diğer tarafına savurup atmadı.

Hiçbir şey olmadı.

Isla tacını kilitten çıkardı ve az kalsın yere fırlatıp atacaktı. Yirmi altı günleri vardı. Sadece yirmi altı gün...

Görüsü birden gözlerinin önünde belirdi ve Isla neredeyse yanık kokusunu alabiliyordu. Tepesinden yağarken kollarına düşen külleri neredeyse hissedebiliyordu. Boğazında sanki korlar varmış da onu boğuyormuş gibi öksürdü. Kulaklarında çılgınlık ve peşinden dreklerin ulumaları yankılandı...

Drekler. Bu yeniydi. Daha önce görülerinde onları görmemişti. Drek saldırısını Grim'in yaptığından şüphelenmişlerdi ama bu görüşü bunu doğruluyordu.

"Haklıydık. Drekler Grim'e ait," dedi Oro'ya. Isla hâlâ zihninde ulumalarını duyabiliyordu. "Son sefer bir katliamdı. O kadar çok fazlasına karşı nasıl durabiliriz? Derileri öyle kalın ki neredeyse hiçbir şey işlemiyor."

Oro iç çekti. "İlk drek saldırısından beri en iyi ekibim özel bir tür cevher arıyor. Bin yıl önce çıkarılıyordu ve onu metale dönüştürmek için Sunling ve Starling gücüne ihtiyacı var. Silahlar ondan yapılıncaya kadar en kalın deriyi bile delip geçebileceği söyleniyor."

"O silahlardan var mı hiç?"

Oro başını iki yana salladı. "Olsa bile kimse nerede olduklarını bilmiyor. Şatonun silah depolarını çoktan kontrol ettik."

O hâlde yeni silahlar yapacaklardı. “Cevheri kim arıyor? Bir gelişme var mı?”

Oro ona baktı. Gergin gibiydi sanki. “Enya ile tanıştın. Arkadaşlarımın geri kalanıyla tanışma vakti geldi.”

Bir saat sonra Oro, denize bakan devasa kavisli pencereleriyle Ana Kara şatosunun arkasındaki bir kulede bulunan bir odaya götürdü Isla’yı. Odanın ortasında som altından işlemeli bir masa vardı. Burası bir savaş stratejisi odasıydı. Oro pencereye doğru gidip ufka, Nightshade’in olduğu tarafa baktı.

O sırada Enya odaya girdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Peşinden birbirine hiç benzemeyen iki adam girdi. Paylaştıkları tek ortak özellik boylarıydı.

Daha iri olan bir Moonling’di. Esmer teni ve bembeyaz saçları vardı. Parlak mavi gözlerini kalın, siyah kirpikler çevrelemişti. Kolsuz beyaz bir tunik giymişti ve Isla’nın şimdiye dek gördüğü en kaslı kollara sahipti.

Diğeri Skyling’di. Uzun boylu -Moonling’den kısa olsa da- ve inceydi. Mavimsi ince, soluk bir teni, siyah saçları ve çıkık elmacık kemikleri vardı.

Gözlerini kısıp Isla’ya baktı. “Demek Oro senin yüzünden artık bizimle görüşmüyor.”

Enya ona bir bakış attı. “Hayır, bizimle görüşmemesinin nedeni son kez toplandığımızda ona gergin sefil herif dedin ve en son ne zaman biriyle yattığını sordun.”

Isla bir kaşını kaldırdı. Oro’ya baktı, Oro öfkeyle arkadaşlarına bakıyordu.

Moonling ilk boş sandalyeye oturdu. “Ne yapayım, adam ölüyordu,” dedi omuz silkerek. “Sefil olduğu için kısmi geçiş hakkı var.”

“Ne kadar da cömertsin!” dedi Oro. İç çekip Isla’ya baktı. “Bu Calder.”

“Cal, desen yeter,” dedi Moonling. “Çıplak elleriyle masayı

ikiye bölebilecekmiş gibi görünse de yufka bir yüreği var. Şimdiye dek gördüğüm en nazik yüze sahip."

"Bu da Zed." Skyling gözlerini ona dikti. Geldiğinden beri Isla'yı dikkatle inceliyordu. Şüpheli biçimde hem de.

Calder gülümsedi. "En sonunda tanıştığımıza memnun oldum." Isla uzattığı elini sıktı, elleri komik derecede adamın ellerinin yanında küçücük kaldı ve hafifçe gülümsedi.

Isla başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Sanıyordum ki..."

"Tüm Moonlingler Cleo gibi mi?"

Isla omuz silkti.

Calder güldü ve tatlı bir gülüştü bu. "Olanlardan sonra seni suçlayamam ama ona karşı olanlar da vardı. Çok azız ama bazılarımız kaldı."

"Soren gibi."

Onun adını duyunca hep bir ağızdan homurdandılar.

"Cleo bana hiçbir zaman güvenmedi. Cleo köprüleri yakmadan hemen önce Güneş Ada'ya taşınmıştım."

Isla gruba bakıp yüzünü ekşitti. Enya, Sunling'di. Oro'yla onun nasıl arkadaş olduğunu biliyordu. Ama bildiği kadarıyla diyarlar arasında kardeşlik bağı diye bir şey yoktu. Nasıl oldu da...

"Nasıl oldu da hepimiz bir araya geldik?" diye sordu Enya.

Isla başını salladı.

"O," deyip başıyla Oro'yu gösterdi Enya.

Oro masaya doğru gelirken Isla ona baktı. "Eğitim için yıllarca her bir adaya gönderildiğimi biliyorsun." Başıyla Calder'i gösterdi. "Sınıfının en iyisiydi, pek çok konuda." Zed'e baktı. "O da en kötüsüydü."

Zed sanki bundan hoşlanmış gibi sırıttı.

“Dersler onun ilgisini çeken konularda olsaydı en iyisi olurdu,” dedi Enya.

“Nedir ilgini çeken konular?” diye sordu Isla, Zed’e. Cevabı duymaktan korkuyordu aslında.

“İlk olarak hırsızlık,” dedi Zed.

Isla’nın yüzü asıldı. “Kimden çalışıyorsun?”

Zed başıyla Oro’yu gösterdi. “En çok ondan.”

Oro iç çekti. “Zed birkaç yılda bir gardiyanlarımın beceriksizliğini kanıtlamaya bayılır. Daha çocukken şatoya gizlice giriyordu. Arkadaşım olmasaydı babam onu adadan sürebilirdi.”

“Hayır,” diye düzeltti Zed. “Beni gerçekten yakalayabilseydi o zaman adadan sürebilirdi beni.”

Enya gözlerini devirdi. “Son zamanlardaki en hızlı Sky-ling ve bu konuşma sırasında bundan en az üç kez bahsetmek için bir bahane bulacağından emin olabilirsiniz.”

Isla bir kaşını kaldırıp Oro’ya baktı. “Beş yüz asırdır pratik yapmana rağmen hâlâ onu yenemiyor musun?”

Zed’in gözleri parladı. “Yenebilir belki. Ne diyorsun, Oro?”

Cal geriye yaslanırken ahşap sandalye inler gibi ses çıkardı. “Bunu öğreneceksin ama sinir bozucu derecede rekabetçidirler.”

Enya başını iki yana salladı. “İkisi de sinir bozucu ama bunu kesinlikle hak etmiş olsalar bile Cal onların ikisini yenmek için ara bulucu rolünü oynamayı tercih eder.”

Zed kaşını kaldırdı. “Beni yenmek için Enya, Cal’in...”

“Seni yakalaması lazım, anladık,” dedi Enya ve bir şeyler geveledi. Isla’ya bir bakış attı. “Görüyor musun? Hiç abartmıyorum.”

Zed, Isla’ya baktı; yüzünde neşeden hiçbir iz yoktu. “Demek bir Nightshade’sin.”

Odanın havası çekilir gibi oldu. Isla, Oro'ya baktı; Oro, Zed'e sanki en eski arkadaşı değil de düşmanı gibi öfkeyle bakıyordu. "Zed!" dedi sertçe ikaz edercesine.

"Bana o söylemedi," dedi Zed, Oro'yu duymazlıktan gelerek. "Gök Ada'da bir orman küle döndü. Yakınındaki yer ise lanet bir saray bahçesine benziyordu. Bunları bir araya getirmek zor değildi."

"Zed..." dedi Oro.

"Evet, ben Nightshade'im!" dedi Isla.

Odaya sessizlik çöktü.

Zed geriye yaslanıp gözlerini ona dikti. Bir an etkilenmiş gibi göründü. "Kabul etmeni beklemiyordum."

Isla dimdik oturdu. "Neysem oyum. Koyu mavi saçlarını kontrol edemediğin gibi ya da o bir cadı tarafından yönetilen bir diyarda doğmasını kontrol edemediği gibi ben de bunu kontrol edemiyorum." Cadı lafını söylerken Calder'e bakmıştı.

Enya başını salladı. "Bu doğru," dedi, azarlar gibi Zed'e bakıyordu. "Hepimiz bir şekilde farklı doğduk. Bizi bir araya getiren de bu."

Calder başını iki yana salladı. Isla'ya gülümsemeye çalıştı. "Onu önemseme. Oro haftalık oyunlarımıza katılmadığı için canı sıkkın. Takımlar eşit olmuyor."

"Oyunlar mı?" dedi Isla.

Calder sırtıttı. Heyecanla ağzını açtı ama Oro onu durdurdu.

"Isla'yı sorgulamaya ve oyunlardan bahsetmeye son verin artık!" dedi Oro ellerini masaya koyarak. Doğruca arkadaşlarına bakıyordu. "Savaşta yoksak neden buluşmak istediğimi unuttunuz mu?"

Herkes hemen toparlandı.

Enya'nın yüzü yeniden ciddileşti. "Oro ile ben Sunling güçlerini hazırlıyoruz. Çoğu paslanmış ama sayımız fazla ve biz konuşurken eğitim alıyorlar."

“Silaha ihtiyaçları var mı?” diye sordu Zed.

“Yok,” dedi Enya. “Hepsi silahlı. Kılıç ya da zırhlarla yüklerini ağırlaştırmamak daha iyi olur.”

“Hava kuvvetleri için de durum aynı,” dedi Zed. Oro’ya baktı. “Azul geliyor mu?”

Oro başını salladı. “Bir temsilciler toplantısında ama birazdan gelir.” Isla’ya baktı.

“Wildling savaşları gönüllü oldu. Hepsi silahlı ve şu an eğitim alıyorlar. Kendi silahlarımız var.” Calder’e umutla baktı. “Şifacı mısınız?”

Enya boğulur gibi bir ses çıkardı ve Calder arkadaşına baktı. Isla’ya bakmak için döndüğünde uysalca gülümsüyordu. “Şu an Lightlark’taki en iyi şifacıyım.”

“Çünkü diğer tüm şifacılar Nightshade’de,” dedi Zed.

Isla gülümsedi. Harika. “Şifalı iksirimiz var ve daha fazla yapmak için elimizden geleni yapıyoruz. Starlingler de savaşmak için gönüllü oldu ama en büyük katkılarının Ana Kara’nın bazı kısımlarını korumak için bir kalkan yaratmak olduğunu düşünüyorum.”

Zed başını sallarken, “Akıllıca,” dedi.

“Yıldız Ada’da kaç tane yetenekli silah ustası olduğunu hâlâ öğrenmeye çalışıyorum ama sınırlı sayıda olduğunu tahmin ediyorum.” Maren’den en iyilerine dair bir liste getirmesini istemiş ama henüz eline bir liste geçmemişti. “Kalkan küçük olacak ama Nightshade’in saldırılabileceği yerleri azaltabiliriz bu sayede.”

Calder başını salladı. “Gemilerinin karaya çıkmasını engellemek için adanın etrafındaki denizin bazı yerlerini dondurabiliriz.”

“Denizden gelmeyecek.” Isla’nın midesi korkuyla büzüldü.

Calder yüzünü astı. “Gökyüzünden mi gelecek?”

“Hayır.”

O zaman onlara Grim'in portal açma yeteneğinden bahsetti. O ve ordusu istediği an, istediği yerde ortaya çıkabilirdi. Onlara daha önce verdiği uyarı dışında bir uyarı olmayacaktı.

Sessizlik.

Zed'in yüzü iyice soldu. Duruma tam olarak uyan bir küfür savurdu.

"Pekâlâ," dedi Oro. "Kazanmak için zeki olmalıyız. Hazır olmalıyız."

"Lightlark'ı yok etmek için ilk önce neden geldiğini bulmamız gerek," dedi Zed.

Isla onunla aynı fikirdeydi. Tek yapması gereken hatırlamaktı. "Biz bunu bulana kadar Wildlingler adanın topografyasını çıkarabilir," dedi Isla. "Ana Kara'yı dikenler, çalılar ya da zehirlerle kaplarız; böylece bizim istediğimiz yerden çıkmak zorunda kalırlar." Anılarından yardımcı olabilecek bir şey hatırladı. "Kumul. Ona basan kişiyi içine çeker."

Oro başını salladı. Etkilenmiş gibiydi. "Onların etrafını sararız."

"Kesinlikle."

Zed geriye yaslandı. "Ama bu kanatlı yaratıkları durdurmaya yetmez. Grim'in onları da getireceğini tahmin edebiliriz."

Drekler. Isla'nın gözleri Oro'ya döndü.

Onlara görüşünden muhtemelen bahsetmesi gerektiğini biliyordu ama yabancıydılar. Onun ve Grim'in mazisi ya da anıları hakkında onlara güvenemezdi...

Zed'in yaratıklardan bahsetmesi iyi bir şeydi. Haklıydı. Isla ve kalan Wildlingler Ana Kara'yı mümkün olduğunca yaşanmaz hâle getirmek için doğayı kullanabilirdi ama hiçbirini uçabilen bir yaratığı durduramazdı.

"Cevheri henüz bulamadık, değil mi?" diye sordu Oro.

Zed başını iki yana salladı. "Çalışıyoruz ama Unutulmuş Madenleri bulmak çok zor ve cevherleri çıkarmak neredeyse imkânsız. Yakında biraz da olsa elde edebiliriz."

“O metale ihtiyacımız var,” dedi Enya. “Skylingler için ok yapmak önceliğimiz olmalı. Yaratıklar hepimizi kapıp götürmesin diye onların havadaki varlığı çok önemli.”

Evet. Skylingler çok önemliydi. Taç giyme töreninde onlar olmasaydı daha fazla insan ölürdü.

Tam o sırada Azul arkasında rüzgârla içeri daldı. “Özür dilerim. Toplantı beklenenden daha uzun sürdü.” Isla, Azul’un her zamanki neşeli ses tonunun artık olmadığını fark etti. Yüzü ciddiye. Daha oturmadan, “Bir sorunumuz var,” dedi.

“Halkım Lightlark’tan ayrılmak istiyor,” dedi Azul.

Dünya durmuştu sanki. Kimse hareket bile etmedi. Isla, toplantıda Skyling temsilcilerinin ne kadar sessiz olduğunu hatırladı.

Hayır. Moonling’i kaybetmişlerdi. Başka bir diyarı kaybedemezlerdi. Wildling ve Starling en küçükleriydi, kendi halkının savaşçıları yetmezdi.

“Karar verildi mi?” diye sordu Calder.

“Henüz değil. Ama yakında bir oylama olacak ve iyi görünmüyor.”

Oro’nun amber gözleri öfkeyle yamyordu. “Gökyüzünde size ihtiyacımız var.” Ellerini sımsıkı masaya bastırmıştı.

“Biliyorum!” dedi Azul. “Ben savaşmak istiyorum. Ancak buna ben karar veremem. Diyarım...”

“Ada düşecek!” dedi Oro sesini yükselterek. “Bunun halkının sonu olacağını biliyorsun. Bir, belki iki kuşak sonra gücünüz kuruyup tükenecek.”

Azul iç çekti. Gözleri kan çanağıydı. Sanki bütün gece temsilcilerle tartışmış gibi yorgun görünüyordu. “Biliyorum, Oro! Biliyorum ama sonuçta kararı onlar verecek.”

“Bunu nasıl değiştirebiliriz?” dedi Enya. “İstedikleri bir şey olmalı. Diyarının ihtiyacı olan bir şey.”

Azul başını iki yana salladı. “Onlarla saatlerce konuştum.

Fikirlerini değiştirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Tartışmalar olacak. Sonra da oylama." Umutlu görünmüyordu. Azul'un gözleri yanıyordu, onlara bakarken kelimelere dökemediği bir anlam vardı bakışlarında. "Üzgünüm," dedi Azul.

Odadan çıktı ve sessizlik çöktü.

Tüm odayı birden bir sıcaklık kapladı. Oro'nun kaşları çatılmıştı. Eliyle yüzünü sıvazladı.

"Skyling'i kaybedersek savaşı kaybederiz!" dedi Enya. Gözlerini masaya dikmişti, sonra geriye yaslandı. "Grim onları getirirse özel metali bulmayı başarsak bile kanatlı yaratıklar bizi ekin gibi biçer."

"O zaman Skyling'i kaybedemeyiz," dedi Zed.

Enya kollarını havaya kaldırdı. "Onu duydun, Skylingleri satın almak ya da onlarla takas yapmak imkânsız. Onları ikna edebilecek hiçbir şeyimiz yok."

Oro iki parmağını şakaklarına bastırdı. "Skyling'in oylama yapması zaman alacaktır. Hava gücünü ve lejyonumuzun büyük kısmını kaybedeceğimizi varsayarak hareket etmek zorundayız."

"Daha fazla asker lazım," dedi Zed. İyice arkasına yaslandı. "Calder ve ben, Lightlark'm her bir kıyı köşesini dolaştık. Dış topluluklarla bir araya geldik. Çoğu savaşmayı kabul etti. Moonling ve Skyling olmadan yine de yeterli değil ve tüm müttefiklerimizi bitirdik."

Isla'nın aklına bir fikir geldi. "Peki ya düşmanlarımıza gidersek?" derken Oro'ya baktı.

"Hangi düşmanlar?" diye sordu Enya.

"Vinderland." Lightlark'ın kalbini ararken karşılaştıkları vahşi grup.

"Kesinlikle olmaz!" dedi Oro.

"Çaremiz yok, Oro!" dedi Isla. "Bir diyarı daha muhtemelen kaybettik."

"Çaresiz değiliz!" dedi Oro dişlerinin arasından.

“Daha fazla savaşçı lazım. *Onlar savaşçı.*”

Oro inanmayan gözlerle başını iki yana salladı. “Onların *kalbine bir ok saplamasını* izlediğimi sana hatırlatmama gerek var mı?”

Buna gerek yoktu. Isla giyinirken sürekli aynada o çirkin izi görüyordu. Lightlark’ın kalbinin gücü olmasaydı ve Grim onu kurtarmasaydı Isla ölmüştü.

Isla omuz silkti. “Bu geçmişte kaldı. Şu an onlara ihtiyacımız var. Ve düşmanımız ortak. Moonlinglerden nefret ediyorlar, değil mi? Evlerini yıkmak için gelenlerden çok daha fazla nefret edeceklerdir.”

“En çok nefret ettikleri halk ise Wildlingler!” dedi Oro.

Isla bunu biliyordu. Oro, Centennial sırasında lanetlerden çok daha uzun zaman önce Vinderland’ın Wildling olduğunu ona söylemişti. Isla kararlı bir şekilde ayağa kalktı. “Ama ben sadece Wildling değilim!” Aynı zamanda Nightshade’di. Vinderland halkı adada gölgelerde yaşayan tek halk değildi. Centennial’da başka bir sürü gece yaratıklarıyla karşılaşmışlardı. Belki Isla onları savaşmaya ikna edebilirdi.

Remlar daha önce söylemişti. *O bizden biri.* Isla karanlığını derinlere bastırmıştı. Belki onu kullanabilirdi.

Oro’nun çenesindeki bir kas seğirdi. “İstediğini yapmakta özgürsün. Ama bu pervasızlık.” Yüzü yumuşadı. “Zamanımız var. Skyling’i kaybedip kaybetmediğimizi henüz bilmiyoruz.”

Toplantının sonunda Enya, Isla ile geride kaldı. Oro onları duyamayacak kadar uzaktayken, “Söz konusu sen olunca körleşiyor,” dedi Enya. “Vazifesini unutuyor.” Elini Isla’nın omzuna koydu. “Yardım istemek için Vinderland’e gitmeye karar verdiysen seninle gelirim.”

Skyling’in gitme ihtimali ortaya çıkınca Isla’nın anıları eskisinden de daha fazla önemli hâle geldi. Her türlü şansını

denemek için Remlar onu eğitmeye, ona gölgelerini kullanmasını öğretmeye başladı.

Remlar bir ağacın önünde durdu. Beş adamın el ele tutuşup etrafını sarabileceği kadar genişti gövdesi.

“Bu bir kral ağacı,” dedi Remlar. “Bu büyüklüğe erişmesi yüzlerce yıl alır. Bu ağaç tüm Centenniallar, Egan’ın hükümdarlığını ve hatta onun babasının zamanını bile gördü.”

Isla elini ağaca dayadı. Ağaçla aralarındaki bağlantı aşikârdı. Parlıyordu.

“Öldür onu.”

Isla gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Remlar’ın ifadesi değişmedi. “Nightshade güçlerini kullan ve öldür onu.”

“Olmaz.” Cevabı aniydi. Isla, Wildling hükümdarıydı. Onun sadakati doğayaydı, karanlığa değil. Buraya sadece hafızasından anıları çıkarmak için gelmişti.

Remlar bir kaşını kaldırdı. “Daha önce insan öldürmedin mi, Wildling?”

Moonling asillerini, terk edilmiş güvertelerdeki kan göllerini düşündü. Zihninde puslu hâldeki sayısız diğer yüz ise maskelerin ardındaydı sanki. Zaman yüzünden. *Onun* yüzünden.

“Öldürdüm.”

“Ancak bir ağacı öldüremiyorsun, öyle mi?”

Isla öfkeyle ona baktı. “Öldürdüğüm insanlar bunu hak etmişti. Bu ağaç hiçbir şey yapmadı. Neden onun hayatına son vereyim ki? Pratik yapmak için mi?”

Remlar suratını astı. “Pratik mi? Cevaplara ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Binlerce insanın hayatını kurtaracak cevaplara. Bir ağaç küçük bir fedakârlıktan başka bir şey değildir.”

“Olmaz!” dedi yine Isla.

Remlar sırttı. “Sayısız bitkiyi katlettin. Güçlerini çözdüğümde koca bir ormanı yok ettin.”

“O bir kazaydı!”

“Bu, ağaçları katlettiğin gerçeğini değiştirir mi?”

Isla gözlerini sımsıkı kapattı. Hayır. Değiştirmezdi.

Remlar iç çekti. “Doğan akan bir güçtür. Sen bir ağacı yok edersin, sonra bir başkasını yaratırsın. Bir çiçek kopar, yerine yenisini ek. Kül bir başka bitki için gübreye dönüşür. Bu sürekli dönen bir çark ve ne başı ne de sonu var; sürekli döner, döner, döner.”

“Sözlerinin bir anlamı yok.”

“Onu öldürürsen ağaç bunu umursamaz. Daha iyi, daha farklı bir şey olarak geri gelir. Yok edilen her şey -özellikle senin tarafından, özellikle burada yok edilenler- geri gelir, yeniden yaratılır.”

Bu doğru olabilir miydi?

Remlar yeniden söyledi. “Ağacı öldür. Hayatına son ver ve sonra yeni bir şey yarat.”

Yeni bir şey yaratmak. Remlar haklıysa gerçekten ağacı öldürmüş olmuyordu... Onu sadece farklı bir şeye dönüştürüyordu.

Isla elini ağaca dayadı.

Göğsünden gölgeler çıktı, sıvıya dönüşerek akışkan bir hâle geldi. Isla ağzında metal tadım alana kadar genişledi ve büyüdü ve parmaklarından bedenine... Enerji yayıldı. Sadece dışarı değil, içine de akıyordu. Ağaçtan canlı bir şey içine akıyordu.

Lezzetliydi.

Isla sanki çölde kalmış gibi birden kurudu. Parmaklarının altındaki ağacın kabuğu kırılıp yarıldı. Dallar ve yapraklar düşmeye başladı ve daha yere düşmeden küle döndü. Isla’nın işi bittiğinde ağaçtan geriye iskelet kalmıştı.

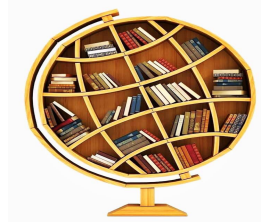
Isla'nın nefesi kesildi. Dolup taşan bir bardak gibiydi. Bir adım atmıştı ki ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

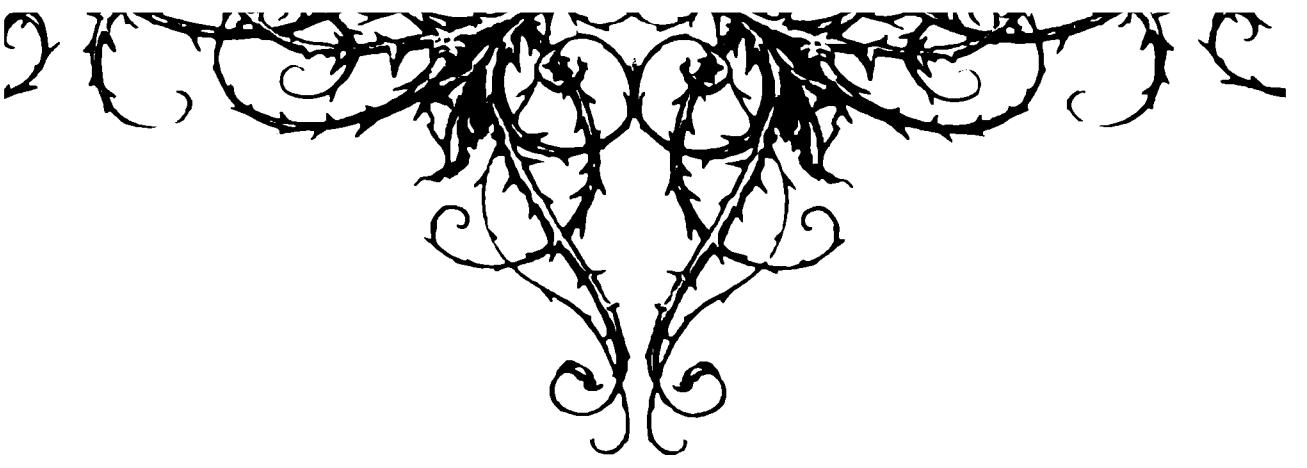
Hayat içinden patlayarak dışarı çıktı.

Düzinelerce küçük ağaç toprağı yarararak filizler hâlinde bir anda her yeri kapladı.

Isla sanki hâlâ yeterince nefes alamıyormuş gibi sırtının üzerine yuvarlandı. Tam bir dakika sonra Remlar'ın kafası ve kanatlarının ucu Isla'nın tepesinde belirdi.

“Haklıydım, Wildling!” dediğinde kendinden memnun görünüyordu. Isla başka bir anının içine yuvarlanmadan önce Remlar'ın sesini duydu. “Ölümü hayata çevirebilecek tek insan sensin!”

26.BÖLÜM ÖNCE

Isla yapacaktı. Gerçekten çalışacaktı... Onunla. Nightshade sanki düşüncelerinden meydana geliyormuş gibi odasının bir köşesinde ortaya çıktı. Gölge tamamen siyahlara bürünmüş bir hükümdara dönüştü.

Grim tek kelime etmedi. Sanki onun her bir parçasını hayal kırıklığı olarak görüyormuş gibi suratını asarak ona bakıyordu.

Isla öfkeyle ona baktı. "Seninle çalışmamı istemiştin, biliyorsun değil mi?"

Grim'in yüzü daha da asıldı. Bir insanın suratını bu kadar asmasının mümkün olabileceğini bilmiyordu. "Biliyorum!" dedi Grim sertçe.

Tiksintiyle elini ona uzattı. Sanki Isla'nın tenine dokunmaya dayanamıyormuş gibi bu sefer eldiven vardı.

Grim ondan nefret ediyordu. Isla nedenini gerçekten bilmiyordu. Wildling olduğu için miydi? İlk karşılaşmalarında onu ciddi şekilde yaraladığı için miydi?

Önemi yoktu. Isla da ondan nefret etmek için büyütülmüştü. Nightshadeler canavardı. Karanlıktan güç alan diyar bir tek onlarınkiydi. Yetenekleri gizemli, istilacı ve

aşağılıktı. Pek çok insan bunlardan *onu* sorumlu tutuyordu.

Isla onunla çalışmasının Centennial'da düşmanı olmaya-
cağı anlamına geleceğini kendine hatırlattı. Isla'nın gerçekten
hayatta olmasının tek sebebi o olabilirdi.

"Dur!" dedi Isla. "Gardiyanlarım içeri girip de olmadı-
ğımı görürse..." Eğitimden sonra genelde onu yalnız bırakı-
yorlardı ama henüz akşam olmamıştı. O yokken gardiyanları
onu kontrol etmek için odaya girebilirdi.

"Odanda bir illüzyon yaratacağım."

Vay canına! Isla, Grim'in her şeyi önceden düşünmüş ol-
duğunu anladı.

Peki, neden Isla'ya ihtiyacı vardı? Anlamsız geliyordu.

"Harika! Bu işi halledelim!" dedi Isla elini tutarken.

Daha son sözcük ağzından çıkmıştı ki odadan gitmişlerdi
bile.

Üstünkörü iç içe geçmiş parlak siyah kayalardan oluşan
bir uçurumun kenarına indiler. Okyanus metrelerce yükseğe
çıkıyordu ve öyle yakındı ki Isla denizin tuzunu alabiliyor-
du. Yağmur şiddetli bir şekilde çarparak saçlarını yüzüne ya-
pıştırıyordu. Isla iliklerine dek ıslanmıştı. Hemen titremeye
başladı.

Isla uzaklardan acımasız bir demirin başka bir demiri
dövme sesini duydu. Bir kaya çıkıntısının üzerindeydiler.

"Neredeyiz?" diye sordu Isla, rüzgârdan ve soğuktan ne-
fesi kesilmişti. Grim'in aramak için ilk olarak onları nereye
götüreceğinden emin değildi ama burası değildi.

"Kılıcı aramaya başlamadan önce onun yaratıcısına kü-
çük bir ziyarette bulunmam gerek," dedi Grim. "Demirciye."

Grim'in ağzında bu ünvan çok eskiymiş gibi çıktı.

"Atölyesine gitmek için geri kalan yolu çıkacağız," dedi
Grim, Isla'nın önüne geçip karanlık kayaların oluşturduğu
duvara yöneldi. Bir açıklama yapmadı. Grim yeteneklerini
kullanamıyor muydu? Demircinin onun geldiğini görmesini

istemiyor muydu? Tek eldivenli eliyle kayalara tutunurken, sanki aklma bir şey gelmiş gibi birden arkasına dönüp, “Kayalara dikkat et de kesmesinler seni!” dedi.

Grim duvara tırmanmaya başladı. Isla bir kayayı sıkıca tuttu ve ona tutunmak için parmaklarında tüm kasları gerildi. O birkaç adım atana kadar Grim’in çoktan yolu yarıldığını gördü. Isla yeterince hızlı olmazsa onu geride bırakacaktı.

Bir sonraki kayaya tutunmaya çalışırken yağmur yüzünden gözlerini kısıtı. Ayakkabılarının tabanı özel bir kabuktan yapılmıştı, bu sebeple sağlam basıyordu. Isla tırmandı. Tırmandı.

Ayakları yer değiştirirken parmakları birden kaydı ve tam kalbi ağzına gelmişti ki bir saniyeden daha az sürede hemen başka bir kayaya tutundu. Sivri köşelerini umursamadan ona çaresizce tutundu.

Dondurucu yağmura karşın elinden ılık ılık kan akıyordu. Çok fazla kesilmemişti. Kayalar bıçak gibi keskindi. Aşağıya baktı ve yutkundu. Bu yükseklikten aşağı düşerse daha yere inmeden paramparça olurdu.

Gözlerini yukarı çevirdi. Daha da yukarı. Yolu yarılammıştı. Elleri kaymadan oraya kadar çıkmasının bir yolu yoktu.

Isla gözlerini kapattı. Zihninde henüz olmamış binlerce endişe verici senaryo ve korku cirit atıyordu, bu yüzden nefesine odaklandı. Burası ona yabancıydı ama tüm hayatı boyunca tırmanmıştı. Terra burada olsaydı ona daha küçük adımlarla her türlü tırmanışın mümkün olduğunu söylerdi. Sadece önündeki yola ve nefesine odaklanarak yeniden tırmanmaya başladı.

Parmaklarını kayanın en keskin kenarlarında dikkatle gezdirerek kayanın üzerinde santim santim ilerliyordu. Bir duvar oluşturmak için binlerce devasa kristal kırılıp sonra birleşmiş gibiydi, her biri uzun ve dardı. Eli korkunç acıyordu ve yağmur sürekli yıkamasına karşın kanı akmaya devam ediyordu. Odasına dönünce Wildling iksirini kullanması gerekecekti.

Çok az yolu kalmıştı.

Son birkaç kayaya ulaşmak üzereyken güçlü elleri onu yukarı çekti ve çekerken de uçurumun kenarına doğru çekmemeye dikkat etti. Sonra gelişigüzel yere bırakıldı. Altı yapış yapış çamurdu. Her yerinin çamura bulandığını düşündü.

Kalkarken öfkeyle Grim'e baktı. Siyah saçları alnına, gözlerinin üzerine, burun kemerinin biraz altına kadar yapışmıştı. Zırhı olmasa bile korkutucu görünüyordu. Isla onun kılıcıyla binlerce kişiyi öldürdüğüne ve bunun onların son gördükleri şey olduğuna dair söylentileri düşündü. Göğe doğru yükselen bir gölge. "İnanılmaz derecede yavaş tırmanıyorsun," dedi Grim. "Seni geride bırakmalıymışım."

Topuklarının üzerinde dönüp yola devam etti.

Isla, peşinden giderken Poppy ve Terra'nın kullandığını bilmediği kelimeleri mırıldandı.

Demirin demiri dövme sesi yağmura rağmen şu an öyle yüksekti ki yaklaştıkça Isla korkuyla ürperdi. Gök gürültüsü sanki sesle savaşıyormuş gibi tepelerinde gürlüyordu. Yer zangır zangır titriyordu.

Dik bir yokuşu tırmandılar ve tepenin başında önlerine bir yapı çıktı sonunda. Grim durdu, siyah pelerini rüzgârda deli gibi uçuyordu.

Demircinin evi bir kulübe kadardı. Isla'nın elini kesen taştan yapılmıştı ve sadece o kayaları biçimlendirmek için değil, onlardan ev yapmak için gereken aletlerin neler olabileceğini düşündü.

Kapı açıktı ve kırmızı alevler girişten görülüyordu. Eriyikten çıkan kıvılcımlar.

Birden ses kesildi.

Grim yavaşça Isla'ya döndü. Hâlâ kan damlayan elini gördü. "Seni aptal!" diye mırıldandı. "Seni öldürmeye çalışacak."

Sonra Grim ortadan kayboldu.

Isla tek başına kaldı. Eline baktı. Hemen aşağısında küçük bir kan birikintisi oluşmuştu. Demirci kanın kokusunu alabiliyor muydu?

Yoksa o bir yaratık mıydı?

Gözleriyle yağmurun içini taradı ama hiçbir şey göremiyordu. Temel içgüdü ve eğitimle kafasına kazınmış tek bir düşünce vardı zihninde.

Kaç.

Tepenin yan tarafından aşağı koşup bir ormana girdi. Doğanın her yerde tehlikeli olup olmadığını bilmiyordu ama kan kokusu alan bir demirci yerine ona ağaçların zarar vermesini tercih ederdi.

Yoğun bitki örtüsünün arasından koşarak kendine yol açarken şakakları zonkluyordu. Dallar kıyafetlerini kesiyordu. Kendine yol açarken kollarını kalkan olarak kullanıyordu.

Yaratığın ormana girdiğini anında hissetti. Tüm duyuları alarm hâlindeydi. Ormanın kendisi de. Sırtından aşağı buz gibi ter akıyordu. Sanki bedeni ormanda bir yırtıcının olduğunu biliyordu. Ve av kendisiydi.

Bir ok yanındaki ağaca, hemen birkaç santim yakınına saplandığında bir kabuğun çatladığını duydu. Ağacın kabuğunu yaran şey metal bir uçtu. Daha iyi nişan alınsaydı ok doğruca boğazma saplanabilirdi. Isla derin bir nefes alıp yeniden koşmaya başladı.

Bir ok daha vızıldayarak yanından geçti ve Isla okun nereye gittiğine bakmadı bile. Dallar arasında ve yılan gibi kıvrılan sarmaşıkların üzerinden atlaya zıplaya koşmaya devam etti.

Orman zemini alçaldı ve Isla dengesini kaybetti.

Birden düşmeye başladı. Omzu acıyla çatırdayıp dirseği bir kayaya sürtünürken ve bacağı tuhaf bir şekle bürünürken korkunç bir çığlık attı. Yuvarlanmaya başladı ve ancak bir ağaca çarparak durabildi.

Dünya durunca sessizlik oldu ve acı tüm bedenine yayıldı. Eliyle ağzını kapatarak çığlık attı. Her yeri çamur içindeydi. Omzu... Omzuna bir şey olmuştu. Tüm bedeni yara bere içindeydi sanki.

Ayağa kalk, diyordu içinden bir ses.

Çok geç kalmıştı.

Ayak sesleri iyice yaklaştı. Yağmura rağmen ağır adımlar olduğunu duyabiliyordu. Yaratık ona yaklaşıırken Isla parmağını bile kaldırmadı. Yaratık yaklaştıkça yaklaşıyordu.

Önünde durdu.

Demirci eğilip onun bir yığına benzeyen kırık dökük bedenine baktı.

O zaman harekete geçti. Her zaman yanında olan hançeri çıkarıp demircinin sağ gözüne sapladı.

Demirci kükredi ve Isla ayağa fırladı. Bileğine bir şey olduğunu anlaması için bir adım atması yetti. Hareket edemiyordu...

Hareket etmek zorundaydı.

Isla bir çit gördü ve topallayarak oraya gitti. Çit yüksekti. Kapı açıktı. Girebilirse belki kapıyı da kapatabilirdi. Belki bir plan yapabilirdi.

Demircinin ayağa kalktığını duyabiliyordu. Demirci yağmurun içinde bir şeyler söylüyordu ama Isla anlamıyordu. Arkasına bakmaya cesareti yoktu.

Bir ok vızıltısı, Isla hemen eğildi. Hemen başının üzerinden geçti. Bir ağacın arkasına zıpladı -omzu ve bileği acıyla çığlık atıyordu- ve bir ok daha geçti yanından.

Isla ayağını sürüyerek son birkaç adımı koştu ve sonunda çiti aştı. Titreyen ellerle kapıyı kapatıp yere yığıldı.

Dışleri acıdan birbirine vuruyordu. Bedenini kapıya yaslayarak tır tır titrerken gözlerini kapattı. Kapının dayanmasını umuyordu. Elleri kapının üzerinde tuhaf desende gezindi. Düm-düzdü. Birbirine uymayan parçalardan yapılmıştı. Böylece...

Gözlerini açtı. Kapının arkasına baktı ve tüm çitin kafataslarından ve kemiklerden yapılmış olduğunu gördü.

Bir feryat koptu boğazından ve sırtüstü çamurun içine düşerken parmakları toprağın içine girdi. Sırtına katı bir şey çarptı ve Isla yeniden çığlık attı.

Tam o sırada kapı menteşelerinden söküldü.

Demirci hâlâ gözünde hançerle orada duruyordu.

Isla'nın şimdiye dek gördüğü en kaslı adamdı. Kolları kocamandı. Elinde Isla'nın üzerine inecekmiş gibi görünen devasa bir çekiç vardı. Uzun saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Teni bir cesedinki gibi bembeyazdı.

Isla diğer duvara doğru süründü, bir çığlık yükseldi boğazından.

Duvar konuştu. Canı sıkılmış gibiydi. "Onu alamazsın, Baron. En azından şimdilik." Isla başını kaldırdı ve Grim'in ona öfkeyle baktığını gördü. Isla sırtını duvara çarpmamıştı. Onun bacaklarına çarpmıştı. Grim bir kaşını kaldırdı. "Sana kendini kesme demiştim, Kalp Yiyici!"

Grim'in gözüne bir hançer saplamayı öyle çok istedi ki o an ama denese bile bunu yapamazdı.

Demirci -Baron- tısladı ve çekici sırtındaki bir kılıfa geri koydu. "Hükümdarım," dedi bir dizinin üzerine çökerek. "Bu şerefi neye borçluyum?"

"Siyah elmas kabza. İkiz kılıçlar. Biliyorsun, değil mi?"

Demirci gururla gülümsedi. Isla onun hançeri gözünden çıkarıp çıkarmayacağını merak etti. "Biliyorum. Çok özel bir silah. En iyi işlerimden biri."

Grim başıyla Isla'yı işaret etti. "Onun kanının kokusunu aldı. Kılıcı bulmama yardım edebilir mi?"

Demirci dudaklarını pörsüttü. Düşündü bir an. "Edebilir."

Grim bu yüzden ona ihtiyaç duyuyordu. Isla yerde tir tir titriyordu ama "Neden kendisi bulamıyor?" diyecek kadar

gücünü toplayabilirdi. Onu suratından bıçakladıktan sonra demircinin cevap verip vermeyeceğini bilmiyordu. Ya da Grim'in ona izin verip vermeyeceğini.

Demirci tek gözünü ona dikti ve Isla baştan aşağı buz gibi ter içinde kaldı. Bir dakika sonra, "Kılıç lanetli, bu yüzden hiçbir Nightshade hükümdarı onda hak iddia edemez," dedi. "Kılıç onun gücünü hissettiği an yok olur."

Grim onu bulmak için güçlerini kullanamıyordu demek. Bu yüzden Isla'ya ihtiyacı vardı ama yine de anlamsızdı.

Neden halkından birini aramaya göndermiyordu? Neden Centennial'daki düşmanlarından birini seçmişti?

Isla başka bir şey soramadan Grim, "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Yıllar önce onun bir Skyling pazarında çalındığını duymuştum. Buraya, Nightshade'e döner sanmıştım. O zamandan beri hiçbir şey duymadım." Demirci suratını astı. "Artık onu hissedemiyorum, her neredeyse uyukluyor olmalı."

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Demirci yeniden ağzını açtı ve bakışlarını Isla'ya çevirdi. Sonra ağzını kapattı. "Yok."

"Güzel. Şimdi hançeri geri ver. Gitmemiz gerek."

Demirci gözünden Isla'nın hançerini çekip çıkardı. Gözünden geriye kalan neyse işte... Isla öğürmemek için başını çevirdi.

Demirci hançeri vermek için eğildi. Isla titreyen parmaklarını uzattı. Hançeri koyu bir kanla kaplıydı. Yağmur sadece bir kısmını temizleyebildi.

Demirci hançeri vermeden önce, "Bunu yapmaman gerekirdi," dedi.

Sonra atölyesine gitmek için ormanda yürümeye başladı ve Isla'yı yakıcı sorularla baş başa bıraktı.

Ve öfkeyle.

Yerde dönüp Grim'e baktı. "Seni iblis! Az kalsın ölmeme sebep oluyordun! Sen..."

Grim gözlerini devirdi. "Yanımdaydım. Hiçbir tehlike içinde değildin."

Isla'nın tüm bedeni öfkeyle sarsılıyordu. "Tehlikede değil miydim? Bileğimde bir sorun var. Ve omzum." Başını iki yana salladı. "Neden? Neden peşime düşmesine izin verdin?"

Grim omuz silkti. "Bensiz ne kadar idare edebileceğini görmek istedim. Meraktan diyelim."

"Meraktan mı? Meraktan mı?" Elinde sımsıkı tuttuğu hançerle ayağa kalkmaya çalıştı ama bileği döndü ve az kalsın yere düşüyordu.

Grim onu kollarının altından tuttu. Isla kendini kurtarmaya çalıştı ama bir faydası yoktu. Grim'in elleri demir menene gibiydi.

"Ormanda neden Wildling güçlerini kullanmadın?" diye sordu.

Yalan söylemek kolay geldi. "Doğruca eve getirmedi bizi. Kendi güçlerini kullanmadım. Ben de şey sandım... Bir sebebi var diye düşündüm."

Grim ona tepeden baktı.

Isla yeniden uzaklaşmaya çalıştı, omzu acı içinde çığlık atarken yüzü acıyla buruştu. Grim hâlâ tutuyordu onu. Yüzünü astı. "Yerinden çıkmış. Onu düzelteceğim." Grim, Isla'nın kolunu kıvırdı, Isla sırtını ona dönmüş oldu. Ona doğru eğilip, "Bu canını acıtacak," dedi Grim.

Isla karşı çıkamadan ellerini büktü ve Isla öyle feryat etti ki kendi kulakları bile acıdı.

"Oldu," dedi Grim. "Ancak bileğinle ilgili yapabileceğim bir şey yok."

"Beni odama gönder!" dedi Isla. Wildling iksiri şişliği indirebilirdi ama aynı şekilde yürümesi haftalar sürerdi.

Terra ve Poppy için bir bahane uydurması gerekiyordu. Eğitimde ya da başka bir şeyde bileğini incittiğini söyleyebilirdi.

Yere indiklerinde duyduğu acıya rağmen dişlerini sıktı. Kendine baktı. Berbat hâldeydi. Çamurla kaplıydı. Bin kere banyo yapmaya ve bir şişe şifalı iksire ihtiyacı vardı.

Gözlerini kaparken gözyaşları sel gibi aktı. Nightshade iblisiyle çalışmak böyle mi olacaktı? Yaralanmak mıydı? Sırf onun merakı yüzünden kadim bir yaratıktan canı pahasına kaçmak mıydı?

Yeniden gözlerini açtığında Nightshade'in hâlâ odanın ortasında her yeri karanlıkla kaplarken görünce şaşırdı.

"Bunu yapmasan olmaz mı?" dedi Isla. Gölgelelerin kıvrılıp büküldüğünü, tüm eşyalarının üzerine kapladığını, sonra geri dönüp yine aynı şeyleri yaptığını gördü.

Gölgeleler onu duyunca sanki gücenmiş gibi irkildi.

Aptal. Bir gölgenin incinecek duyguları yoktur.

Grim afallamış görünüyordu. "Bana emir veremezsin, cadı!"

Isla öfkeyle ona baktı. "Kalp Yiyici olduğumu sanıyordum?" dedi, ses tonunu elinden geldiğince tatlı yapmaya çalışmıştı.

Grim de ona öfkeyle baktı.

Isla'nın cevap alması için bir şansı bu. "Neden o kadar çok kemik vardı?"

"Demirci insanları eşsiz yetenekleriyle öldürüyor ve onların kanından ve kemiklerinden silah yapıyor. Kan kokusunu alır ve işe yarar olduklarını düşünürse onu öldürür." Bu yüzden mi Isla'nın kanını almak istemişti?

Isla yutkundu. Kemik ve kafataslarından oluşan duvarın bir parçası olabilirdi. Halkı mahvolurdu. Demirci kadim bir yaratıktı. Isla'nın ona zarar verebilmesine şaşırmıştı. Isla yanında hançeri olduğu için hiç bu kadar sevinmemişti.

“Araştırmamız sırasında güçlerini kullanamıyorsun demek. Gücsüz olmak zorundasın.”

Grim cevap vermedi.

Kılıcı arayan sadece neden Grim’di? Güçlerini kullanmak onun için muazzam bir rahatsızlık olmalıydı. Bunun için adamları yok muydu? Yapacak daha iyi işleri yok muydu? Isla bu soruları peş peşe hızlı hızlı sordu ve Grim giderek sinirlendi.

“Çok konuşuyorsun!” diye homurdandı ve bu nedense Isla’nın canını acıttı.

Isla’nın göğsü sanki biri üzerine oturmuş gibi ağırlaştı. “Genelde çevremde konuşacak insan olmaz,” diye mırıldandı.

“Bu, sarayımda hiç kimseye söyleyemeyeceğim kadar önemli bir konu,” derken Grim’in ses tonu hiç yumuşamamıştı. “Bir başkasını gönderme ya da ona bilgi verip güvenme riskine giremem.” Durdu. “Daha önce kılıcı ararken ihanete uğradım.”

Biri ona ihanet mi etmişti? Neden?

Grim de ona ihanet eder miydi?

Isla bir kaşını kaldırıp ona baktı. “Ama bana güveniyorsun, öyle mi?”

“Kesinlikle hayır.” Bir adım attı. Bir adım daha. “Centennial’da hayatta kalmak istiyorsan sen de sarayındaki kimseye bir şey söylemeyeceksin.”

Sarayında. Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Celeste’in sarayı yoktu, sadece her birkaç yılda bir ölen ve yerine yenileri gelen gardiyanları vardı, sonsuz bir döngüydü bu. Terra ve Poppy, Isla’nın düzenli olarak gördüğü tek insanlardı.

Sanki onlara söyleyebilirdi de. Nightshade ile çalıştığı için ona aptal derlerdi. Centennial’a kadar odasından çıkamayacağından emin olurlardı.

“Peki ya demirci? Kılıcı aradığımızı biliyor.”

Grim huysuzca başını salladı. “Hatırlamayacak.”

Isla başını geriye attı. “Neden?”

“İlk olarak aklı başında çok az insan onu görmeye gider. Ama temkinli olmak için anılarını çaldım.”

Isla gözlerini kırptırdı. “Bunu... Bunu yapabiliyor musun?”

Grim bu sanki dünyadaki en acımasız güç değilmiş gibi başını salladı.

“Kalıcı olarak mı peki?”

“İstersem.”

Isla ürperdi. Cevaplanmamış bir sürü soru vardı. Kılıcı bu kadar çok istiyorsa neden daha önce onu aramamıştı? Neden şimdi arıyordu? Ne değişmişti?

Isla bu işten kurtulup kurtulamayacağını düşündü. Grim açık açık onu kullanıyordu. Isla şu an söz verdiği şeyin risk almaya değip değmediğini düşünmeye başladı.

Celeste’le Centennial için bir planları vardı. Isla deri eldivenleri bulmayı başaramamıştı ama hâlâ zaman vardı. Neredeyse bir yıl.

Isla odasına bakındı. Cam kafes. Grim dayanılmaz biriydi ama kılıcı aramak Isla’nın çocukluğundan bu yana özlediği bir şey gibi geliyordu. Özgürlük. Bir süreliğine kaçmak.

“E...” dedi Isla büyük bir hata yapıp yapmadığını düşünerek. Demirci kılıcın kaybolduğunu ve en son onu Grim’in diyarında hissettiğini söylemişti. “Nightshade’deki en iyi hırsızlar kim?”

27.BÖLÜM ÖNSEZİ

Skyling oylamasından hâlâ haber yoktu. Bir sürü tartışmanın ardından ertelenmişti. Wildlinglerin çoğu savaş için eğitiliyor ve geri kalanlar da iksir yapmak için aralıksız çalışıyordu. Yeni ülkedeki Starlingler onlar için enerji ile donatılmış yeni zırhlar yapıyorlardı.

Isla'nın kalkana odaklanması gerekiyordu. Maren ona Yıldız Ada'daki en iyi ustaların listesini getireceğine söz vermişti ve Isla kalkanın buna göre ne kadar büyük olacağına karar verecekti.

Günler oldu ve liste hâlâ gelmemişti. Bu hiç de Maren'e yakışan bir durum değildi çünkü kadın yaklaşan savaşa ve tahliyeye tüm diğer açılardan kolayca hazırlanmıştı. Enya, son birkaç haftadır Yıldız Ada'ya doğrudan yardım -yiyecek, kaynaklar, köprüye gardiyanlar- sağlaması için Isla'ya yardım etmiş ve Maren sorunsuz her şeyi halletmişti.

Isla adaya gelince Maren onu gördüğüne gerçekten şaşırdı.

"Isla!" dedi Maren. "Bugün seni beklemiyordum. Biz..."

"En iyi Starling ustası kim?" diye sordu Isla. "Onları bana getir!" Ses tonu sertti ama Grim'in gelmesine yirmi gün kalmıştı. Kaybedecek bir dakikaları yoktu.

Maren onun gözlerine bakmadı. Bir şey söylemesi bile saniyeler sürdü. "Sadece iyi olan birkaç kişi var. Seni onlara götürebilirim."

"Hayır!" dedi Isla. "En iyisi kim?" Yüzünü astı. "Yoksa sen misin?" Maren bu yüzden mi kaçamak davranıyordu?

Maren başını iki yana salladı.

"Kim o zaman?"

Starling gözlerinin içine baktı. Bakışlardaki yoğunluk Isla'yı şaşırttı. "Kral, gönüllü olmayan savaşçıları almayacağına dair fikrini değiştirmede mi?"

"Hayır. Hiç kimse savaşmaya zorlanmayacak. Sadece kalan için enerjiye ihtiyacımız var."

"Peki, enerjinin toplanması anonim olabilir mi?"

Anonim mi? Isla'nın canı sıkılmaya başlamıştı. "Olabilir. Neden?"

Maren'in ifadesi daha da ciddileşti. "Söz ver bana! Sana söylersem kimseye söylemeyeceğine söz ver!"

Isla'nın yüzü düştü. O hükümdardı. Bilgi karşılığında sözler vermesine gerek yoktu. Ancak Maren'in yüzündeki ciddiyeti görünce başını salladı. "Kral dışında kimseye söylemeyeceğim."

Maren kabul etti. Gözlerini kapattı. "Sana göstereceğim."

Isla'yı bir krater tarlasına götürdü. Sanki gökten düşmüş ve izlerini bırakmış yıldızlar gibi adanın yüzeyinde delikler vardı. Birisi bu kraterlerin ortasında duruyordu.

Ellerinden parlak kurdeleler gibi gümüşü ışıklar çıkıyordu. Işıklar kraterin yanlarına çarpıyor, kayayı yarıyor ve tereyağı gibi ikiye bölüyordu. Kıvılcımlardan yaratıklar meydana geliyor ve yaratıklar kraterin içinde hoplayıp zıplıyor ve uçuşuyordu. Göz kamaştırıcı bir güç gösterisiydi.

Ve bunu yapan Cinder'di.

Isla'nın ağzı açık kaldı. Cinder bir usta gibi güce hükmediyordu. Duruşu, kollarının akışkan hareketleri... Her şey öyle doğaldı ki sanki gerçek yaşının üç katı daha uzun zamandır hayattaymış gibi davranıyordu.

Cinder bir kraterin içine atladı ve küçük kız hızla arkasına döndü. Bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Isla!"

"Öğretmenin kimdi?" diye sordu Isla selamına karşılık olarak. "Hâlâ hayattalar mı?"

Cinder ona tuhaf tuhaf baktı. "Öğretmen mi?" O sırada dikkatle kraterlerden birinin kenarında yürüyen Maren'e baktı. Maren sadece omuz silkti.

"Güce bu şekilde hükmetmeyi sana kim öğretti?" Isla inanmayan gözlerle başını iki yana salladı. "Bana geride hiç Starling ustası kalmadığı söylendi. Senin gibi usta olan kaç kişi var? Daha yürümeye başlamadan eğitimin başlamış olmalı. Her an pratik yapıyorsundur."

Cinder güldü. "Hayır, hiç de değil." Omuz silkti. "Sadece bu işte iyiyim galiba."

Galiba mı?

Isla, temkinli bir ifadeyle onları izleyen Maren'e baktı. Kraterin diğer tarafına, Cinder de biraz uzağa doğru yürüdü ve Isla da peşinden geldi. "İki yaşındayken bir odada tek başına kahkahalar attığını duydum. İçeri girdiğimde onun mükemmel bir kıvılcım topuyla oynadığını gördüm. Kendi yarattığı bir topla."

Isla'nın kaşları çatıldı. "Ama bu mümkün olamaz, öyle değil mi? Hükümdar olmayan birinin bu kadar güçlü olması?"

"Kesinlikle sıra dışı. Cinder adadaki en iyi usta." Sesini alçalttı. "Ve evlerimizi yakıp yıkan yangında hayatta kalmanızın tek sebebi."

Cinder kıvılcımlardan antenleri olan bir yaratık yaratırken kahkahalarla gülüyordu. Yaratık arka ayaklarının

üzerinde sıçrayıp onun etrafında daireler çiziyordu. Isla şimdi anlıyordu. “Bu yüzden onun adadan ayrılmasına asla izin vermiyorsun! Kimsenin bilmesini istemiyorsun.”

Cinder iki avucundan çıkan Starling enerjisiyle küçük patlamalar yaratıyordu. “Sıra sende, Isla! Krater çok düz ve sıkıcı. Onu çiçeklerle donat.”

Maren ona bir bakış attı. “O bizim hükümdarımız, Cinder! Ona emir veremezsin!”

“Pekâlâ,” dedi Isla gülümseyerek. Elini kaldırdı ve yerde çiçekler açtı.

“Harika! Şimdi bir hayvan yarat! Benim yaptığım gibi olsun ama bitkilerden, sopalardan filan olsun.”

Isla’nın yüzü değişti, birazcık. “Ben... Ben yapabileceğimi sanmıyorum, Cinder.”

Cinder’in yüzü düştü. “Neden?”

“Ben şu an güce hükmetmeyi öğreniyorum. Usta değilim. Henüz.”

Cinder başını sallayınca siyah saçları alnına düştü. “Güce tam olarak hükmedemiyor musun?” Kaşlarının arası hafifçe kırıştı. “Ama... Bu çok kolay.”

“Cinder!”

“Hem de bir hükümdarsan. Öyle değil mi?”

“Cinder!”

“Ve senin çok fazla gücün var. Sen...”

“Cinder!” Maren kızın elini tutup çekiştirerek oradan götürmeye çalıştı. “Bu kadar yeter! Bu kadar oyun da yeter!”

Isla, Maren’in Cinder’i sadece belli zamanlarda ve bu kraterin içinde gücünü kullanmasına izin verdiğini anladı.

Cinder eşyalarını toplarken, “Maren,” dedi Isla ona doğru gelerek. Sesi alçaktı. “Kalkan için enerjiye ihtiyacımız var.” Zed ve Calder madeni çıkarmayı başarırsa o özel metali yapmak için de lazım olacaktı muhtemelen. Maren temkinli bir

şekilde bir Cinder'e, bir Isla'ya baktı. "Ana Kara'nın pek çok yerini dikenler ve kumullarla dolduracağız ama enerji duvarları Nightshade'in vuracağı alanı sınırlamak için çok önemli olacak."

Maren gözlerini kapattı. "Bunu anonim tutacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Kimseler yokken Cinder kalkanın üzerine düşen kısmını yapabilir."

"Tamam," dedi Maren. Sonra Cinder'e sert bir ses tonuyla seslendi. "Gidiyoruz!" Cinder giderken omzunun üzerinden bakıp gülümsedi. Ufacık elini sallayınca gökten düşen yıldızlar gibi Isla'nın üzerine kıvılcımlar gönderdi.

Isla, yatağa girmeden önce Oro'ya Cinder'den bahsetti. Odada dolaşıyor, el kol hareketleriyle küçük kızın yaptığı şeyleri anlatıyordu.

Konuşması bitip de Oro'nun karşısında durunca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Cinder bence çok özel bir çocuk."

"Böylesi çocuklar daha önce var mıydı?"

"Birkaç tane, asırlar önce. Güçlerle doğan hükümdar olmayan çocuklardı. Ne yazık ki hikâyeleri trajedi ile bitti. Maren onu saklamakla doğru yapıyor."

Isla'nın suratı asıldı. "Ama sen kralsın. Onu koruyamaz mısın?"

"Her zaman etrafını bir ordunun sarmasını emredebilirim. Burada, şatoda yaşaması için onu buraya getirtebilirim. Bunu ister misin?"

"Hayır," dedi Isla. Cinder'in hayatı zordu ama pek çok bakımdan da özgürdü. Şato ya da bir lejyon sadece bir hapis hane olurdu onun için.

Yorgun hâlde tam yatağa doğru bir adım atmıştı ki gözleri karardı. Uzuvarları uyuştı, bedeni iki büklüm oldu. Yere

düşmeden Oro onu tuttu. Fiziksel olarak bir sıcaklık hissediyordu.

Zihinsel olarak ise her yer buz gibiydi.

Yine aynı görüydü ama bu sefer daha netti.

Gökten karanlık iniyor, geceyi paramparça ediyordu. Karanlık tenine, kirpiklerine yapışıyordu. Ulumalar. Drekler.

Çığlıklar. Her yerde insanlar ölüyordu.

Bunların arasından Grim'i gördü. Karanlık onun dışında her şeye temas ediyordu. Kaynak oydu.

Isla'ya bakıyordu. Etrafında ölen insanlara bakmıyordu, sadece ona bakıyordu ve bakışları öyle yoğundu ki bir bıçak gibi kesiyordu her şeyi.

Kaç, diyordu içinden bir ses. Git. Kurtar kendini.

Ya yapamıyordu ya da yapmıyordu. Karanlık dudaklarını aralayıp onu içmeye zorlarken öyle duruyordu.

Dilin arkasında ölümün tadını aldı.

Sonra göğsünde.

Yanlış bir şey vardı. Bir şey çok ama çok yanlıştı.

Isla savaşmaya çalıştı ama bir faydası yoktu. Görüsünde organları kapanmaya başladı, tek tek.

Her bir parçasının sararıp solduğunu hissediyordu.

Öldüğünü hissediyordu.

Oro onu kollarında tutuyordu. Görünüşe göre çığlıklar atmıştı. Gördüğü şeyleri anlatmaya çalışırken gözyaşlarından boğuluyordu neredeyse. Görüsü daha netti. Daha uzundu. Önceden sadece Grim'in karanlığını ve yok oluşu görüyordu.

Şimdi nasıl biteceğini biliyordu.

"Beni öldürüyor..." dedi Isla. "Gelecekte beni öldürüyor!"

Oda neredeyse alevlerle tutuştu. Oro dişlerini gösterdi. Isla onu daha önce hiç bu kadar kana susamış görmemişti. “O zaman onu önce biz öldüreceğiz!”

Isla başka bir anının kollarına yuvarlanırken gözleri geriye kaydı.

28.BÖLÜM ÖNCE

Poppy ve Terra odasındaki gevşek pencereyi iyice kapatmıştı. Isla onlara bileğini nasıl incittiğine dair detaylı bir hikâyeye anlatmış, Terra ne kadar aptal olduğuna dair saatlerce ona bağırıp çağırmıştı.

Poppy onu tıbbi bir ağaç kabuğu ile sardı ve Terra ceza olarak bacaklarının üzerine ağırlık vermesini gerektirmeyen ama daha zorlu bir şekilde eğitime devam etti. Yeniden normal bir şekilde yürümesi on gün sürdü. Grim'in onsuz kılıcı aramaya devam edip etmediğini düşündü ama Grim, Isla tamamen iyileşene kadar bekledi.

Bunu iyi kalpli biri olduğu için yapmadığını biliyordu. Grim'in ona ihtiyacı vardı, o kadar. Isla onun araştırması için elzemdi. Isla'nın sadece bu plana nasıl uyduğunu bulması gerekiyordu.

Grim odasında belirdi. Güçlerine hâkimdi. Normalde ayaklarından çıkan gölgeler artık yoktu. Tacı ve pelerini de. Hükümdar olarak bu sembolleri giymesi gerekirdi ama bunlar olmadan bile yeterince korkutucuydu.

Demirci onlara kılıcın çalındığını söylemişti ve Grim'e göre bu topraklarda ünlü bir hırsız grup vardı. Nightshade'in

diğer tarafında üslenmişlerdi. Tek kelime etmeden Isla'nın kolundan tuttu.

Bir balıkçı kasabasına portal açtı Grim. Hava tuz ve kokmuş balık kokusuyla doluydu. Sokaklar boştu. Her perde kapalıydı. Elbette çünkü geceydi...

Isla gerildi. Göğsü panikle sıkıştı.

Isla, "Lanetin," derken kelimeler ağzından zorlukla çıktı. Bir aptal gibi önce aya, sonra ona baktı. "Bu mümkün değ..."

Grim sıkılmış gibi baktı ona. "Gece dışarı çıkmak mı?"

Isla başını salladı.

"Bu bir sorun değil." Sonra arkasını döndü.

Bir sorun değil mi? "Sen bile lanetlerden kaçacak kadar güçlü değilsin."

Isla ısrarla onunla konuşmaya devam ettiği için bıkkınlıkla iç çekti. "Değilim. Ama başkası öyleydi ve bana bunu yaptılar." Gömleğinin yakasının altından bir şeyi kavradı, bir tür tılsıma benziyordu, sonra başını Isla'dan çevirdi.

Bu, Isla'nın ne merakını ne de şaşkınlığını giderdi. Basit bir zincirin Grim'in lanetlerden bağışık olmasını sağlaması nasıl mümkün olabilirdi? Çok anlamsızdı. Böyle bir şeyin mümkün olmaması gerekirdi...

"Sağlığım konusunda endişelerin her ne kadar koltuklarımı kabartsa da," dedi övünge bir ses tonuyla. "Kılıcı bulmaya odaklan. Bana değil."

Isla çenesini kapattı ama tılsımı düşünmeden de edemedi. Grim her bir Nightshade için neden yapmamıştı? Nadir bir şey miydi? Halkın lanetlenmiş olarak mı kalmasını istiyordu?

İskelede kürekleriyle birlikte küçük bir sandal onları bekliyordu. Grim, kılıcın orada olma ve onun gücünü hissetme ihtimaline karşı direkt hırsızların üssüne portal açmamıştı. Isla ona yıldız asasını kullanıp kullanamayacağını sormuş, Grim de hayır demişti.

Isla küreklerden birine uzandı ama Grim hemen elinden kapdı. Isla arkasına oturdu ve kasları hareket ederken onu izledi. Bu görüntünün onu tiksindirmesi gerekirdi.

Keşke tiksindirseydi.

Adaya daha çok vardı. Aralıksız kürek çekiyordu.

“Çok şaşırtıcı,” dedi Isla onu izlerken. Okyanus mürekkep kadar karaydı. Ay ise soluk bir hilal.

Isla, Grim’in onu duymazdan geleceğini sanmıştı ama birkaç dakika sonra rahatsız olmuş bir sesle, “Neymiş şaşırtıcı olan, söyle lütfen!” dedi.

Grim ona sırtı dönük oturuyordu. Isla onun yüzünü göremediği için belki de bu kadar cesurdu. “Yeteneğin portal açmak. Tek parmağını kaldırmadan istediğin yere gidebilirsin. Hızlı tırmanıyorsun. İyi kürek çekiyorsun. Kaslısın.”

“Vücudumu mu arzuluyorsun, Kalp Yiyici?” diye sordu.

Isla’nın yanakları kıpkırmızı oldu. Yüz yüze olmadıkları için birden büyük minnet duydu. “Ancak rüyalarında görürsün!” dedi Isla.

Grim iç çekti. “Soru neydi?”

“Savaştan bu yana asırlar geçti. Tereddüt etmeden istediğin yere portal açabiliyorsun. Fiziksel kondisyonuna neden bu kadar önem veriyorsun? Bu kadar yetenekliyken...”

“Hiçbir zaman sadece güçlerime bel bağlamadım. Bir insanın cesareti, onun altında olan insanlar tarafından belirlenir.” Dönüp ona baktı, dudağı tiksintiyle kıvrıldı. “Sadece bir aptal ilan edilene kadar bir savaş için hazırlanmayı bekler.”

Isla sessizdi, o sırada sandal adanın kayalıklarına çıktı.

Grim dönüp ona baktı yeniden. “Seni kurtarmam!” diye uyardı. “Seninle kılıç arasında bir seçim yapmam gerekirse bu zor olmayacak. Sen olmadan kılıcı almanın bir yolunu bulurum.”

“Biliyorum!” dedi Isla dişlerinin arasından.

“Güzel.”

Hırsızların karargâhı uzun ve dikdörtgen pencereleri olan büyük bir yapıydı. Tüm pencereler perdeliydi, bu yüzden yaklaşımları daha kolay oldu.

“Kılıcı arıyoruz. Bulamazsak bilgi edineceğiz,” dedi Grim.

Yaklaştıkları ilk pencere kilitli değildi. Grim onu alttan açtı ve kolayca içeri girdiler. Isla, hırsızların gece vakti herhangi bir Nightshade’in onları ziyaret edeceğini düşünmediklerini fark etti. Kim düşünürdü ki?

İçerisi sessizdi.

“Ben üst katlara bakacağım,” dedi Grim. Isla’yı yalnız bırakarak yanından geçip gitti. Basit bir odaydı. Görünüşe göre erzak odasıydı. Bir fiçinin kapağını açtı ve içinde bir tür alkol-lü içecek olduğunu anladı. Odadan çıkmadan kulak kabarttı.

Holde de hiç ses yoktu. Hırsızlar uyuyor olabilir miydi?

Isla birinci katta sessizce dolaşıp tek tek odalara baktı. Bir tanesi mutfağa benziyordu. Birinde birkaç masa vardı. Duvarlar taştandı. Büyük aralıklardan rüzgâr uğulduyordu. Hava buz gibiydi.

Isla pencereli bir odaya girdi. Perdelerden birini dikkatle araladı. Deniz hemen dibindeydi. Hilal denizi aydınlatıyordu. Dalgaların üzerinde ayın yansımasını gördü.

Perdeyi kapattı, yüksek tavana hayranlıkla bakarak geri çıktı. Grim’in üst katları aramayı bitirip bitirmediğini düşündü.

Bir bıçak boğazına dayanana kadar onun geldiğini anlamadı bile. “Ne aradığınızı merak ediyorum!” dedi bir ses kulağına.

Eğitim korkusuna üstün geldi. Bir anda iki eliyle adamın kollarını tuttu ve bıçakla boynu arasında mesafe bırakarak onu kendine çekti. Omzunu yukarı kaldırdı, adamın kollarını bükte, elleri adamın hâlâ bileklerini tutuyordu, yana eğildi ve

adamı kendi hançeriyle defalarca kez bıçakladı. Terra ona tam da bu senaryoyu çalıştırmıştı.

Adam yere yığıldı. Yanında biriken kanı görünce şaşırdı. Hâlâ hayattaydı, sadece şok geçiriyordu. Isla'nın buna zamanı yoktu. Bir adım attı ve iki Nightshade karşısına çıktı.

Isla kılıcına uzandı, onlar da.

İlk onlar saldırdı. Isla ilk adamın darbelerini savuştururken metal sesi odada yankılanıyordu. Daha fazlası gelecekti. Biliyordu.

Grim neredeydi? Katları aramış mıydı? Onun da başı dertte miydi?

Onun sözlerini hatırladı. Isla'yı kurtarmayacaktı. Kendi başının çaresine bakmalıydı.

Diğeri saldırdı ve Isla iki tarafa karşı kendini savunmaya çalışıyordu. Alnı ter içinde kalmıştı. Daha önce hiç böyle dövüşmemişti. Eğitim bir şeydi... Gerçek dövüş başka bir şeydi. Nightshadelerden biri başına doğru savurdu ve kıl payı kaçırdı.

Parmaklarını pantolonun yan taraflarına götürdü, içinde fırlatma bıçaklarının olduğu özel olarak tasarlanmış ceplere yavaşça kaydırды. Bu onun sürekli kullandığı eli değildi ama Terra ikisini de yeterince iyi kullanmasını sağlamıştı. Bıçakları parmaklarının arasına aldı ve ona doğru saldırıya geçen adamlardan birine fırlattı.

Bıçağın biri adamın göğsüne saplandı. Diğeri boğazına. Öne doğru yıkılmadan önce aşağı baktı ve yanlışlıkla kendi kılıcının üzerine düştü.

Isla'nın midesi ağzına geldi. İlk kez birini öldürmüştü... Vicdan azabı duymalı mıydı? Adam ona saldırmıştı. Ama onun evine izinsiz giren Isla'ydı.

Birden bir darbe geldi. Diğer adamın kılıcının kabzasını kafasına vurdu ve Isla anında yere yığıldı. Kulakları çınlıyor, şakağından kan damlıyordu.

Adam onu öldürebilirdi ama yapmamıştı. Bu da onu başka şekillerde kullanmayı düşündüğü anlamına geliyordu. Öfke ve korkudan nefes alışverişleri düzensizdi.

Düşerken kılıcını da düşürmüştü. Nightshade yaklaştı. Kılıcını ayağıyla uzaklaştırdı ve metal mermer zeminde şangırdadı. Gözlerini bedeninin üzerinde öyle bir gezdirdi ki Isla az kalsın öğürecekti.

“Sanırım seni kendime saklayacağım,” dedi adam. “Hafif de olsa karşı koyanları severim.”

Grim. Neredeydi? Geliyor muydu?

Adam bir adım attı. Bu açıdan arkasındaki perdeyle sanki çevrilmiş gibi görünüyordu. Yaklaşırken sırtıyordu. Isla’ya daha da yaklaşmak istiyordu. Ağırlığını üzerine vermek istiyordu.

Isla ona istediği şeyi vermeye karar verdi.

Hiç tereddüt etmeden Isla ayağa fırladı ve kükreyerek adamın üzerine atıldı ve o sırada adamın kılıcı kolunu kesti. Adam afalladı. Isla elinden geldiğince adama yüklendi...

Ve onunla birlikte pencereye doğru uçtu. Perde yırtıldı. Cam paramparça oldu.

Adam Isla’nın altında küle dönerken bir saniye kadar korkunç bir çığlık attı. Isla nefesini tuttu ve yanlışlıkla külün bir kısmını soludu. Geri kalan küller kolundaki ve yüzündeki kana yapıştı.

Isla vücudu adamdan geriye kalan küllere bulanmış hâlde titreyen bacaklarla ayağa kalktı. Yavaşça geri döndüğünde Grim’i holde durmuş, pencereden geriye kalan şeyden ona bakarken gördü.

Isla iki büklüm oldu ve öğürdü.

Grim, onu duvardaki delikten içeri girerken izledi. Isla üzerindeki kalan külleri temizlemek için diğer perdelerden birini kullandı. “Kılıcı buldun mu?” diye sordu ve yeniden öğürdü.

“Hayır,” dedi Grim. “Ama onu buldum.”

Isla o sırada yerde elleri kolları bağlı ve ağzı tıkalı yatan Nightshade’i gördü. “Sana kılıcı üç kere sordum,” dedi Grim. “Sana onu ayrıntılı olarak tarif ettim. Şimdi son kez soruyorum: Kılıç nerede? Burada mı?” Adamın ağzından kumaşı çıkardı.

Nightshade inler gibi bir ses çıkardı. Başını iki yana salladı.

Grim iç geçirdi. “Kılıcımı gerçekten kirletmek istemiyordum.”

Sonra adamın elini kesti.

Nightshade vahşi bir çığlık attı. Isla adamın elinin yerde kasıldığını gördü ve yeniden öğürecekmış gibi hissetti kendini.

“Eh, kirlendi işte,” dedi Grim kılıcına bakarak. “Sırada bacakların var.”

Grim kılıcını kaldırırken adam, “Bekle! Bekle!” dedi. Titriyordu. “Sana söylersem beni bırakacak mısın?”

Grim bir an düşündü, sonra başını salladı.

“Yemin eder misin?”

“Yemin ederiz,” dedi Isla, gözlerini adamın kolundan alamıyordu. Yarayı hemen dağlaması gerekiyordu yoksa kan kaybından ölecekti.

Adam yutkundu. Kelimeler hırıltılı bir şekilde çıktı boğazından. “Yıllardır burada değil. Onu çaldım ama içimizden biri ihanet etti. Onu aldı ve bir başkasına kaptırdı. Kılıcın nerede olduğunu sadece o biliyor.”

“Onu nerede bulabiliriz?” diye sordu Grim.

“Adı Viktor. Creetan Kayalığı yakınlarında görülmüş en son.”

“Onu nasıl tanıyacağız?” diye sordu Isla.

Adam hırıltılı bir ses çıkardı. Kanamayı durdurmak için ağırlığını yarasının üzerine vermişti. Her yer kan içindeydi. “Onun...”

Onun bir yılanı var. Onu her yere götürür.” Bir yılan mı?

“Yardımcı olduğun için teşekkür ederim,” dedi Grim, sesi gerçekten içten gibiydi.

Adamın boğazını kılıcıyla yarıverdi.

Isla’nın nefesi kesildi. Yere yığılmadan adamın kendi kanında boğulmasını izledi.

“Söz vermiştin!” dedi Isla ona bakarak.

Grim ona öfkeyle baktı. “Hayır, Kalp Yiyici! Sen söz verdin!” Isla’ya tiksintiyle baktı. “Bu pisliğin ölümüne üzüldüğünü sakın söyleme bana.”

“Pislik mi?” dedi Isla inanamaz bir şekilde. “O senin hal-kından!”

“Kendi halkın hakkında ilk şeyi bilmeden benim halkım hakkında konuşayım deme. Bir odadaki cam bir kutuya kilitlisin...” Grim ona dişlerini gösterdi. “O bir hırsızdı ve nadir objelerden daha fazlasını sattı. Ölmeyi hak etti ve onu ben öldürdüğüm için mutluyum.”

Isla yutkundu. Odadaki diğer cesede baktı. Kendi hançeriyle bıçakladığı adama. O da ölmüştü. Ve şu an külden başka bir şey olmayan adam da...

Boğazından bir hıçkırık yükseldi. “Ben... Ben daha önce hiç...”

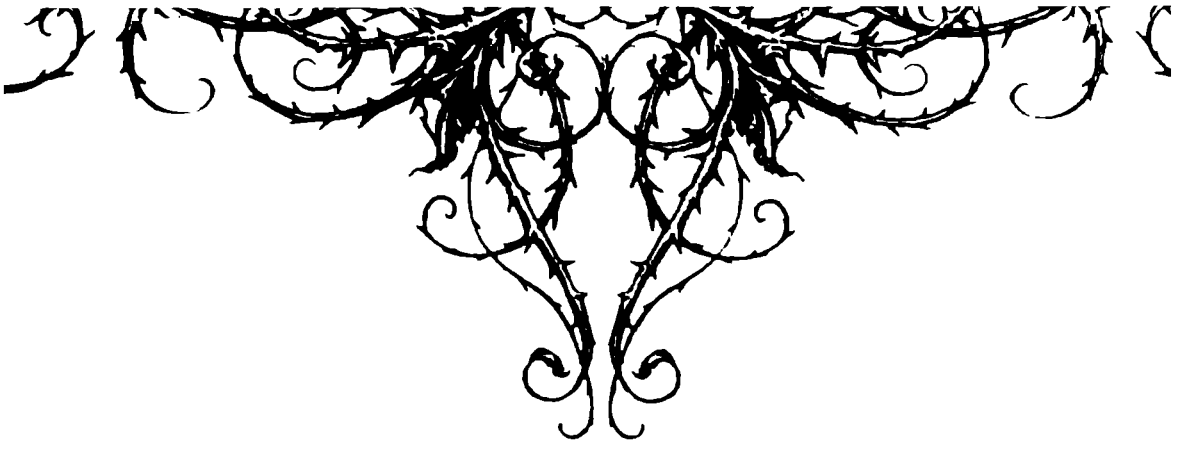
Grim ona gözlerini dikti. Isla’nın gözyaşları karşısında yüzü yumuşamadı bile. Birkaç saniye onun ağlamasını izledikten sonra, “Giderek kolaylaşıyor,” dedi.

Sonra onun kolundan tutup odasına götürdü.

Isla ani mide bulantısına karşı gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı. Yeniden öğürmek istemiyordu. Az önce yapmış olduğu şeyi düşünmek istemiyordu...

“İki hafta sonra Creetan Kayalığı’nda kutlama var,” dedi Grim. “O zaman geri gelirim.”

Grim odadan çıkarken Isla’nın gözleri hâlâ kapalıydı.

29.BÖLÜM BUGÜN ÖLMÜYÖRUM

Savaşın sonucu kesin olarak belirlenmemiştir, kâhin bunları söylemişti. Isla zihninde ölümünü defalarca kez oynatırken ve Oro'yu yer altı mezarına küfrederken izlerken bu sözlerle sınıksız tutunuyordu.

Oro kapıyı açmak için tüm gücünü kullanmış ama kapı açılmamıştı.

"Oro," dedi Isla en sonunda ve bir elini onun gergin sırtına koydu. Oro ancak o zaman durdu.

Oro onu kollarına aldı. "Seni öldürmeyecek! Senin kılına bile zarar vermesine izin vermeyeceğim, onu paramparça edeceğim!"

Odanın zemini onun bu vaadiyle yaprak gibi titredi. Isla onu hiç böyle çaresiz görmemiştir. Hiç böyle...

Korkuyordu Oro.

Isla da korkuyordu. "Bilmem gerek. Senin ve benim... Aramızda bir sevgi bağı var. Yani ben ölürsem güçlerimi alabilirsin, değil mi? Starling ve Wildling halkım kurtarabilirsin, değil mi?"

Oro'nun gözleri korkuyla parladı. "Ölmeyeceksin, Isla! Ama sorunun cevabı, evet. Bunu yapabilirim."

Isla'nın rahatladığı çok belli olmalıydı çünkü Oro daha da fazla endişelendi. Isla onun başını ellerinin arasına aldı. "Beni kaybetmeyeceksin. Ölmeyeceğim." Bu sözünü tutacağından emindi.

Bu da onların savaşı kazanmak zorunda oldukları anlamına geliyordu.

"Enya ile Vinderland'e gideceğim," dedi Isla. "Ve sen de razı olacaksın." Sunling onu bekliyordu. Hemen gitmeleri gerekiyordu.

Oro'nun gözlerinde daha fazla korku ve acı vardı. Isla anlıyordu, gerçekten anlıyordu. Oro pervasızca bir şey yapsaydı o da aynısını hissedirdi. Isla gardiyanlarını, Cleo ve oğlunu düşündü.

Birisini çok fazla sevmek mümkündü. Sevgiyi bir hapishaneye çevirmek mümkündü.

Oro en sonunda başını salladı. "Haklısın." Ana Kara ormanının ilerisinde bekleyen Enya'nın yanına gitti. Yola çıkmadan Oro bir elini Isla'nın koluna koydu. Dokunuşuyla kıvılcımlar çıktı, kadının tüm bedenini baştan ayağa kapladı. Bir kıyafet gibi üzerine yapıştı. Hafif bir parıltı hariç neredeyse görünmezdi.

"Bu bir Starling kalkanı," dedi Oro. "Savaş için oluşturmaya çalıştığından ama daha küçüğü. Onu kabul edebilir misin?"

Isla enerjiye odaklandı. Nefes alıp verdi. Yavaşça emriyle parmaklarından süzülüp derisine işledi. Kalkanı kabul etmek yorucu olmuştu ama koruması olduğu için memnundu.

"Yenilmez değil," dedi Oro. "Ama bir oku durdurabilir."

"Teşekkür ederim," dedi Isla ve parmak uçlarında yükselip onu öptü. İlk başta yumuşaktı ama sonra Oro sanki verdiği sözü tutamayacağı için, Isla her an ölebileceği için korkusunda ona sımsıkı sarıldı. Parmakları saçının üzerinde dolaştı, başını geriye yatırıp daha iyi bir açı yarattı. Diğer elini

beline doladı ve Isla kalkanın kıpırdandığını hissetti. Isla da ona sımsıkı sarıldı.

Enya boğazını temizleyince Isla kendini geri çekti. Isla yıldız birikintisi çizip, kalbini okla ikiye ayıran insanların ülkesine portal açarken, Enya onlara bakıp başını iki yana salladı.

Rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Yanakları uyuşmuştu. Hava bembeyazdı, ince bir kar katmanıyla kaplanmıştı. Düz bir yerdeydiler ama kar fırtınasına karşı verdikleri savaş sanki bir dağa tırmanıyormuş gibi attıkları her adımı daha da zorlaştırıyordu.

“Yaşamak için ne harika bir yer!” dedi Enya, bedeni kıvılcımsı altınla kaplandı. Isla’nın Starling kalkanı gibi onu sardı, etrafa yayıldı ve Isla burnunun ucunu hissedebilecek hâle gelene kadar havayı ısıttı. “Böylesi daha iyi değil mi?” diye sordu Enya. Sunling’in ayağının altında kar eriyip cızırdıyordu.

Isla bomboş ufku taradı. Pullara benzeyen keskin buz levhalarıyla kaplı birkaç tane devasa dağ gördü. “Burada nasıl yaşadıklarını bilmiyorum.” Kalp aramak için Oro ile Vinderland bölgesine geldiklerini hatırladı. Düşünmesi bile çok zordu ama o zaman daha soğuktu burası. Moonlingler gittiğinden beri Ay Ada giderek ısınmıştı.

“Korkuyor musun?” diye sordu Isla ve bunu sormakla aptallık edip etmediğini düşündü.

Enya ona bir bakış attı. “Hayır. Hiç korkmuyorum.”

“Neden?” dedi Isla. “Vinderland halkı savaşçıdır. Nasıl savaştıklarını gördüm.” Bu yüzden savaşta onlara bu kadar çok ihtiyaçları vardı. “Sadece düşmanlarını öldürmüyor, onları yiyorlar da.” Ve bunu bir lanet yüzünden yapmıyorlardı. Zevk için yapıyorlardı.

Enya uzun uzun ona baktı. “Sana sadece Oro, Cal ve Zed’in bildiği bir şeyi söyleyeceğim.”

Isla gözlerini kırptırdı. Enya'nın ona özel bir şey söyleyecek olmasına şaşırmişti. Arkadaş olmalarına gerek yoktu. En başından beri Enya ne pahasına olursa olsun korumak için Oro'nun bir kalkanı gibi davranmıştı. Kadının sadakati Oro'yaydı, Isla'ya değil.

Isla bekledi.

"Ne zaman öleceğimi biliyorum," dedi Enya.

Isla durdu ve anında buz kesti çünkü Enya'nın yarattığı sıcak kürenin dışında kalmıştı.

Kendi görüşünü düşündü. Kendi ölümünü.

"Ne? Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Enya devam etmeleri gerektiğini işaret etti ve Isla yürümeye başladı. "Doğduğum gün bir Moonling annemi çağırmış. Kâhin onu görmek istiyormuş. Kâhin bir süredir çözülmemiş, bu yüzden önemli olduğu düşünülmüş. Annem kucağına beni alarak onu görmeye gitmiş. Kâhin anneme ölümümü gördüğünü söylemiş."

Isla, Enya ile düşündüğünden daha fazla ortak yönleri olduğunu fark etti. Bir an Enya'ya kendi görüşünü anlatıp anlatmamayı düşündü. Başka kim anlayabilirdi ki zaten?

En sonunda Isla sadece, "Bu çok korkunç," diyebildi.

Enya omuz silkti. Üzerlerine kar yağıyor ve sonra eriyip damla damla aşağı süzülüyordu. "Pek çok anne böyle düşünürdü ama benim annem öyle değildi. 'Bana anlatacak mısın?' demiş kâhine. Kâhin de söylemiş. Anlayacak kadar büyüdüğümde annem bana seçme hakkı tanıdı. Nasıl ve ne zaman öleceğimi öğrenebilir ya da öğrenmeyebilirdim. Ona çok benzediğim söylenir ve hangi seçimi yaptığımı biliyorsun şu an."

"Oro biliyor mu?"

"Ne zaman öleceğimi mi?"

Isla başını salladı.

"Hayır, küçükken sürekli sorardı. Beni bundan bir şekilde

koruyabileceğini düşündüğü için sanırım bilmek istiyordu. Bu açıdan o da sana benziyor. Onunla bir ilgisi olmayan bir vicdan azabını çekiyor." Bir omzunu kaldırdı. "Ben bunu bir armağan olarak düşünüyorum. Ne zaman öleceğimi bildiğim için her günü dolu dolu yaşıyorum. Sen ve Oro geçmişi ve geleceği düşünmekten düşünceler içinde kaybolmuş gibisiniz. Bense her zaman şimdi de yaşarım." İç geçirdi. "Bunu sana neden korkmadığımı açıklamak için söylüyorum. Hem de hiç korkmadığımı göstermek için."

Son sözler ağzından çıktığında bir Vinderland lejyonu başlarında kocaman boynuzları olan metal miğferlerle, boyunlarında kürklerle ve girift zırhlarıyla ufukta belirdi. Isla'nın bacaklarından daha uzun kılıçları ve baltaları vardı.

Enya, Isla'ya şöyle bir baktıktan sonra göz kırpıp, "Bugün ölmüyorum," dedi.

Isla'nın üzerine yağmur gibi ok yağdı ve enerjiyle uğuldayan ve derisinin üzerinde parlayan Starling kalkanının üzerinde sekerek sıçradı. Kalkanı sağlam hâlinde tutmak için gücünün bir damlasını kullanıyor ve her ok kalkana çarptığında ürperiyordu. Oklar derisini delmeyebilirdi ama kesinlikle morluklar bırakacaktı.

Enya yanında ateşten bir duvar oluşturmuştu ve oklar ona ulaşmadan kömüre dönüyordu. Etrafındaki karı ve buzu eritip, Vinderlandların silahlarını küle dönüştürürken hareketleri sakın hatta kayıtsızdı.

Askerler anlamadığı bir şeyler söyleyip saldırıya geçti. Giydikleri ağır zırhlara rağmen hızlı hareket etmelerine şaşırdı Isla. Metalin arasındaki boşlukları kürkle doldurmuşlardı.

"Kızıl saç!" diye bağırdı biri Enya'ya. "Senden çok güzel bir güveç olacak. Yanık ve lezzetli." Eti daha iyi parçalamak için uçları sivriltilmiş dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ve senden de güzel bir kül yığını olacak!" dedi Enya ve ona doğru ateş püskürterek adamın sakalını yaktı. Adamın

geri kalanı alev alırken acıyla ılık attı. Karların içinde yuvarlanmaya başladı.

Isla'nın boynuna bir kılıç uzandı, Isla eğildi ve adamın şakağına vurarak onu bayılttı. Bu savaşçılara ihtiyaçları vardı. ölürlerse savaş için bir değerleri kalmazdı.

Yeter.

Isla kolunu iki yana açtı ve ağaçlar buzu kırarak cansız topraktan dışarı fırladı.

Vinderlandlar oldukları yerde kalakaldı. Onu daha önce tammadıysalar bile şimdi kesinlikle tanımışlardı.

Upuzun boylu bir tanesi zırhını şakırdatarak bir adım attı. Boynuzlu miğferini çıkarınca çaprazlamasına kesen bir yara iziyle yüzü ortaya ıktı. "Pek çok insanımızı öldürdükten sonra ne cüretle buraya gelirsin?"

Isla dişlerini gösterdi. "Siz de az kalsın beni öldürüyordunuz! Beni yemeye çalıştınız! Kalbime bir ok attınız!"

Adam gözlerini kıstı. "Ve yine de buradasın! Üçüncü bir kez daha ölümden kaçacak kadar şanslı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Isla gülümser gibi yaptı. *Ölümden kaçmak*. Tam olarak yaptığı şey buydu.

"Yardımanızla öyle olmaşım umuyorum," dedi Isla.

Adam güldü. Kaba bir gülüştü ve Isla'nın tenini karıncalandırdı. Diğerleri ona katıldı, kahkahaları miğferlerinin içinde yankılanıyordu. "Sizden birine yardım etmektense ölmeyi yeğleriz."

"O zaman öleceksiniz!" dedi Isla bir adım atarak. "Nighthadeler Lightlark'ı yok etmek için geliyor. Geriye hiçbir şey kalmayacak. Her bir santimi yok edilecek. Herkes ölecek, siz de dâhil."

Adam gözlerini kıstı. "Lightlark binlerce yıldır ayakta! Bir sürü savaş görd..."

“Bunun gibisini görmedi! Geleceği biliyorum ve orada yıkım var!”

“Kâhin...”

“Lightlark’ın kaderinin henüz kesin olmadığını söyledi. Herkes onu korumalı.” Isla tiksintiyle dudaklarını büktü. “Sizden nefret ediyorum. Siz de benden ediyorsunuz. Ama düşmanımız ortak ve o da Lightlark’ı yok edecek. Moonlinglerin gittiklerini fark etmişsinizdir.”

Adam başını salladı.

“Nightshade’e katıldılar.”

Adamın arkasındaki savaşçılar kendi aralarında konuşmaya başladı.

“Size ihtiyacımız var!” dedi Isla. “Onu savunmak için bu adadaki her savaşçıya ihtiyacımız var. Bizimle birlikte savaşacağınızı söyleyin. Barış yapabilirsek o zaman Lightlark’ın geleceği için bir umut olabilir.”

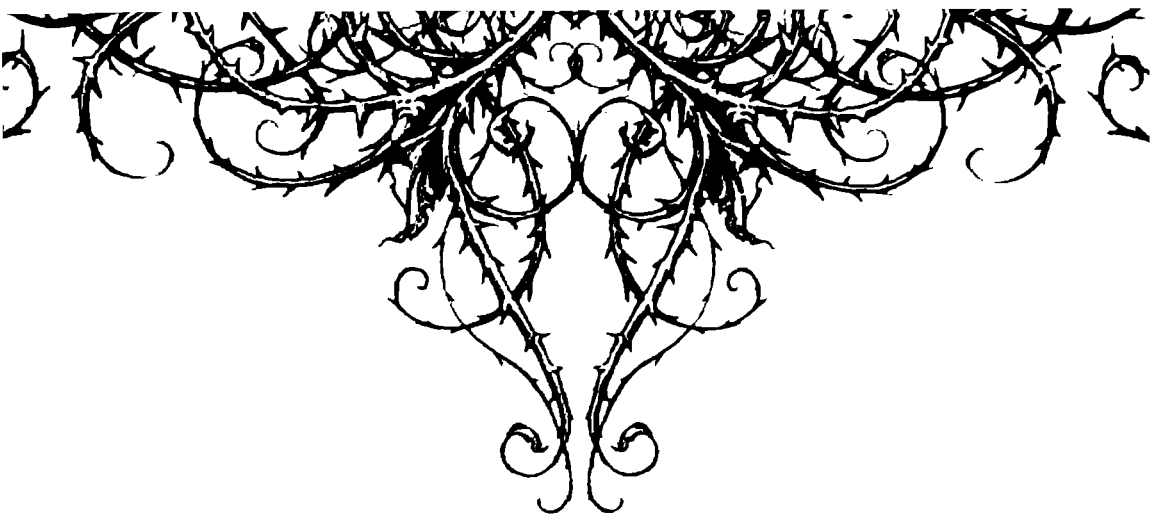
Adam düşüncelere daldı. Isla bekledi. Adam en sonunda miğferi başına geçirip, “Hayır!” dedi.

Sonra baltasını kaldırıp Isla’nın kafasına doğru savurdu.

Dikkati dağılmış, kalkanı düşmüştü. Balta ona doğru gelirken zaman sanki yavaşlamıştı. Kendini korumak için ellerini içgüdüsel olarak kaldırdı, parmakları metalden birkaç santim uzaktaydı. Zihninde elinin ikiye yarılabileceğini mantıken biliyordu ve balta beynine saplanacaktı. Isla ölecekti.

Ama bu olmadı.

Isla metale dokunduğu an küle döndü.

30.BÖLÜM ÖNCE

Isla, Creetan Kayalığı'na yapacakları ziyarete kadar günleri sayıp durdu. Grim belki gelir diye gecenin bir yarısı sürekli uyanıyordu. Belki planlarında bir değişiklik olur, başka bir yere giderler diye.

Grim asla gelmedi. Isla son konuşmalarını zihninde evirip çevirmeye başladı. *Kendi halkın hakkında ilk şeyi bilmeden benim halkım hakkında sakın konuşayım deme.*

Grim haklıydı. Wildlingler hakkında bildiği tek şey, Terra ve Poppy'nin ona anlattıklarıydı. Halkı ona yabancıydı. Onları sadece törenlerde görüyordu.

O gece Poppy ve Terra uyurken yıldız asasını alıp yeni Wildling ülkesinin başka bir kısmına portal açtı. Daha önce hiç cesaret etmemişti buna. Yakalanmanın bedeli büyüktü.

Bu gece onları görmek istiyordu. Anlamak istiyordu.

Daha önce çok kısa süreliğine başında gardiyanlarla bir köyü görmeye gitmişti. Oraya gitti yine.

Yere inerken orman sanki bilerek üzerinde iz bırakmaya çalışır gibi tenine sürtünüyordu. Gözlerini köyden ayırmadan biraz uzakta durdu. Oradan evlerin arka taraflarını

görebiliyordu. Hepsi eskiydi ve bir grup eski arkadaş gibi birbirlerine yaslanmışlardı.

İçinde bir şey yanıyordu. Tek arkadaşı Celeste şu an ona kızgındı. Isla, Grim'le çalışmaya başladığından beri daha az görüşmeye başlamışlardı. Celeste bunu fark etmişti. Isla ona elbette bahaneler sunmuştu. Yalanlar. Bir kere söylemeye başlayınca giderek kolaylaşıyordu. Tıpkı Grim'in öldürmek hakkında söylediği gibi.

İleride bir ışık yandı. Biri uyanmıştı. Isla bir konuşma duyma umuduyla köyün kenarında sessizce dolaşıp dolaşmamayı düşündü. Sadece izlemek için. Aralarına karışıp karışamayacağını merak etti. Belki de onu tanımazlardı. Giydiği elbise öyle ahım şahım bir şey değildi. Isla'yı her zaman şık kıyafetler içinde görmüşlerdi hep, bir sürü taç yaprağın altındaki birini tanımak zor olurdu.

Ormandan çıkmak. Birkaç dakika köyün etrafında dolaşmak. Bundan bir zarar gelmezdi, değil mi?

Seçimini yaptığında ormandan çıkmaya hazırlanıyordu.

"Şimdi!" diye duydu ve arkasını döndüğünde bir kılıcın kabzasının altına inmek üzere olduğunu gördü.

Isla uyandığında bağlıydı. Elleri arkasından bağlanmıştı. Ayak bilekleri de.

Sesler vardı.

"Onu tanımıyorum. Sen?"

"Hayır."

"Güzel. Hançerini al."

Bir duraksama. "O bir Wildling."

"E? Açlıktan ölüyoruz. Haftalardır kalp yemedik."

Isla'nın görüşü hâlâ bulanıktı ama çabucak kendini topladı. *Açlıktan ölmek.*

Anlamıyordu. Terra ve Poppy kalp stokunun bittiğine

dair bir şey söylememişlerdi. Isla güçsüz doğduğundan bu yana halkının giderek zayıf düştüğünü biliyordu ama düzenli olarak yiyecek kaynağına sahip olduklarını düşünmüştü hep.

Onu tutsak eden kadınlar dışarı çıkınca Isla bunun bir fırsat olduğunu gördü. İplerini gevşetmeye çalıştı ama çok sıkı bağlanmışlardı. Sırtüstü yuvarlanınca yıldız esasını bulamadıklarını anladı. Korsesinin arkasında duruyordu hâlâ.

Bileklerini acı verecek şekilde bükerek, yıldız esasına ulaşmak için elinden geldiğince parmaklarını yukarı uzatmaya çalıştı. Ama asayla parmaklarının arasında birkaç santim vardı.

Kadınlar geri geldi.

“Uyanmış,” dedi biri şüpheyle. Ses tonunda pişmanlık vardı.

“Önemli değil,” dedi diğeri.

Hâlâ şüpheleri olan kadın Isla’nın son şansıydı. “Bunu yapmak zorunda değilsin!” dedi kadına. Görüşü aldığı darbe yüzünden hâlâ bulanıktı, alnı ağrıyordu ama Wildling’in yüz hatlarını seçebiliyordu. Büyük, kara gözler. Küçük burn. Uzun kollar ve bacaklar ve beline kadar inen saçlar. “Ben Wildling’im. Lütfen.”

Sanki, “Anlıyor musun?” der gibi diğer kadına baktı ama o anda ağzına bir şey tıklandı. Bir kumaş.

Hayır.

Kadın bir hançer çıkardı.

Ne kadar aptaldı. Şansını onların hükümdarı olduğunu söylemek için kullanabilirdi. Onun ölümünün kendi ölümleri anlamına geldiğini anarlardı. Kendi kimliğini saklama konusunda çok fazla endişe etmişti...

Ve çok geç kalmıştı. Kadın hançerle korsesini kesiverdi. Sonra göğsünü oymaya başladı.

Isla öyle hayvani bir çığlık attı ki ağzındaki tıkaçtan çıkıp sivri tırnaklar gibi boğazının gerisini tırmaladı. Yanıyordu.

Acı onu içten içe yiyip tüketen bir alev gibiydi. Kendi kanının kokusunu alabiliyordu ve Wildling onun derisini, dokusunu yavaş yavaş kesmeye devam ediyordu...

Hançer daha derine inince Isla garip bir şekilde geriye doğru esnedi ve o sırada parmakları yıldız esasına ulaştı. Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmeden belki çılgılığı diyarları aşır Grim'e ulaşır diye gökyüzüne doğru bir feryat kopardı.

Yeniden umut dolarak iplerden kurtulmaya çalıştı ve en sonunda esasına ulaştı. Bir elini kurtardı ve arkasında bir yıldız birikintisi çizdi. Masanın üzerinden kendini fırlattı ve bir saniye içinde gözden kayboldu.

Eve gidemezdi. Terra ve Poppy bunu bilmemeliydi. Canı bu kadar yanarken sessiz kalmak neredeyse imkânsızdı. Az önce göğsü oyuluyordu. Şimdi ise Grim'in odasının ortasında kan revan içindeydi. Grim üzeri çıplak hâlde odanın köşesinde duruyordu, görünüşe göre yatmaya hazırlanıyordu.

Gölgeler zeminde dolaşıyordu. Isla'nın ağzından tıkaç çıkardı ve göğsünü görünce gözleri kocaman açıldı.

"Özür dilerim. Gelmemeliydim... Ben... Ben nereye gideceğimi bilemedim! Eve gidemezdin!" dedi Isla ve Grim onu yerden kaldırdı. "Gardiyanlarım... Onlar bilmemeli..."

Grim homurdandı ve ona bakıp, "Tam bir aptalsın!" dedi.

"Farkındayım."

"Bu gece kimi öldürüyorum?"

"Ne? Hiç kimseyi."

Grim ona baktı. "Hâlâ nasıl bilincin yerinde bilmiyorum!" dedi sanki suçlar gibi. "Neden kanaman durmuyor?" dedi kendi kendiyi konuşur gibi. Sonra Isla'nın bileğindeki ipler küle döndü.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi Isla. "Yani iki şeyi." Zor nefes alıyordu. "Odamdan şifalı iksirimi getirmen gerekiyor." Grim'e tarif etti ve Grim ortadan kayboldu.

Bir dakika sonra iksirle geldi. Isla titreyen eliyle iksiri göğsüne döktü.

Çılgılığı bütün Wildling şatosunu ayağa kaldırırdı. Daha fazla dökerken yaprak gibi titriyordu ve en sonunda derisi yenilenmeye başladı. İksirin acıya karşı bir etkisi yoktu. Grim sessizce ona sargı verdi, Isla onu alıp yarasını sardı. Sargı anında kanla ıslandı, bu yüzden Isla daha fazla sargı kullanmak zorunda kaldı. Omzunun üzerinden baktığında Nightshade'in olmadığını gördü.

Bu iyiydi. O hayatta kaldığı sürece onun yaralanmasını umursamadığını biliyordu.

Kısa süre sonra geri döndü, elinde bir kupa vardı. "Al. İç bunu."

Isla kupayı ondan alırken ürperdi. "İlaç mı?" diye sordu.

"Hayır. İçinde seni uyanık tutacak şeker var. Bunun faydası olacaktır." Isla sıvıya baktı ve onun koyu kahve ve yoğun bir şey olduğunu gördü. Grim ona yalan mı söylüyordu?

Koklamak için burnuna götürdü.

"Seni bin farklı şekilde öldürebilirdim, Kalp Yiyici," dedi Grim. "Ama zehir onlardan biri olmazdı."

Bu doğrudu. Isla bir yudum aldı, Grim haklıydı. Acı hâlâ onu öldürüyordu ama bu içecek kendisini biraz daha iyi hissettirmişti.

Çikolata. Sıcak çikolataydı ve tadı sanki erimiş hâldeki bir ilah gibiydi ve bu taş kupanın içine dökülmüştü. Şimdiye dek tattığı en güzel şeydi. Özel tatillerde Wildling sarayındaki şeflerden ve Skyling pazarından birkaç kez çikolata almıştı. Ama hiçbirisi bunun gibi değildi. İçecek hâlinde değildi.

"Sana çikolata getirdim."

"Evet," dedi Isla, sesi cırtlak çıkıyordu. "Acı için başka bir şeyin var mı?" diye sordu çaresizce. "O Nightshade maddesi mesela?" Gece pazarındaki şişeleri hatırladı. Satıcı onun tüm acıları alıp götürdüğünü söylemişti. "Nightbane?"

Grim sessizleşti. Odayı buz gibi yapan bir sesle, "Nightbane'i asla kullanmayacaksın!" dedi.

"Neden?" diye sordu. Grim neden bu kadar kızmıştı?

"O bir uyuşturucu."

"Ne işe yarıyor?"

Yüzünü astı. "Seni olmadığın kadar mutlu edip tüm acılarını alıp götürüyor."

Isla gözlerini kırptırdı. "Onu istiyorum."

Isla'ya sert bir şekilde baktı. "Yüzünde bir gülümsemeyle ölene kadar seni yavaş yavaş, sistemli ve etkili bir şekilde öldürür. Sürekli Nightbane'i kullanmak ölüm cezasıdır ve onu kullanan herkes bunu bilir."

Boş ver. "Neden kullanıyorlar o zaman?"

Grim omuz silkti. "Hiçbir zaman anlamayacağım. Ne kadar kısa sürse de o hazzı yaşamak istiyorlar sanırım."

Isla kıpırdandı ve acıyla sarsıldı. "Alkol... Alkol var mı?" Daha önce hiç içmemişti ama onun da acıyı azalttığını söyleniyordu.

Bir dakika sonra elinde bir şişe tutuyordu ve Isla kocaman bir yudum aldı.

Anında öksürmeye başladı. Boğazı yanıyordu. Sıvı sanki boğazını yiyordu. Alkolün tadının da kokusu gibi olduğunu anladı. "Odanda acı için alkol dışında neden bir şey yok?"

"Acı faydalıdır," dedi Grim alçak sesle. Fazla ayrıntıya girmede.

"şu an pek faydalı gelmiyor bana," diye mırıldandı Isla.

Grim ona baktı. "Yedi yaşımdayken eğitimin geriye sırtımda sadece et kalacak kadar kesilip derimin yüzölmesiydi," dediğinde ikisi de buna şaşırdı.

Isla'nın ağzı açık kaldı. Kendi eğitimi acı verici olabilirdi ama bunu bir çocuğa yapmak? "Bu barbarca!"

Grim omuz silkti. “Çok uzun zamandır burada bir gelenektir. Büyürken bedeni ve zihni güçlendirmek için yapıyordu. Bir savaşçı olarak eğitildiğim yer... En küçük sızlanmada cezalandırılıyorduk. Herkesin içinde. Gölgeleler en keskin, en ince bıçaklara dönüşebilir.”

“Bu küçük düşürücü bir şey.”

“Değildi. Acıya tepki vermediğimi göstermek için bir fırsattı. Orada durmak, kesilmek ve yüzünde bir kasın bile oynamaması... Bu bir güç göstergesiydi.” Gözleri uzaklarda konuşmaya devam etti. “Babam gelip izlerdi. Acıya tepki vermediğimi ona göstermek bir onurdu.”

Isla burnunu kırıştırdı. “Bunun kulağa ne kadar korkunç geldiğini biliyor musun?”

Grim başını salladı. “Bu yüzden artık yapılmıyor. Eğitimimiz hâlâ çok sert ama acımasız değil.”

Isla yutkundu. Ceza hakkında söylediği şey... “Ama senin hiç yara izin yok.” Tek bir tane vardı ve o da Isla’nın onun bıçaklaması yüzündendi. “Bir Moonling şifacın var, değil mi? Ya da Moonling şifalı iksirlerin?” Bunun bir anlamı yoktu. “Cleo neden sana yardım ediyor?”

Grim sadece baktı ona. Birkaç dakika sonra, “Artık gitmelisin,” dedi sadece.

Isla biraz kırıldı ve nedenini bilmiyordu. Ne zaman yaralansa Grim ondan odasından gitmesini istiyordu. Neden şaşıırıyordu ki? Isla umurunda değildi.

Ondan istediği ikinci bir şey vardı. Yerden yırtılmış gömleğini aldı. “Bunu ortadan kaldırabilir misin? Onu eve götürmem. Tüm kan...”

Bir dakika sonra gömleği kül oldu.

Yıldız esasını aldı ve başka bir şey demeden kendi odasına bir portal açtı.

Gecenin bir yarısı uyandı ve az kalsın çığlık atacaktı.

Grim yatağının karşısında oturmuş, onu izliyordu.

“Senin ne...”

“Uyurken kanaman olmasın diye buradayım!” diye ho-murdandı.

Isla sargısına baktı. Kan yeniden sızmaya başlamıştı. Kılıçlarını temizlemek için kullandığı birkaç bez parçası vardı, çarşafa kan akmasın diye onları yaraya bastırdı. Gitmeden Grim’den onları yok etmesini isteyecekti.

“İyiyim,” dedi Isla oysa değildi. Tek umudu eğitimi başlayana kadar kanamanın durmasıydı. “Gidebilirsin.”

Grim ona bir an bile inanmadığını gösteren bir bakış attı. Oturduğu koltuğa yaslandı. Güllerle donatılmıştı ve onun için fazla küçüktü ama Grim koltuğa iyice yerleşip bacaklarını ona doğru uzattı. “Ölmen işime yaramaz. Biraz daha kalacağım.”

“İşe yaramaz mı?” dedi Isla ona öfkeyle.

Sinirlenmedi. “İşe yaramaz. Sen bir yatırımsın.”

Isla’nın sesi iyice yükseldi. “Yatırım mı?”

Grim sanki Isla konuşmamış gibi devam etti. “Zamanım değerli. Yapacak bir sürü şeyim var. Seninle çalışmayı seçmek... Seni plana dâhil etmek. Bir yatırımsın. Ölüm benim bir işime yaramaz.”

Isla öfke saçıyordu.

Pekâlâ. İstiyorsa kalsın. Onu uyurken izlemek istiyorsa bu onun kararıydı.

Isla on dakika boyunca uyumak için bekledi. Ama uykusu gelmedi ve Grim’in oturup onu izlemesinden daha çok rahatsız eden şey acının göğsünde ikinci bir kalp gibi atıyor olmasıydı.

Isla doğrulup dizlerini göğsüne çekerken Grim’in hâlâ kendisini izlediğini gördü.

“Uyuyamıyorum,” dedi Isla.

Grim çenesini eline dayadı. “Görülüyor.” Isla’ya uzun

uzun baktı. “Uyumayacaktın madem, sarayımda kalmana izin verebilirdim. Seni orada iyileştirelim.”

“Sarayından nefret ediyorum.”

Grim şaşırdı. “Neden?”

“Senin orada yaşamaman dışında mı?” Grim hafifçe gülümsedi.

“Hiç renk yok. Her şey simsiyah. Onun gibi bir yerde asla yaşayamazdım.” Grim bir şey demedi. “Biliyorsun,” dedi cam duvara bakarken. “Gardiyanlarım senin yüzünden penceremi kapattı.”

Grim bir kaşını kaldırdı.

“Oradaki pervaz gevşekti. Düello ederken görmüştün. Gizlice dışarı çıkmamın tek yoluydu. Bileğimi incitince onlara söylemek zorunda kaldım.”

“Dışarı çıkmak için portal aletini kullanamıyor musun?”

Isla gözlerini yere indirdi. “Ben... Onunla kısa mesafelere gitme konusunda çok kötüyüm. Sadece daha önce gittiğim yerlere gidebiliyorum.”

Portal aleti Grim’in gücünden doğmuştu ve Grim ona tamamen hâkimdi. Isla bu yüzden onun hakkında daha da kötü düşünüp düşünmeyeceğini düşündü.

“Özür dilerim,” dedi Grim birden. Bir anda bakışları buluştu. “Pencere için.”

Isla bir süredir aklında olan bir soruyu sordu. “Aleti sen yarattıysan Wildling’e nasıl geldi?”

“Tam olarak emin değilim,” dedi Grim.

Bir anda Isla’nın aklında ve göğsünde bir düşünce kıpırdandı. “Sen... Sen annemi tanıyor muydun?”

Grim’in suratı asıldı. “Hayır. Lanetlerden beri hiçbir Wildling’le tanışmadım.”

Peki, annesi bu asaya nasıl sahip olmuştu?

Birbirlerine bakıyorlardı. Isla onun kendisini izlemesini

izliyor ve başını ilk çevirenin o olup olmayacağını merak ediyordu.

“Rahatsız olduğunda her zaman saçınla mı oynarsın?”

Bunu söyleyene kadar Isla parmaklarını sanki tarakmış gibi ıslak saçlarının arasında gezdirdiğini fark etmedi. Hemen ellerini indirdi. “Hayır.”

“Yalancı. Bunu yaptığını en az üç kez gördüm.”

Isla gözlerini kıstı. Gözlerini kaçırmadan yatağın ucuna gelip onun tam karşısına oturdu. “Bana bakmaya bile dayanamadığını düşünüyordum ve sen görünüşe göre beni hep dikkatle izliyormuşsun.”

Grim’in yüz ifadesi değişmedi. “Sen düşmanımsın. Elbette seni dikkatle izliyorum.”

“Öyle olsun. Söyle bana, Nightshade,” dedi Isla. “Sen rahatsız olduğunda ne yaparsın?”

“Çok nadiren rahatsız olurum.”

“Seni göğsünden bıçakladığımda oldukça rahatsız olmuş gibiydin.”

Grim’in canı sıkıldı. “Bıçaklanmaya alışığım.”

“Yatağa atmaya çalıştığın biri tarafından mı?”

Grim tepki gösterdi. Çenesi gerildi. “Beni kandırdın! Kim olduğunu bilseydim sana asla dokunmazdım!” Tiksintisi ses tonundan belli oluyordu.

Isla öfkeleni. “Ne olacağını bilseydim ben de asla o grubun içinde yer almazdım!”

“Neden oradaydın o zaman?”

Isla onun ani öfkesinden şaşırmişti, korkuyla ürperdi. “Yanlışlıkla oraya portal açtım. Yıldız asası çalışmadı ve bir grup aptal gardiyan beni kovaladı. Sonra sorumlu kadın beni yakaladı ve sonrasında birden kadınların olduğu odada sıradaydım.”

Grim kollarını kavuşturdu. "Aleti senden almam lazım. Tek yaptığı seni ölüme daha çok yaklaştırmak."

"Deneyebilirsin," dedi Isla ve ses tonunu elinden geldiğince tehditkâr çıkarmaya çalıştı.

Grim ona bakıp tek kelime etmedi.

"Demek bir harem var," dedi Isla. O gecedan beri o kadınların kim olduğunu düşünüp durmuştu. İşlevleri belliydi.

"Hayır."

Isla inanmayan bir ifadeyle güldü. "Seninle yatmak için sıraya girmiyor mu? Bu şerefe ermek için gönüllü olmuyor mu?"

Grim ona öfkeyle baktı.

Son derece yetenekli bir katil olmakla ünlüydü. Kadınların bunu bilmemesinin imkânı yoktu. "Kim seninle yatmak ister ki?"

Grim koltuktan kalktı, gelip önünde durdu. Ona tepeden bakıyordu, arkasındaki gölgesi daha da büyüktü ve tüm duvarı kaplıyordu. "Bilmiyorum, Kalp Yiyici. Sen oldukça istekliydin."

Isla yutkundu. Grim iyice yaklaştı. Isla hızlı hızlı nefes alıyordu, bu yüzden yarası daha fazla canını yakıyordu. "Hayır. Aksine tiksindim."

Grim sırttı. "Öyle mi?"

Isla başını salladı, Grim ellerini yatakta onun iki yanına koydu ve üzerine eğilince bir anda yüz yüze kaldılar.

"Duygu parıltılarını görebiliyorum," dedi Grim. *Bunu yapabilir miydi?* Isla bunun bir söylenti olduğunu sanıyordu, en güçlü Nightshade'in sahip olduğu bir yetenektir. Yüzünden kan çekildi bir anda. "Seninkiler de çok ama çok açıktı..."

Nefes alamıyordu.

"...tıpkı şimdi oldukları gibi."

Kalbi deli gibi atıyordu. Bunun nedeninin şu an gücün

Grim'den ona doğru dalga dalga akması olduğunu söylüyordu. Korktuğunu söylüyordu kendine. "Güçlerin yanlış."

Grim başını eğdi. Isla onun gözlerinin köprücük kemiklerinden boynuna ve oradan dudaklarına gidişini izledi. "Hayır. Sanmıyorum."

Sonra sandalyesine geri oturdu. "Uyu şimdi."

Isla yatağına kıvrıldı ve Grim, yüzünün yandığını görmesin diye yorganın altına girdi.

31.BÖLÜM

YAŞAMLA ÖLÜM ARASINDAKİ ÇİZGİ

Isla gözlerini kırpıştırdı. Az önce bir anısını hatırlamıştı. Ancak hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Nightshade yetenekleri giderek güçlendiği için miydi? Her zaman böyle mi olmuştu?

Vinderland savaşçısı önünde donup kaldı. Tek bir dokunuşla silahını yok etmişti. "Nesin sen?" diye sordu adam. "Sen... Wildling'sin."

"Daha fazlasıyım!" dedi Isla bir adım atarak. Birden Enya'nın öz güveni ona da gelmişti. O da kendi ölümünü görmüştü.

Bugün ölmeyecekti.

"Ya savaşta bizimle olursunuz ya da hepimiz ölürüz!" dedi Isla. "Bu kadar basit!"

Savaşçı bir zamanlar silahı olan kül yığınınına baktı. Kara karışmışlardı, sonra savrulup gittiler. Yanındaki savaşçılar alçak sesle konuşuyordu. Gözleri fal taşı gibiydi. Şaşkın ördeğe dönmüşlerdi.

"Nightshade de olan bir Wildling," dedi önünde adam, sesi öncekinden tamamen farklıydı, neredeyse saygı doluydu.

Bir diğerk silaha -bu sefer kılıçtı- uzanıp onu havaya kaldırmadan önce kelimeleri zihninde evirip çeviriyor gibi görünüyordu.

Isla, adamın kellesini uçurmasından korkabilirdi ama kılıcın duruşunu görebiliyordu. Elini kaldırdı ve kılıçlar birbirine vurdu. Bir savaşçı el sıkışması.

“Singrid!” dedi adam kılıcını kınına koyarken.

Isla, Enya’ya baktı, Sunling sadece omuz silkti.

“Bizimle savaşacak mısınız?” diye sordu Isla.

Adam başını iki yana salladı. “Hayır. *Senin* için savaşacağız.”

Isla’nın bunu kutlaması ya da üstünken oradan gitmeliydi ama anlayamadı. “Beni öldürmeye çalıştın. Biraz önce.”

Onun Wildling ve Nightshade olması bu kadar önemli miydi?

“Özür dilerim,” dedi adam ve samimi görünüyordu. “Yapmamam gerekirdi. Kalbine ok gelmesine karşın hayatta kaldın... Senin gibi insanlara dair hikâyelerimiz var. Yaşamla ölüm arasındaki çizgide duranlar hakkında.”

Isla ürperdi. Adam keşke onun ölümünü görmüş olduğunu bilseydi.

Elbette ona söyleyemeyecekti. Onun yerine, “Kaç kişisiniz?” dedi.

Son karşılaşmalarında sayıları bir önem arz etmemişti ama üslerini ya da kaç kişi olduklarını görmemişti.

“Yüzlerce kişiyiz,” dedi adam ve umut yeşerdi. “Ancak çoğu savaşmıyor.”

Umut söndü. “Neden?”

“Bir hastalıkları var,” dedi savaşçı. “Son yıllarda yayıldı. Çoğumuzu elden ayaktan düşürdü.”

Bir hastalık mı? Isla az kalsın neden bir şifacı çağırma-dıklarını soracaktı ama kendini durdurdu. Hiçbir Moonling,

Vinderland'ın bu kısmına gelmezdi. Vahşilikleri ve insan eti yemeleriyle ünlüydüler.

“Ya onları iyileştirebilirsek?” diye sordu Isla.

Enya'nın ona baktığını hissetti.

Singrid bir adım attı. “Şifacınız mı var?”

“Evet,” dedi Enya'nın bakışından kaçınarak. “Tam zamanında iyileştirilebilirlerse savaşabilirler mi?”

Singrid başını salladı. “Hepimiz eğitimliyiz.”

Güzel. “Geri geleceğim,” dedi Isla. Kılıcını kaldırdı ve önündeki her bir Vinderland savaşçısının kılıcına vurdu.

Bir lejyonu olduğunu düşünüyordu. Tabii onları iyileştirmenin bir yolunu bulabilirse.

“Lütfen yardım edebileceğini söyle!” dedi Isla, Calder'e. Moonling, Isla ona hastalığı anlatırken yüzünü buruşturdu. “Sen... Sen bir şifacısın, değil mi?”

Calder hafifçe gülümsedi.

“En kötüsünden,” dedi Zed. “Cal en kötü şifacıdır.”

Enya ona bir bakış attı. Sonra Calder'e bakıp, “En iyisi olmadığını biliyoruz ama sahip olduğum tek şifacı sensin. Ve Isla orada yeteneklerini biraz abartmış olabilir,” dedi.

Isla'nın aklına bir fikir geldi. “Oro bir şifacı değil mi?” Centennial sırasında Isla'nın yaralarını iyileştirmişti.

Enya elini salladı. “Fiziksel yaraları iyileştirebilir ama sadece açıkta olanları. Bildiğim kadarıyla hastalık konusuyla hiç uğraşmadı.” Yeniden Calder'e baktı. “Ama senin deneyimin var, değil mi Cal?”

Calder yutkundu. “Var ama...”

“Seni yeni Wildling ülkesine götüreceğim,” dedi Isla. “Şifalı iksirimiz bir çiçekten yapılıyor. Belki kaynatılıp çay yapılırsa faydalı olabilir. Sana gösterebilirim.”

Calder kabul etti ve Isla o zaman ona ve Zed'e yıldız

asasından bahsetti. Skyling'in ona bakışı ancak benzin solması olarak tarif edilebilirdi.

Üçü yıldız birikintisinin içine girip Wildling'e gitti.

Isla'nın isteği üzerine Wren onlara iksirin yapıldığı çiçeklerin olduğu tarhı gösterdi.

"Bunlar muhteşem!" dedi Calder. Isla da çiçeklerin orijinal hâlini daha önce görmemişti. Koyu mor renkteydiler ve sivri taç yaprakları vardı. Çok güzellerdi. Vahşilerdi.

"Çiçekler o kadar nadir ki onları sadece acil durumlarda kullanıyoruz. Hastalık için daha önce hiç kullanmadık," dedi Wren. Gözlerini Isla'ya çevirdi. "Biz... Biz sadece yeni birkaç tane tarh bulabildik."

Fazla yedekleri yoktu.

Isla iç çekti. Hükümdar olmanın zor kısmı bu, diye düşündü Isla. Vinderland savaşçılarının yardımını sağlamak için, daha sonra hayat kurtarabilecek şifalı iksirin daha az olacağını bilerek, çiçeklerin bir kısmını şimdi kullanmak daha mı iyiydi?

Ancak daha fazla savaşı da daha fazla hayat kurtarırdı, öyle değil mi?

Gözlerini sımsıkı kapatıp bir an düşündü. "Sadece birkaç çiçekle deneyelim. Olumlu sonuçlar görürsek hepsini iyileştirmek için kaç tane çiçeğe ihtiyacımız olduğuna karar verebiliriz."

Calder başını salladı. Wren çiçekleri toplamaya başladı. Koparıldıkları an çiçekler daha da koyulaşıyor, neredeyse siyaha dönüyordu.

Çiçek tarhının yanındaki ormanda bir hışırtı oldu ve Zed olduğu yerde donakaldı. Başını iyice yukarı kaldırdı. Eli belindeki silaha gitti.

"Sakın ha!" dedi Isla gülümseyerek.

Lynx'ti. Isla onu çok özlemişti.

Leopar sanki o da Isla'yı özlemiş gibi başını uysalca eğdi.

Isla elinden geldiğince zıplayıp kollarını boynuna dola-
dı. Bu görünüşe göre fazla geldi çünkü leopar sallayarak onu
kendinden uzaklaştırdı.

Isla arkasına döndüğünde Enya, Calder ve Zed'in boş
gözlerle ona baktığını gördü.

"Bu şimdiye dek gördüğüm en büyük kedi," dedi Enya.

Lynx kendisine kedi denmesinden hoşlanmadığını gös-
teren bir ses çıkardı. Isla elini onun böğrüne koydu. "O bir
leopar, çok teşekkür ederim," dedi Isla. Lynx ona böyle bir
şey dememişti.

Zed gözlerini kısıp baktı. "Bence bu bir leopar değil."

"Tabii ki öyle," dedi Isla. "Baksana. Gözlerini kısarsan de-
senleri görebilirsin."

Calder daha yakından bakmak için yaklaştı. Lynx hemen
kocaman dişlerini gösterdi. Moonling ellerini havaya kaldır-
dı. "Boş ver. Buradan görebiliyorum. Çok güzel."

Zed başım iki yana salladı. "Onlardan daha fazla var mı?"
diye sordu.

"Neyden daha fazla?"

Başıyla Lynx'i gösterdi. "Leoparından."

Lynx'e baktı, Lynx de ona. Isla derinlerde bir yerde bu
bakışın anlamının hayır olduğunu biliyordu.

Wildling'le bağlantısının arasındaki bağın bir parçası mıy-
dı bu?

"Hayır. Neden sordun?"

Zed omuz silkti. "Onun gibi yaratıkları kullanabilirdik.
Skylingler birkaç güne oylama yapacak. Nefesimi tutmuyo-
rum."

Haklıydı. Isla savaşmak için Lynx'i Lightlark'a getirmek
istiyordu. Onu sürmeyi başarabilseydi büyük bir avantaj
olurdu.

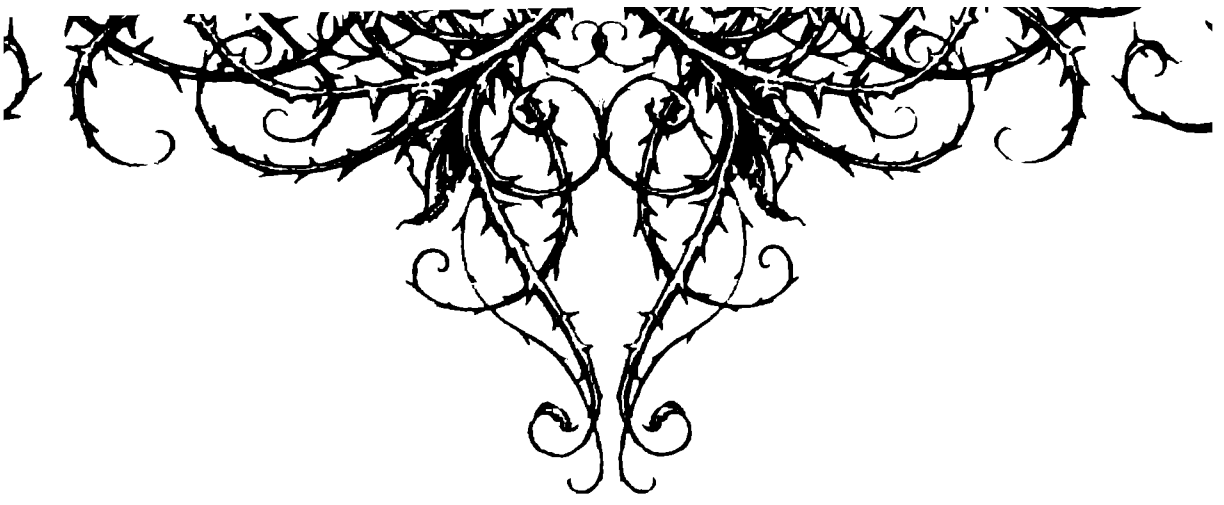
Lightlark'a döndüklerinde Calder, Vinderland'e giderken

Isla'ya eşlik etti. Çiçekle birlikte. İşe yararsa ordularına yüzlerce yetenekli, acımasız savaşçıyı dâhil edebilirlerdi.

Ertesi gün Isla, savaşı belli bir alanda tutacak olan enerji duvarlarını çalışmak için Cinder'i görmeye Yıldız Ada'ya gidecekti. Cinder, Ana Kara'nın diğer parçalarını kapatacak savunma alanlarını yaratmayı çoktan öğrenmeye başlamıştı. Böylece hiçbir şeyden haberi olmayan Nightshade askerlerini yenmek daha kolay olacaktı.

Bir planları vardı.

Isla o gece başka bir anıyı hatırlarken elinde olmadan bunun yetmeyeceğini hissediyordu.

32.BÖLÜM ÖNCE

Grim sabah gitmişti. Göğsü hâlâ acı içindeydi ama şifalı iksir işe yaramıştı. Derisi neredeyse tamamen iyileşmişti.

O gece eğitimden sonra Grim yeniden geldi. Önceki gece insaniyete dair onda gördüğü izlerden eser yoktu. Çok öfkeli görünüyordu.

“Portal aletini vermemekte ısrar ediyor ve istediğin yere gitmek istiyorsan sana nasıl bir aptal olmaman gerektiğini öğreteceğim.”

Isla öfkeyle baktı ona. “Yoksa?”

“Yoksa onu geri alacağım,” dedi Grim ve gözlerini Isla’nın yıldız asasını sakladığı yere çevirdi.

Isla ellerini sıktı. Grim’in şaka yapmadığını biliyordu. “Tamam! Ne zaman öğreteceksin?”

“Şimdi.” Grim onun kolunu tuttu ve dünya altüst oldu. Yeniden düzeldiğinde uzun bir odadaydılar.

“Burası senin sarayın,” dedi Isla etrafına bakınarak.

“Burası bir eğitim odası,” dedi Grim.

“Yanımda hiçbir şey getirmedi,” dedi Isla. Grim bir baş hareketi yaptı ve yıldız asası havadan tam eline düşüverdi.

“Nasıl yaptın?”

“Bilmen gereken ilk şey aletinin güvenilirmez olduğu. Ona çok fazla güç aktarmadım. Bir başka portal aletinin yanındayken her zaman çalışmaz.” Yıldız esasının ilk karşılaşmalarında neden çalışmadığının açıklaması buydu. “Portal açma gücü gözünde canlandırma ile ilgilidir. Bu yüzden daha önce gitmediğin bir yere gidemiyorsun.”

“Gözümde canlandıramadığım bir yere nasıl gidebilirim ki?”

“Haritaların yardımı olur. Mesafesini ve diğer yerlerle ilişkisini tahmin edebildiğin yerlere gitmek daha kolaydır.” Grim görünüşe göre haritalara artık bel bağlamıyordu. Yüzlerce yıldan sonra Grim istediği yere gidebiliyordu. “Şimdi kısa mesafelerle başlayacağız.”

Grim oradaydı. Sonra yok oldu. Sonra hemen arkasında belirdi.

“Bu daha fazla kontrol gerektiriyor. Ve bu kontrolü pratik yaparak geliştirebilirsin.” Başıyla yıldız esasını işaret etti. “Odanın diğer tarafına portal aç.”

Isla ayaklarını yere sağlamca bastı. Yıldız birikintisini çizdi ve küçük mesafeye odaklandı. Odanın diğer tarafını gözünde canlandırdı.

Siyah bir volkanik kumların oluşturduğu bir sahile ayak bastı. Dalga ellerini ve dizlerini ıslatıyordu. Başının üzerinde bir ses duydu. Başını kaldırıncı Grim’in ona somurtarak baktığını gördü. Şatosu tepeden sahile bakıyordu. “İskaladın!” dedi Grim.

Onları yeniden odaya götürdü.

“Bir daha!”

Isla sonraki sefer gece marketine geldi. Grim kimse fark etmeden hemen alıp onu götürdü.

Bir sonraki sefer Grim’in yatak odasındaaydı. Oda kusur-

suz derecede temizdi. Grim iç geçirdi. “Şaşırtıcı şekilde yaklaşıyorsun.”

Beş tane korkunç denemeden sonra Isla taht odasında belirdi. Burası bir tarla kadar geniş bir odaydı. Taht birbiri içine geçmiş, eriyen, hareket eden gölgelerden oluşuyordu.

“Eğitim odası hemen yan oda,” dedi Grim arkasından.

Isla dönüp baktı. “İnsanlar nerede? Hizmetkârların? Asillerin?”

“Şatonun diğer kısımlar. Şatonun büyük kısmı sadece bana kapalı.”

Grim özgürdü ama Isla onun kendisi kadar tutsak olduğunu gördü. “Onları ne sıklıkla görüyorsun?”

“Ne zaman emredersem.” Isla’nın arkasını işaret etti. “Gözlerini kapat.” Kapattı. Grim bir adım attı. O kadar yakındı ki Isla onun nefesini yanağında hissedebiliyordu. “Odaklan.”

Ona bu kadar yakinken bir şeye odaklanmak çok zordu ama Isla denedi. Yanlışlıkla gittiği tüm yerlerin bir haritasını kafasında canlandırdı. Onunla eğitim odası arasındaki mesafe daha netleşti. Gözleri kapalıyken yıldız esasına uzandı ve bir yıldız birikintisi oluşturdu. İçine atladı.

“Güzel!” dedi Grim, Isla’nın başardığını gösteriyordu. Gözlerini açtı. Eğitim odasının ortasındaydı. “Senin eğitilemez olduğunu düşünmeye başlamıştım.”

Isla öfkeyle ona baktı.

“Şimdi!” Grim bir hareket yaptı ve Isla’nın en sevdiği kılıçlardan biri havada belirdi. Isla onu yakaladı düşmeden. “Kılıç oyunundan daha tahammül edilebilirsin ama savunman üzerinde çalışmak lazım.”

Isla somurttu. “Gardiyanım harika bir öğretmen.”

Grim bir kaşını kaldırdı. “Hiç savaş görmüş mü? Onu bütün hâlinde yutabilecek yaratıklarla karşılaşmış mı?”

Isla ağzını sımsıkı kapattı. Terra ve Poppy lanetlerden

sonra doğmuştu. Isla'nın bildiği kadarıyla yeni Wildling ülkesinden hiç ayrılmamışlardı. "Hayır!" dedi dişlerinin arasından.

"O zaman sana öğretecek daha fazla ders var demek ki," dedi Grim. Bir anda elinde kendi kılıcı belirdi ve Isla'nın üzerine yürüdü, kılıcı öyle hızlı hareket ediyordu ki Isla takip bile edemiyordu. Dövüşürken sürekli emirler veriyor, Isla'nın her tekniğini, her hareketini eleştirip kötülüyordu.

Kılıcıyla göğsünde çaprazlamasına ufacık bir çizgi açarken, "Öldün!" dedi. Kılıç Isla'nın gömleğini kesmiş ama derisine girmemişti. Böylesi bir kontrol olağanüstüydü. Bir santim derine girse Isla'nın iç organlarını dışarı dökerdi. Isla ona karşı koymaya çalıştı.

Grim'in kılıcı elbisesinde bir kesik daha açarak karnının üzerini çizdi. "Öldün!" dedi yeniden.

Isla onu kesmek için elinden geleni yaptı ama ne kadar dövüşürse dövüşsün, ne kadar onu kandırmaya çalışırsa çalışsın, Grim'in kılıcı her zaman onu savuşturuyordu.

Grim'in kılıcı boğazına dayanınca Isla'nın nefesi kesildi. Bu sefer onu gerçekten kesti. Boynundan aşağı küçük bir kan damlası aktı. "Tamamen öldün!" dedi, sesi bir fısıltı gibi çok yakınındaydı.

Isla'nın yüreği öfkeyle kabardı. İblis onu öldürebilirdi. Öfkeden deliye dönmüş hâlde ona saldırdı, kılıcı savurarak aralarındaki havayı parçalara ayırdı. Grim'i de parçalara ayırmak istiyordu.

Grim onun her darbesini engelledi ama bir açıklık oldu. Isla onu gördü, fırsatı kullanıp Grim'in gömleğinde küçük bir kesik açtı.

Isla sırtıttı ve utanç verici bir şekilde sırtüstü düştü. Grim onun ayaklarına çelme takıp yere düşürmüştü.

Nefes almaya çalışırken korkunç bir ses çıkardı. Grim ona doğru eğildi. "Başka bir ders. Bazen rakibin dikkatini dağıt-

mak için bilerek sana fırsat verir.” Kılıcı göğsünden yukarı çıkıp tam kalbinin üzerine geldi. Bir kez vurdu ve yine “Öldün!” dedi.

Isla’nın gözleri alev saçıyordu. “Anladım! Beni her şekilde, kılıç da dâhil öldürebilirsin. Bana daha iyi olmayı öğret.”

Grim öğretti. Gece boyunca o odada düello yaptılar. Son derece akıllıca hareketler öğretti ona. Kılıç olmadan da ona dövüşmeyi öğretti.

“Her zaman burna giriş,” dedi Grim.

Bu sırada güneş doğmuştu ve Isla daha fazla eğitim için kendi şatosuna gitmek zorundaydı ama kan ter içindeydi. “Teşekkür ederim,” dedi Isla, sadece kılıcı bulmak için ona ihtiyacı olduğundan dolayı onu eğittiğini bilse de. Ölü işime yaramaz, demişti.

“Creetan Kayalığı’ndaki kutlama üç gün sonra,” dedi Grim. Gözlerini kısarak ona yaklaştı. “Ondan önce bana bir iyilik yap ve sakın ölme!”

33.BÖLÜM

ORMANDAKİ YARATIKLAR

Grim ona kendisini savunmayı öğretmişti. Grim'in bir gün en büyük düşmanı olacağını tahmin edip etmediğini düşünürken gözyaşlarını sildi. Gelecekte Grim onu öldürüyordu. Isla bunu net bir şekilde görmüştü.

Onu güvende tutmak için bu kadar uğraştıktan sonra neden ona zarar vermek istiyordu? Isla'nın onun hakkında bildiği her şeye aykırıydı bu.

Belki de onu hiç tanımamıştı.

Isla, Yıldız Ada köprüsünü geçerken hava enerjiyle yüklendi. Hafiften metal kokusu vardı. Tıpkı Celeste'in endişeli ve üzgün olduğu zamanlarda olduğu gibi.

Starlinglerin yaşadığı kalıntıların oraya kadar koştı ve orada da kan kokusunu aldı.

"Ne oldu?" diye sordu Isla.

"Yaratıklar!" dedi Maren. "Küçük bir kız... Cinder yaşlarında..." Sesi çatallandı.

Leo ağzında bir saz parçasıyla orada duruyordu. "Ormana gitti ve tek bulabildiğimiz bu."

Yerde bir pelerin vardı. Kanla kaplıydı. Birisi çığlık attı. Bir kardeş ya da arkadaş, Isla bilmiyordu.

Isla gözlerini sımsıkı kapattı. Onları koruyacağına söz vermişti.

Etrafındaki Starlinglere baktı. Hepsi küçüktü. Korkmuşlardı. Onlar da ona bakıyordu ve Isla, Ella'nın sözlerini hatırladı. *Yaşamak için bize bir şans verdin. Pek çoğumuz için sen bir tanrısın. Bir kurtarıcı.*

Küçük kızı kurtarıp kurtaramayacağını görmek onun göreviydi.

Hissettiğinden daha kararlı bir halde, "O yaratıkları nerede bulabilirim?" diye sordu.

Starlinglerden hiçbiri adayı ikiye bölen gümüşü nehrin ötesine geçmemişti. Nehir güneşin altında parlayan bir kurdeleye benziyordu.

Her yer sessizdi.

Ciel ve Avel havada daireler çiziyordu. Isla onlara mesafelerini korumalarını söylemişti. Sürpriz bir avantaj olabilirdi.

"Onları görürseniz ölmüşsünüz demektir," dedi Starlinglerden biri ve Isla midesinin korkuyla büzüleceğini sandı.

Ama olmadı. Zihninde kendi ölümünü görmüştü. Çoktan pek çok tehlikeye göğüs germişti. Bu düşüncelerle Yıldız Ada'nın sessizliği içinde yürümeye devam etti.

Gökyüzünde gümüşü kanatları olan bir kuş havayı bir çift kılıç gibi kesti. Isla onu hemen tanıdı. Celeste -Aurora- ona bu kuştan bahsetmişti. Çok az hayatta kalmıştı. Bir kalp ispinozuydu, her zaman çiftler hâlinde seyahat ettikleri ve gagalarını kalbe benzeyen şekilde birbirine dayadıkları için onlara bu isim verilmişti.

Bu yalnızdı.

Isla alışkanlık gereği elini belindeki kılıcın kabzasına götürdü. Yeteneği sanki onu uyarır gibi şakaklarında atıyordu ve Isla sıcak bir fincan çay içiyor gibi bunun kendisini ısıtmasına izin verdi.

Bu yıkık duvar geri dönmen için son şansın, demişti Leo ağzındaki saz parçasıyla. Bundan sonra onlara aitsin.

Yaratıkların karşısına çıkmak için Isla'nın gitmesi onları endişelendirmişti. Isla'nın onları koruyabileceğini onlara göstermesi gerekiyordu.

Duvar birkaç dağınık gümüşü taştan ve kısmen çökmüş bir kemerden başka bir şey değildi. Girişinde bir tür su birikintisi vardı. Isla eğilip bir parmağını soktu.

Kan olduğunu anlaması için koklamasına gerek yoktu. Çoktan soğumuştur. Ciel ve Avel'i görmek için tam kafasını kaldırıp doğrulmuştu ki yağmur yağmaya başladı.

Gökyüzüne öfkeyle bakıp, "Başka ne olabilirdi ki?" diye düşündü ve etrafındaki suyu en azından yönlendirebilmek için bir Moonling olmayı diledi. Değildi, bu yüzden başını sallayıp ıslanmaya razı oldu. Yağmur kan birikintisinin taşmasına, onun yosun kaplı taşların arasından akmasına ve damarlar gibi aralarındaki boşluğu doldurmasına neden oldu. Isla onu incelemek için durdu, midesi ağzına geldi ve kemerden kalan şeyin altından geçti.

Isla hiçbir olay olmadan yaklaşık bir saat yürüdü. Ormanda yaratıkların yaşadığı söylenen yere geldi. Centennial sırasında gittiği diğer Yıldız Ada ormanlarına hiç benzemiyordu. Gümüşü ağaçların yaprakları bıçak gibi keskindi. Gövdeleri koca düğümler hâlinde birbirine kenetlenmişti, kökleri Isla'nın kolları kadar uzundu. Aralarındaki boşluğu çalılar doldurmuştu. Kendine bir yol açmak için gücünün çoğunu kullanabilirdi ama gerek yoktu. Birden sanki onun için yapılmış gibi ormanın içinden geçen geniş, temiz bir patika gördü. Yolun üzerinde ne kökler ne yabani çiçekler ne de otlar vardı. Dümdüzdü. Yeni kullanılmış gibiydi.

Bu anlamsızdı. Burada yaşayan bir topluluk mu vardı? Vinderland halkı gibi miydiler? Bir milyon yıl önce diyarlarından sürülmüş insanlar mıydı?

Isla yeniden kılıcının kabzasını kavradı.

Bu yerle arasında bir bağ olduğunu hissetti. Bir kale gibi korunaklıydı. Şimşek göğü ikiye yararak çaktı. Gök gürledi ve ağaçların tepelerinden aşağı daha fazla yağmur inmeye başladı.

Isla ürkererek etrafına bakındı.

Göz ucuyla biraz yukarıda bir hareket gördüğüne yemin edebilirdi. Kılıcını çekerken yüksek bir ses çıktı ve kılıca yaslandı.

Saniyeler geçti. Hiçbir hareket yoktu. Yukarıda, ağaçların tepesinde görmüştü hareketi... Yağmurda gözlerini kısıp baktı ama ağaçlarda bir şey yoktu. Nedeninin yapraklarının keskin olduğunu düşündü. Hiçbir insan ya da hayvan rahat rahat onlara tırmanamazdı. Kendilerini keserlerdi. Değil mi?

Bir açıklığa doğru adım atarken kılıcını kınına sokmadı. Ortada kocaman bir göl vardı, bir göze benziyordu. Yüzeyi milyonlarca yağmur damlasıyla titreşiyor, dört bir yana küçük daireler çizerek yayılıyordu.

Isla göle doğru yürürken ayağı takıldı. Bir kök... Onu nasıl görmemişti? Hayır. Daha yakından bakınca onun bir kök olmadığını gördü. Bir yilandı. Metalik pulları parlıyordu. Sanki ona saldıracakmış gibi kafasını kaldırdı. Bir adım geriye gitti ve tam önünde, gölü boylu boyunca kaplayan yeni bir gölgeyi gördü. Bir ağaç olamayacak kadar büyüktü.

Daha önce yoktu.

Isla göğsü sıkışarak etrafına bakındı.

Yeniden şimşek çaktı ve otuz metre boyunda pullarla kaplı bir yılan gördü.

Isla çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Yaratık karşısındaydı. Yani bir tanesi. Hiç zorluk yaşamadan Isla'yı bir lokmada yutabilirdi. Hiçbir zorluk yaşamadan bir kuleyi bile yutabilirdi. Isla bir adım geri gitti...

Yılan saldırdı.

O anda Isla yana yuvarlandı ve yılanın dişleri ıslak, gümüşi benekli toprağa saplandı.

Koş. Koşması gerekiyordu. Avel ve Ciel çok geride değildi ama onlar buraya gelene kadar çok geç olabilirdi.

Yılan ona doğru atılıp Isla'yı göle savurdu.

Isla buz gibi suya düşerken bir an sessizlik oldu ve binlerce iğne kollarına ve bacaklarına saplandı âdeta. Suyun yüzeyinde baloncuklar belirdi...

Yılanın başı oradaydı. Yılan onu yutmasın diye kılıcı iki eliyle önünde tutarken elini kesti. Yılanın kocaman ağzı iyice açıldı. Yılan onu daha da fazla suyun içine iterken Isla tüm gücüyle karşı koyuyor ve kolları titriyordu.

Görüşü netliğini kaybetmeye başladı. Ellerini ve ayaklarını hissetmiyordu. Seçenekler belliydi. Ya yılan onu yiyecekti ya da boğulacaktı. İkisi de yüksek ihtimaldi. Gücünü çağırdı ama bu gölün ortasında hiçbir bitki yoktu. Gölgelelerini denedi ve onların faydasız hâlde suyun içinde dağılmalarını izledi.

Bir anda yılan geri çekildi ve suyun içinde boğuk bir kükreme duydu.

Başı dönüyor, göğsü acıyla yanıyor, ciğerleri hava için yalvarıyordu. Isla tüm gücüyle yüzeye çıkınca Ciel'in kılıcını yılanın kalm pullarının arasına gömdüğünü gördü. Yılan kükreyip öfkeleni ve Skylingler havadaki akımlara karşı direnirken yılan kuyruğunu onlara doğru savurdu.

Isla sıırıslık ve donmak üzere hâlde sudan çıktığında yılanın kuyruğunu salladığını ve Avel'e çarptığını gördü. Avel yere düştü ve oracıkta öylece kaldı. İkisi bir çığlık attı, dikkati dağılmıştı ve yılan saldırmak için bu fırsatı kullandı...

Ciel yerine kuyruğu bir diken duvarına çarptı.

Yılan yavaş yavaş döndü. Isla tam karşısındaydı, nefes nefese ve kolu havada. Gücüne kavuşmuştu.

Isla ayakkabılarını fırlatıp attı. Ayaklarını çamura gömdü ve odaklandı. Merkez noktasını buldu. Düşüncelerini arındırdı. Bağ kuruldu.

Uzun zamandır buna çalışıyordu.

Gözlerini açtı ve orman öfkeyle sarsılıyordu. Ağaçlar yılanın etrafını sardı ve o hareket edemedi onu tuzığa düşürdüler. Kalın kökler zincire döndü, ağaç gövdeleri etrafını sardı ve sarmaşıklar onu olduğu yere çiviledi. Isla'nın işi bittiğinde yılan hapishanesinde bir santim bile kıpırdayamıyordu. Isla yılanın yeniden kükremesini ya da saldırmasını bekledi ama o sadece Isla'yı izledi.

Isla nefes nefeseydi. Göğsü içine çökmüştü. Kısacık sürede çok fazla güç kullanmıştı. Ciel'e baktı, Avel'in kafasını kucağına almıştı. Derin ve rahat bir nefes aldı. Skyling hayatıydı.

Isla tam Ciel'e kardeşine yardım etmesini söyleyecekken yılan birden hapishanesinden çıkıverdi. Yılan küçülüp, değişip, dönüşürken Isla onu izledi sadece; olduğu yerde taş kesilmişti.

Yılan en sonunda bir kadına dönüştü.

Isla'nın yaptığı hapishanenin içinden rahatça yürüdü, başım yana eğip, "Wildling misin?" dedi.

Kadın ona doğru bir adım atarken Isla'nın nefesi kesildi. Kadın kuyruğu yerlerde sürünen bir elbise giymişti, az önce bedenini kaplayan pulların aynısından yapılmıştı.

Bir yılanken.

"Nesin sen?" diye sordu Isla. Daha önce hayvana dönüşebilen bir insanı hiç duymamıştı. Bu imkânsız bir şeydi.

Kadın başını yana eğerken tıpkı bir yılan gibi hareket ediyordu. "Kendi halkını tanımıyor musun?"

Kadın bir zamanlar Wildling miydi? Vinderland gibi o da kendi diyarından sürgün mü edilmişti?

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Demek ki artık mümkündü

ya da insanların çoğu lanetler sırasında diyarlarıyla bağlarını koparmış olabilirdi.

Kadın başını salladı. "İpuçlarını bir araya getiriyorsun, görebiliyorum bunu... Yüz ifaden her şeyi anlatıyor... Bir hükümdar için iyi bir özellik değil, değil mi?" Bir adım daha attı ve Isla ürkmesin diye dikkatli davranıyordu.

"Küçük kız," dedi Isla, sesi titriyordu. "O..."

"Öldü," dedi kadın çabucak. "Ben öldürmedim ama ne fark eder? Geriye hiçbir şey kalmadı."

Isla'nın alt dudağı titriyordu. Gözleri çakmak çakmaktı. Zavallı kız... Onu koruması gerekirdi. "Sen... Sen çocukları öldürüyorsun!" dedi, sesi tiksintiyle doluydu.

Kadının dudakları kıvrıldı ve son derece keskin dişleri görüldü. "Evet, diğer Wildlingler öldürmedi mi?" deyip bir adım daha attı. "Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaptık. Yiyecek lazımdı. Biz de sizin gibiyiz."

Biz. Ondan daha fazla mı vardı? Yılan insanlardan? Yoksa diğer kadim, ölümcül yaratıklar farklı mıydı?

"Buna son veriyorum!" dedi Isla. "Ben Starling hükümdarıyım ve çocukları öldürmeyeceksin."

Kadın ona baktı sadece. "Onlara adanın bu tarafına gelmemelerini söyle o zaman! Biz hiçbir zaman avlanmadık, sadece ormanda dolaşan şeyleri yedik. Hepsini öldürebilirdik, biliyorsun."

Hepsini öldürebilirdik.

Isla yılan kadını oracıkta öldürmek istedi ama Zed'in sözlerini düşündü. Onun gibileri savaşta kullanabilirdi.

"Nightshadeler adayı yok etmek için geliyor," dedi Isla. "Bizimle savaşacaksınız!" Bu bir emirdi.

Kadın ona baktı ve güldü. Bir yılanın kükremesi, bir gök gürültüsü gibi yüksek perdedendi. "Bana bunu söylerken gerçekten sana evet diyeceğimi mi düşünüyordun?"

Isla bir adım attı. "Sen bir Wildling'sin. Ben senin hüküm-

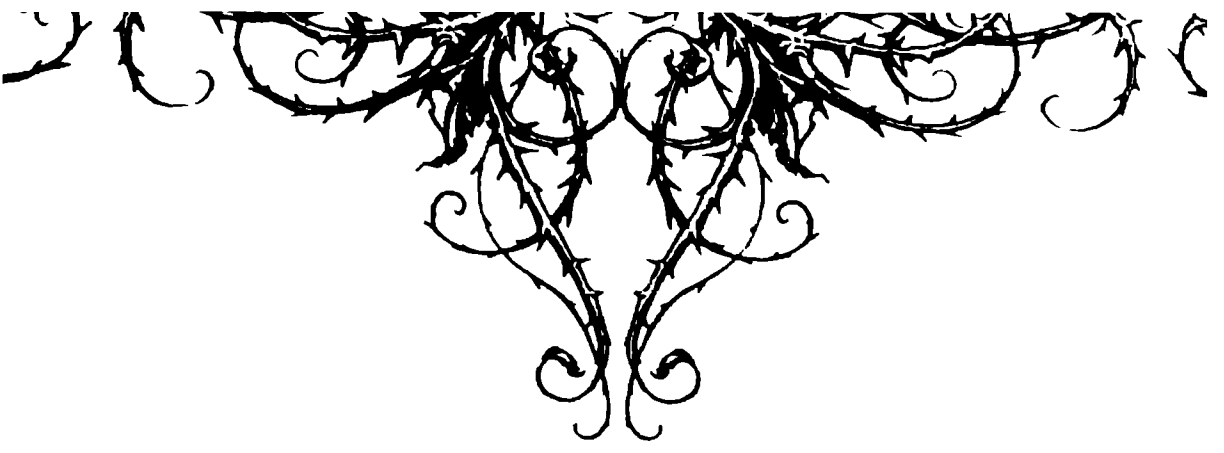
darınım ve emrediyorum!” derken sesini mümkün olduğunca buyurgan çıkarmaya çalıştı.

Kadın dişlerini gösterdi. Isla’nın gözlerinin önünde gide-
rek büyüdü, yükseldi ve yılan kısmı altına yığıldı. “Ben bir
Wildling’dim! Bu adada ne senin ne de bir başkası için savaşı-
rım.” Sanki saldırıracakmış gibi geri çekildi. “Bugün yaşamana
izin vereceğim ve bunu bir hediye olarak kabul etsen iyi olur.”

Avel ayağa kalkmıştı. Başının yanından kan akıyordu ama
uçabilecek durumdaydı. Avel ve Ciel onu kollarının altından
tutmadan, “Başka bir Starling’i öldürmeyeceksin!” dedi Isla.

Onlar havalanıp uzaklaşırken kadının kahkahalar attığını
duyabiliyorlardı.

Isla o gece yatağa girdiğinde bir yılanla çok farklı bir şe-
kilde karşılaştığını hatırladı.

34.BÖLÜM ÖNCE

Bütün gün müzik çaldı. Davullar, her yerdeydi. Kahkahalar. Şakalar. Keskin alkol kokusu öyle yoğundu ki burun deliklerini yakıyordu.

Bazı insanlar sokaklarda neredeyse çıplak hâlde dolaşıyordu, bedenlerini sadece boyamışlardı. Göğüslerinde, bacaklarında, kollarında desenler vardı. Bazıları sokakların iki tarafında durmuş, bağırıp çağırıyorlardı. Hepsinin belleğinde kılıç, ellerinde içki vardı.

Herkes maske takıyordu.

Isla da maske takmıştı ama maskesinin sağlam olduğundan emin olmak için kenarına dokunmak adına bir bahanesi olsun diye saçlarını kulağının arkasına attı. Grim de maskeliydi ve odada belirmediği an Isla'nın üzerinde bir kumaş parçası vardı sadece.

"Bugün yılın en uzun gecesi. Creetan Kayalığı'nda bir kutlama olacak. Gün boyunca da elbette."

Isla bunu anlamıştı, somurttu. "Maskeler peki?"

"Herkes takıyor."

Elbisenin önünün açık olduğunu görünce Isla'nın canı sı-

kıldı. “Peki, herkes bunu mu giyiyor?” Siyahtı ve onun Wild-ling kıyafetlerine hiç yakışmıyordu. İki ince ip tutuyordu ve yanlış bir hareketle kopacak gibi görünüyorlardı. Isla’nın şimdiye dek gördüğü en alçak kesim elbiseydi ve yırtmacı öyle genişti ki tüm elbiseyi bir arada ufacık bir kumaş parçası tutuyor gibiydi.

Grim onun gözlerine bakmadı. “İnsanların çoğu az giyinmeyi seçiyor, evet. En azından bunun gibi kutlamalarda. Bazıları sadece boya sürüyor.” Grim ona baktı ve bir kaşı havaya kalktı. “Bir kutu mürekkep ve fırça getirmemi ister misin?”

Bu söz üzerine Isla giyinme perdesinin arkasına sızlanmadan gitti. Orada bir boy aynası yoktu, bu yüzden Grim’in önüne çıkana kadar kendini tam olarak göremedi.

Memeleri iyice sıkışmış ve elbiseden taşmıştı. Yırtmaç öyle genişti ki Isla iç çamaşırlarından vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Grim ona gözlerini dikti ve korkutucu görünüyordu.

“Nightshade’e benziyor muyum?” diye sordu Isla, sesinde korku vardı. Dudaklarına parlak boya sürdü, tıpkı ilk karşılaştıklarında olduğu gibi. Bu bir Nightshade modası olmalıydı. Sonra maskesini taktı. Grim ona cevap vermemişti, Isla arkasını döndü ama gözlerini hâlâ üzerinde hissediyordu. “Hm?”

“Olmuş!” dedi Grim huysuzca ve elini uzattı.

şu an Creetan Kayalığı’nda yürürken Grim dümdüz önüne bakıyordu. O bakmasa bile başkaları Isla’ya bakıyordu. İnsanların bakışlarını kendine çekiyor, bacağından daha fazlasını göstermemesi için eliyle yırtmacı kapatmaya çalışıyordu.

Grim her zamankinden daha gergindi. Kılıcın kaybolma ihtimaline karşı güçlerini kullanamıyordu. Çok uzağa portal açmışlar ve tedbir amaçlı yaklaşık yarım saattir yürüyorlardı.

“Nasıl hissettiriyor?” diye fısıldadı Isla.

Grim ona baktı. “Ne, nasıl hissettiriyor?”

“Korkutucu, her şeye kadir Nightshade hükümdarı olmak. Böylesi bir kalabalıkta.”

Grim ona sert bir bakış attı. “Kılıcımınla buradaki herkesi öldürebilirim!”

“Ben hariç.”

Bakışları sokağa döndü. “Düellomuzun sonuçlarını unuttuyor musun?”

“Senden şimdi olduğu kadar o zaman nefret etmiyordum. Bunun seni yenmemi sağlayacağından eminim.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle.”

Kalabalık demişken... “Böyle bir kutlamanın onu dışarı çekeceğini nereden biliyorsun?” Gizemli hırsız. Bu yakınlar da görülmüş yılanlı adam.

“Bilmiyorum. Ama buradaysa tüm bu oyalamacalar işe yarayacaktır.”

Oyalamaca bu iş için uygun bir kelimeydi.

Binlerce insan sokaklara akın ediyor, dükkânları ağzına kadar dolduruyordu, öyle ki Isla birinin bir bardaki açık pencereden bir kustumuk yığınının içine düştüğünü gördü.

Gösteriler, şovlar, bahisler gırla gidiyordu. İskambil kartları oynanıyordu. Ara sokaklardan gelen sesler her türlü arzusunun tatmin edildiğini gösteriyordu.

“Bir yılanı olduğunu biliyoruz. Onu başka nasıl bulabiliriz?” Grim’e baktı. “El kesmeden nasıl bilgi alınacağını biliyor musun?”

Grim ona tepeden baktı. Bir dakika geçmeden bir kadının önünde durdu. Kadının elinde beş tane içki vardı ve bir barın dışında oturan bir grubun siparişini götürüyor gibiydi.

Isla kadının Grim’e bakarken yüzünün tamamen değiştiğini gördü. Onun geniş omuzlarına, upuzun boyuna bakarken. Kadının yüzü bir anlığına rahatsız olmuştan çok meraklı

bir ifadeye büründü. Sokağın birkaç adım aşağısından bile Isla onların ne söylediklerini müzik ve sarhoş bağırtıları yüzünden duyamıyordu. Kadın bir şeyler söyledi, sonra bir elini Grim'in koluna koydu ve Grim buna izin verdi. Isla'nın midesinde isim vermek istemediği bir şey kıvrılıp büküldü.

Grim geri döndüğünde pek bir kibirli görünüyordu. "Onu nerede bulacağımızı biliyorum."

Isla şaşırmış ya da etkilenmiş görünmemeye çalıştı. "Güzel. Yolu göster."

Çok fazla yürümelerine gerek kalmadı. Dakikalar sonra devasa bir çadıra girdiler. "Bu o." Gömleğinin önü tamamen açık hâlde bir adam oturuyordu ve göğüs kasları olduğu gibi ortadaydı. Soluk bir teni vardı, saçları kısa kesilmişti ve en dikkat çekici yanı ise omuzlarını saran bir engerekti.

Hırsızın etrafında bir grup insan vardı -ortaklarıydı şüphesiz- ve ön sırada oturmuş, ilginç bir şovu izliyorlardı.

Üzerleri kumaşla örtülü insanlar -ve biraz da altları- parlak ışıkların önünde dans ediyor, tuttukları çarşafı tüle dönüştürüyordu. Bedenlerinin her bir yeri görülüyordu. Bazıları altlarına hiçbir şey giymemişti, bazıları da ufakık şeyler giymişti. Adam dirseklerini dizlerine koymuş, dikkatle onları izliyordu.

Pekâlâ. Hırsız oradaydı. Bir şekilde ondan bilgi almaları gerekiyordu. "Çok dalgın görünüyor. Bir nasıl..."

Grim gözlerini dansçılardan Isla'ya çevirdi. Sonra yeniden onlara baktı.

Isla öfkelenmişti. "Kesinlikle olmaz, seni lanetli iblis!"

Grim omuz silkti. "O zaman başka bir yol buluruz. Sadece sen baştan çıkarıcı bir kadınsın ve güçlerini kullanabilirsin diye düşündüm çünkü ben kendi güçlerimi kullanamıyorum."

Güçler. Lanetli bir kalp yiyicinin tek bir bakışla bir adamı baştan çıkarmasını bekliyordu. Baştan çıkarıcılığıyla birini

diz çöktürmesini. Grim nedense birkaç kez belirtmenin dışındakı onun güçsüzlüğünü fark etmemiş gibiydi. Bu yüzden mi en baştan onunla çalışmayı istemişti? Centennial'da yardım etme teklifini geri mi çekecekti?

Kulakları uğuldamaya başladı. Deri eldivenleri bulamamışlardı. Celeste'le ona ihtiyaçları vardı. Halkının ona ihtiyacı vardı. Acı çekiyorlardı.

"İşkence yaparak bilgi alsan olmaz mı?" diye sordu Isla. Birden bu seçenek daha cazip gelmişti.

Grim keyifle ona baktı. "Tabii yapabilirim, Kalp Yiyici. Ama en rezil hırsız, kılıcı bilen tek adam öylesi bir şiddet karşısında hayatta kalabilir mi? Şüphe de çekebilir..." Omuz silkti. "Güçlerini kullanamıyorsan başka tabii..."

"Tabii ki kullanabilirim!" dedi Isla çabucak.

Grim ikna olmamış gibi baktı. "Tamam. Başka bir yol..."

"Hayır!" Isla birden yüzündeki o ifadeyi silip attı. Elini arkasına uzattı ve yıldız esasını alıp ona verdi. "Bunu benden al ve diğer Wildling lanetlerimi iş başında görmeye hazır ol!"

Topuklarının üzerinde dönüp sahnenin arkasındaki çadıra yöneldi.

Önceki cesaretini tamamen kaybetmişti. Şovdaki kızlardan birine fazladan kıyafet seti için boynundaki kolyeden bir tane yakut vermişti. Şimdi sahnenin gerisinde tir tir titreyerek duruyordu. Göğsünü sadece siyah bir parça kumaş kapatıyordu. Vücudunun diğer bölümlerini ise bir etek örtüyordu ama neredeyse her şeyi ortada olduğu için bu eteği tanımlamaya gerek bile yoktu.

Başının üzerinde çarşaf vardı ama ışıktakı onun ne işe yaradığını görmüştü. Her şeyi gösteriyordu. Isla'nın da her şeyi görülecekti.

Topla kendini, dedi içinden. Halkı açlıktan kırılıyordu. Kalbinin üzerindeki iz şu an belli belirsiz bir yara iziydi ama karşılaşmakı onun etinin kesilmesinden çok daha ağır bir iz bır-

rakmıştı onda. Kadınların çaresizliğini görmüştü. Kendilerini suçlu hissediyorlardı ama açlardı. Isla onların hükümdarıydı. Centennial'da hayatta kalmak ve lanetlerini kırmak için ne gerekiyorsa yapmak onun göreviydi.

Aklında halkı varken bir hırsızın önünde aptalca dans etmek kolay göründü. Bir planı vardı. Hırsızı baştan çıkar, onu gizli bir yere götür ve dansçıdan aldığı bir şişeyi adama içir.

“Bundan bir yudum aldı mı dümdüz yere yapışır,” demişti dansçı. “Daha çirkin eylemlerin çoğunu yapmadan ödemeyi kabul etmemizi sağlar.”

“Yılanlı adamı tanıyor musun?” diye sormuştu kıza.

Kız gözlerini devirmişti. “Hepimiz yapıyoruz maalesef.”

“Onun beni fark etmesi için ne yapmalıyım?”

“Kolay,” demişti kız. “Kendisiyle ilgilenilmesi hoşuna gider.”

Isla'nın tek yapması gereken önünde dans etmektir.

Ne kadar zor olabilirdi ki?

Yüzünde bir maske vardı. İsimsizdi. Burada onu kimse tanımıyordu. Lanetli iblis hariç ve Isla dans ederken onun da kendisini izleyeceğinden emindi.

Bir öz güven patlamasıyla sahneye çıktı, arkasındaki ışıklar yüzünden tamamen şeffaf görünen bir kumaşa sarılı hâldeydi ve tüm bedenini gölgeler içinde bırakıyordu.

Bakışlar tenini dağladı. İlk başta istemedi, midesi bulandı ama sonra...

Seçim yapma şansı vardı. Bunu yapmaya zorlanmamıştı. Bu adamlar onu izlemek için buradaydı ve Isla eğlencenin bir parçası olmayı kabul etmişti.

Yılanlı adamın hemen önünde durdu, hafifçe ona gülümsedi ve dans etmeye başladı.

Davullar ve telli çalgılar öyle hızlı ve baş döndürücü bir şekilde çalıyordu ki bedeni diğer kendini ritme kaptırıp

diğerleriyle uyumlu bir hâlde sallanmaya başladı. Kalçaları sallanıyor, kıvrılıyor, elleri havaya kalkıyor, parmakları karının üzerinde geziniyor ve vücudunu saran kumaşın üzerinde dolaşıyordu...

Ve bakışları buluştu. *Onunla.*

Grim.

Grim onu sanki Isla'nın gerçekten gücü varmış ve bir bakışla bir adamı baştan çıkarabilecek bir kadın gibi izliyordu. Transa girmiş bir adam gibi ve bir yırtıcının sakinliği ile ona bakıyordu. Isla onun gözlerinin içine baktı ve Grim bakışlarını kaçırmadı. Hayır, hatta daha derinden bakıyordu. Gözleri bedeninde dolaşüyor, aşağı ve yukarı kayıyordu ve Isla onun bakışlarını kanında, kemiklerinde hissediyordu. Onu...

Grim'in bakışı yön değiştirdi, Isla'nın hemen önündeki bir şey dikkatini çekti, tam da Isla üzerindeki kumaşın çekildiğini hissetmeden hemen önce.

Isla bir tıslama duydu.

Hırsız. Boynundaki yılan, dilini çıkarmıştı. Adam elini uzattı, avucu madeni parayla doluydu. "Özel bir şov alabilir miyim?" diye sordu.

Isla'nın ağzına acı bir su geldi. En tatlı gülümsemesini takındı. "Elbette."

Adam onun sahneden inmesine yardım etti ve Isla onu diğer dansçıların müşterilerini götürdüklerini götürdüğü yere, çadırın arkasına götürdü. Özel yerlerden birine girmeden önce Isla şişeyi çıkardı.

"Sizin için," dedi saygıyla eğilerek ve adam gülümsedi. Yılan yine tısladı, adam onun başını okşadı. "Özür dilerim, kendisi kıskanç bir kadındır," dedi yılanı için.

Isla açarken perdeler cızırdar gibi bir ses çıkardı. Şu an taş duvarları olan bir binadaydılar. Müziğin sesi ve bağırışlar burada duyulmuyordu. Odalarında sadece bir sandalye, birkaç mum ve üzerinde kadehler olan bir masa vardı.

Isla şişeyi açıp onu bir kadehe doldurdu.

Adam hemen aldı ve Isla adamın içmeden onu koklamayı düşünemeyecek kadar aptal olduğunu düşündü. Isla'yı bir tehdit olarak görmüyor olmalıydı.

Belki de bu yüzden kılıcı kaybetmişti.

"Biraz daha," dedi adam kadehi uzatarak. Isla neşeyle itaat etti ve adam içkinin hepsini midesine indirip kadehi gürültüyle masanın üzerine koydu. "Şimdi," dedi gülümseyerek ve birkaç mumun saçtığı kısıtlı ışıktaki dişleri parladı. "Dans et."

Isla dans etti. Adam ona dokunmaya çalışırken işveli bir şekilde gülümseyerek, onu istemediğini düşünmesini diye stratejik dönüşler yaparak adamın önünde dans etti.

Isla yeniden döndüğünde adamın gözlerinin kapandığını gördü. Uyanık kalmaya çalışıyordu, kafası aşağı düşüyor, başını kaldırıyor, yeniden düşüyordu.

Beklediği fırsat buydu.

"Buraya gel!" dedi adam bacağına vurarak. Isla'nın midesi bulandı ama itaat etti, adamın istediği yerden biraz uzakta olsa da kucağına oturdu.

Yılan başını ona doğru uzattı. Isla irkildi ama adam başını yana eğerek güldü. "Korkma, seni ısırılmaz. Dişlerini söktürdüm." Şu an buna çok sevinmiş olsa da bunun üzücü olduğunu düşündü. Bir an gerçekten yılanı acıdı.

"Bir şey arıyorum?" diye fısıldadı Isla.

"Öyle mi?" dedi adam, sesi uykuluydu.

"Bir kılıç. Grubunuzdan biri Skyling pazarından çalmış, sen de onlardan çalmışsın. Kılıç nerede?"

Adam gözlerini devirerek kahkaha attı. "O kılıç hayatımı mahvetti! Onu kullanmaya çalışan herkesi öldürebilir. Sanırım hiçbirimiz onu kullanacak kadar güçlü değildik." Bir kahkaha daha attı.

Isla adamın gömleğinin yakasından tutarak biraz daha yaklaştı. "Nerede?"

Adam gülümsedi. Gözleri kapanmak üzereydi. Soluk yankıları kıpırmızı olmuştu. Belki de içki fazla gelmişti. “Bir hırsız benden çaldı. İronik, değil mi? Kimileri o kadına tüm diyarların en iyi hırsızını diyor.”

“Adı ne?”

“Kimse bilmiyor.”

“Onu nerede bulabilirim?”

Adam omzunu kaldırdı.

Bunun bir faydası olmadı. İsla adamın yakasından tutup sarstı. “Kılıç sence şimdi nerede? Kadın onu takas mı etmiştir? Yoksa satmış mıdır?”

“Ah, kılıcın nerede olduğunu biliyorum.”

İsla onu sarsmayı bıraktı. “Öyle mi?”

Adam zor da olsa başını salladı. “Hırsızın çok sevdiği gizli bir yeri var.”

“Nerede?”

“Burada, Nightshade’de.”

Umut filizlendi. “Yakında mı?”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Uzakta.”

“Nerede?”

“İrida Mağaraları’nda.”

İsla’nın nefesi kesildi. Burası çok spesifik bir yerdi. Nerede olduğunu bilmiyordu ama Grim mutlaka biliyor olmalıydı.

Birden umudu söndü. “Bekle. Kılıcın nerede olduğunu madem biliyorsun, neden onu geri çalmadın?”

Adam kahkaha attı ama kısacıktı. Uyudu uyuyacaktı. “Kimsenin oraya gidememesi dışında mı? Çünkü bu imkânsız!” dedi adam uykulu bir sesle. “Hırsız bir canavar.”

“Canavar mı?”

“Hazinesini koruyor.”

“Ne tür bir canavar?”

Ama hırsız çoktan uykuya dalmıştı. Isla onu bıraktı, adamın başı geriye kaykıldı ve horlamaya başladı. Yılan sanki onu uyandırmaya çalışır gibi yüzünde gezindi.

Grim odanın perdesini açtığında Isla bilgi almanın hararetiyle adamın tepesine kadar çıktığını fark etti. Hemen ayağa kalktı, sırtıyordu, Grim’e her şeyi anlatmak için ağzını açmıştı ki hemen geri kapattı.

Grim öfke saçıyordu. Mışıl mışıl uyuyan adama, sonra Isla’ya baktı.

“Onu öldürme!” dedi Isla.

Grim ona öfkeli bir bakış attı.

“Onu öldürmek istiyor gibi bakıyorsun!”

“Bir sürü insanı öldürmek istiyorum!” dedi Grim, bu sanki her şeyi daha iyi hâle getirecekmiş gibi. Isla’nın gözlerine baktı, bakışlarında ölüm vardı. “Bir sürü insan öldürüyorum!”

Isla yutkundu ve Grim’in bakışı onun boğazına yöneldi.

Isla’ya doğru yürüdü, Isla geri çekildi. Sırtı duvara yapıştı. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi ama sırttı. “Her şeyi öğrendim. Kılıcın yerini biliyorum. Sanırım baştan çıkarma konusunda mükemmelim.” O anda sesine alaycı bir ton vermek için elinden geleni yaparak, “Söyle bakalım, güçsüz Nightshade. Seni de baştan çıkarabildim mi?” dedi. Grim ona öfkeyle baktı ama Isla sırtıtmaya devam etti. Kirpiklerinin arasından ona bakıyordu. “Umutsuzca bana âşık olmana mı neden oldum?”

Grim onu duvara iyice yapıştırdı Isla’nın nefesi kesildi. Elleri kaba bir şekilde kalçalarını kavradı. Parmakları karnının yanlarından kaburgalarına ve göğsüne tırmandı. Başparmağını göğsünün üzerinde dolaştırırken Isla inleyerek geriye büküldü. Isla onun duygularını, onun ne istediğini hissedebildiğini biliyordu.

“Hayır!” dedi Isla’nın yarı aralık dudaklarına doğru. “Benim için özel bir şey değilsin. Sen sevmek istediğim bir şey değilsin.” Dudaklarına uzandı ve başparmağına Isla’nın kırmızı ruju bulaştı. “Sen mahvetmek istediğim bir şeysin.”

Grim başını boynuna doğru eğdi ve onu ısırıldı.

Hafif bir ısırıktı, dişleri hafifçe sürtmüştü sadece ama Grim aynı yerde dilini gezdirince Isla’nın nefesi kesildi ve inledi. Grim’i deli gibi istiyordu, her şeyi istiyordu.

Tek bir hareketle Isla’yı çevirdi, şimdi göğsünü duvara yaslamıştı. Elleri uyluklarında dolaşıp kalçalarına ulaştı.

Ama Isla bir şey yapamadan ya da aklından geçen milyonlarca şey gerçekleşmeden Grim duvarda yıldız asasıyla bir portal açtı ve Isla’yı içine itti.

35.BÖLÜM BÖLÜNÜMÜŞ

Ertesi sabah Oro'nun yanında uyandı ve onun yüzüne bakamadı bile. Anılarına geri döndüğünde sanki her şeyi yeni baştan yaşıyormuş gibi hissediyordu ve...

Bu ihanet gibi geliyordu.

Oro bunun onun suçu olmadığını söylüyordu. Tüm bunlar aylar önce, Isla onunla tanışmadan çok önce olup bitmişti.

Ama onları yeniden hatırlamak... Bir başkasının yanında uyanmak...

Bu, kendini beslediği bir zehirdi. Eski Isla'yı tanımıyordu bile. Şimdiki Isla ise acı, endişe, yara içindeydi; anıları yüzünden üstelik.

Bir insan ancak bu kadarına dayanabilirdi.

Gece yarısı eyleme geçmek için iyi bir zamandı. Belki sessiz olduğu ya da birinin ona rastlama ihtimali çok düşük olduğu veya bu saatte uyanık olup da görev sınırını aştığı için sırtına vurarak kendini şımarttığı ya da tüm bunların tek bir kapsüle yerleştirilebildiği içindi.

Belki de bir kısmı Nightshade olduğu içindi.

Vahşi Ada'ya portal açmak için yıldız asasını kullandı.

Orada Wildling yeteneklerini gözden geçirdi. Ana Kara'da yaratacağı savunmacı, dikenli bitki türlerini oluşturmak için burada çalışmaya başladı. Kumullar yarattı.

Isla yatağa girmeden kendi odasına gidip aynada kendine baktı. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Dudakları kurumuş ve çatlamıştı. Teninin pürüzsüz olması gereken bazı yerleri sertleşmişti. Çok zayıflamıştı.

Gözleri boynuna gitti. Çıplak görünüyordu.

Ama değildi.

Sadece kendisinin hissedebildiği kolyeye dokundu ve içini öfke kapladı. Elbette Grim ona çıkarmasının mümkün olmayacağı bir kolye hediye edecekti. Isla istese de Grim onu unutmamasını sağlayacaktı elbette.

Grim'in kolyeyi baloda ona hediye ederken ona söylediği şeyleri hatırladı. *Bana ne zaman ihtiyacın olursa ona dokun. Ve senin için geleceğim.*

Yeter. Isla bıçaklardan birini alıp tehlikeli şekilde kolyeye dayadı. Eli bir kaysa ölürdü ama eli kaymadı. Isla lanet şeyi kesip atmaya çalıştı.

Bıçak kolyenin üzerinde bir iz bile bırakmamıştı. Çekip çıkarmaya çalıştı, az kalsın kendini boğuyordu ama kolyeye hiçbir şey olmuyordu.

Wildling gücüyle onu sarıp sarmalamayı denedi. Onu kesmeye. Şömine demiriyle onu yakmaya. Hatta bir avuç Nighshade gölgesi çağırıp onları silah gibi sivriltmeye çalıştı.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Grim'in adayı yok etmesine on üç gün kala Skylingler oy kullandı. Gök Ada'daki toplantı saatlerdir sürüyordu. Saatlerce iki farklı taraf meseleyi tartışmıştı. Tüm Skylinglerin neden Lightlark'tan ayrılması gerektiğini tartışırken Isla, Oro, Enya, Calder ve Zed oturup onları izledi.

Isla görüşünde görmüştü, drekler geliyordu. Gökyüzün-

de onlarla savaşacak Skylingler olmazsa başka bir katliam yaşanacaktı. Yüzlerce Skyling askeri onların hava gücünü ve ordunun büyük kısmını oluşturuyordu.

“Onları kaybedemeyiz!” diye fısıldadı Enya kendi kendine.

İki taraf da neredeyse başa baş gidiyordu, sadece kararsız birkaç oy vardı. Ancak oylama adadan ayrılma yönünde sonuçlanacak gibi görünüyordu.

Son oylama yapılmadan önce Oro kalkıp onlara hitap etti. “Hava gücünüzün ve sayınızın ne kadar değerli olduğunu hepimiz biliyoruz. Tehlikeden kaçabileceğinize inanabilirsiniz ama o sizin peşinizden gelecek. Grim Lightlark’ı silip süpürürse aynı şeyi yeni Skyling ülkesi için yapmasına kim engel olacak? Hepimizin bildiğı gibi Grim tüm dünyayı yok etmek istiyor.” Fısıltılar oldu. Birkaç kişi başını salladı. “Ne olursa olsun Lightlark olmadan Skyling düşer. Her nesil giderek güçten düşer. İnsanlar ölür. Güç azalır. Hükümdarınızın yeteneğı ve sizin gücünüzün kaynağı Lightlark’ın derinliklerinde gömülü. Ada yok olursa siz de yok olursunuz.”

Oro yerine oturdu. İyi bir konuşmaydı. Mırıltılar vardı. Yine de Isla’nın içinde bir şey bunun yeterli olmadığını söylüyordu. İçindeki bir şey oylamanın...

Isla ayağı kalktı ve bir an sessizlik oldu. Toplantıyı düzenleyen Azul’a baktı. “Konuşabilir miyim?” diye sordu.

Azul başını salladı.

“Bu sadece savaşla ilgili değıl. Bu sonrası ile ilgili. Bu adayı kurtardıktan sonra kuracağımız gelecekle ilgili. Daha iyi bir Lightlark inşa etmekle ilgili.” İçlerinde Bronte ve Sturm’un da olduğı komiteye baktı. Sonra da onu salonda oturmuş izleyen Skylinglere.

Skylinglere bir şey teklif etmesi gerekiyordu. Çok bir şey değildi ama yine de bir değeri vardı.

Kararsız da olsa ağızından şu sözler döküldü. “Bu saldırıdan sağ çıkarsak Starlingler için bir demokrasi oluşturmayı

planlıyorum.” Mırıltılar. Zed ona bir bakış attı. Isla dikleştı ve konuşmaya devam etti. “Bir oylama yapacağım ve hükümdar olarak benden daha iyi biri ortaya çıkarsa geri çekileceğim.” Bunda ciddi idi. Her zaman Azul’un hükümdarlığına imrenmişti ve işin aslı Starlingler ondan daha iyi bir hükümdarı hak ediyordu. Mesela Maren gibi birini. “Kim kalıp savaşırsa daha iyi bir gelecek için savaşacaktır. İnsanların seçme haklarının olduğu bir gelecek için. Skylinglere ihtiyacımız var yoksa savaş kaybederiz ve o daha iyi gelecek sadece bir düşünce olur ve yok olup gider.”

Isla yerine otururken Oro bir anlığına elini elinin üzerine koydu ve yapmış olduğu şeyi onun da onayladığını bilmek kendini daha iyi hissettirdi.

Bunun oylamayı değiştirmeyeceğini biliyordu ama bazı Skylingleri kalıp savaşmak için cesaretlendirebilirdi. Isla sadece denemesi gerektiğini biliyordu.

“Şimdi oylamaya geçeceğiz!” derken Azul’un sesi odada gök gürültüsü gibi yankılandı.

Isla sonuçları savaş odasında Enya ve Calder’le bekledi. Oro da oylamadaydı. Zed de kendi oyunu kullanıyordu.

İlk başta grup zamanı neler yaptıklarını aktarmak için kullandı. Enya, Lightlark’taki sivillerin yeni Skyling ve Starling ülkeleri arasında tahliye edilmesi gerektiği konusunda kararlıydı. Savaş ne kadar sürerse sürsün onların rahatça yaşamalarına yetecek kadar altyapı ve malzeme hazırlığı yapıyordu.

Calder her gün Vinderland’a gitmiş ve neler yaptıklarını takip etmişti. Şimdiye kadar hiçbir işe yaramamıştı. Belki de yanlış hazırlamışlardı. Onları iyileştirmenin başka bir yolunu bulmak zorundaydılar.

Beklerken saatlerce sessizlik oldu.

Oro içeri girdiğinde Isla haberlerin kötü olduğunu biliyordu. Bunu derinlerinde hissedebiliyordu. Zed hemen arkasındaydı.

“Azul’u kaybettik!” dedi Oro. Enya nefesini tuttu. “Sky-lingler onun savaşmasına izin vermiyor.” Gözleri Isla’ya döndü. “Yine de hava gücünün bir kısmı kendi seçimlerini yaptı. Starling’e demokrasiyi getireceğine yemin edersen kalacaklar.”

“Kaç kişi?” diye sordu Enya.

“Yüz.”

Isla’nın duyguları karmakarışıktı. Azul Skylinglerin en g l s yd , bir hükümdardı. Diyarındaki en yetenekli kişi-ydi. Onu kaybetmek onların gücünü ciddi oranda azaltacaktı.

Zed başım iki yana salladı. “Bu yeterli değil! Hiç yeterli değil!”

Daha sonra içeri Azul girdi. Yıkılmış görünüyordu. Gözlerini kapadı. “Bu seçime razı değilim! Ben... Ben gerçekten  zg n m!”

Zed ona baktı. “Ben kalıyorum! Seimimi yaptım! Yine de sen gidiyorsun! Ne için? Demokrasi için mi? Hepimiz ölünce demokrasi ne işimize yarayacak?”

“Zed!” dedi Oro emreden bir sesle. Skyling oturdu ama gözlerindeki öfke hiç azalmadı.

Azul başını iki yana salladı. “Gerçekten  zg n m.” Isla’ya baktı ve Isla bir zamanlar Azul’un ona söylediği şeyi hatırladı: *Hükmetmek bir onurdur ama her zaman zevkli değildir.*

Ona kızmak istemiyordu. Onun hükmetme biçimini onaylıyordu. Halkının isteklerine karşı çıkmadığı için onu suçlayabilir miydi?

O gün daha sonra Isla yeni Wildling ülkesinin ücra bir köşesine portal açtı ve gölgelerinin toprağı altüst etmesine ve öfkesinin dünyayı yakıp yıkmasına izin verdi. Sonra bir başka anının kollarına kendini bıraktı.

36.BÖLÜM ÖNCE

Grim onu yıldız asasıyla bir portaldan içeri iteli bir ay olmuştu. Peşinden odasına gelmemişti, bu yüzden ondan hırslı-za dair anılarını aldıktan sonra Grim'in kendi şatosuna döndüğünü varsaydı.

Isla'yı ateşler içinde, arzuyla yanıp tükenir hâlde bırakmıştı...

Şimdi kendini bomboş hissediyordu.

Grim onu neden bırakmıştı? Hem de en çok yanında kalmasını istediği anda?

Isla, kılıcı onsuz bulmaya gitmiş olabileceğini düşünebilirdi, tabii kılıcın nerede olduğunu söylemeden önce onu bırakmamış olsaydı. Isla kılıcı nerede bulacağını biliyordu. Grim de onun bildiğini biliyordu.

Şaşkınlığı ve öfkesi kısa zamanda korkuya dönüştü. Ya Grim öldüyse? Haberin Nightshade diyarından Wildling'e ulaşması haftalar sürerdi. Belki de aylar.

Bu düşünce onun dikkatsizce bir şey yapmasına neden oldu. O gece en sonunda yıldız asasını alıp onun odasına portal açtı.

Grim'in odası boştu ve tam olarak hatırladığı gibiydi.

İçinden bir ses yeniden portal açıp gitmesini söylüyordu ama Isla beklemeye karar verdi. Bir ay beklemişti. Gecenin bir vakti uyanıp neden gelmediğini merak etmekten yorulmuştu.

Bir saat geçti, sonra iki, sonra üç.

En sonunda odasının kapısı açıldı.

Grim değildi.

Bir kadındı.

Isla oturduğu koltuktan kalktı ve kadın olduğu yerde dondu. Gözleri kısıldı. "Kimsin sen?" diye sordu.

Sahi kimdi?

Kadm sanki özel bir şey için odaya gelmiş gibi anlayışla kapıyı kapattı ve Isla ortadan kayboldu.

Isla açıklayamadığı bir öfkeye kapıldı. Bir başkasıyla mı kılıcı aramaya karar vermişti? Onu planından çıkarmış mıydı? Hayır. Isla buna izin vermeyecekti. Anlaşmalarının ona düşen kısmını yerine getirmek zorundaydı.

Isla kılıcın yerini biliyordu. Onu kendisi bulacak ve Grim de ona Centennial'da yardım etmek zorunda kalacaktı.

Isla tek siyah kıyafetini -Creetan Kayalığı'ndan aldığı şeffaf elbisenin üzerine giydiği siyah pelerindi ve sırtına bağladığı kılıcı güzelce örtüyordu- giydi ve portal açtı.

Grim'in dersleri çok faydalı olmuştu. Irida Mağaraları'nı bulmak için bir harita lazımdı. Oraya portal açmaya çalışabilirdi.

Bu yüzden gece pazarına gitti yine.

Güneşin batmasına bir saatten az vardı ve pazar şaşırtıcı şekilde kalabalıktı. Birkaç araba gece için toplanıyordu. Bazı insanlar neredeyse terk edilmiş görünen büyük binaların içine giriyordu.

İyi bir avantaj noktası oluşturuyorlardı. Isla'nın tek ihtiyacı üst katta bir harita dükkânı bulmak, içeri gizlice girip

aradığı şeyi bulmak için güneşin batmasını beklemekti. Bu şekilde yeniden başını belaya sokmamış olurdu.

Pazardan çıkıp en yakın binaya girdi. Zemin kat dükkânlarla doluydu, güneş batınca ticaretin yapılacağı yerdi. İçeriden dışarıya çıkarılan araba sesleri, küfürler ve fısıltılarla doluydu.

Ancak hiç harita yoktu. Daha yukarı çıkıp dışarıdan pazara daha iyi bakacağı bir yer bulması gerekiyordu.

Merdivenler gıcırdıyordu ama kimseler yoktu. İkinci kattaydı. Büyük bir odada birkaç kutu ve varil vardı, pencereler toz içindeydi. Isla peleriniyle bir pencereyi sildi ve dışarı baktı. Dükkânlar kapanıyordu.

Göz ucuyla onu gördü. Ön tarafta iksirlerin, arka tarafta parşömenlerin satıldığı bir tezgâhtı. Arka duvarı kocaman bir harita kaplıyordu...

Arkasında ayak sesleri duyuldu.

“Burada kim varmış böyle?”

Isla dönünce odanın dolu olduğunu gördü. Bir düzine Nightshade vardı. İçeri girdiğinde onları nasıl görmemişti? Yoksa sessizce arkasından mı takip etmişlerdi?

Isla kılıcını çekti. İçlerinden biri kahkaha attı. Isla'nın arkasındaki kendi gölgesi bir hain gibi davranıp kılıcını yere attı.

Gölgeye hükmedenler. Göğsü korkuyla doldu.

Isla şansını pencerede denemek için çabucak arkasına döndü. İkinci kattaydı...

Daha camı kıramadan gölgeler bileğine dolanıp onu odada sürükledi.

Yanağı yerdeki bir çıkıntıya çarptı ve yarıldı. Kırık camlar ellerine ve ince elbisesine bıçak gibi saplandı.

Dizlerinin üzerine kaldırıldığında çenesinden ve göğsünden kan damlıyordu. Parmaklarını hareket ettiremiyordu bile.

Pelerini görünmez eller tarafından yırtıldı ve soğuktan titremeye başladı. Adam avına yaklaşan bir avcı gibi etrafında daireler çiziyordu.

“Kimsin?” diye sordu.

Isla adamın ayaklarına tükürdü ve gölgelerden biri suratına tokat attı. Isla’nın ağzının kenarından kan sızmaya başladı.

“Bir daha soruyorum!” dedi adam. “Kimsin?”

Neden umurundaydı ki? Ona ne yapacaktı?

Isla cevap vermedi ve başka bir gölge ona vurduğunda acıyla haykırdı. Bir bıçak gibi keskindi. Omzundan kan damlıyordu. Yanağını hemen iyileştirmezse yara izi kalacaktı. Önündeki cam kırıklarıyla dolu eller onu odanın diğer köşesine savurdu. Camlar etine batarken avaz avaz bağırdı. Yine gölgeler saldırdı ve Isla’nın nefesi kesildi.

Adam eğilip elini sertçe bir eliyle tuttu. Isla’nın tüm bedeni titriyordu. Ölecekti. Tam bir aptaldı. Kalbini oyup çıkarmaya çalışan Wildlinglerin dersi ona yetmemiş miydi? Bu işi kendi başına yapabileceğine neden inanmıştı ki?

Sel gibi yaş akıyordu yanaklarından. “Eşikten geçmemen gerekirdi, bu mümkün değil!” dedi adam dikkatli bir şekilde. “Bana kim olduğunu söyle yoksa canlı canlı derini yüzerim!”

Isla’nın kılıcı odanın diğer tarafındaydı. Yanında ne hançer ne de fırlatma yıldızı getirmişti. Adamın gölgeleri yerde ona doğru sürünerek geliyordu.

Grim’in söylediği şeyi -burna çalış- hatırladı ve alnını adamın suratına gömdü.

Adam geriye sendeledi ve korkunç bir küfür savurdu ama Isla adamın burnunu kırıp kırmadığına bakmadı bile.

Bacağındaki kından yıldız asasını çıkarıp bir yıldız birikintisi çizdi. Çalışmıştı.

Tam içine dalmak üzereyken adam saçından yakaladı. Isla çığlık attı. Adam portal aletini elinden aldı ve onu arka duvara fırlattı.

Birikinti odanın ortasında titreşerek duruyordu. Diğer birkaç Nightshade ona bakmak için yaklaştı ve kendi aralarında fısıldaştılar.

“Bu bir portal!” dedi içlerinden biri korkuyla. Diğerleri daha yakından bakmak için koştu.

Adamın surati asıldı. Ağzı kan içindeydi. Isla adamın burununu kırmıştı. “Nereye gittiğine bakın!” diye emretti adam.

Nightshadelerden biri birikintinin içine atladı. Birikinti hemen arkasından kapandı.

Isla’nın tek kaçış yolu da gitmişti.

İçini rahatlatan tek şey yeni Wildling ülkesine yeniden portal açmamış olmasıydı. Hayır... Isla tamamen başka bir yere portal açmıştı.

“Geri kalanınız!” diye bağırdı adam. “Siz de bıçaklarınızı alın! Derisini ne kadar kısa sürede yüzeceğiz bakalım. Hayatta kaldığından emin olun. Derisi yüzülürken her santimini hissetmesini istiyorum.”

Isla kaçmaya çalıştı ama arkasındaki gölgeler onun bacaklarına ve bileklerine dolandı. Biri ağzını kapatıp çığlık atmasına engel oldu.

Nightshadelerden bazıları onun çırpınışlarını kahkahayla izliyordu. Bıçaklarını kınlarından çıkarırken metalin sürtme sesini duydu Isla. Bazıları pas içindeydi. Bazılarının üzerinde kurumuş kan vardı.

Önündeki adam odadan daha fazla gölgeyi topladı. Gölgele boynuna kadar yükselip bıçaklar gibi keskinleşti.

“Yüzüyle başlayalım, ne dersiniz?” diye sordu adam.

Isla korkuyla ürperdi. Acının ilk darbesine kendini hazırladı.

Adamın gölgeleri yere düştü.

Adamın canı sıkıldı. Gölgelelerini yeniden denedi ama iş birliğine yanaşmadılar. Nightshadeler birden sessizleşti.

Yavaşça arkalarına döndüler. Isla aralarındaki boşluktan bakmaya çalıştı.

Grim birikintinin içine dalmış olan Nightshade'i boynundan tutup havaya kaldırmış hâlde duruyordu. Portal, Grim'in odasına açılmıştı. Bir çatırtı oldu ve Grim adamı bıraktı. Adam cansız hâlde ayaklarının dibine yığıldı.

Canavar gibi görünüyordu.

Isla'nın önündeki adamın pantolonunun önü koyulaştı ve bacağından aşağı damlamaya başladı.

Grim'in başında tacı ve üzerinde zırhı vardı. Canlanmış bir iblise benziyordu ve metal kaplı omuzlarından metal çiviler çıkıyordu. Gölgeler bedeninden sızıyor ve odayı dolduruyordu. Nightshadelerden birkaçı hemen diz çöktü. Diğerleri kaçmaya çalıştı.

Bir anda hepsi havalandı, ayakları havayı döverken elleriyle boğazlarını tırmalıyorlardı.

Grim ona doğru yürürken gözlerini ondan ayırmıyordu. Bedenini inceledi. Göğsündeki kesikleri. Yarılmış yanağını. Omuzlarındaki uzun izleri. Ellerindeki cam kırıklarını.

Grim'in sesi korkutucu derecede sakindi. "Hangisi?"

Isla ağzını açtı ama konuşamadı. Gözleriyle odayı taradı. Bu açıdan hepsi havada süzülüyor gibi görüldüğü için yüzlerini net olarak seçemiyordu. O adam hangisiydi? Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Isla!" dedi dikkatli bir şekilde, Grim kendini kontrol etmek için tüm gücünü kullanıyordu. İlk defa ilk adını söylemişti. "Bunu sana hangisi yaptı?"

Isla onun ne yapacağını bilmiyordu ya da bundan sorumlu olmayı isteyip istemediğini...

"Pekâlâ," dedi Grim. "O zaman hepsi."

Bir anda hepsinin boynu çat diye kırılıverdi. Hepsi yere düştü. Grim adamın elini açtı ve yıldız asası uçup avucuna geldi.

“Seni aptal!” dedi, ona doğru eğilip Isla’yı kollarına aldı.

Gözleri öfkeden alev saçıyordu. Onları kendi odasına götürmüştü. Isla’yı bir kanepeye yatırıp homurdandı. “Hemen geleceğim!” deyip kayboldu.

Isla kafasını kanepeye dayadı ve inledi. Kılıcı kendi başına bulabileceğine gerçekten inanmıştı. Ne büyük bir hata yapmıştı.

Grim elinde bir düzine farklı sargı ve bir kâseyle geri geldi. Ona başıyla yatmasını işaret etti, sonra yaralarının olduğu omuzlarını sarmaya başladı. Sargılar buz gibi soğuktu. Değdikleri an iki büklüm oluyor ve küfrediyordu.

Grim, Isla’nın yanıp kavrulan karnının altı kısmına eliyle bastırdı.

“Bunlar Moonling,” dedi Grim. “Kesikleri iyileştirir.”

Isla haklıydı. Cleo ona yardım ediyordu. Ya da Grim, Moonlinglerden çalışıyordu. “Onlarla ticaret mi yapıyorsun?”

Grim cevap vermedi.

Göğsünden cam kırıklarını toplarken kaşlarını pürdikkat çatmıştı. Dalga dalga bedenine yayılan acıya rağmen gözlerini sımsıkı kapattı.

“Ellerine bakayım.”

Onlar da berbat hâldeydi. Isla ne hâlde olduklarına bakmak bile istemiyordu. Ellerini uzatmadı.

Grim bir elini kaptı ve alçak sesle küfretti. “Bu biraz zaman alacak.”

Isla avucuna ve parmaklarına girmiş düzinelerce cam kırıkları olduğunu hissedebiliyordu. Grim hiçbir şey demeden onu kaldırdı ve kucağına aldı.

Isla gerildi. Üzerinde neredeyse her yerini açıkta bırakan Nightshade elbisesi vardı. “Ne yapıyorsun?”

“Kıpırdamaman gerek,” dedi Grim. “Yoksa ben çalışırken

cam hareket eder ve onu çıkarmam imkânsız hâle gelir. İstersen seni bayıltabilirim.”

Isla ayak diredi. “Yapmamamı tercih ederim.”

Grim devam etmek için onay bekler gibi ona baktı. Isla dişlerini sıkıp, “Tamam!” dedi.

“Çok güzel,” dedi Grim soğukkanlı bir ifadeyle. Sonra yılan gibi kollarını ona dolayıp kucağında onu sabitledi ve yavaşça Isla’nın parmaklarını açtı.

Isla nefes almıyordu. Grim’e dalıp gitmişti. Buz gibiydi. Ve Isla titriyordu.

Grim elinden ilk cam parçasını çıkardı ve Isla yeniden kıvrandı. Bu sefer Grim’in kolları demir bir mengene gibi onu sardığı için hareket edemedi. Kolu acıyla yanarken hızlı hızlı nefes alıyordu. Onun dikkatle tek tek camları çıkarmasını izledi.

Özellikle derine girmiş olanlarda Isla’nın nefesi kesildi. Grim o kadar uzundu ki çenesini Isla’nın alnına dayayabiliyordu. “Sadece bu elinde bir düzine daha var, bu yüzden acı vermeden onları almanın bir yolunu bulacağım.”

Isla dikkatle ona baktı. Grim yeniden eline odaklanmadan önce yarım saniye kadar bakışlarına karşılık verdi.

“Neredeydin?” diye sordu Isla.

Grim’in çenesinde bir kas seğirdi. Isla onu bir aydır görmüyordu.

“Meşguldüm,” dedi Grim.

“Neyle?”

Grim cevap vermedi.

Isla öfkелendi. İnanılır gibi değildi. “Kılıcı bulmaktan daha önemli ne olabilir?”

“Daha önemli değildi, sadece daha acildi.” Diyarındaki bir sıkıntıdan bahsediyor olmalıydı. Neydi acaba?

“Bana söyleyebilirdin. En azından bir kere de olsa gelip ne öğrendiğimi sorabilirdin.”

Grim bir kaşını kaldırdı. “Beni özledin mi yoksa, Kalp Yiyici?”

Isla huysuzlandı. “Hayır! Ne zaman seni görsem ya yaralanıyorum ya da küçük düşünüyorum!”

Grim yüzünü ekşitti, azıcık. Tamamen eline odaklanmıştı. “Ne düşünüyordun?” dedi sert bir sesle.

Isla acıyla yüzünü buruştururken iç çekti. “Sen olmadan kılıcı bulabileceğimi düşünüyordum,” dedi dürüstçe.

Grim elinden camı çekerken dişlerini sıkıp iyice onun göğsüne çekti kendini. Bazı parçalar küçüktü ama diğerleri avuçlarından çıkarılırken bıçak gibi acı veriyordu. Nefes almaya çalıştı. Aynı acıyı sürekli hissettikçe alışmaya da başladı. Bazı özel Centennial törenlerine hazırlanmak için geçirdiği saatler boyunca bunu öğrenmişti.

“Daha önce seni aramaya geldim,” dedi Isla hırıltılı bir sesle.

“Biliyorum.”

Kadın ona söylemişti. Yanakları utançla kıpkırmızı oldu. Ve başka bir şey yüzünden. Sonraki sorusu ağzından kaçırıldı. “Kimdi o kadın?”

“Generalim.”

Generali. “Bir şeyden şüpheleniyor...”

“Senin yatmak için başka bir diyardan bulduğum biri olduğunu söyledim.”

Isla yutkundu. Bunları basit bir şekilde söylemişti... Isla onun gözünde böyle biri miydi? Creetan Kayalığı’nda açıkça yatmak istediği başka bir kız mıydı?

Kalbi cam gibi paramparça oldu ama gözlerini kapatıp elinden geldiğince duygusuz bir sesle, “Kılıcın nerede olduğunu biliyorum,” dedi. “Creetan Kayalığı’ndaki hırsız söyledi.”

“Neredeymiş?”

“Irida Mağaraları’nda.”

“Biliyorum.”

Isla onun bu gelişme karşısında daha mutlu olmasını bekliyordu. Kılıcı bulmaya çok yaklaştımlardı ama Grim elinden cam parçalarını çıkarmakla uğraşıyordu. Elindeki son cam parçası kâsenin içine atılırken şingirdadı. Grim ona doğru eğilip kulağına fısıldadı. “Bu acıtacak,” derken eline alkol döküverdi.

Grim çığlık atmasın diye ağzını kapattı. Isla minnettardı. Acı denizinde bir çapa gibiydi.

Acıdan kör olmuştu âdeta. Grim’in altında kıvrandı, Grim boğazını temizledi ve Isla sabit durmadığı için ellerinden birini kalçasına sıkıca bastırdı.

“Elinden geliyorsa buna bir son ver artık!” diye homurdandı Grim.

Ah.

Isla taş kesildi.

Grim diğer elini tutup, onu temizlemeye başladığında Isla bedenine yaslanan onun bedenini tüm hücreleriyle duyumsadı.

Grim altında Isla olmasına karşın tamamen odaklanmıştı. Gözlerini elinden ayırmıyordu. Tamamen işine odaklıydı.

Isla değildi. Onun nesi vardı? Isla onun üzerinde dolaşan nasırlı parmaklarının her bir dokunuşuna odaklanınca acısı da yavaş yavaş azaldı. Bedeninin her bir parçası fazlasıyla hassastı. Şu an ellerinin dokunduğu her yeri hissediyordu. Alnına değen çenesini. Bir kaya gibi sert kaslı gövdesini. Altındaki...

Nefes alırken ürperdi.

Grim acele ediyor gibiydi çünkü birkaç dakika sonra, “Bitti,” dedi. Bu sefer eline alkol dökmeden önce onu kolayca kaldırdı. Isla gözlerini sımsıkı kapattı ve Moonling ilaçları acısını azaltana kadar yeniden açmadı.

Gözlerini açtığında Grim'in kendisine baktığını gördü.

"Teşekkür ederim," dedi Isla.

Grim cevap vermedi.

"Mağaralara ne zaman gideriz?"

"Bir kılıcı doğru düzgün tuttuğunda."

Çok sürmezdi. Sabaha Wildling iksirleri sayesinde yaralarının çoğu iyileşmiş olurdu. Hâlâ acıyacaklardı ama arayışlarını ertelemesini isteyecek kadar değil.

"Yarın o zaman," dedi Isla.

Grim başını salladı. Grim onun odasına portal açmak üzereyken, "Bekle!" dedi Isla. "Bir sorun var."

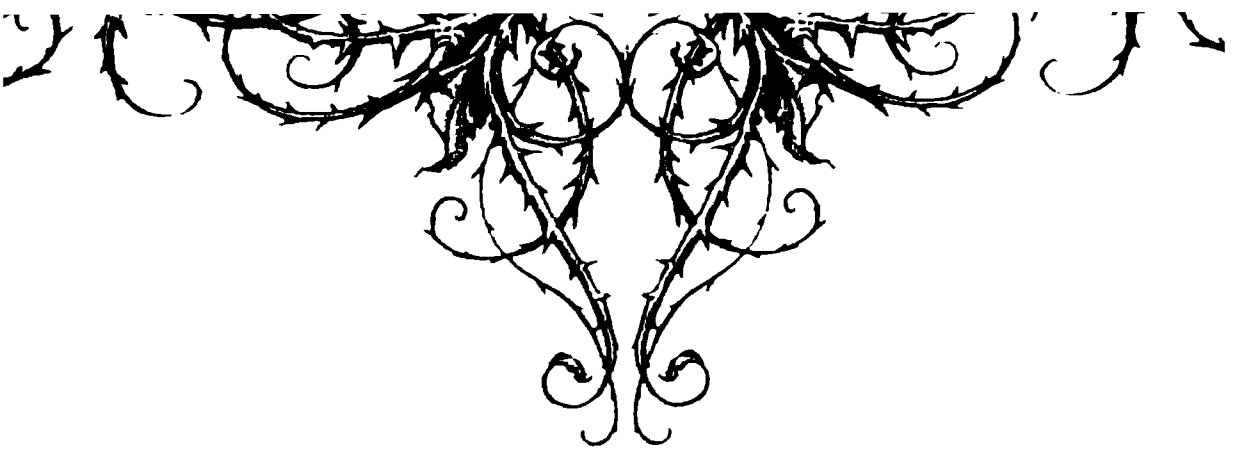
"Sorun mu?"

Grim'e kılıcı sözde koruyan canavarı anlattı.

Grim'in gözleri kısıldı. "Ne tür bir canavar?"

"Bilmiyorum."

Grim endişelenmişe benzemiyordu. Canavarlar başka canavarlardan korkmazdı, değil mi? Onu odasına götürmek için elini uzattı. "O hâlde ne olduğunu kendimiz bulmak zorunda kalacağız."

37.BÖLÜM YARDIM İSTEMEK

“Cevheri bulduk!” dedi Zed bir sonraki toplantılarında. Calder ile günlerdir Unutulmuş Madenleri tehlikeli tünellerde dolaşarak arıyorlardı. Geçitlerin çoğu zamanla çökmüştü. Isla’ya bakarken yüzü kendini beğenmişlikten temkinli bir ifadeye büründü. “Yardıma lazım,” dedi Zed.

Enya turuncu meyvesini soyuyordu ve odanın içi onun kokusuyla doldu. Bir kaşını kaldırdı ve Zed ona bir bakış attı.

Zed, Isla’dan pek hoşlanmıyordu. Bu çok barizdi.

“Cevheri çıkarmak için mi?” diye sordu Isla.

Zed başını salladı. “Havayı kullanmayı denedim ama cevherleri yerlerinden oynatmak bile neredeyse imkânsız. Ama sen...”

Kaya kontrolü. Isla hafifçe gülümsedi çünkü Vahşi Ada’da Oro’nun önüne koyduğu taştan bu yana çok büyük ilerleme kaydetmişti. “Yolu göster.”

Madende nefes almak çok zordu. Zed sürekli tünellerin içine temiz hava göndermeye çalışıyordu ama bu hava toprak, toz ve sülfür kokuyordu.

Isla burnunu bir kumaşla kapattı. Zed önünde yürüyor, Enya'dan aldığı bir ateş topunu tutuyordu.

"Keşke zamanla alışsın diyebilsem," dedi Zed. "Ama alışmayacaksın. Sadece haftalarca burada kapalı kalmadığın için kendini şanslı say."

Isla birden kendini inanılmaz şanslı hissetti.

Yürürken pek konuşmuyorlardı. Bu karşılıklı bir sessizlikti, ikisi de konuşmadığı için mutluydu. Ancak birkaç dakika sonra Isla'nın aklına bir fikir geldi. "Neden herkes Soren'den nefret ediyor?" Isla yaşlı adamın herkesin önünde nasıl sorguladığını, bir hükümdar olarak onun yetersiz olduğunu kamtlamaya çalıştığını hatırladı. "Bariz olanın ötesinde yani."

Zed hafifçe kıkırdadı. Omzunun üzerinden ona baktı. Isla yüzü gömleğiyle yarı kapalı hâldeyken gülünç göründüğünden emindi. "Moonling'in diğer diyarlardan üstün olduğunu düşünüyor ve öyle davranıyor. Bu yüzden şifacılar agoradaki dükkânlarını kapattı. Ana Kara'ya daha az Moonlingli gelmeye başladı. Daha kapalı ve daha savunmacı hâle geldiler. Diyarlarını diğer diyarlardan izole etmek için lanetleri kullandı."

Isla'nın önceden düşündüğünden bile daha korkunç bir adamdı. "Madem buna inanıyor, neden kaldı? Lightlark'tan gitmek onu daha mutlu etmez miydi?"

"Belki Nightshade'den hepimizden nefret ettiğinden daha çok nefret ediyordur," dedi Zed şaka yollu. Omuz silkti. "Ya da Cleo'nun casusu olarak geride kalmıştır."

Isla, Soren'e hiç güvenmiyordu ama aklına bir şey geldi. "Peki, Soren bir şifacı mı?"

Zed başını salladı ve Isla'nın yüreğinde yeniden umut filizlendi. Zed'in yüzü düştü. "Ondan Vinderland'e yardım etmesini cidden istemeyeceksin, değil mi?"

"Tam da bunu yapacağım," dedi Isla.

Zed en sonunda durdu. Bir duvarı gösterdi, hafif bir renk değişimi hariç tüm kaya aynı görünüyordu. Isla elini duvara koyup gözlerini kapattı. Onu hissedebiliyordu, duvarın derinliklerine gömülü cevheri. Tüm madeni başlarına yıkmadan odaklanması gerekiyordu ama Isla cevheri çıkartabileceğinden emindi.

Eli duvarın içine girerken, “Rüzgârınla kendine bir kalkan yapmak isteyebilirsin,” dedi.

Tüm tünel baştan aşağı sarsıldı. Tavandan kayalar düştü ve üstlerinde bir rüzgâr esti. Bir miktar cevher bulmak için elini duvarın içinde dolaştırdı. Parmakları tereyağını kesen bir bıçak gibi kayayı yarıp geçiyordu. En sonunda onu buldu ve elini geri çekti. “Sanırım aradığın şey bu.” dedi Isla. Bu ilk parçaydı. Özel görünmüyordu ama Zed onun Starling enerjisi ve Sunling ateşiyle drek öldüren bir metale dönüşeceğini söyledi.

Zed duvara, sonra cevhere baktı ve kaşını hafifçe kaldırdı. “Bunu yapmanın bir yolu bu.”

Isla, Soren’i Ay Ada’da buldu; yaşlı adam sarayda oldukça rahatsız bir hâlde dolanıp duruyordu. Isla onun bir casus ya da kötü niyetli biri olup olmadığını bilmiyordu ama birazdan onun hangi tarafta olduğunu öğrenecekti.

Soren onu gördüğüne sevinmiş gibiydi ve Isla’yı daha da şüphelendirdi. Adam buzdan asasını zeminde öyle bir sürttü ki ses Isla’nın beynine bıçak gibi saplandı. Isla doğrudan konuya girdi. “Hangi taraftasın? Bizim mi yoksa Nightshade’in mi?”

Soren gözlerini kırptırdı. “Burada, Lightlark’taki varlığımdan belli oluyordur sanıyordum.”

“Güzel” dedi Isla. “O hâlde savaşımız için potansiyel savaşçıları iyileştirme konusunda bir sorunun yoktur.”

Soren’in gözleri kısıldı. Isla elinden geldiğince masum görünmeye çalıştı. “Sanırım yok,” dedi Soren.

Isla uysalca gülümsedi. “Harika. Çünkü hayır deseydin ya Cleo’nun casusu ya da bize karşı çalışan biri olduğunu düşünecektim.”

Soren elinden geldiğince dostane bir şekilde gülümsedi. “Kimi iyileştiriyorum?”

“Vinderland,” dedikten sonra Isla adamın yüzündeki ifadeden büyük keyif aldığını fark etti.

Soren’i savaşçıları ikna etmeye çalışmanın en zor kısmı, Vinderland savaşçılarının onu öldürmeyeceğine ikna etmek oldu.

Soren ona Wildling çiçeğini iyileştirici özelliklerini yitirmeden nasıl doğru şekilde çay yapacaklarını gösterdi, sonra iksirle birlikte hastalıklarını iyileştirmeye başladı. Sonuçlar hemen görülmedi ama Isla savaşçıların savaşa katılmak için kısa süre içinde iyileşeceklerini umut ediyordu.

Zed için bir sürü cevher çıkarmıştı. O gece geç saatte Isla, yeni Wildling ülkesini ziyaret etti ve Lynx’i ormanın dışında onu beklerken buldu.

Isla’nın ağzının kenarı seğirdi. “Seni iyi tanımasaydım benim için endişelendiğini düşünürdüm.”

Lynx sanki bunu inkâr ediyormuş gibi bir ses çıkardı.

Isla yaratığın önünde durup mutfaktan aldığı bir et parçasını ona uzattı.

Leopar onu önce kokladı, sonra hediyesini kabul etti. İlerleme, dedi Isla içinden. Bu bir ilerlemeydi.

Lynx yemeğini bitirince Isla, “Sana savaşa gireceğimizi söylemiştim,” dedi. “Benimle savaşır mısın?”

Isla bir cevap için gözlerinin içine baktı.

Leopar başını ta yere kadar eğdi ve Isla yüreğinde bunun “evet” olduğunu hissetti.

Isla çok fazla ihanete uğramıştı. Bir şeye güvenmek tehlikeliydi. Onu pek umursuyor gibi görünmeyen Lynx ise onunla savaşmaya istekliydi... Bu onun için çok kıymetliydi.

Isla boynuna sarıldı ve yaratık ona izin verdi. Başını kaldırıncı Isla da yükseldi ve bacakları sallanıyordu.

“Sana zırh yapmamız lazım.” Lynx’in gözlerinin birkaç santim uzağında havada sallanırken, “Gerçi önce sana nasıl bineceğimi öğrenmeliyim,” dedi.

Savaş yaklaşırken hiçbir şeyden yeterince olmadığı iyice netleşti. Zaman, asker, kaynak, enerji. Yetersizdi.

Güneş Ada’da daha önce Isla’nın kullandığı gizemli külle Ana Kara’nın haritasını çıkarmışlardı.

Oro ve Zed en iyi nerede avantajlı olacakları konusunda saatlerdir tartışıyor.

“Burada, madenlerde,” diyordu Zed. “Savaşçıları tünellerde sokarız. Bir siper olarak kullanırız.”

“Yeri altüst edip askerlerimizi diri diri toprağa gömecek olan Nightshadeler için iyi bir avantaj olur,” dedi Oro.

“Peki ya Şarkı Söyleyen Dağların arası? Nightshadeler dağlarda nasıl savaşılacağını bilmiyor.”

“Sunlingler de.”

En sonunda savaşmak için en iyi yerin Ana Kara’nın batısı, agora ile Ana Kara şatosunun arasındaki yer olduğuna karar verdiler. Ana Kara ormanları, Starling duvarları ve Wildling koruyucu bitkileriyle birlikte savaş alanını orada tutabilir.

“O kadar büyük bir bölgeyi hazır edebilir misin?” diye sordu Zed. “Dokuz günde?”

“Evet,” dedi Isla çünkü başka seçenek yoktu.

Gece Lynx’e binmeye çalıştı. O kadar çok düşüyordu ki derslerini nehre taşımaya karar verdiler. Leopar nehrin derin kısımlarında kolayca yürüyebilecek kadar uzundu ve Isla düştüğü her seferde ciddi yaralanma riskine girmeyecekti.

Isla çok düştü.

Her seferinde Lynx ona, “Hiç etkilenmedim,” olarak yorumlanabilecek bir bakış atıyordu ve Isla’yı kocaman dişleriye sudan çıkarıp onu yeniden sırtına atıyordu.

Isla içinden, “Keşke daha fazla zamanımız olsaydı,” diye geçirdi. Günler parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Yüzeyini zehirli bitkilerle doldurmak için Wildlingleri Li-ghtlark’a getirmesi gerekiyordu. Sivilleri yeni ülkelere tahliye etmesi gerekiyordu. Sadece bu bile günler sürer ve bir sürü enerjisine mal olurdu.

Kestirme bir yola ihtiyacı vardı.

Yararlı olabilecek bir şeyi hatırlamaya ihtiyacı vardı.

38.BÖLÜM ÖNCE

Canavar kelimesi mağaranın ağzını kendine yuva edinmiş yaratık için çok hafif kalırdı.

O bir ejderhaydı.

Isla çocukken Poppy ona soyulmuş ağaç kabukları pulları olan dağlar kadar kocaman yaratıklara dair hikâyeler anlatırdı ve bu yaratıkların kanatlarının ucundaki pençeleri öyle büyüktü ki güneşi bile kapatabilirdi. Isla o yaratığın Wildling sarayına gelmenin bir yolunu bulmasından ve tek bir yürekleri parçalayan çığlıkla onu odasından alıp götürmesinden korkardı.

Korkma minik kuş, demişti Poppy. Bütün ejderhalar öldü.

Hayır, ölmemişlerdi. Sadece saklanıyorlardı.

“Uyuyor,” diye fısıldadı Isla. Ejderha mağaranın ağzına kıvrılmış yatıyordu ve başı tam ters yöne bakıyordu. Bedeni ritmik bir şekilde inip kalkıyordu.

Isla gözlerini kısıp baktı. Mağara derindi. Ejderhanın kapatmadığı bir aralık vardı ve Isla oradan görebiliyordu, onu...

“Hayır!” dedi gözlerini kırıştıtararak. “Bu olamaz... Hayır, bu çok kolay, mümkün değil...”

“Kılıç orada!” dedi Grim.

Ejderhanın hemen arkasında kılıç diğer değerli eşyaların oluşturduğu yığının tepesinde duruyordu. İki farklı metalden yapılmış ve tek bir uç oluşturan kadar bir çift sevgili gibi birbirine dolanmıştı.

Isla derin bir nefes aldı. “Onu uyandırmadan sessizce yanından geçmemiz gerekiyor, o kadar.”

Grim pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Uyanırsa bizi diri diri yakıp kömüre çevirir,” diye mırıldandı.

Yavaşça, sessizce ve temkinli bir şekilde mağaraya doğru ilerlediler.

Isla bu işin kolay olacağını düşündü.

Ejderha mışıl mışıl uyuyordu. Kılıç oradaydı, Isla onu görebiliyordu.

Isla içeri bir adımını atmıştı ki bir şeye havalandı. Bacağında korkunç bir acı hissetti.

Grim bir şimşek gibi hızlı hareket etti. Onu havada yakaladı ve düşüşünü yumuşatmak için elini başının altına koyarak onu yere indirdi. Yarım saniye geçmeden yarım düzine ok Grim’in bedenine saplandı.

Isla çığlık atmak için ağzını açtı ama ses bile çıkaramadan Grim diğer eliyle ağzını sımsıkı kapattı. Grim’in eli ağzında buz gibi soğuk ve kaskatı kaldı. Gözleri kocaman açıldı ve daha fazla ok Grim’in kollarına ve bacaklarına saplanırken birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Oklar bitene kadar her bir darbede Grim’in bedeni sarsılmaya devam etti.

Gergin bir sessizlik oldu ve ikisi de ejderhanın uyanmış olup olmadığını beklemeye başladı. Isla hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ve göğüsleri neredeyse birbirine değmek üzereydi.

Hiç hareket yoktu.

Isla’nın bakışları Grim’in yaralarına kaydı. On iki ok. Hiçbirinin kalbine gelmemiş olması mucizeydi. Kıyafeti kan içindeydi ve Isla’nın üzerine damlıyordu.

Grim bir an bile düşünmeden kendini ona siper etmişti.

Isla elini ağzından çekerken, “Götür bizi buradan!” dedi titrek bir sesle.

Grim başını iki yana salladı.

Gücünü ya da yıldız esasını kullanırsa kılıç ortadan kaybolurdu. Onu bir daha bulamayabilirlerdi.

Grim bir şekilde onu almak zorundaydı.

Isla kendisinin hayatta kalıp kalmayacağından emindi. Onu korumak için kendini kalkan yapmış Grim’e saplanan bir ok onu delip doğruca Isla’nın kaval kemiğine saplanmıştı.

Tahmin edebileceğinden daha fazla güç harcayarak Grim ayağa kalkmayı başardı. Isla da sessizce ayağa kalktı ve acıdan bağırmamak için elini ısırarak zorunda kaldı. Bir adım atmaya çalıştı ve az kalsın yere devriliyordu.

Hızlıca toparlanıp hemen ayağa kalktı yeniden. Vücudunda on iki okla Grim, Isla’nın koluna girdi ve mağaradan çıkıp açık bir alana yavaşça yürüdü. Sonra hemen portal açıp onları oradan uzaklaştırdı.

Odasına geldikleri an Grim yere yığılırken Isla kollarından kayıp yere düştü. Isla yanına gitmek için ayağa kalkarken zorlukla nefes alıyordu. Hayır. Dolaplara gitmeliydi. Onları açtı, iyileştirici malzemeye bakındı telaşla ve Moonling sargısı buldu. Yıldız esasını kendi odasına gitmek için kullandı, bir şişe iyileştirici iksiri alıp hemen döndü.

Ona yardım etmeden önce kendi bacağıyla ilgilenmeliydi yoksa çok kan kaybettiği için bayılabilirdi. Tüm gücünü toplayıp okun ucunu tuttu ve onu çekip çıkardı. Çığlığı duyulmasın diye eliyle ağzını kapattı. İksiri dökerken yarası acıdan uluyordu sanki. Bacağına sargı yaparken parmakları titriyordu.

Acıyla ulumak için zamanı yoktu. Topallayarak Grim’in yanına gitti, onu zorlukla kaldırıp önünde diz çöktü.

“Şimdi yapacağım şey...”

“Yap hadi!” dedi Grim nefes nefese.

Isla ilk oku çekip çıkardı ve Grim bir küfür savurdu. Yarasına iksiri dökerken Grim acıyla böğürdü. “Bir düzine kadar ok var, bu yüzden dişini sıksan iyi edersin,” dedi Isla onun sözlerini kısmen tekrar ederek çünkü Grim’in uyanık kalması gerektiğini biliyordu. “Yoksa acının faydalı olduğunu unut-tun mu?”

“Benimle alay etme!” dedi dişlerini göstererek. “Bu doğru.”

Isla gözlerini devirdi.

“Sana bir sır vereyim, Kalp Yiyici.” Isla sonraki oku çıkarırken yüzünü acıyla buruşturdu. “Acı seni güçlü kılar.”

Isla katılmadığını gösteren bir ses çıkardı. “Kılmaz. Buna ancak bir Nightshade inanır.”

“Tam tersi,” dedi Grim, acı çekiyor olsa da dudakları neşeyle kıvrıldı. “Bu bir ideal değil. Duygu gücü besler. Ve acı en güçlüsüdür.”

Isla somurttu. Bu doğru olamazdı.

“Doğru ama!” dedi Grim sanki onun şüphesini sezmiş gibi.

Bu doğruysa... “Sen peki hiç bilerek...”

“Evet!” dedi Grim çabucak. “Gücümün daha derin seviyelerine ulaşmak için bilerek acı çektim. Bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi bu tür şeylere gerek yok.” Sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu. “Ve... Acının pek çok türü vardır.”

Isla bunun doğru olduğuna hâlâ inanamıyordu. Her hükümdar bunu biliyor muydu? O zaman neden herkes tarafından kullanılmıyordu?

Yo, bu doğru olamazdı.

Grim onun yüzünü ya da duygularını okumuş gibi başını iki yana salladı. Tısladı, Isla bir diğer oku çekerken kontrolünü kaybetmedi. “Hâlâ benden şüphe ediyorsun,” dedi ve Isla’nın gözlerinin içine baktı. “Nasıl bu kadar güçlü olduğumu düşünüyorsun, Kalp Yiyici?”

Bir an Isla'nın elleri bir oku tutarken durdu. Grim büyük acılar yaşamıştı. Ona söylediği şey buydu.

Bu Isla'yı şaşırttı ama onun bunu yapmasına neden olan şeyi bilmek istiyordu. Kim ya da ne onu yaralamıştı böylesine?

Grim ona baktı. Isla da bakışlarına karşılık verdi.

Göğsündeki bir oku çıkardı ve Grim acıyla kükredi.

Okları çıkarırken Isla bildiği her küfrü ve bilmediği yarım düzine kadarını duymak zorunda kaldı. İksiri yaralarına dökmek için Grim'in gömleğini çıkardı. Kıyafetinin altındaki küçük tılsımı gördü. Onu Nightshade lanetinden koruyan şeyi. Üstü çıplak kalınca Isla bir düzine yarayı gördü ve yüzünü buruşturdu.

Grim acı acı güldü.

Güldü.

"Çıplak bedenime bakıp da yüzünü buruşturan bir kadın olmamıştı hiç."

Isla başını iki yana salladı. "Bu kadar büyük bir egoya sahip olmak çok yorucu olmalı."

Isla iksiri sürerken Grim hafifçe güldü. Sıvı bedenine temas edince tısladı. Normalde buz gibi olan bedeni yanıyordu.

"Bacağın," dedi Grim, oysa kendisinin bir düzine yerinden kan akıyordu.

"Sardım," dedi Isla bir sonraki yaraya geçerken. Hızlı ve dikkatli hareket ediyor, derisinden tüm kıymıkları çıkarıp her birinin temiz olduğundan emin olmak için pürdikkat çalışıyordu. Bu sırada Grim'in onu süzdüğünü hissediyordu.

"Ne var?" dedi en sonunda.

Şu an bir insanı avaz avaz bağırtacak bir acıya maruzken bile iblis gülümsemeyi başardı. Hatta sırttı. "Beni göğsümden bıçaklayan Kalp Yiyici'nin şu an yaralarım ile ilgileniyor olması çok ironik."

Isla ona bir bakış attı. "Bence ironik olan içinde insanlığa

dair hiçbir şeyin kalmadığını iddia eden iblisin beni kurtarmak için kendini oklara siper etmesiydi.”

Grim tek kelime etmedi.

Isla son yaraya da uyguladığında iksirin yarısı bitmişti. Sargı da bitmek üzereydi.

Yaralarını sardıktan sonra Isla önündeki karmaşaya baktı: kana bulanmış gömlek, bir yığın kırık ok. Grim’e bakarak, “Cidden, neden yaptın bunu?” diye sordu.

Grim başını yana eğdi. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Teşekkür etmenin ilginç bir yolu,” diye mırıldandı.

Sargılarından birinden kan sızıyordu, Isla kanamayı durdurmak için daha da sıkması gerekiyordu. Sargıyı hallettikten sonra ellerini çekmek üzereyken Grim bir elini onun eline koydu ve parmaklarını göğsüne bastırdı. “Soğuk, Kalp Yiyici,” dedi gözlerini kapatmadan önce. Başını duvara yasladı. “Acıyı dindirir.”

Isla birkaç dakika öyle durdu, tek hareket elinin yakınındaki Grim’in sabit kalp atışlarıydı. Bu süre zarfında Grim gözlerini hiç açmadı. Eli ısınınca geri çekti ve Grim’in yanına oturdu.

“Orada ne oldu?” diye sordu. Okların nereden geldiğini anlamamıştı. “Kimseyi görmedim ya da okların nereden geldiğini...”

“Onları birisi atmadı, bir silahtı. Davetsiz misafirlere karşı tasarlanmış bir mekanizma. Daha önce görmüştüm.”

“Nerede?”

“Kendi şatomda.”

Isla ona baktı. Gözleri kapalı, başı duvara yaslı oturuyordu. “Hırsızın onu senin şatondan çaldığına mı inanıyorsun?”

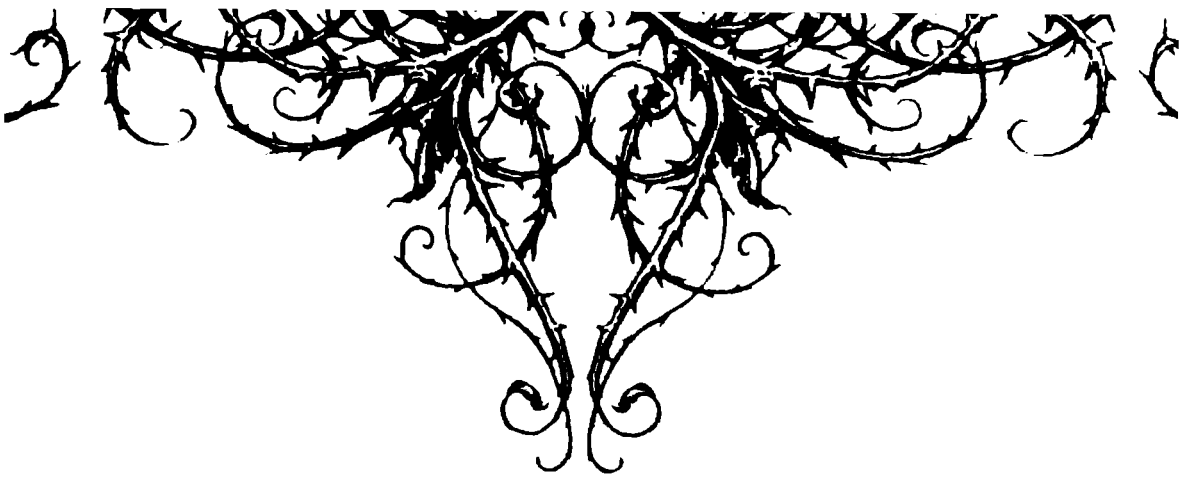
Grim omuz silkti. “Çaldıysa o zaman gerçekten dünyanın en iyi hırsız demektir.”

“Ona yaklaşmanın bir yolu yok sanırım.”

Grim başını iki yana salladı. “Ne yazık ki öyle.”

Isla iç çekti. “Şimdi ne yapacağız?” Onlarla kılıç arasında kilometreler vardı. Ejderhayı mağaradan çıkarsalar bile hırsızın hazinesini korumak için başka ne tür silahları olduğunu kim bilebilirdi?

Grim doğrulurken inledi. “Bu gece mi? Tüm içki stokumu bitireceğim. Sonra ne mi yapacağım? Tüm koruma silahlarını aşana kadar kalkan olmaya devam edeceğim sanırım.”

39.BÖLÜM

ACI

Güç Isla'nın ağzında, burun deliklerindeydi, sonra boğazından aşağıya midesine indi. Vücudunun üstünde ve içinde dolaşırken her yerini aydınlattı; ışıklar içindeki bir fener gibiydi, dünyayı istediği şekilde ve ölçüde kesip biçen bir güç kılıcıydı.

Anılarında Grim, kimsenin öğretmeye tenezzül etmediği bir şeyi ona öğretmişti. Kazanmak için Isla'nın daha fazla güce ihtiyacı vardı.

Grim, *acının en güçlü duygu*, olduğunu iddia etmişti.

Topraktan göğe ağaçlar yükseliyordu. Yer yarıyor ve dağları oluşturunuyordu. Çiçekler önünde öyle çok ve öyle hızlı büyüyordu ki adanın dağ tarafını tamamen kaplamışlardı.

Daha fazla. Isla'ya daha fazlası lazımdı.

Centennial sırasında her yerine bıçak gibi batan dikenli bitkiler her yeri sarmıştı. Zehirli yaprakları olan bitkiler filizleniyordu. Isla kapatmak istedikleri Ana Kara'daki her yeri onlarla bezemişti.

Isla parmaklarını toprağa soktu, onları garip şekilde bük-tü ve toprak yarılıp her yer daha fazla bitkiyle dolana kadar

avaz avaz bağırdı. Direnip onları koruyacak olan dikenli, canavarımsı bitkiler çıkardı her yandan.

Dakikalar, belki de saatler geçmişti ama onu arkasında hissetti: bir parça güneş ışığı. "İsla?" dedi Grim. Adını soru sorar gibi söylemişti.

"Bitti," dedi İsla. Dokuz gün içinde bu kadar çok bitki yaratmak neredeyse imkânsızdı ama İsla bir gecede hepsini yapmıştı. "Bak, onların yollarını kapattım. Tüm açık alanları doldurdum. Grim sadece seninle Zed'in istediğiniz yere porttal açabilir." Gülümsüyordu.

Oro gurur duymuş gibi görünmüyordu.

Dehşete düşmüş gibi bakıyordu. İsla onun bakışını asla unutacağını sanmıyordu. İsla'ya sanki onda ters bir şeyler varmış gibi bakmıştı.

Sanki bir canavarmış gibi.

"Ne yaptın sen?" dedi Oro.

Oro'nun gözlerini takip edince gördü. Elbisesinin önünden kan damlıyordu. Ellerini uzatıp yüzüne dokundu; kan gözlelerinden, burnundan, ağzından ve kulaklarından geliyordu.

Gücün tadı kan gibiydi.

Tadı kan gibiydi.

Bunu defalarca kez söyleyip durmuştu ya da belki kafasının içinde söylüyordu ya da kafasının içinde yaşamıştı, belki hiç gitmek zorunda değildi, belki kendini tamamen dünyaya açabilir ve içindeki her şey en sonunda ondan taşabilirdi...

"İsla!" Ellerini sertçe omuzlarına koydu. İsla'yı sarsıyordu. Öfkeli görünüyordu. Üzgündü.

Hayal kırıklığına uğramıştı.

İsla gücü içine çekti ve dünya önünde sabitlendi.

Sesler sustu.

Sadece o ve Oro vardı. Yine de Oro hoşnut görünmüyordu.

“Ne yaptın?” diye sordu yeniden. Sesi sertti. Onun yanında yatan, onun uyuması için elleriyle sırtını okşayan adamın değil, bir kralın sesiydi bu.

“Bir kestirme yol buldum,” dedi Isla. “Ve onu test ettim.”

Oro eline baktı ve Isla yapmış olduğu şeyi görünce irkildi. Avucunun ortasını yarmıştı. Kestirme yol buydu. Oro’nun aylar önce uyardığı şeyi yapmıştı.

Gücünü arttırmak için duyguyu kullanmak.

Acı faydalı olabilir.

Acı seni güçlü kılar.

“Önemli değil,” dedi Isla cebinden iksiri çıkarırken. Yarasına bir damla damlattı ve derinin kapanmasını izledi. “Bak. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.”

“Isla,” dedi Oro dikkatlice. “Sana söylemiştim. Güce duyguyla boyun eğmek tehlikeli bir şey. Güç anında gelişir ve güçlenir ama bunun bir de bedeli var.” Ellerini yumruk yapmıştı, hatta onları sallıyordu. “Bunun seni öldürebileceğini söylemiştim! Kestirme bir yol!” dedi kelimeleri tükürerek. “Ölüme giden kestirme bir yol!”

Her yeri bir sıcaklık kapladı. Birden bunaltıcı seviyeye çıktı ama sonra yok oldu.

Farkındalık Oro’yu hemen sakinleştiriyordu. “Bunu sana o öğretti. Anılarında.”

Isla inkâr etmedi.

Oro ona baktı ve başını iki yana salladı. Kan içindeki yüzüne, henüz iyileşmiş eline baktı. “Artık seni tanıyamıyorum, aşkım.”

Isla’nın elleri titremeye başladı. O da kendisini tanıyamıyordu. Zihnindeki kızı, anlamadığı kararlar veren o kişiyi tanımıyordu...

“Yer altı mezarına girmek istediğini biliyorum. Grim’i yenmek istediğini biliyorum. Kendini ve herkesi kurtarmak istediğini biliyorum,” dedi Oro. “Ama bu şekilde olmaz.”

Isla'ya baktı. "Bunu bir daha denemeyeceğine bana söz ver. Lütfen, söz ver bana!"

"Söz veriyorum," dedi çünkü Oro çok endişeli görünüyordu. Çünkü Isla'yı korumak istiyordu.

Kanaması olmasına karşın kendisini uzun zamandır olmadığı kadar güçlü hissettiğini Oro'ya söylemek istemedi. Kontrollüydü. Aşkındı.

Gücün tadı kan gibi demek istiyordu. Gücün...

Tadı kan gibiydi.

Sonraki birkaç gün Isla uyumadı. Tüm sivilleri yeni ülkelere portal açarak götürdü. Bazılarını tanıyordu.

Hiç kimse onunla alay etmiyor ya da ona lakap takmıyordu. Saldırıdan önce onları çabucak adadan götürürken.

O gün onuncu kez yeni Starling ülkesine gitmek üzereyken uzun zamandır yapmaktan kaçındığı bir şeyi yaptı.

Kendi odası kadar iyi tanıdığı bir odaya adım attı. Orada Celeste'i -Aurora'yı- görmeyi bekledi bir an; gümüş rengi saçlarını örerken, elleriyle bir şeyler yaparken.

Oda boştu.

Anılar her yere sinmişti. İçine girip sarındıkları gümüşten battaniyeler bir köşedeydi. Soyulan rengin altından çıkan renk eski bir döneme ait olmalıydı. Zamanla aşınmış şöminenin önündeki taş zemin üzerinde yatacak kadar yumuşaktı. Celeste'den önceki Starlinglerin de onlar kadar burayı sevdiklerine dair şakalar yaparlardı. Isla şöminenin önünde her zaman oturanın Aurora olduğunu anımsıyordu. Odanın rengini değiştirenin. Isla gelene kadar tek başına oturanın.

Alevler sönmüştü. Geriye sadece köz kalmıştı.

Bir rafta bir küre koleksiyonu vardı. Bazıları Celeste'in en önemli eşyalarıydı. Her birinde bir gizem saklıydı. Celeste onların nesilden nesile geçtiğini ve içlerinde ne olduğunu bilmediğini iddia etmişti.

Yalancı.

Isla en büyük küreyi alıp yere fırlattı. Paramparça oldu, her yere cam parçaları saçıldı. Gözlerinin kenarından öfkeli yaşlar süzüldü. "Sen de bir aptal olduğumu düşünmüş olmalısın!"

Bir tanesini daha alıp duvara fırlattı. "Odandan çıkarken arkamdan gülüyor muydun? Sana sırlarımı anlatırken sen bana sadece yalan mı söylüyordun?"

Bir küreyi de kapıya fırlattı. "Gerçek olan var mıydı?" Bir tane daha fırlattı. Yaratıklar tarafından öldürülen o küçük Starling kızını düşündü. Son beş asırdır ölen onca insanı. "Seni öldürdüm ve yine de yetmedi. Lanetler hâlâ devam ediyor!" derken sesi titriyordu. Ellerini yumruk yaptı. "Binlerce insanı öldüreceğini biliyor muydun? Hiç umurunda oldu mu bu?"

Gölgeler pençeler gibi fişkırdı bedeninden. Boyaları keserek duvarda derin yarıklar oluştu. Ayaklarının altında siyah bir hale belirdi.

Isla öfkeyle ve üzüntüyle nefes nefese kaldı, göğsü sıkıştı. Yanaklarından yağmur gibi yaşlar inerken gözlerini sımsıkı kapattı. Kolunu yana savurdu ve gölgeler kalan küreleri paramparça etti.

Bir tanesi hariç hepsi boştu. Küre duvarda parçalanınca bir şey yavaşça yere süzüldü.

Tek bir gümüş tüy.

Isla yaklaştı. Almak için eğildi. Tüy kalem gibi ucu sivriltilmişti.

Alt kısmında mürekkep yoktu ama Isla yine de bir parşömene yazmayı denedi. Hiçbir şey.

Oda harabeye döndü. Sanki içeri bir devasa bir hayvan girmiş ve önüne gelen her şeyi pençesiyle kırıp dökmüş gibiydi. Odayı bu hâlde görmek kısmen onu mutlu etti.

"Senden nefret ediyorum!" dedi Isla yatak odasından geriye ne kaldıysa.

Tüyü yanına aldı.

Gölgelerin en uzun olduğu ikindi vaktiydi. Ağaçların gölgesi onun emrine amadeydiler. Isla bir daire çizip hepsini bir araya toplarken Remlar yüksek bir dalda oturuyordu. Isla onları topladıktan sonra bileğini kıvırdı ve onları kırbaç gibi şaklattı. Gölgelerin keskin ucu bir sıra ağacı ikiye bölüverdi.

“Bunu anılarından birinde mi öğrendin?” diye sordu Remlar.

Isla onu duymazdan geldi. Yok ettiği ağaçların yerine yenilerini oluşturdu. Bu onun kuralıydı. Yok ettiği her şeyin yerine yenisini koymak.

“Savaş gelmek üzere, sana tüm hayatların kurtarılamayacağını söylemem gerektiğini hissediyorum,” dedi Remlar. “En azından Lightlark’ta.”

Isla dişlerini sıktı. Bunu biliyordu ve bu durum onu yiyip bitiriyordu.

Oro haklıysa ve Grim gerçekten ona savaş açıtıysa... Bu her ölümün sorumlusunun kendisi demek olduğu anlamına geliyordu. Buna dayanamazdı, bununla yaşayamazdı.

Yine de anlamıyordu. Anılarında... Birbirlerini hiç sevmiyorlardı.

Elini uzatınca etrafını karanlık kuşattı. Ormanın içinden geçip yoluna çıkan her şeyi yok etti. Nightshade güçlerini kullanmanın bazen iyileştirici etkisi oluyordu. Sanki içindeki en kötü kısmı dışarı akıtıyor gibiydi.

Remlar ağaçtan aşağı süzülüp önüne indi. Memnun görünüyordu. “Karanlığın güçleniyor,” dedi ve gözleriyle Isla’nın gölgelerinin açtığı yola baktı. Isla ormanın bir kısmını yok etmişti.

“Evet, öyle,” dedi Isla. O da hissetmişti bunu. Katmanları açılıyordu. Uyanıyordu. Isla daha fazla şey hatırlıyordu. “Korktuğum şey de bu.”

“Korkmamalısın,” dedi Remlar. “Onu kullanmalısın.”

“Nasıl?”

“Savaşa günler var. Ben ve halkım,” derken kovanı başıyla gösterdi. “Savaşmayı planlıyor. İstersen sana katılacak Lightlark’ta karanlığa temas etmiş yaratıklar var.”

Isla başını iki yana salladı. “Hayır, katılmıyorlar. Sordum.” Yıldız Ada’daki yılan kadım düşündü.

“Hepsine sordun mu?”

Hayır, sormamıştı.

“Onları nasıl ikna edeceğim?” diye sordu Isla. “Onlara ne teklif edeceğim?”

“Kendini,” dedi Remlar. “Onlara kendini sunacaksın.”

“Kendimi mi?”

Remlar başını salladı. “Hem Nightshade hem de Wildling gücüne boyun eğen bir insan görüleli binlerce yıl oldu. Bunun ne anlama geldiğini bilemezsin.” Isla’nın aklına Vinderland savaşçılarının ona nasıl davrandığı geldi.

“Ne anlama geldiğini söyle!” diye yalvardı âdeta.

“Söylememe gerek yok,” dedi Remlar. “Kendin göreceksin.” Çevresini gösterdi. “Adada benim kadar eski tüm yaratıklar sana katılacak. Senin ne olduğunu anında anlayacaklar.”

“Neymişim ben?”

Remlar ona baktı ve Isla onun gözündeki parıltıyı gördü. “Umut.”

“Umut mu?” diye sordu ve bir sesle irkilip arkasına baktı.

Bir su sütunu gökyüzünden aşağı dökülüyordu ki bu imkânsızdı.

Isla gözlerini kırıştırdı ve ormanın kalanı gözlerinin önünden kaybolup gitti.

40.BÖLÜM ÖNCE

Küvet neredeyse doluydu. Su çamurluydu, bataklıktan bile karaydı. Grim'in odasından aşağı akan su sütununu görebiliyordu.

"Tıbbi bir su," dedi Grim huysuzca. "İyileşmeye yardım ediyor." Kıyafetlerini çıkarmaya başladı ve bir hükümdar gücü olmayan herkesi öldürebilecek derin yaraları ortaya çıktı.

Mağaraya beş kez gitmişlerdi. Her gidişlerinde hırsızları uzak tutacak başka mekanizmalarla karşılaşmışlardı. En büyük darbeyi her zaman Grim alıyordu ama o gün Isla oradan çıkaramadan mağaranın tavanından milyonlarca buz parçası dökülüp kollarını, yüzünü ve sırtını kesmişti.

Isla sırtında duran yıldız esasına uzanmak için elini uzattığında yüzünü acıyla buruşturdu. Üstü kanla kaplıydı. İyileştirici iksiri hızla bitiyordu. Daha fazla almak istiyorsa Poppy uyurken gizlice onun odasına girmesi gerekecekti.

"Kal."

Bu sözün ardından sessizlik oldu. Duygusuzca söylenmişti. Dümdüz.

"Kalayım mı?"

Grim pantolonunu çıkarıyordu. Göğsü yara ve kan içindeydi ve elbette kalbinin çok yakınındaki bir iz de görülüyordu. “Küvet iki kişiye yetecek kadar büyük. Yaralarına iyi gelir.”

Isla gözlerini ona kilitledi.

Pis pis gülümsememiş ya da başka bir manada söylememişti. O da kendisine ters ters bakılmasına değmeyecek bir şey söylemek istemiyordu.

“Başımı diğer tarafa çeviririm.”

İçinde iyileştirici şeylerin olduğu sıcak bir banyoyu geri çeviremeyecek kadar yorgundu Isla. Ama...

“Yapamam,” dedi Isla. “Hatırlamıyor musun?” Sanki düello yapmalarının üzerinden yıllar geçmişti.

Bir şey daha diyemeden Grim, “Sözümü geri alıyorum,” dedi. “Sarayımın her yerine girebilirsin.”

Isla onun banyosuna girmesine neden olan şeyin yaşadığı şok olduğunu düşündü. Bu sefer Grim sözünü tutup arkasını döndü. Isla da.

Grim’in nefes alış verişleri kocaman banyoda yankılanıyordu. Sonra suyun sesi geldi, onu içine aldı ve her yeri doldurdu.

Isla kıyafetlerini çıkarırken onun kendisine bakıp bakmadığını kontrol etmedi. Bu acı verici bir süreçti. Kumaş yaralarına yapışmıştı ve kan bir yapıştırıcı gibi kumaşın çıkmasına izin vermiyordu. Acı dolu küçük bir ses çıkardı ve Grim’in duymadığını umut etti oysa onun her şeyi duyduğunu biliyordu. Pantolonu bileklerine kadar indirdi ve örgülerini açmaya başladı.

Bir bacağı küvete sokunca soğuk uyluğundan omurgasına, oradan ta kafatasına kadar çıktı ve Isla acıyla inledi.

Isla tamamen küvetin içine girerken Grim hiç kıpırdamadı. Tek gördüğü onun sırtı, dimdik duruşu, neredeyse küvet kadar geniş omuzlarıydı. Geri kalan her şeyi iyileştirici

şeylerin içinde dönüp durduğu kapkara suyun altındaydı.

“Arkana dönebilirsin,” dedi Isla. Grim milim kıpırdamadı. “Su... Her şeyi kapatıyor.” Doğruydı. Görünen tek yeri ıslak saçlarının çevreleri, başı, omuzları ve kürek kemikleri idi.

Saniyeler geçti. Hiç hareket yoktu. Sonra Grim döndü.

Isla bir tarafa yaslandı. Grim diğer tarafa. Küvet kocamandı, odanın sanki karşılıklı iki tarafında gibiydiler. Birbirlerine baktılar sadece. Hiçbir şey konuşulmadı ama Isla birbirlerini anladıklarını hissediyordu. Neredeyse her şeyden çok istedikleri bir şey için sırt sırta savaşıyor iki kişi. Halklarını kurtarmanın bir yolunu arayan iki insan.

İlaç çözülürken su giderek berraklaştı, bunun üzerine Isla bacaklarını büküp göğsüne çekti ve başını çevirdi ama Grim hiçbir şey yapmadı.

Grim’in ayağa kalktığını, yürürken suların yerlere saçıldığını ve odadan çıktığını dinledi ama kafasını çevirip bakmadı.

41.BÖLÜM ZIRH

Sıra Lynx için bir zırh yapmaya gelmişti. Ona binmeyi ormanda, dağların başında ve uçurum kenarlarında denemişti. Her denemesinde hayvanın Isla'ya olan nefreti yavaş yavaş azalmıştı. Hatta ne kadar hızlı koşarsa koşsun Isla'nın artık sırtından düşmediğini görmek hoşuna bile gidiyordu.

"Gördün mü?" demişti Isla son seferde. "Artık sana tutunabiliyorum."

Bunun üzerine Lynx sert bir dönüş yapmış ve Isla'nın nehre düşmesine sebep olmuştu.

Bilerek onu sırtından atmadığı sürece Isla onu savaşa götürebileceğinden emindi.

"Onun için bir zırh yapmak istiyorum," dedi Isla. "Neye benzemesi gerektiği konusunda bana tavsiye vermeni umuyordum."

Wren suratını ekşitti. "Bunun için bana ihtiyacın yok!"

"Ben..."

"Lynx'in zaten zırhı var."

Isla yavaşça dönüp leopara baktı ve hayvan ona göz kırptı.

“Öyle mi?”

Wren başını salladı. Yüzündeki ifade birden ciddileşti. “Savaşırken çok cesurdu. Yani annenle.”

“Kiminle?” dedi Isla şaşkınlıkla.

Wildling gülümsedi. “Harika bir hikâyedir. Sana seve seve anlatırım.”

Isla bu hikâyeyi duymayı her şeyden çok istiyordu ama şimdi değil. Her saatin önemli olduğu bir zamanda değil. Savaş bir haftadan az kalmıştı.

“Başka zaman dinlemekten çok mutlu olurum,” dedi Isla. “Zırhın nerede olduğunu biliyor musun?”

Wren onu bir cephaneliğe götürdü. Orada düzinelerce kılıç, zırh takımları ve kalkanlar vardı. Arkada ise ancak çok özel, kolayca sinirlenebilecek bir yaratıktan başkasına ait olmayacak devasa metal tabakalar vardı.

Isla’nın, zırhı Lynx’in üzerine geçirmek için Starling enerjisini kullanmadan önce birkaç saniye odaklanması gerekti. Yan taraflarına, önüne ve boynuna demir plakalar da takılması lazımdı. Hatta leoparın sivri kulakları için küçük delikleri ve Isla’nın oturması için bir yer bile vardı. Wren parçaları bir araya getirmek için ona yardım etti ve işleri bitince Isla bir adım geri gitti.

“Tehditkâr görünmüyor musun sence de?” dedi Isla.

Lynx onaylayan bir ses çıkardı. Yeniden zırhı kuşandığı için mutlu olmuş gibiydi. Sırtına binmesini işaret ederek başını eğdi ve Isla leoparın üzerine çıktı.

“Teşekkür ederim!” derken Wren’e, leopar son sürat koşmaya başlamıştı bile.

Hayvan cephaneden çıkıp doğruca ormana girdi. Isla garip eyere tutundu ve onu tutmanın çok daha kolay olduğunu gördü.

Dalların arasından geçerken başını eğdi. Birkaç kez çok

fazla yükseldiklerini sanıp korkmuştu ama şimdi güvende hissediyordu. Korunduğunu biliyordu.

Lynx bir açıklığın ortasında yavaşladı. Başını eğdi, Isla'nın yere inmesini istiyordu. Isla da indi aşağı.

Etrafta hiçbir şey yoktu. Hayvan ona ne göstermek istiyordu?

Genelde Lynx şimdiye sırtını dikleştirdi ama başı hâlâ eğikti. İki gözünün arasına dokundu ve ne istediğini sordu ve hayvan birden kaskatı kesildi.

Isla'nın manzarası değişti. Hayır, yenilendi. Aynı açıklıktaydı ama farklıydı. Daha fazla ağaç vardı. Çimenler daha yeşildi.

Bir kız vardı. O muydu? Kendisine benziyordu. Ama Isla'nın öyle kıyafetleri yoktu ve elleri kalçasında yürümezdi pek.

Görüntü netleşti ve Isla, "O yoksa... O..." derken sesi titredi.

Annesiydi.

Annesini daha önce hiç görmemişti. Ona ait hiçbir tablo yoktu. Terra ve Poppy'nin bir kez yüzünün annesine benzediğini söylemeleri dışında annelerinin neye benzediğini hiç anlatmamışlardı.

Isla şimdi açık seçik görüyordu. *Lynx ona gösteriyordu.*

Annesi çok daha güzeldi. Daha koyu teni ve daha gür saçları vardı. Gözleri daha açık yeşildi. Ancak dudakları aynıydı. Aynı yüksek elmacık kemikleri. Burunları biraz farklıydı.

"Lynx, hadi gel!" diyordu annesi. "Terra ikimizin de kafasını koparacak!"

İmge kayboldu, Isla hemen itiraz edince yerine bir başkası geldi.

Yine annesiydi ama bu sefer başkası da vardı. Siyah saçlı, açık tenli bir adam. Oro'nun kendisine baktığı gibi adam da

annesine bakıyordu. Seve seve canını onun uğruna vermeye hazırdı.

Isla dizlerinin üzerine çöktü. Yaşlar yağmur gibi akıyordu yanaklarından aşağıya, oradan da çimenlere. Zorlukla konuşabildi. "Sen beni tanıyordun."

Lynx bebekken onu görmüştü.

Ebeveynleri öldürülmeden hemen önce. Orada değildi demek ki yoksa Lynx'in, annesini korumak için her şeyi yapabileceğini biliyordu Isla.

Utanç mı duyuyordu? Suçluluk mu? Annesinin ölümünden kısmen Isla'yı mı sorumlu tutuyordu? Yoksa babasını mı suçluyordu?

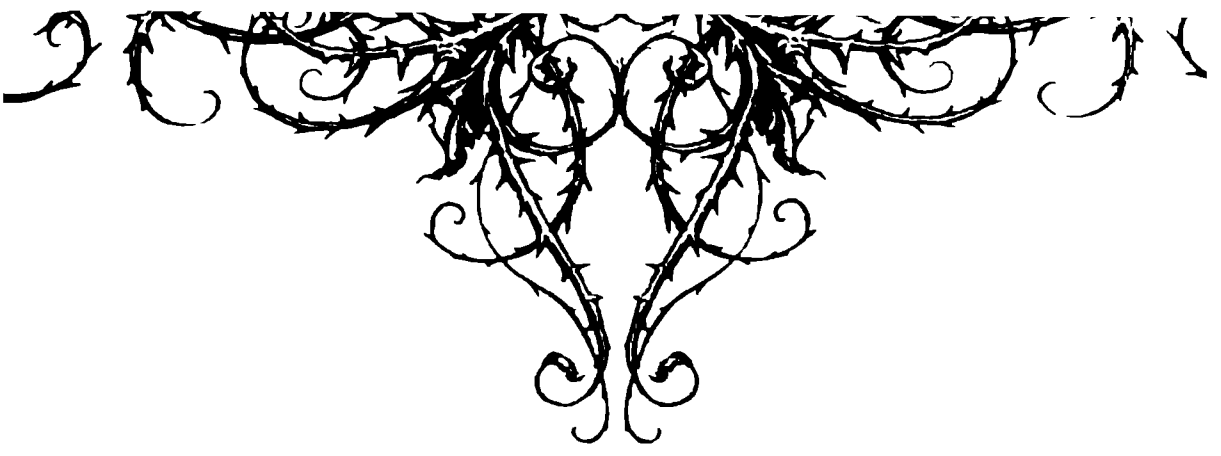
Lynx yumuşacık bir ses çıkarıp demirle kaplı olmayan tüyleriyle onun gözyaşlarını sildi. En sonunda ıslak burnunu yüzüne sürttü ve Isla konuşabildi.

"Bana gösterdiğin için teşekkür ederim!" Aralarındaki bağın nasıl çalıştığından emin değildi ama bunun için minnettardı. "Onu hiç tanımadım ama... Sanırım bu onu mutlu ederdi. Bizim birbirimizi bulmamız."

Lynx uzun süre gözlerini kapattı ve Isla onun üzüntüsünü kendi üzüntüsü gibi hissetti. Yanağını onun yanağına dayadı ve bir süre açıklıkta sadece ikisi vardı, bir anıyı paylaşarak.

Güneş batınca Isla onları kendi odasına portal açarak götürdü. Isla savaşa götüreceği kılıçlara, zırhlara bakarken Lynx odanın en sevdiği köşesine kıvrıldı. Arkasında bir fısıltı duydu ve cümlelerin ortasında arkasına döndü.

Lynx'in yerinde tamamen bir başkası vardı.

42.BÖLÜM ÖNCE

Grim önünde duruyordu. Isla yeniden mağaraya gitmeye hazırdı ama Grim, “Bu gece olmaz,” dedi.

“Neden?”

“Bir sözüm var.”

Isla somurttu. “Ne sözü?”

“Bir baloya gitmem gerek!” Grim bunu tiksintiyle söyledi.

Isla güldü. “Balo mu?”

“Çok mu komik?”

Isla bir omzunu kaldırdı. “Balo mu veriyorsun? Süslemeler? Kıyafetler? Tokuşturulan kadehler?” Isla hiçbir baloya katılmamıştı ama Celeste’in yaptığı resimden ve okuduğu kitaplardan böyle olduğunu biliyordu.

“Ne yazık ki!” dedi Grim soğuk bir şekilde. Tepkisinden baloyu idam cezası gibi gördüğü belliydi. “İptal edebilirdim ama iyi bir oyalama olacak.”

“Ne için?”

Cevap vermedi ama Isla onun Nightshade’i tehdit eden bir tehlikeden bahsettiğini anladı. Kılıçla çözülebilecek gizemli bir tehdit. Bu yüzden ziyaretlerinin arası hep uzun

oluyordu. İlgilenmesi gereken daha acil meseleler yüzünden.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Isla.

Grim ona sanki Isla tahtını istemiş gibi baktı. “Kesinlikle olmaz!”

Sonra ortadan kayboldu.

O gece geç saatte Isla yatakta son kitabını onuncu kez okurken ölümüne sıkılıyordu. Kitabın kenarlarını notlarla doldurmuştu bile.

Son derece dramatik bir şekilde iç çekip kendini yatağa attı ve kitabı da bir kenara fırlattı. Balonun nasıl bir şey olduğunu düşündü. Kadınlar kendilerini Grim’in önüne atıyor muydu? Tabii ki atıyorlardı. Ve Grim de onları açık kollarla kabul ediyordu. Bunu düşünmek midelerini bulanırdı.

Çoktan pijamalarını giymişti ve yatmaya hazırlanıyordu ki yıldız asası parkenin altından parlamaya başladı. Sanki bir davet gibiydi.

Isla da hemen kabul etti.

Gece pazarına yaptığı gizli ziyaretteki gibi birkaç parça kumaşa sanki giyinmiş gibi görünmüş olmak için büründü.

Grim’in onu görüp görmeyeceğinden emin değildi. On-
dan uzak duracaktı. Grim ya onu görürse? Görürse görsün!
Isla’ya tanıımıyormuş gibi yapıp durumu idare ederdi. Saat
geç olduğu için balodaki insanların onu fark etmeyecek kadar
sarhoş olduklarını düşündü. Gün ağarana kadar gidemezler-
di. Partinin sabaha kadar süreceğini biliyordu.

Isla Nightshade şatosuna portal açtı.

Sefahat kelimesine uygun bir yer varsa şayet, Isla şu an
ona bakıyordu.

Şatonun odaları öyle yüksek ve hızlı bir müzikle doluydu
ki Isla ancak karanlık koridorlardan, gölgelerde hızla hareket
eden insanların yanından geçerken duyabildiği tüm sesleri

yutuyordu. Balo salonunda tüm adap kuralları bir kenara bırakılmıştı.

İnsanlar siyah ipekten uzun kurdelelerle, tam zırh takımları arasından salona uzanan platformlarda dans ediyorlardı. Odaların karanlık köşelerinde çiftler sanki yüzlerce insan onları görmüyormuş gibi çiftleşiyordu.

Önce Isla teninin büyük kısmını gösteren bir kıyafet giydiği için utanmıştı ama şimdi odada üzerinde en çok kumaş olan kişinin kendisi olduğunu gördü. Örümcek ağı gibi bir elbise giymişti. Derin dekoltesi vardı ve iki parçası göğüslerini kapatıp sonra da ortada birleşiyordu. Kalçasına kadar yırtmacı vardı.

Gözler hemen ona döndü. İlk başta onu tanıdıklarını düşünerek panikledi.

Hayır, bakışlar tehditkâr değildi. Onlar açtı.

Bu gece istediği şey buydu. Görülmek ve istenmek iyi hissettiriyordu.

Isla, partinin Grim'i görmeyeceği kadar kalabalık ve gürültülü olacağını sanmıştı ki...

Grim onu anında gördü.

Bakışı onu dağladı anında ve kalabalık yeni şarkı için ikiye ayrılırken odanın bir köşesinden diğerine Isla'dan ona doğru bir yol açıldı.

Isla uzaktan da olsa onun öfkeli olduğunu görebiliyordu. Yarı çıplak kadınlar onun dikkatini çekmek için çırpınıyordu ama Grim ona bakıyordu, bakışlarında öyle çok öfke vardı ki anında bir savaş başlatabilirdi.

Isla onun öfkesine verilebilecek en aptalca şeyi yaptı: Gülmüseddi ve alay edercesine bir öpücük gönderdi.

Grim birden ayağa kalktı ve tahtının etrafına çöreklenmiş kadınlardan bazılarının kadehini devirdi. Dönüp bakmadı bile. Sanki bir portal açıp Isla'yı doğrudan Wildling'e gönderecekmiş gibi ona doğru yürümeye başladı.

Olamaz. Isla, Grim'in onu gerçekten bulmak istemesinin iyi bir şey olmayacağını biliyordu ama kalabalığın arasına karıştı. Bir sürü insanın ortasında Grim gelip ona bir şey yapmaya cesaret edemezdi. Sarayda kimse onu tanımıyordu. Bu çok fazla dikkat çeker ve Grim'in kaçınmak için çok uğraştığı pek çok soruya neden olurdu.

Isla en azından kendine böyle söylüyordu.

Müzik giderek yükseldi ve Isla kalabalıktaki biri gibi dans etmeye başladı. Onu baştan aşağı süzen bakışları gördü, gördükleri şeyden hoşlanmış gibiydiler. Şarkı bitene kadar bir çift göz onu izledi ve sonra adam yanına geldi.

Uzun boylu, yanağında yara izi olan, kısa saçlı bir adamdı. Hiç utangaç değildi. "Sen şimdiye dek gördüğüm en güzel yaratıksın."

Yaratık garip bir terimdi ama onunla şimdiye dek hiç böyle cesurca konuşan olmamıştı ve teninin karıncalandığını hissetti. "Öyle miyim?"

Adam ona biraz daha yaklaştı. "Seninki gibi bir yüzü görmedim. Hem de hiç."

Isla kıpkırmızı kesildi. Çok aptalcaydı ama iltifat onu şaşkına çevirdi.

"Benimle dans eder misin?"

Arkasındaki kalabalık yer değiştirdi ve Isla, Grim'i yeniden tahtına otururken net bir şekilde gördü. Gözleri üzerindeydi ve alev saçıyordu. Gözleri ona "Hadi, evet de, de göreyim!" der gibi bakıyor ve sanki ona meydan okuyordu.

Isla gülümsedi. "Çok isterim," derken Grim'in tahtın kollarını sımsıkı tuttuğunu gördü.

Dans önce masumane başladı. Adam saygılı bir mesafede duruyor ve davulların artan ritmine göre Isla'yı bir dizi hareketi yapmaya yönlendiriyordu. Daha sonra Nightshade ona bir içki ikram etti ve Isla onu tek yudumda midesine indirirken ona bu geceyi atlatabilecek cesareti vermesini umut etti. Dakikalar

içinde Isla kendini tüy gibi hafif hissetti ve müziğin ritmi sanki kalbinin ritmiyle senkronize oldu. İkisi de hızlı hızlı atıyordu.

Gözlerini Nightshade hükümdarından ayırmadan adamın önünde dans etti. Grim'in parmak eklemleri tahtın kenarlarını sıkarken bembeyaz kesildi.

Grim ona içini görüyormuş gibi, onun önünde tüm kalabalığı küle çevirmekten birkaç dakika uzak bir adammış gibi bakıyordu.

Yine de onu durdurmaya çalışmadı. Adam ona koridora çıkmayı önerince -Isla orada ne olduğunu biliyordu- evet dedi ve adamın onu oraya götürmesine izin verdi.

Isla, Grim'in peşinden gelmesini bekledi ama gelmedi. Balo salonundan dışarı çıkmıştı ki dikkatini kendisini götüren adama verdi.

Adamı öpmeye karar verdi. Grim öpüştüğü tek kişiydi. Ne zaman ona yaklaşıp Isla ateşler içinde kaldığını hissediyordu. Ne zaman ayrılırlarsa sanki Grim onun bir parçasını alıp gitmiş gibi kendini bomboş hissediyordu.

Belki her adam aynı şeyi hissettiriyor olabilirdi. Belki bu adamı öper ve aynı şeyi hissedip hissetmediğini görürdü. Belki daha iyisi bile olabilirdi.

Bu içini rahatlatmıştı. Grim onun düşmanıydı. Ondan hoşlanmazdı.

Boş bir koridor buldular ve adam hiç vakit kaybetmedi. Isla'yı duvara yapıştırdı ve ağzını onun ağzına götürdü.

Hiçbir şey olmadı. Teni bile karıncalanmadı. Karnının altına bir sıcaklık bile yayılmadı. Sigara ve alkol kokusu aldı, daha fazla bu tadı almamak için başını çevirdi. Adam bunu boynuna inmesine dair bir davet olarak algıladı.

Belki adama zamanla alıştırdı. Adam ellerini vücudunda dolaştırırken bir bağ kurma umuduyla bekledi.

Grim'deki gibi değildi. Adam elini göğsüne koydu ki Isla'nın inlemesi gerekirdi. Hiçbir şey hissetmedi.

Adam elini karnına doğru götürdü ve onu izledi. Onu durdurabileceğini biliyordu ama nasıl hissettireceğini de merak ediyordu. Adam çok yakındı. Belki adam orasına dokunursa...

Adam tam karnının altına dokunmuştu ki donup kaldı. Gözünü bile kırpmadı. Omuzları şok içinde havaya kalktı.

Isla o sırada bir kılıcın ucunun adamın göğsünden çıktığını gördü, kendi göğsünden birkaç santim uzaktaydı. Kılıç hızla geri çekildi ama adam yere yığılırken Grim karşısında belirdi.

"Merak etme, Kalp Yiyici. Ölmedi. Bundan eminim," dedi Grim, Isla'nın yüzündeki dehşete karşılık olarak. Sonra eğilip kulağına, "Çünkü ölmek için benden en sonunda merhamet dileyene kadar onu binlerce kez ölümün kıyısına getireceğim!" diye fısıldadı.

Isla şok içinde ona baktı. "Beni öptü diye mi?" diye sordu Isla nefes almaya çalışırken.

Grim'in gözlerinde öfke belirdi, sonra yok oldu. "Hayır, Kalp Yiyici. Çünkü seni zehirledi."

Isla başını iki yana salladı. "Ne?"

"Sana verdiği içki. Birkaç dakika sonra felç geçirmiş gibi olacaksın, onun zevki için hareketsiz bir araç hâline geleceksin."

Grim bunları söylerken Isla kaslarının kasıldığını, her bir parçasının sertleşip kemiğe döndüğünü hissetmeye başladı.

"Nereden biliyorsun?"

"Sen salondan çıkana kadar bilmiyordum. Yüzün ve göğsün kıpkırmızı oldu. Bu bir işaret." Başını eğdi. "Hissediyorsun, değil mi?" Ona küçük bir şişe verdi. Bir panzehir mi? Isla onu içti hemen. "Daha iyi misin?"

Daha iyiydi. Kasılma gevşemişti.

Grim'in yüzündeki tüm yumuşaklık gitti. Ona baktı, elbisesinin her bir santimine, ayaklarının dibinde kendi kanı içinde boğulan adamın tutarken kırıştırdığı yerlerine.

“Kalp Yiyici,” dedi Grim alay ederek. “Senin zevk için öldüğünü kim bilirdi?” Isla ona öfkeyle baktı ve o sadece sırıttı. “Biriyle yatmayı çok istiyorsan sadece sorman yeterdi.”

Isla nefes alırken titriyordu. “Bana dokunmandansa ölüm daha iyi, iblis!”

Grim suratını ekşitti. “Öyle mi?” Başını iyice eğdi, soğuk nefesini Isla’nın ağzına verdi. “Tamam. Sen isteyene kadar bir daha sana dokunmayacağım. Bana yalvarana kadar sana dokunmayacağım.”

“Bu asla olmayacak!” diye tükürdü Isla. “Senden nefret ediyorum!”

“Benden nefret edebilirsin Kalp Yiyici ama beni yine de yatağında istiyorsun.”

Isla yüzüne karşı güldü. “Ancak rüyanda, iblis!”

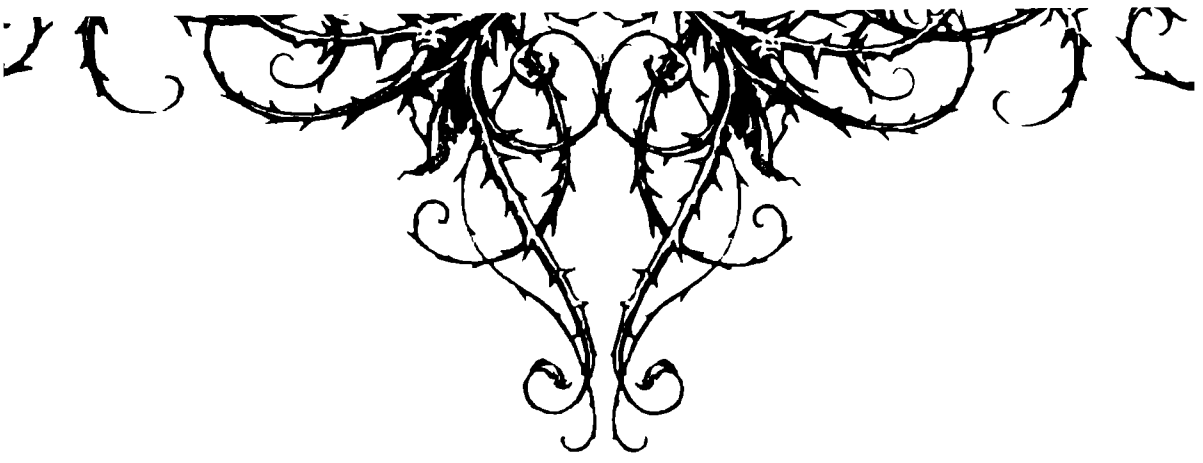
“En iyilerinde hem de,” dedi Grim. Onu baştan aşağı süzerken bakışları Isla’yı yakıp geçti. “Öyle şeyler yapıyoruz ki rüyalarımnda...”

Isla ağzını açtı. Sonra kapattı.

Grim daha da yaklaştı, nefeslerini paylaşıyorlardı. “Sana dokunmam için en sonunda yalvardığında -ki yalvaracaksın- bir daha bir başkasının sana dokunmasını istemeyeceksin, Kalp Yiyici.” Sesi kulağında karanlık bir fısıltıydı. “Gece sana dokunduğumu düşüneceksin. Ellerimle. Ağzımla.” Isla’nın göğsü bu sözlerle, onun yakınlığıyla iyice sıkıştı. İçi bir tuhaf oldu, alev alev yanıyordu. “Ve sen de beni rüyanda göreceksin.”

Isla gözlerini sımsıkı kapatıp onun sözlerinden tiksınmeye çalıştı.

Ancak gözlerini açtığında ne Grim ne de onu zehirleyen Nightshade vardı.

43.BÖLÜM RABITA

Beş gün kalmıştı. Isla yeniden Wildling'e gitti. Enya, savaşçıların Lightlark'a götürülmesi için yapılan son hazırlıklarda ona yardım ediyordu. Sunling şatoda onlar için bir yer bulmuştu, Isla'ya yakın bir yer. Isla, Calder ve Soren'e büyük miktarda verdikten sonra ellerinde kalan iksirleri katalogladılar. Soren istemese de Vinderland'ı tedavi ederken Calder'in yanında durmasına razı olmuştu. Calder istekli bir öğrenciydi, sürekli notlar alıyordu ve Soren'i rahatsız ediyor gibiydi.

Kalan her bir iksir damlası çok önemliydi.

İkisi de durup dinlenmeden çalışıyor ve yorgun düşüyordu ama dinlenmek için zaman yoktu. Isla kalan işlerini bitirdi ve günün sonunda onları yeniden Lightlark'a götürdü.

En sonunda hepsi Isla'nın üstü eşya dolu sandalyelerine oturdu. Beş dakikalık sessizlikten sonra Isla, "Biri var mı? Yani Oro, Zed ve Cal dışında endişe ettiğiniz biri?" diye sordu.

"Bir partnerim olup olmadığını mı soruyorsun?"

Isla başını salladı.

"Şu an yok. Asırlar boyunca pek çok kadını sevdim ama bir kadını eş olarak almayı bencillik olarak gördüm... Ne yaptığımı bildiğim için." Ne zaman öleceğini bildiği için.

Sunling başını eğdi. Kızıl saçları soluk teniyle tezat hâldeydi. "Tahmin ettiğimden çok farklısın. Seni seviyorum Isla, gerçekten," dedi Enya ve Isla da onu seviyordu. Ona söylemek istedi ama o anda Sunling, "Ama onun yüzünden senden hoşlanmıyorum," dedi.

Onun yüzünden.

Oro yüzünden.

Isla'nın Sunling kadınma olan sevgisi birden taşa döndü. "Ne demek istiyorsun?" dedi alçak sesle.

Enya iç geçirdi. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Isla başını salladı oysa dişlerini dilinin arkasında canını acıtacak kadar birbirine sürtmüştü.

"Oro Lightlark'ın kralı. Ağabeyi öldüğünden bu yana onun görevi halkına karşı. Kendisine değil. Bana değil. Değer verdiği birine değil. Bundan nefret ederdim. En çok sevdiğim insanın gerçek mutluluğun ne olduğunu asla bilmeyeceğini düşünmekten nefret ederdim. Artık kabul ediyorum. Çünkü onun ve benim mutluluğum bu adadaki herkesin mutluluğundan daha önemli değil."

Enya tırnaklarını pantolonuna sürttü. "Seni seviyor ve bu sevgi onu zayıf düşürüyor. Dikkatli olmazsa bu Lightlark'ın ölümü olur."

Isla yüzünün çarpıldığını hissetti. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Aşkı nasıl düşman olarak görebilirsin?"

"Çünkü binlerce insanın ölümünü izledim, beş asırdır yaşanan yıkımı izledim. Hepsi de aşk uğrunaydı." *Lanetler.*

"Ama bu farklı!" dedi Isla.

Enya gülümsedi ancak hüznüydü. Acımasız ya da kötü niyetli değildi ve yine de sözleri iğne gibi batıyordu. "Bu sözlerin zamanın en başından beri âşık olan insanlar tarafından söylendiğine eminim."

Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun, diye düşündü Isla.

Enya'nın sözlerini kıskançlık ya da kötü tavsiye ola-

rak duymazdan gelmek çok kolay, çok daha uygun olurdu.

Gerçekten bu konuda düşünseydi kalbinin derinliklerinde Enya'nın haklı olduğunu bilirdi.

Isla'nın sivillerin kalanını portalla taşıma işi neredeyse bitmişti. Yarına kadar Lightlark'ta sadece savaşçılar kalacaktı.

Yıldız Ada köprüsünde yürürken takip edildiğine dair bir his uyandı içinde.

Altındaki toprağa odaklandı ve arkasından gelen ayak seslerini hissetti. Yürüyor. Bekliyor.

Isla tuzağa düşmek üzereydi. Bunu biliyordu ve savaşa bu kadar yakinken ancak bir grubun bu kadar cesur olabileceğini anlıyordu.

Isla onların kendisini yakalamasına izin verdi.

Kendini hazırladı ve köprünün diğer tarafındaki halatlar koptu. Köprü bir sarkaç gibi sallandı ve Ana Kara'nın uçurumundaki oyulmuş bir açıklığa doğru bir güç onu havada yakalayıp çekti. Peşindekiler de arkasından içeri savruldu.

Isla içeri yuvarlandı ve tam bir duvara çarpmak üzereyken kaburgaları acıyla inledi.

Gözlerini açtığında bir düzine kırmızı maskeli düşman ona bakıyordu.

Isla gülümsedi. "Bu işin umduğunuz gibi gitmeyeceğini düşünüyorum!" Sonra parmaklarını büküp toprağa soktu, topraktan dişler çıkıp hepsini mağaranın tavanına hapsetti. Isla onları öldürmemiştir.

Henüz.

"Bekle!" dedi biri. İçlerinden biri maskesini çıkarmak için kolunu tavanla kaya arasından çıkarmaya çalışıyordu. "Bizi öldürmeden önce lütfen dinle!"

Isla dinlemedi. Elini salladı, altındaki toprak sarsıldı...

Konuşan kişi maskesini çıkardı ve Isla donakaldı.

“Maren?” dedi şaşkınlıkla.

Isla delirdiğini düşündü. Güvendiği bir başka Starling ona ihanet ediyordu...

“Bunu nasıl yapabilirsin?” derken sesi titriyordu. Maren, Cinder’e sahipti. Lider oydu.

Isla’yı öldürmeye çalışmıştı...

“Daha önce sana zarar vermek istemedik!” dedi Starling çabucak. “Sana saldıran Moonling senin balkon boyunca sürükleneceğini hesaba katmamıştı. Bu işin basitçe halledilmesi gerekiyordu...”

“Ne istiyorsun?” dedi Isla. “Bu mağarayı yerle bir etmeden önce beş saniyen var!”

“Hükümdarlık sisteminden memnun musun, Isla? Verdiğin her karar bizi etkiliyor, sen istesen de istemesen de. Hükümdarlık sistemi bir lanet. Hayatlarımız bir lanete bağlı.”

“Memnun değilim.” Isla’nın cevabı netti. Hükümdarların büyük bir güçle doğmasının adil olmadığını düşünüyordu. “Bu yüzden Yıldız Ada’ya demokrasi getirmeyi düşünüyorum.”

Maren başını salladı. “Duyduk ve çok memnun olduk. Ancak şimdiki sistem sadece oy verme ve konuşmadan öteye gitmiyor. Tarihsel olarak hepimiz hükümdarların hayatlarına bağlı olduk çünkü güçleri yüzünden tek kanal onlar. Peki, nedenini biliyor musun, Isla?”

Isla başını iki yana salladı.

“Çünkü binlerce yıl önce kralların ataları, rabıta adı verilen ve insanları güçsüz hâlde tutmak için tasarlanmış bir dizi lanet yaratan bir Nightshade’e sahipti. Herkes -kendi soyu hariç- tek bir güçle doğmak için lanetlenmişti. Asla alaşağı edilemesin diye tüm insanlar hükümdarlarına bağlanmak için lanetlendiler. Rabıta hepimizi zayıf kılmak için tasarlandı. Köle olmak için. Sadık olmak için.”

Rabıta mı? Isla bunu hiç duymamıştı. “Bunu sen nereden biliyorsun?”

“Tarihten. Bu bilgiyi en sonunda bulmak için grubumuz asırlar boyunca çalıştı. Çalışma lanetler zamanında başladı. Altı kişi Centennial’ın yıldızıydınız ama biz sıradan adalılar da lanetleri kırmak için çalıştık. Eskiden birinin gücünden vazgeçip bir diyardan ayrılmasının mümkün olduğunu öğrendik.”

Isla, Vinderland’ı ve asırlar önce Wildling’den ayrılan yılan kadını düşündü.

“Bunu nasıl yaptıklarını öğrenebilirsek güçlerimizden vazgeçebileceğimize ve lanetlere bağlı olmayabileceğimize inandık. Bu pek çoğumuzun kendini feda etmesi anlamına geliyordu. Bu da bizi en baştan neden insanlarla hükümdarları arasında bağ olduğunu aramaya yönlendirdi.

“Diyarlarımızdan nasıl doğru şekilde vazgeçebileceğimizi öğrenmeyi başaramadık ama sen lanetleri kırdıktan sonra senin tüm sorunlarımızın cevabı olabileceğini anladık. Sen şimdiki hükümdarlık sistemini kırabilirsin.”

Isla şaşırdı. “Bunu nasıl yapabilirim ki?”

“Senin özel bir yeteneğin olduğuna inanıyoruz, Isla.”

Yoktu. Olsaydı şimdiye dek bilirdi, öyle değil mi?

“Senin lanetlere karşı bağışık olduğuna inanıyoruz.”

“Ne?”

“Gerçekten güç sahibi olsa da lanetli değildin. Ve iki güçle, hem Wildling hem de Nightshade yeteneğiyle doğdun.”

Isla bir adım geri gitti. Bunu nasıl biliyorlardı?

“Skyling’de üyelerimiz var,” dedi Maren. “Ormanda çalışıyorsun.” Isla daha dikkatli olmalıydı. “Yanılmıyorsak farkında olmadan iki diyarı senin hayatına bağlı olmaktan azat ettin. Önce Wildling’i, şimdi de Starling’i.”

Ölümü hükmettiği herkesi ölümü olmayacaktı.

Başını iki yana salladı. Bunun doğru olmasını her şeyden çok istiyordu ama bunların hiçbir anlamı yoktu. “Neden

bunları bana daha önce söylemediniz? Neden beni kaçırdınız? Nedir bu gizlilik?"

Maren diğerlerine baktı. Hepsi kayalara sıkışmıştı ve Isla onları tutan dişleri hafifçe gevşetti. "Çünkü tüm diyarları rabıtan azat etmek demek Kral'ın ölümü demek. Kral bunu öğrenmeden seninle konuşmamız gerekiyordu."

Isla güldü. Koca bir kahkaha attı. "Hayır!"

"Sana nasıl olacağını söylemedik..."

"Umurumda değil!" dedi dişlerini göstererek. "Kral'ın ölümünü gerektiren hiçbir şey yapmam!"

Maren gözlerini ona dikti. "Binlerce insanın hayatını kurtarmak demek olsa bile mi?"

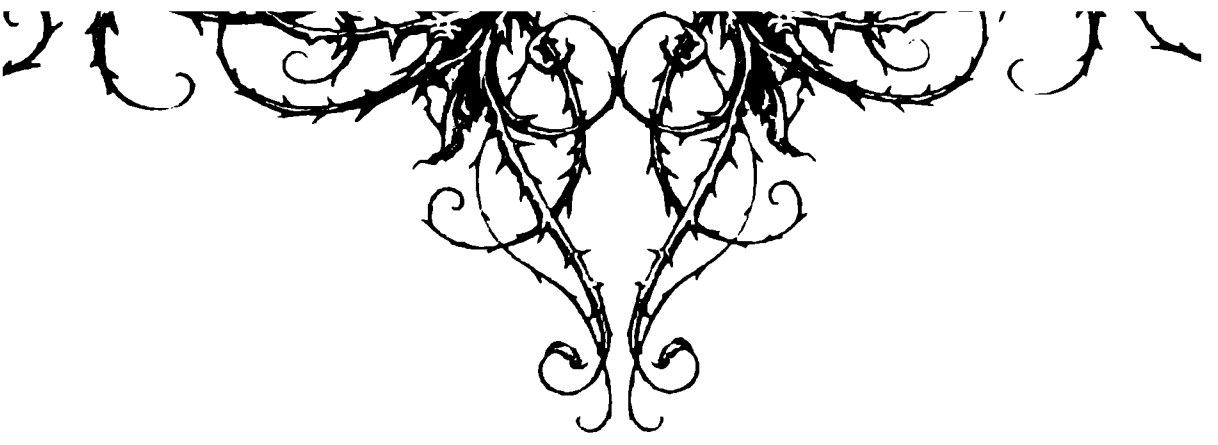
Isla bunun nasıl görüldüğünü biliyordu. Binlercesine karşılık tek bir hayatı nasıl seçebilirdi?

Belki düşündüğü kadar iyi biri değildi çünkü "Evet, bu demek olsa bile!" dedi.

İsyancılara kafasını kaldırıp bakmadan gücüyle kayalığın yan tarafında basamaklar oluşturdu ve mağaradan çıktı.

O gece Isla yatakta Oro'ya olanları anlatıp anlatmamayı ya da rabıtaı sorup sormamayı düşündü. Hemen vazgeçti. Savaşı günler kalmıştı. Uğraşacak yeterince şey vardı.

Isla yatakta tam diğer tarafa dönmüştü ki sessizliği küt diye bir ses böldü.

44.BÖLÜM ÖNCE

Gürültü odanın ortasından gelmişti. Gecenin bir yarısıydı ve yere ağır bir şey düşmüştü.

Anında kalktı, karyolasıyla döşegi arasma koyduğu hançeri hemen aldı.

Karanlıkta gözlerini kısarak bakarken birinin yatağının önünde yalpaladığını gördü, kanı yere damlıyordu.

“Kalp yiyici!”

Hançeri indirdi ve hemen yanına koştu. “Grim?” Balonun üzerinden günler geçmişti.

Grim sırttı. “Memnun olacağını sanıyorum,” derken kelimeler ağzından zorlukla çıktı.

“Öyle mi?” dedi Isla, ne olmuş olabileceğine dair bir ipucu bulmak için vücudunda en çok kanayan yeri gözleriyle aradı.

“Bir şey az kalsın beni öldürüyordu.”

Isla karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Bu bilgi onu hiç memnun etmedi ve Grim’in de bunu hissettiğini biliyordu. “Öyle mi? Bu harika bir haber!” diye fısıldadı.

Grim başını salladı. “Ancak başarılı olamadığını söylemek çok üzücü.”

Isla omzunu silkti. “Henüz başarılı olamadı.”

Grim bir kahkaha attı, sonra inledi acıyla.

Isla ona sarıldı ve tüm gücünü toplayıp onu yere yatırdı. Titreyen ellerle -endişeden, elbette ki endişeden- gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Grim, Isla’nın soymasıyla ilgili saçma sapan yorumlar yaptı ama Isla üst gövdesindeki yaraları dikkatle incelerken onu susturdu. Yaralar daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Teni kül gibi griye dönmüştü, izler simsiyahtı. Siyah damarlar sanki çürüyen bir ağacın kökleri gibi üst bedenini sarmıştı.

“Bu da ne?” diye sordu. Grim, Isla’nın göğsünün üzerinde duran ellerine baktı ve Isla yavaşça ellerini çekti.

Grim sorusunu duymazdan geldi. “İksir, Kalp Yiyici. Wildling çiçeği!”

Sonra başı Isla’nın kucağına düştü ve sessizleşti.

Isla düzgün şekilde Grim’i soymaya çalıştı ama ne kadar nazik davranırsa davranсын bedeni kaldıramayacağı kadar ağırdı. Bu yüzden Isla bıçağını alıp elbiselerini kesti. Bu konuda ne diyeceğini sadece tahmin edebiliyordu.

Onu görünce az kalsın öğürecekti. Yaralar derisini ve kemiklerini iğrenç bir şekilde kıvrıla büküle yiyordu. Sanki karanlık hâlâ ziyafet çekiyordu kendine, şimdi bile.

“Bu da nedir?” dedi kendi kendine. Grim’in yaraları önceden olduğu gibi neden çabucak iyileşmiyordu?

Isla iksirin işe yaramasını umdu. İksir işe yaramazsa, gölgeler Grim’den geriye kül kalana kadar yayılmaya devam mı edecekti? Nightshade diyarının kaderi şu an Isla’nın ellerinde miydi?

Isla kararlı bir şekilde iksiri her bir yaraya döktü. Boynuna. Göğsüne. Karnına. Kollarına. Uyluklarına. İşi bitince şişede geriye birkaç damla kaldı.

Grim uyurken yanına oturdu ve bir ara Grim’in bilinci gelir gibi oldu. “Isla?”

Isla neye ihtiyacı olduğunu görmek için hemen ayağa fırladı. Ama gözleri kapalıydı.

Dizlerini göğsüne çekip onu izlerken Isla, onu kendi adıyla çağırdığını ancak fark etti. Oysa Grim bir daha asla ona ilk ismiyle seslenmeyeceğine yemin etmişti...

Yine de söylemişti, dudaklarından öylesine dökülüvermişti.

Isla ikisini de Grim'in odasına portal açarak götürdü ve Grim gelir gelmez hemen uykuya daldı. Neyse ki Isla onları yatağına Grim uykulu hâldeyken götürebilmişti yoksa Grim yerde uyanabilirdi. Mahvolmuş hâldeki kıyafetleri bir yığın hâlinde yerde duruyordu. Isla o uyurken onu yeniden giydirmeyi düşündü ama üzerini siyah çarşaflarından biriyle örttü sonra.

Fırtınadan sonra bulutların dağılması gibi iksir de yaraları yiyip bitirmişti. Cildi iyileşmişti. Hâlâ çok iyi durumda değildi ama yaşayacaktı ve bu yüzden Isla mutlu olduğunu fark etti.

Tuhaf. Aylar önce onun ölmesini diliyordu.

Şimdi ise onun öldüğünü düşünmek...

Isla yatağın ucunda bağdaş kurmuş otururken Grim birden gözlerini açtı. Bu sefer daha tetikteydi ve gözleri hemen Isla'ya kilitlendi. "Beni iyileştirdin."

Sonra vücudunu kontrol etti. Çarşafı kaldırdı. Sonra da bir kaşını.

"Bu ilk değil," dedi Isla. "Ve sen de beni iyileştirmiştin."

"Teşekkür ederim," dedi Grim. Isla onu durduramadan ona doğru uzandı ve öyle beklenmedik bir şey yaptı ki Isla hareket bile edemedi. Grim onu alnından öptü, sonra yeniden başım yastığa koydu.

Onun rahatsız bir şekilde yatakta dönmesini izlerken Isla'nın ifadesi ciddileşti. "Ne oldu?" diye sordu. Sonra gözlerini kıstı. "Yoksa kılıcı aramaya bensiz mi gittin?" Bunlar ejderhanın açtığı yaralar mıydı? Grim onu uyandırmış mıydı?

“Hayır.” Isla inanmışa benzemiyor olmalıydı çünkü Grim, “Ben Nightshade hükümdarıyım. Sadece seninle çalışırken yaralanabileceğime gerçekten inanıyor musun?” diye ekledi.

“Evet,” dedi Isla. “Çünkü sadece mağarada güçlerini kullanamıyorsun. Onlar varken sen...” Elini şöyle bir salladı.

Grim bir kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi başını sallayarak. “Gölgeler. Ölüm. O tür şeyler işte. Biliyorsun.”

Grim iç geçirdi. “Sık sık karşılaştığım yaratıkların *gölgele-re, ölüme, o tür şeylere* bağışıklığı var genelde.”

Yaratıklar mı? “Grim, Nightshade’de neler oluyor? Seni bu şekilde yaralayabilecek şey ne olabilir ki? Neden kılıca ihtiyacın var?”

Ağzından bir sürü soru dökülüvermişti ama onları daha fazla tutamamıştı. Aralarındaki şeyler değişmişti. Daha önce Centennial’da ona yardım edeceğine söz verdiği için onunla çalışmayı kabul etmişti.

Şimdi... Ona yardım etmek istiyordu.

Grim ona uzun uzun baktı. Daha bir dakika sonra saldırıdan dolayı hâlâ izlerin olduğu ellerine baktı. “Sana söylemem ihanet olur. Bu diyarımızın en büyük sırlarından biri.”

Isla ona baktı. “Yaptığımız her şey haince.”

Grim somurttu. “Sanırım haklısın.” Pozisyonunu değiştirirken yüzünü acıyla buruşturdu. “Asırlar önce, lanetlerden sonra Nightshade’de büyük bir yarık açıldı. Kanatlı yaratıklar çıkmaya başladı. Ejderhalara benziyorlar ama daha küçükler ve derilerine bir şey işlemiyor. Drek denen bu yaratıklar binlerce kişiyi öldürdü.”

Korkunç olmalıydılar. “O yarığın yakınlarında mı yaşıyor insanlar?”

Grim başını salladı. “Aktif olmayan kısımların yakınlarında. Saldırıları son yüzyıldır tek bir bölgeye odaklandı.”

Grim bir eliyle alnını ovuşturdu. Çok bitkin görünüyordu.

“Drekler bin yıl önce insandı. Atam Cronan yenilmez yaratıklar olsunlar diye savaşçıları lanetledi. Demirciden kendisine bir kılıç yapmasını istedi, içine gücünü aşılattı ki ondan sonraki nesiller dreklere hükmedebilsin. Ayrıca yeni drekleri de yaratabilsin diye. Ölümünden sonra soyundan gelen biri dreklerin dünyanın sonunu getireceğine dair kehanette bulundu, bu yüzden kılıcın bir Nightshade hükümdarı tarafından kullanılmasını önlemek için onu lanetledi.” Grim o laneti nasıl aşacaktı? Isla’nın, kılıcı onun yerine kullanmasını mı mıyordu? “Drekler hem Lightlark’ı hem de Nightshade’i yakıp yıktı. Cronan’ın ölümünden sonra yerin altına sürüldüler. Şimdi de yeniden yeryüzüne çıkmaya başladılar.”

“Demek... Kılıç drekleri kontrol ediyor. Bu yüzden mi onu istiyorsun? Onları durdurmak için?”

Grim başıyla onayladı.

“Babam da kafasını kılıcı bulmakla bozmuştu,” dedi, bunu dediğine kendisi de şaşırmıştı çünkü suratını astı hemen.

“Neden?”

“Lightlark’ı işgal etmek için kullanmak istiyordu. Dreklelerle bunu yapmak kolay olacaktı.”

Grim’in babası korkunç biriydi. Neyse ki Grim ona hiç benzemiyordu.

Isla merak etti...

“Annen nasıl biriydi?”

Grim bu soruyla şok olmuş gibiydi. Isla da bunu sormuş olmasına şaşırmıştı. “Bilmiyorum,” dedi Grim sadece.

Isla’nın kaşları çatıldı. “Yoksa o doğumda mı öldü?”

Grim suratını ekşitti. “Hayır. Nightshade’de hükümdarların eşleri olmaz. Hatta aynı kadınlar iki kez bile yatmazlar. Ya da en azından öyle yapmamaları gerekiyor.”

“Ne? Neden?”

“Önlem amaçlı,” dedi Grim. “Aşk gücümüzü savunmasız kılıyor. Aşk bir zayıflık.”

Isla ona bakakaldı. “Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

“İnanıyorum. Birine âşık olursam benim gücüme erişebilir. Bu bir yükümlülük. Atalarım bu riske asla girmediler.”

Parçalar bir araya geliyordu. “Demek o yüzden harem vardı. Gönüllüler. Aynı kişiyle asla iki kez yatmadığından emin olmak için.”

Grim başını salladı. “Onları hatırlamıyorum ama sarayda kayıtları vardır. Bu bir önlem. Nesillerdir yapılan bir şey.”

Isla bir şeyi fark etti. “Bir vâris istiyorsun, değil mi?” Isla kadınların hükümdar soyuna dâhil olmaktan bahsettiklerini hatırladı.

Grim inkâr etmedi.

Isla yutkundu. “Sanırım... İşe yaramadı...”

Grim başını iki yana salladı. “Hükümdar olarak çocuk sahibi olmak zaman ister.” Isla’ya baktı. “Ve hayır, seninle anlaşma yaptığımızdan beri kimseyle yatmadım.”

Güzel. Çünkü vârisi olursa Centennial’a katılamazdı. Yine de onun neden bir çocuk istediğine dair Isla’nın aklına gelen tek bir sebep vardı. “Dreklerin seni sonunda öldüreceğini düşünüyorsun. Bu yüzden diyarının hayatta kalmasını güvenceye almak istiyorsun.”

Grim ölürse Centennial’da Isla’ya yardım edemezdi. Ona sadece kılıcı bulmasında yardım etmek istemiyordu, ayrıca onu kullanmasına da yardım etmek istiyordu.

Grim hafifçe başını salladı. “Bu benim görevim.”

“Centennial’dan sonra bir çocuğun olursa annesini bilmek bile istemeyeceksin, öyle mi? Çocuğu büyütmesine izin bile vermeyeceksin?”

“Hayır, vermeyeceğim.”

Önlem. Aşk gücü savunmasız kılar. Bu bir zayıflık.

“Bu...” dedi Isla. “Yalnızlıktan başka bir şey değil.”

Grim somurttu. “Hayatım boyunca hiç yalnız hissetmedim kendimi.”

Söyleme biçiminden Isla onun buna gerçekten inandığını anladı. Yine de herkes öyle ya da böyle yalnızdı. “Belki de birini özlemenin ne demek olduğunu bilmediğin içindir,” dedi alçak sesle. “Çünkü onları içeri alacak kadar yüreğini onlara açmadığın içindir.”

Grim omuz silkti. “Önemli değil. Aşk aptallar içindir. İnsanların aptalca şeyler yapmasına neden olur.” Isla’ya bakıp, “Bir aptal olmaya niyetim yok,” dedi.

Aptal olan kendisiydi, Isla biliyordu. Çünkü onun söylediği şeyler kalbini kırıyordu.

45.BÖLÜM SADAKAT

“Kılıcın ne için olduğunu biliyorum!” dedi Isla, Oro’ya. Oro hemen bir toplantı yaptı.

Azul onlar için savaşmıyordu ama ona ihtiyaçları olursa diye adada kalmıştı.

Isla onlara her şeyi anlatırken o da orada, savaş odasında idi. Isla’nın Grim’le geçmişi. Kâhinin sözleri. Isla’nın önemli anılara sahip olması. Azul düşünceli görünüyordu. Zed öfkeliydi. Enya endişeliydi. Calder bir Oro’ya bir Isla’ya bakıp duruyordu.

Son anısını onlara hemen anlatmamış olsaydı daha da öfkeli olabilirdi.

“Drekler eskiden insandı. Cronan onları kontrol etmek ve onlardan daha çok yaratmak için bir kılıç yaptırdı.” Dudaklarını sımsıkı kapattı. “Sanırım o kılıç şu an Grim’de.”

Taht odası bir anda sımsıcak oldu.

“O zaman her şey bitti!” dedi Zed. “Her şey...”

“Dur bir dakika!” Azul bir elini kaldırdı. “Onu bulduğunu hatırlamıyorsun ama değil mi? Belki hiç bulamadın.”

Bu iyi bir noktaydı.

Zed keyifsizce güldü. “Kâhin, Grim’in bir silahı olduğunu söyledi. Drekler saldırıdan sonra Nightshade’e doğru uçuştular. Onları kontrol ettiği belli. Şimdi kılıçla daha fazlasını yaratmıştır. Sonsuz dreklerden oluşan bir orduyla karşılaşmaya hazır olmalıyız.”

Hepsinin ne düşündüğünü dile getiren Calder oldu. “İyi de böyle bir şeye nasıl hazırlanabiliriz ki?”

Kılıcın ne için kullanıldığını bilmeden önce bile kazanmak imkânsız görünüyordu.

Şimdi ise Isla onların Grim’e karşı bir şansları olduğunu düşünecek kadar aptal olup olmadıklarını merak ediyordu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Zed, “Biz öldük,” dedi. “Grim o kılıca sahipse ve istediği kadar drek yapabiliyorsa biz öldük demektir.”

Enya ayağa kalktı. “Hayır! Henüz değil! Şu an çaresiz durumdayız. Daha fazla güç bulmalıyız. Kazanmanın başka bir yolunu bulmalıyız.”

“Sadece dört günümüz kaldı, Enya,” dedi Calder.

Enya diğerlerine baktı. “E, pes mi edelim? Bu ordunun evimizi yıkmasına izin mi verelim? Ebeveynlerimizin sevip koruduğu tek evi?” Başını iki yana salladı. “Hayır. Kabul etmiyorum.” Bir adım attı ve arkasından alevden kanatlar çıktı. Arkasında cızırdayarak açıldılar. Bir Anka kuşuna benziyordu. “Beş yüz yıl karanlıkta sırtımda yeniden güneşi hissedeceğim günü, yeniden evime döneceğim günü düşleyerek boşuna yaşamadım.”

Enya haklıydı. Pes edemezlerdi.

Ve başka bir konuda da haklıydı. Çaresiz durumdaydılar. Bu da Isla’nın kötü bir karar vereceği anlamına geliyordu.

Grim sonsuz sayıda drek ordusuyla geliyordu. Oro’yu ve kendisini kurtarmanın bir yolu olmalıydı.

Isla, Yıldız Ada ormanının kıyısına gitmek için yıldız asasını kullandı. Yılanın onu bulması çok sürmedi.

Yılanın bir kadına dönüp arkasında uzun yeşil pullu elbisesini sürükleyerek kendine doğru gelmesini izledi. "Son görüştüğümüzde yaşamana izin vermiştim. Görünüşe göre hediye kabul etmemişsin."

Isla'nın oyunlar için zamanı yoktu. "Sana ihtiyacımız var. Yıkım geliyor... Ona karşı hiçbir şansımız yok. Sen ve diğer kadim yaratıklar olmadan mümkün değil."

Kadın öfkeyle ona baktı. "Biz dışlanmış yaratıklarız! Kimse bizi umursamadı! Ne cüretle gelip yardım istersin?"

Isla gölgelerin çıkmasına izin verdi. Gümüşi toprağın üzerinden geçerek bir mürekkep gibi dönmeye başladılar. "Çünkü ben de dışlanmış bir yaratığım," diyerek bir adım attı. "Bu adada kimseye güvenmemeni anlıyorum. Nefret edilmenin ve terk edilmenin ne demek olduğunu anlıyorum." Bir adım daha attı. "Onlara güvenme. Onlara inanma. Ama bana inan."

Yılanın gözleri çakmak çakmak oldu.

"Seni terk etmeyeceğim. Yanında savaşacağım ve tüm bunlar sona erince sana Vahşi Ada'da bir yer vereceğim. Saklanmak ya da yemek için masum insanları öldürmek zorunda kalmayacaksın. Yeniden adanın bir parçası olacaksın. Söz veriyorum. Bu yemini bu ormanda yaşayan herkes için veriyorum."

Bunda ciddiydi. Her bir parçasıyla hem de.

Ancak yılan onu geri çevirdi.

Ama bu Isla'yı durdurmadı. Adada başka gece yaratıkları da vardı. Her yeri gezip onları aradı.

Remlar haklıydı. Onun kim ve ne olduğunu görenlerin çoğu boynunu eğip ona katıldı.

Ona. Sadakatleri onaydı.

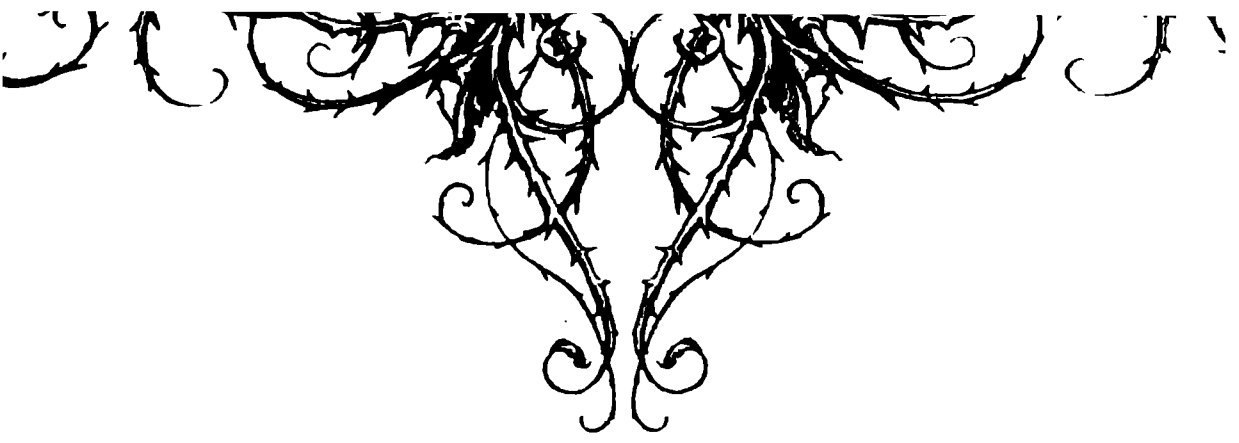
Bunca zaman Isla içindeki karanlığı reddetmişti. Şim-

di onun en büyük gücü olup olmadığını merak ediyordu.

Son adacıktan ayrılırken adanın gölgeleri sanki ona cevap veriyormuş gibi uzanmışlardı.

Isla birini ellerinde tuttu, onun parmaklarının arasından kaydığını hissetti. Kayıp gitti ve Isla onu yeniden tutmak için döndü...

Ama Lightlark'ta değildi.

46.BÖLÜM ÖNCE

Grim ona mağaranın bir illüzyonunu yaptı. Son engele, yani ejderhaya kadar tüm engelleri aşmışlardı. Ejderhanın kılıcı şu an onlarla kılıcın arasında duruyordu. Üzerine çıkamayacak kadar dikenliydi ve güç olmadan içinden geçmek imkânsızdı. Ejderhayı geçemezlerse etrafını dolaşmak zorunda kalacaklardı.

Bunu yapmanın yollarını düşünürlerken Grim birden, “Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi.

Isla elini tuttu ve yok oldular.

Çok güzel çiçekler dolu bir tarlaya indiler, erimiş gece gibi görünüyorlardı. Keskin taç yapraklarıyla koyu mor rengindeydiler. Yıldızlara benziyorlardı.

Grim bir tanesini koparıp ona verdi. Isla ilk başta şaşırdı ve ona dokundu. Grim ona, “Kokla onu, Kalp Yiyici,” dedi.

Isla kokladı ve suratını ekşitti.

“Tanıdık mı geldi?”

Bu kokuyu her yerde tanırdı. “Wildling iksiriyle aynı kokuyor,” dedi temkinli bir şekilde. Tatlı bir kokusu vardı. Şurupsu.

“Bence aynı çiçekler.”

Ne? Bu çok anlamsızdı. Isla etrafında döndü, gözlerini daha fazla odakladı. Yeni Wildling ülkesinde iksir yapmak için sadece küçük bir tarh kaldığını sanıyordu. Burada ise tepeler dolusu bu çiçeklerden vardı, gece vakti denizi gibi sonsuza uzanıyordu. “Bunların adı ne?” İksiri yaptıkları çiçeğin adını bilmiyordu.

“Nightbane.”

Nightbane. Grim’in daha önce bahsettiği ilaç. İnsanları içeriden dışarı doğru yavaş yavaş öldürürken onları sonsuz mutlu eden uyuşturucu. Bir aptal gibi kafasını sallayıp duruyordu ama bunlar çok saçmaydı. Aklından geçeni olduğu gibi söylemesi gerekiyordu. “Fakat Wildling çiçeği insanları öldürmüyor, iyileştiriyor.”

“Biz de aynı nektarı çıkarıyoruz. Nightshade elinde, bizim çıkarma yöntemimizle haz verici bir uyuşturucuya dönüşüyor,” dedi Grim. “Bir Wildling’in elinde iyileştirici bir iksire dönüşüyor.”

Grim’in ona verdiği çiçeğe baktı. Parmaklarını taç yapraklarında dolaştırdı. Kadife gibi yumuşaklardı ve dokunuşuyla kırılmıyorlardı.

Hem zehir hem ilaç. Onunla Grim gibi tezatlardı. Hayatın hükümdarı ile gölgelerin hükümdarı.

Onları çiçek birbirine bağlıyordu.

“Bir anlaşma yapabiliriz,” dedi Isla çabucak. “Bu çiçekten çok fazla elimizde yok. Siz bize çiçek verirsiniz biz de size iksir veririz.” Isla bunu söylemişti ama bunun olup olmayacağından emin değildi. Terra ve Poppy’nin son birkaç ayı Grim’le geçirdiğinden haberi yoktu. Nightshade’le bir ticaret anlaşması yaptıklarını durduk yere söyleyemezdi ama halkı ölüyordu ve çaresizdi. “Karşılığında kalp istiyoruz,” diye ekledi Isla. “Öldürdüğünüz insanların kalplerini. Şu an aklıma gelmeyen ihtiyaç duyduğumuz diğer şeyleri de.”

Grim onu baştan aşağı süzdü. Dudaklarının kenarı neşeyle kıvrıldı. "Anlaştık, Kalp Yiyici," diyerek elini uzattı ve Isla elini sıktı. Sonra Grim onları Isla'nın odasına portal ile götürdü.

Grim elini bırakmamıştı. Isla da.

Isla yutkundu ve Grim'in bakışları boynuna gitti. Aşağıya, daha da aşağıya. Isla bir adım geri gitti ve sırtı duvara çarptı. Grim ona yaklaştı.

Grim son gördüğünden bu yana ona kendisi hakkında daha fazla şey anlatmıştı. Ölümün ve karanlığın maskesinin altına bakmasına izin vermişti. Altında bir insan vardı. Bir sürü acı yaşamış biri.

Isla'nın anlamaya başladığı biri.

Bakışları kilitlendi. Isla, odanın yerle bir olduğunu hissediyordu ama gözlerini birbirlerinden ayırmamışlardı. Grim önünde durana kadar adım adım ona yaklaştı. Isla onu izlemek için boynunu eğmek zorunda kaldı.

Grim ona doğru eğildi. Başını yavaşça çekinerek eğdi. Grim tüm diyarlardaki en büyük savaşçıydı ama Isla onun yaprak gibi titrediğine yemin edebilirdi. Nefesini yüzünde hissediyordu. Zorlukla nefes alıyordu.

"Lütfen..." dedi Grim, acı çekiyor gibiydi. "Lütfen, bana bunu istediğini söyle." Isla'nın başını sallamasını bekledi. Gözlerini bedeninde gezdirdi ve sonra ona bakıp, "Sana bir daha dokunursam bunun beni öldüreceğini biliyorum... Ama dokunmazsam da öleceğim."

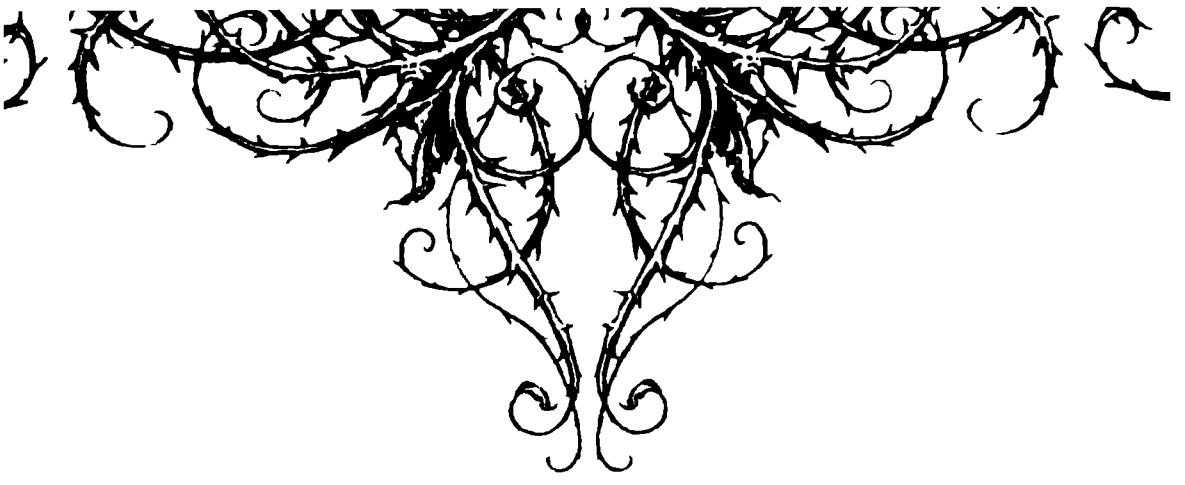
Isla'yı kollarına alıp dudaklarına doğru eğilirken Isla kıpırdayamadı bile.

Dudakları dudaklarına değmek üzereyken durdu. Küfretti.

Isla gerildi. "Ne oldu?"

"Yarıktaki bir gedik açıldı!" dedi Grim.

Ve sonra ortadan kayboldu.

47.BÖLÜM GİTMİŞ

Isla o sabah uyandığında birden sıçradı. Oro hemen yanına geldi. “Ne oldu?” diye sordu.

“Yok bir şey,” dedi asık bir suratla. “Bir gelişme sadece. Wildling şifalı çiçeği, hani çok nadir olan?”

Oro başını salladı.

“O Nightbane.” Isla sanki dünyadaki en önemli habermiş gibi söylemişti bunu ama Oro sadece baktı ona.

“Nightbane ne demek, aşkım?” diye sordu.

Ah. Isla bazen Oro’nun kafasının içinde olmadığını unuttuyordu. Oro’nun bilmediği gizli bir yaşam sürüyordu.

Gözlerini kapattı. Nefes alıp verdi. “Nightshade’de Wildling çiçeği tarlaları var.” Isla bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu, sadece önemli olduğunu biliyordu. “Ben...”

Birden kalbi küt küt atmaya başladı. İki büküm oldu ve Oro’nun yanına koştuğunu duyumsadı. Gözlerini kırptırıyordu ama önünü bile göremiyordu.

Hayır. Bir orman görüyordu.

O ormanı biliyordu. Wren’in köyünün hemen dışındaydı. Göğsünde bir ağırlık, bir çaresizlik, bir acı vardı.

Lynx.

Isla bir şekilde leoparın gördüğü şeyi görüyordu.

Bağlanığı ile arasındaki bağı ne olduğunu düşünürken onu gördü.

Grim'i.

Wildling köyündeydi. Olamaz. Kalbi sıkıştı.

Lynx atıldı. Ağaçların arasında köye doğru hızla koşuyordu. Leopar köylülere ulaşamadan görüşü kayboldu.

"Hemen yeni Wildling ülkesine gitmem lazım!" dedi Isla, sesi hırıltılıydı, elleri titriyordu.

"Ben de geliyorum."

Köye portal açıp Oro'yla birlikte gitti, haftalardır hemen her gün yaptığı gibi.

Sessizlik.

Isla daha küçük başka bir köye portal açtı. Köye son geldiğinde şarkılar, kahkahalar ve seslerle doluydu.

Şimdi boştu.

Başka bir köye gitti. Boş.

Her bir ev boşalmıştı. O gün toplanmış olması gereken ürünlere dokunulmamıştı.

Wren'in köyünün dışına portal açtı. Koyu mor çiçeklerin büyüdüğü ve özünün çıkarıldığı yerdin burası. Enya ile birlikte hepsini katalogladıkları yerdin.

Haftalarca üretmek için uğraştıkları şifalı iksirler yoktu.

Gitmişti.

"Isla?" dedi Oro bir elini omzuna koyarak. Lynx çalılarının arasından çıktı. Gözleri öfke doluydu.

Olamaz.

En sonunda halkının karşısına çıkmış, onları tanımıştı...

Ve şimdi yoklardı.

Wildling sarayındaki odasında bir not buldu. Gece göğü

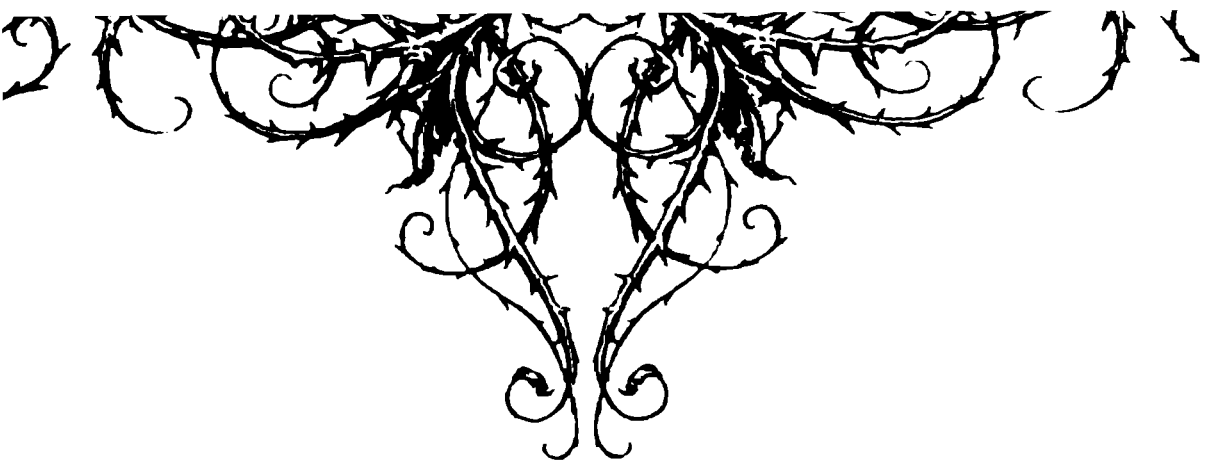
gibi simsiyah bir mühür vardı üzerinde ve Isla'nın aēzına acı su geldi. Lynx'in ona gsterdiēi Şeyi doēruluyordu.

Onları Nightshade'e götürdüm. Seni bekliyorlar, kalp. Hepimiz seni bekliyoruz.

Midesi büzüldü. Her yeri karanlık kapladı.

Kâēıt ellerinden düştü ve birkaç parēa kle dönüp uēuŐtu havada. Isla fkeden deliye döndü. Odasındaki taşlar öfkeyle sarsıldı. Tahta kapısı menteşelerinden sklp uētu ve karşı duvara ēarptı. Ayaklarının altındaki yer karanlıēa büründü.

Isla, hıēkırıklar iēinde Oro'nun önünde tamamen kendini kaybettiēi sırada Lynx fkeli bir ses ēıkardı. "Grim onları almış! GitmiŐler! Hepsi gitmiş!"

48.BÖLÜM ÖNCE

Grim gitmişti. Bir dakika önce hemen dibindeydi ve bir dakika sonra Isla yapayalnızdı. Yarıktaki bir gedik açılmış, demişti.

Nasıl bilebilirdi? Nasıl hissedebilirdi bunu?

Grim ortadan kaybolalı saatler olmuştu ve Isla endişelenmeye başladı.

Bir parçası, diğer düşüncelerini karanlık bir renge boyayan mürekkep gibi kafasında bir fısıltı vardı ve en kötüsünü düşünmeye başlamıştı. Kafasında olasılıklar dönüp duruyordu. Drekler ya onu yenmişse? Ya savaş alanında sıkışıp kalmışsa ve sadece iksirinin çabucak iyileştirebileceği karanlık onu yavaş yavaş tüketiyorsa?

Ya Grim'in ona ihtiyacı varsa?

Ölürse diye endişelenmesinin nedeninin ona Centennial'da yardım edemeyeceği olduğunu kendine söyleyip duruyordu. Sadece bu yüzden endişeliydi.

Şafak sökmek üzereydi ve Isla odasında oturup daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdi. Bir şey yapmak zorundaydı.

Üzerinde geceliklerinden biri vardı. Isla başka bir şeyi

giymeyi düşündü ama sonra unuttu. Grim ölüyor olabilirdi. Odasında kan kaybediyordu belki ve Isla'nın odasına portal açabilecek durumda değildi...

Daha fazla iksir çalmak için gizlice Poppy'nin odasına portal açtı ve sonra kendine bir yıldız birikintisi çizdi.

Isla, Grim'in odasında yatağın kenarında yarım saattir oturuyordu ve en sonunda Grim içeri girdi.

İçi rahatladı, sonra bu his çabucak kayboldu.

Bir iblise benziyordu.

Grim burnuna doğru inen üzeri çivilerle kaplı bir miğfer giyyordu. Omuzlarında bıçaklar gibi dikenler vardı. Bir yerine dokunanın etini kesip atardı. Zırhı birbirine geçirilmiş düzinelerce pullardan oluşuyordu. Bir gece yaratığına, karanlıktaki bir canavara benziyordu. Ayaklarının etrafında gölgeler daireler çiziyordu.

Isla nefes bile alamadı. Korkması gerektiğini söylüyordu kendine. Onunla ilk defa bu hâliyle tanışmış olsaydı korkabilirdi.

Fakat iblis üzerindekiyi çıkarınca altından bir insan çıktı. Yere atınca miğferi metalik bir ses çıkardı. Zırhım sanki boğulan, sanki özgür olmak isteyen birinin bıkkınlığı ile çıkarıp attı.

Altındaki gömleği siyah ve sımsıkıydı, kumaş bedenini sımsıkı sarmıştı. Isla, Grim'in hâlâ onu nasıl fark etmemiş olduğunu bilmiyordu.

Grim gömleğini çıkarırken şok hâlinde sessizce oturdu. Kumaşı tamamen çıkardığında sırtı gerildi birden.

O zaman yavaşça dönüp arkasına baktı.

Isla yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. Grim yaralanmamıştı. Kendini aptal gibi hissetti. Tabii ki yaralanmamıştı. Son sefer beklenmedik bir şey olmalıydı. O, Nightshade hükümdarıydı, kendisini nasıl savunacağını biliyordu.

Onunla ilgilenmesi için Isla'ya, başkalarına ihtiyacı yoktu.

Aptal. Yüzünün yandığını hissediyordu. Yatağından kalktı -ne diye oraya oturmuştu ki?- ve ipek elbisesini elleriyle düzeltti. Grim'in bakışları değişti. Onun bakışını bir alev gibi hissetti; kürek kemiklerinden göğsüne, oradan karnına ve elbisesinin birden incecik görünmesine neden olan diğer yerlere bakışları inerken Isla alev aldığını duyumsadı. "Ben... Ben sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," diyebilirdi Isla.

"İyiym," dedi Grim sağına soluna bakarak.

Isla yutkundu. "Görebiliyorum." Omurgasını dikleştirdi. Ağzını açtı, sonra kapattı. Bakışları onun çıplak göğsüne gitti. Elbette daha önce onu gömleksiz görmüştü ama ona bu şekilde hiçbir zaman bakmamıştı. Şimdi ona doyasıya bakıyordu.

Mermerden yontulmuş gibiydi. Her bir kası idmanla mükemmel hâle getirilmişti. Omuzları genişti. Isla ona bakmaya devam etti ve bir parçası onu izlemek, ona yaklaşmak, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu...

Grim'in balodaki sözleri doğrudu. O gece geç saatte Isla onu, ellerini, yumuşak yerlerine kabaca dokunduğunu düşündü.

Hayalinde nefesi kesilene kadar karnının kaslarından aşağıya, daha aşağıya kadar inmişti bakışları.

Şimdi ise karşısında duruyor ve onu istiyordu. Isla bunun kanıtını hemen önünde görebiliyordu.

Isla başını çevirdi. Birden arkasındaki duvar ilginç göründü. Orada bir ayna vardı ve Isla kendisini kırmızı elbisesinin içinde kaskatı hâlde dururken gördü. Aynadaki yansımasına baktı; özel hiçbir şey yapmadığı, her zaman uyurken giydiği bir elbise ile orada öylece durduğu hâlde Grim'in kendisini neden bu kadar çok istediğini merak etti.

Askılar inceydi, korsajı dökümlüydü. Elbise vücuduna yapışmıştı. Daha önce fark etmediği kadar vücudunun hatlarını ortaya koyuyordu.

Isla, Grim'e baktı. Grim de ona sanki o bir dünyaymış ve onu fethetmek istiyormuş gibi bakıyordu. Bir anda cesaretlendi. Tuhaf yeni bir şekilde güçlü hissetti kendini.

Ona yaklaştı.

Grim olağan dışı bir şekilde hareketsizdi.

Ellerini göğsüne koydu. Parmakları titriyordu. Teni taş gibi soğuk ve sertti. Isla onun nefes alıp almadığından bile emin değildi. Gözlerini açtı, teninin her bir santimini yiyip yutuyordu âdeta. Isla alt dudaklarını ısırırdı.

Grim ağzına dikmişti gözlerini, Isla onun bakmasını istemiyor, bir şey yapmasını istiyordu.

Tüm bedenini ona yapıştırana kadar iyice yaklaştı ona. Parmakları göğsünün ortasındaki büyük yara izini okşarken artık titremiyordu. Isla'nın bıraktığı hatıra. Eli aşağıya indi. Daha da aşağıya.

Daha da aşağıya.

"Kalp Yiyici," dedi Grim, sesi gergindi. Uyarır gibiydi.

Isla onun gözlerine baktı. Gözlerinde her türlü karanlık vaat vardı ve Isla onların hepsini istiyordu.

Grim çok uzundu. O kadar uzundu ki Isla parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı ama yine de onun dudaklarına erişemedi.

Suratını asıp topuklarının üzerine indi. Grim onu arzuluyordu, bu barizdi. Grim içinde büyüyen bu hissi, bu doyum-suz arzuyu söndürmezse bir alev gibi yanıp tutuşacağını hissediyordu...

Grim ona yalvarmadığı sürece ona dokunmayacağını söylemişti. Isla da o zaman asla yalvarmayacağına yemin etmişti.

Şimdi ise onun önünde diz çökmeye hazırды.

"Dokun bana," dedi Isla, sesi fısıltı gibiydi. "Lütfen..."

Grim kılını kıpırdatmadı. Neredeyse imkânsız bir şekilde hareketsiz duruyordu.

Isla'nın yüzü düştü. Yeniden mi söylemesi gerekiyordu? Ona ne demek istediğini göstermek ister gibi ellerini daha da aşağıya indirdi. Onu neredeyse tamamen hissedene kadar. "Lütfen Grim, sadece dokunsan..."

Cümlesini tamamlayamadan Grim ağzını ağzına yapıştırdı. Öpücük cezalandırıyor, keşfediyor ve aman vermiyordu. Isla'nın başını geriye yatırdı, ellerini boynunun arkasına geçirirken başparmaklarıyla boynunu okşadı.

Isla onun ağzının içinde inledi ve Grim bundan hoşlanmıştı sanki çünkü inledi ve Isla'nın alt dudağını ısırıktan sonra acıttığı yeri diliyle yaladı. Isla alev almıştı; her şey yanıyordu, bazı yerler diğerlerinden daha fazla yanıyordu ve o elleri, o dili her yerinde istiyordu. Şimdi.

Grim geri çekilip aşağıya baktı. Isla da baktı. Geceliği öyle aşağıya inmişti ki neredeyse yere düşüverecekti. Isla'nın göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Grim sanki hafızasına kazır gibi onun vücuduna baktı. "Bu elbiseyi gerçekten seviyorum," diye mırıldandı. Bakışlarını dekoltesine indirdi. Parmakları kumaşın altına girdi ve parmaklarını göğsünün üzerinde dolaştırırken Isla dokunuşunun soğukluğundan nefesini tuttu, sonra derin bir iç geçirdi. "Ama kendi yöntemimle."

İpek kumaşı iki eliyle tuttu. Onay bekler gibi ona bakıp durdu ve Isla bakışlarıyla onay verince elbiseyi tam ortasından yırttı. Dikişler söküldü, kumaş yırtıldı.

Geceliği yerde kumaş yığını olarak kalıncaya dek Grim elbiseyi parçalamaya devam etti.

Ve Isla önünde çırılçıplak kaldı.

Kimse daha önce onu böyle görmemişti. Isla yanıyordu, hazırды.

Ama Grim ona sadece bakıyordu. Uzun uzun ona bakmaya devam etti.

Isla'da hoş olmayan bir şey mi vardı? Ona çekici gelmemiş miydi? Çok mu fazla ileri gitmişlerdi?

Isla bedenini elleriyle örtmeye başladı. Yatağa oturup bacaklarını kapattı, yüzü utançtan kıpkırmızıydı.

“Yanlış bir şey mi var?” diye sordu en sonunda.

Grim güldü. Gülüşü yüzünden Isla bir delik bulup içine girmek istedi. Ama sonra öyle içten, öyle nazik bir ses tonuyla, “Sende yanlış hiçbir şey ama hiçbir şey yok, Kalp Yiyici,” deyince ona inandı.

Ellerini göğsünden çekip Grim’in ellerini koydu. Isla ayağa kalktı ve Grim’in nasırlı elleri teninin en yumuşak ve en sert yerlerinde dolaşırken inledi. Grim sonra başını eğdi ve aynı şeyi ağzıyla yaptı.

Isla’nın başı geriye düştü. Dilini göğsünün üzerinde dolaştırırken, ağzı her şeyi içine alırken duyularının bu kadar keskinleştiğini daha önce hiç hissetmemişti.

Eli karnına doğru indi. Eli gitmesini istediği yere gelmeden Grim onay almak için yeniden durdu.

Isla bacaklarını açtı ve Grim’in parmakları tam da olmasını istediği yere dokunurken nefesi kesildi...

Grim, Isla’nın onu istediğini hissetti ve derin bir inilti koyuverdi.

“Yanımdayken her zaman böyle misin?” diye sordu Grim.

Isla bir an nefessiz kaldı, sonra öfkeyle ona baktı. Grim sadece sırıttı.

“Kendini kesinlikle bir şey sanıyorsun, değil mi?” dedi Isla nefes nefese. Grim dokunmaya devam etti ve Isla inledi.

“Üzerindeki etkimi bildiğim için bunu düşünmek çok zor değil. Söyle bana Kalp Yiyici, daha önce sana böyle dokunan oldu mu?”

Grim cevabı biliyordu. Bilmesi gerekirdi. İblis bunu Isla’nın ağzından duymak istiyordu. Isla onu duymazdan geldi. Grim üzerine iyice abanırken gözlerini kapattı...

“Bu karşılığa neden olan sadece ben miyim?”

Grim orasında daireler çizerken Isla'nın başı geriye düştü. Göğsü yukarı kalktı.

"Cevap vermene gerek yok. Çıkardığın sesler ihtiyacım olan cevabı veriyor."

Isla onu tersledi. "Kendini dinlemeyi çok seviyorsun, değil mi?" Parmakları iyice aşağı kayd ve Isla'nın nefesi tutuldu.

"Evet ama senin daha çok konuştuğunu duymak istiyorum. Söyle bana." Grim birden durdu. Elini çekti. "Yanımdayken her zaman böyle misin?" diye sordu yeniden.

Isla onu azarladı. "Her zaman onay almak için bu kadar çaresiz misin?"

"Hayır. Kimsenin onayını istemiyorum. Sadece seninkini istiyorum."

Isla bu itiraf karşısında şaşırdı.

"Devam etmemi istiyorsan soruma cevap ver," dedi Grim. Isla gibi hızlı hızlı nefes alıp veriyor, göğsü inip kalkıyordu. "Lütfen," diye ekledi.

Isla onun bu kelimeye alışkın olmadığını biliyordu. Yine de ona defalarca kez söylemişti.

Bir parçası portal açıp oradan gitmek istiyordu. İkisini yarım hâlde bırakmak. Ama şu an Grim'in ona bakışı...

Isla hayatında ilk defa gerçekten kendini güçlü hissetti.

"Evet," dedi Isla ve Grim'in gözlerinin arzuyla daha da parladığını görmek ona zevk verdi. Kollarım boynuna doladı. Dudakları kulaklarını yalayana dek ona yaklaşıp, "Her zaman," dedi.

Grim zincirlerinden boşandı.

Ellerini beline doladı, hiç zorlanmadan onu havaya kaldırdı. Ayaklarını kendisine sardı ve onu yatağa taşıdı. Isla'yı çarşafların üzerine yatırdı ve eli önceki yerine geri döndü. Isla'yı oklara karşı korumak için kendini siper ettiğinde olduğu gibi göğüsleri birbirine yapışmıştı. Grim iyice abanıp onun

her bir sözünü duymak ister gibi ona baktı. “Bir dahaki seferse ağzımı kullanacağım,” dedi Grim. “Ve ondan sonra...”

Isla ona dokunmak istiyordu. Eli belinden aşağıya, Grim’in onu arzuladığının kanıtı olan parçasına gitti ve Isla kendinden geçti.

Grim onu her türlü arzuyla dolduruyordu ve Isla ne yapacağını, Grim onu nasıl hissettiriyorsa ona da aynısını nasıl hissettireceğini bilmiyordu. Grim’in ona dokunması bile nefesinin kesilmesine yetiyordu.

En azından elini yavaşça çekip parmaklarını kenetleyene kadar. Isla’nın elini başının üzerine mıhladı. “Bırak da sana bakayım,” dedi Grim. “Bunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum.”

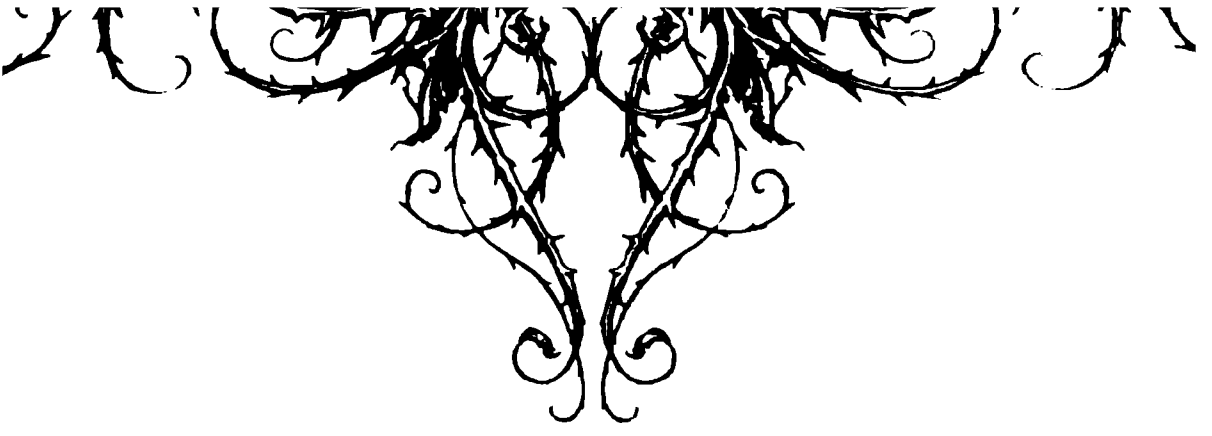
Isla’nın düşündüğünden bile daha fazla içini dolduruyordu ve onun hareketine hareketle karşılık verirken gözlerini kapattı. “Bu kadar, Kalp Yiyici. Senin için en iyisi bu.”

“Grim,” dedi Isla. Adı boğazına takıldı ve omuzlarına sımsıkı yapıştı.

Grim onun gözlerinin içine bakıp, “Bir dahaki sefer göğsünden bıçaklamak istediğinde bunu unutma, Kalp Yiyici,” dedi.

Isla’nın son inleyişlerini ağzının içinde yuttu ve bir eliyle sırtını kaldırıp göğsünü göğsüne dayarken Isla’yı kendine çekti. Onu kendine doğru iyice çekti. Dakikalar sonra ancak onu bıraktı.

Nefessiz hâlde, aklı başından gitmiş hâlde Isla sadece, “Unutmam,” diyebildi.

49.BÖLÜM KAVUŞMA

Isla başka bir şey hatırlamak istemiyordu. Grim halkını çalıp götürmüştü. Onları kendi bölgesine gitmeye zorlamıştı. Kim bilir nasıl da korkmuşlardı. Ne kadar isteksiz gitmişlerdi.

Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Gece yarısı Isla gizlice kendi odasına gitti. Oro ne yapmak üzere olduğunu bilse ondan nefret ederdi. Herkes ederdi. Hiçbiri bir daha ona güvenmezdi çünkü planladığı şey haince, aptalca bir şeydi...

Odasının ortasında durdu, ay pencereden karşısında onu yargılayan kocaman bir göz gibi görünüyordu.

Kolyesini çekti.

Isla korkarsa Grim gelmezdi, yaptığı işi bırakıp koşarak ona gelmezdi ama yanılıyordu.

Parmaklarını siyah elmadan daha çekmemişti ki bir adım arkasında onu duydu. "Kalp Yiyici."

Isla döndü ve Grim anında onu kollarına aldı. Çıldırılmış, aç, rahatlamış, çok rahatlamış görünüyordu. Dudaklarını onun dudaklarına yapıştırmasına bir santim vardı ve Isla'nın da bunu yapmasına izin vermesine -Isla'nın kafası karışık,

anılar onu delirtiyordu- bir santim vardı ama Grim onun yüzündeki ifadeyi gördü. Duygularını sezdi. Aralarında bir bağ yoktu. En azından Isla'nın tarafında.

Grim olduğu yerde taş kesildi.

"Seni kalpsiz iblis!" dedi Isla.

Grim'in gözleri az önce mutluydu, sevinçliydi ama şimdi yıkılmış gibi görünüyordu. "Hatırlamıyorsun."

"Bir sürü şeyi hatırlıyorum!" dedi Isla ondan uzaklaşırken. Gözleri yaşla doldu. Öfkeli, kızgın yaşlarla. "Bunu nasıl yapabilirsin?"

"Notumu aldın demek."

"Evet, notunu aldım!" derken sözcükleri tükürerek söylemişti. "Onları nasıl götürürsün? Onları seninle gitmeye nasıl zorlarsın?"

Grim bir elini kaldırdı. "Onlara zorla hiçbir şey yaptırdım. Benimle gelmeyi kendileri seçti."

Hayır. Yalancı. "Neden seninle gitsinler ki?"

Bunun üzerine Grim sessizleşti.

Isla'ya söylemediği bir şey vardı. Ama söylemek zorunda kalmadı, parçalar bir araya geldi, sorular cevaplarını buldu.

Isla inanmayarak başını iki yana salladı. Yanlış düşündüğünü umdu. "Poppy ve Terra zaten senin," derken sesi fısıltı gibiydi. "Onları da aldın."

Grim başını salladı ve Isla'nın gözyaşları sel gibi indi. İhanet...

"Bana ne yaptıklarını biliyorsun. Aileme ne yaptıklarını..."

"Affedilemez bir şey," dedi Grim. "Ama onlara ihtiyacın var. Senin..."

"Kimseye ihtiyacım yok!" Sözler ağzından hışımla çıkmıştı. Balkonundaki sarmaşıklar parmaklar gibi açılarak açık

kapıdan içeri girip tüm odayı sarıp sarmaladı. Ayaklarından, ellerinden gölgeler süzüldü.

Grim'in yüzü kocaman bir gülümsemeye aydınlandı. "Kalp, sen parlıyorsun!"

Isla'nın gölgeleri ona atıldı ama elinin bir hareketiyle onları durdurdu.

Isla'nın sesi titriyordu. "Sen bir canavarsın!"

Grim'in yüzü asıldı. "Öyle mi?" Bir adım attı. "Neden bir canavar olduğumu söyle. Halkını daha rahat, daha fazla seçenek, hayatta kalmak için daha fazla şanslarının olduğu bir yere götürdüğüm için mi? Senin dönüşünü beklemelerini söylediğim için mi?"

Onun dönüşü. Grim bunu kesin bir şey gibi söylemişti ve Isla az kalsın suratına gülecekti.

"Yaptıkları şeyleri unutmalarını sağladığım için mi?"

Isla donup kaldı. "Sen... Ne?"

"Halkından bazı insanlar vicdan azabı çekiyordu. Lanetler sırasında yaptıkları şeylerden bir türlü kurtulamıyorlardı. Ben de anılarını sildim."

Her yerinden gölgeler fışkırdı. Odasındaki aynaların patladığını duydu ama onun öfkesiyle kıyaslanınca hiçbir şeydi. "Nasıl yapabilirsin? Hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Onlar istedi!" dedi Grim. "Halkının seçimlerini yadsıyor musun?"

Isla başını iki yana salladı. "Kim neden böyle bir şey istesin ki?"

Grim'in yüzü sertleşti. Ona bir şey söylemek istiyordu ama onun yerine konuyu değiştirdi. "Bir anlaşma yapmıştık, hatırlıyor musun? Wildling halkı Nightbane'i iksir yapmak için yardım edecek, karşılığında da neye ihtiyaçları varsa alacaklardı." Omuz silkti. "Ben sadece anlaşmaya uyuyordum."

Isla tiksintiyle dudaklarını büzdü. "Bunun seni cömert yaptığını sanıyorsun, değil mi? Halkıma yardım etmenin?"

Cömert değilsin! Sen bir canavarsın! Drekleri buraya gönderdin. Düzinelerce insanı öldürdüler, masumları...”

Grim dişlerini gösterdi. “Ben öyle bir şey yapmadım. Sana daha önce söyledim, drekler Lightlark’ın ve Nightshade’in altına gömüldüler. Nightshade’de yaptıkları gibi burada da yukarı çıkmış olmalılar.”

“Senin diyarına gittiler, sanki sen çağırmışsın gibi...”

“Ben çağırmadım. Kendi türlerini hissetmiş olmalılar.”

“Onları sen kontrol ediyorsun,” dedi Isla. “Kılıcın sende olduğunu biliyorum.”

Grim ona dikkatle baktı. “Evet, bende ama onlara Lightlark’a saldırmalarını emretmedim. Yemin ederim.”

Isla’nın ağzı kurudu. Her şey ortadaydı. Kılıç Grim’deydi. Ve bir şekilde onu kullanmanın yolunu bulmuştu.

Saldırıyı emretmemiş olsa bile Isla’nın ondan nefret etmesi için sonsuz sebebi vardı. “Adadaki herkesi öldürmeye geliyorsun. Bunun için binlerce masumu öldüreceksin. Bir yıkım, bir yok oluş mesajı gönderdin...”

“Hayır, göndermedim. Herkesi uyardım ki bu hak ettiklerinden bile fazla. Ya adadan gider ya da bize katılırlar. Kimse ölmek zorunda değil.”

Grim’in buna gerçekten inanıyor olması çok üzücüydü. Keşke Isla’nın gördüklerini görebilseydi. Onun elinden çıkan onca ölümü.

Isla’nın kendi ölümünü.

“İnsanların savaşmadan evlerinden vazgeçeceklerini gerçekten düşünüyor musun?”

“Savaşın gereksiz olduğunu düşünüyorum.”

Isla öfkeyle doldu. Kalbi kırıldı.

“Kalp,” dedi Grim yumuşak bir sesle. “Adayı zorla almak isteseydim alırdım. Hem de şimdi. Saniyeler içinde her şeyi yıkar, herkesi öldürürdüm. Lanetler sona erdi.” Isla onun

gücünü hissedebiliyordu, özellikle de şimdi. Her bir zerresi serbest kalmayı bekliyordu.

Gözleri Isla'nın boynuna gitti, kolye artık görülüyordu ve Isla'nın parmakları içgüdüsel olarak boynuna gitti ve sonra hemen elini çekti. "Çıkar onu!" dedi Isla.

Grim'in yüzüne kötücül bir gülümseme yayıldı. "Hatırlıyorsun, değil mi? Hayır... Hayır..." dedi Grim. Daha da yaklaştı. Daha da. "Hatırlasaydın bunu yapamayacağımı bilirdin."

Onunla konuşmak işe yaramıyordu. Isla onun ağzında, gözlerinde Lightlark'ı işgal etme isteğini görebiliyordu. Başını iki yana salladı. "Grim, lütfen. Bana değer veriyorsan lütfen bunu yapma."

Grim o zaman hafifçe gülümsedi. Elini uzattı. "Kalp," dedi, sesi Isla'nın şimdiye dek duymadığı kadar sevecendi. Parmakları yanaklarında, alnında ve dudaklarında dolaştı. Isla titriyordu. Neden yaprak gibi titriyordu? "Bunu sana değer verdiğim için yapıyorum."

Ve Grim kayboldu.

Isla ne yapması gerektiğini biliyordu.

Remlar kovanında çay içiyordu. Isla'nın altında bir ağaç büyüdü, onu en üst kata çıkardı ve doğrudan Remlar'ın taht odasına girdi. Onunla birlikte sarmaşıklar da geldi, gölgelerle karışık hâlde.

"Kararlı görünüyorsun, Wildling," dedi Remlar fincanını indirirken. "Her şeyi yakıp yıkmak istiyor gibisin."

"Beni yanlış bir konuda eğitmeni istiyorum. Haince bir şey bu."

"Öyle mi?"

"Aşk bağıyla birinin gücünü nasıl keseceğimi bana öğretmeni istiyorum. En azından birkaç dakikalığına da olsa."

Remlar'ın ağzı kocaman bir gülümsemeyle açıldı. "Benim için zevktir!"

Grim, Wildlingleri götürmüştü. Savaşa üç gün vardı. Isla herkesi bir kez daha savaş odasında topladı.

“Onu çağırdım,” dedi Isla ve Oro dönüp ona baktı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Zed öfkeyle ayağa kalktı. “Ne yaptın?”

“Onu ikna edebileceğimi düşündüm.” Isla bunun riskli olduğunu biliyordu. Aptalcaydı. Yine de Grim her an onun odasına gelip onu alıp götürebilirdi. Yapmamıştı çünkü Grim onun her şeyi hatırlamasını istiyordu. Isla’nın kendi isteğiyle onunla gitmesini istiyordu.

Ve Isla dışında Lightlark’ta bir şeye ihtiyacı vardı. Isla’nın bunun ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Zed inanamıyordu. “Bu... Bu ihanet! Düşmanı Ana Kara’daki şatoya çağırdın! Hepimizi yok etmek isteyen o kişiyi!” Oro’ya baktı, Oro’nun yüzü iyice sertleşmişti.

“Bırak konuşsun!” dedi Oro ancak sesinden son birkaç aydır Isla’yla geçirdiği zamanda olduğu gibi o sıcak değildi.

“Onun yanındayken hissedebildim... Onun hâlâ beni sevdiğini.”

Azul başını uzattı. “Bağlantıyı hissettin mi?”

Isla başını salladı.

Zed hâlâ ona öfkeyle bakıyordu. Ona asla güvenmeyeceğini biliyordu. Onun yerinde olsaydı Isla da kendisine güvenmezdi.

Yine Zed onun hakkında yanılıyordu. Isla, Oro’yu seviyordu. Lightlark’a sadıktı. Gözlerini kapatıp, “Nasıl yeneceğimizi biliyorum,” dedi. Diğerleri bekledi. Kimse kıpırdamadı bile. “Grim çok güçlü. Onu yenmek neredeyse imkânsız. Özellikle de kılıcı varken. Ama beni seviyor, bağlantıyı kullanabilir ve onu yenmek için yeterince zaman kazanmak adına güçlerini elinden alabilirim.”

Sessizlik.

İlk konuşan Enya oldu. “Daha önce bunu denedin mi?”

Isla başını iki yana salladı. Hatırladığı kadarıyla hayır. Henüz değil. “Onun güçlerine erişmeyi hiç denedin mi?” Isla yine başını iki yana salladı. Hatırladığı kadarıyla hayır.

Henüz değil.

Oro’ya baktı. “Ancak daha önce yaptım... Bağlantı aracılığıyla güçlere erişmeyi.”

Yapması kolay değildi. Özellikle de güçlerini kontrol etmeyi onun gibi yeni öğrenmiş biri için.

“Çok yoğun bir bağlantı gerektiriyor,” dedi Oro. Isla’ya bakmıyordu. Başını iki yana salladı. “Çok büyük bir risk bu. Güçlerini hemen çalamazsan senin ne yapmaya çalıştığını anlar ve seni portalla alıp götürür.”

“Oro,” dedi Calder. “Bu her şeyi değiştirebilir. Savaşın tüm gidişatını değiştirebilir. Tüm Nightshadeleri ölüme gönderecek olsak da...”

“Belki öyle olmayabilir,” dedi Enya. “Isla onun tüm güçlerini alırsa halkı da kurtulmuş olur belki, öyle değil mi?”

“Bunun gibi bir şey daha önce hiç sevgi bağı ile denenmemiş olmasına karşın teoride böyle olması gerekir,” dedi Azul. “Bu çok eşsiz bir durum.” Azul uzun uzun Isla’ya baktı. “Onu öldürmek istiyor musun?”

Bunu yapmayı teklif eden kendisi olmasına karşın sözler Isla’nın yüreğine taş gibi oturdu.

Grim’i öldürmek.

Bu düşünce zihnini zehirledi ama yer altı mezarının önündeki görüşünü hatırladı. Grim’i durdurmazsa masum insanları öldürecekti. Onu öldürecekti. Oro haklıydı. Grim’in odasında söylediği sözler bunu doğruluyordu. *Bunu sana değer verdiğim için yapıyorum.*

Grim onun yüzünden savaşıyordu. Onun Lightlark’ı yok etmekteki gerçek amacını bilmiyordu ama Grim’in hedefi belliydi. Yani her ölüm Isla’nın suçu olacaktı.

Grim halkını çalıp götürmüştü. Anılarını. Mutluluğunu, son birkaç ayını.

Grim'in başka bir şeyi çalmasına izin vermeyecekti.

"Evet," dedi Isla.

Oro ile bakışları buluştu. Isla gözlerinde rahatlama görmeyi bekliyordu ama tek görebildiği endişeydi. Masanın karşısından ona elini uzattı. Isla, Azul'un onları izlediğini gördü. Şimdiye dek Azul'un biliyor olması gerektiğini düşündü. Oro odadakilerin onu izleyip izlemediğini umursamadan, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

Isla, Enya'nın sözlerini hatırladı. Anlamını şimdi daha net görüyordu. Oro, Isla'nın hayatını tüm ada halkından önde tutuyordu.

Isla buna izin veremezdi. "Evet," dedi en sonunda. "Yapmak zorundayım."

Isla, Grim'i öldürecekti.

Remlar gücün nasıl başkasından alınacağına dair temel şeyleri öğretti. Tam bir kavramayı gerektiriyordu. Onunla Grim arasındaki bağı parmaklarıyla sımsıkı tutmalı ve Grim'in içindeki gücün akışını durdurmak için yeterince güçlü olmalıydı.

"Çok acı verici bir süreç," diye uyardı Remlar. "Ve Grimshaw en yetenekli hükümdar," diye ekledi. Isla, Remlar'ın onunla tanışıp tanışmadığını merak etti.

Zamanları bitmek üzereydi. Sadece iki gün kalmıştı. Grim'in Lightlark'ta istediği bir şey vardı. Isla ne olduğunu hatırlayabilirse onun almadığından emin olmak için planlarını değiştirebilirlerdi.

Isla'nın bir kestirme yola ihtiyacı vardı.

"Tüm bunları hızlandırmanın yolunu göstermelisin," dedi Remlar'a. Remlar anıları zorlamanın tehlikeli olacağına dair onu uyarmıştı. Bu noktada Isla'nın umurunda değildi.

“Emin misin?” diye sordu. “Riskleri bilmene karşın?”

“Eminim,” dedi Isla.

Remlar çay yapmaya başladı.

Isla hatırlamak istemiyordu. *Hatırlamak zorundaydı*. Nightshade’e tiksintiden başka bir şey hissetmek istemiyordu. *Nightshade ile her şeyi hissediyordu*.

Daha fazla gördükçe daha fazla şey biliyordu...

“Gecenin tam zıddı nedir, Wildling?” dedi Remlar, Isla’nın fincanına çay koyarken.

Isla somurttu. Remlar’ın konuşmayı sevdiğinden emindi. “Gündüz mü?”

Remlar omuz silkti. “Sen öyle diyorsan.”

Isla gözlerini kısarak ona baktı. “Ne demek istiyorsun? Cevap ne?”

Remlar kendi çayından bir yudum aldı. Çay hâlâ kaynıyor gibiydi. “Bu dünyada çok az sorunun tek bir cevabı vardır.”

Isla bu konuşmacının amacını düşünmeye başladı.

“Senin cevabın ne?” diye sordu. Çayının renginin daha da koyulaşmasını izledi.

Remlar cevap vermedi. Bunlar çoğunlukla tek taraflı konuşmalardı. “Güç sana kendini nasıl hissettiriyor?”

Isla omzunu kaldırdı. “Bir tohum gibi. Kaburgalarımın gerisinde.”

Remlar başını salladı, cevap onu heyecanlandırmıştı. “Onu görmenin çok güzel bir yolu,” dedi Remlar. “Bir Wildling için çok uygun.”

“Sana nasıl hissettiriyor peki?”

Bu sefer cevap verdi. “Hiçbir şey hissettirmiyor,” dedi Remlar. “O kadar uzun zamandır yaşıyorum ki güç benim kanıma ve kemiğime işlemiş durumda.”

Isla onu ilk gördüğü andan beridir sormak istediği bir soruyu sordu. “Gerçekten bir Nightshade misin?”

“Etiketlerin bir önemi yok. Yine de bana Nightshade diyeceksin sanırım. Gücüm yüzünden.”

“Karanlığa hükmediyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Isla. “Adalılar seni nasıl oldu da sürgün etmedi?”

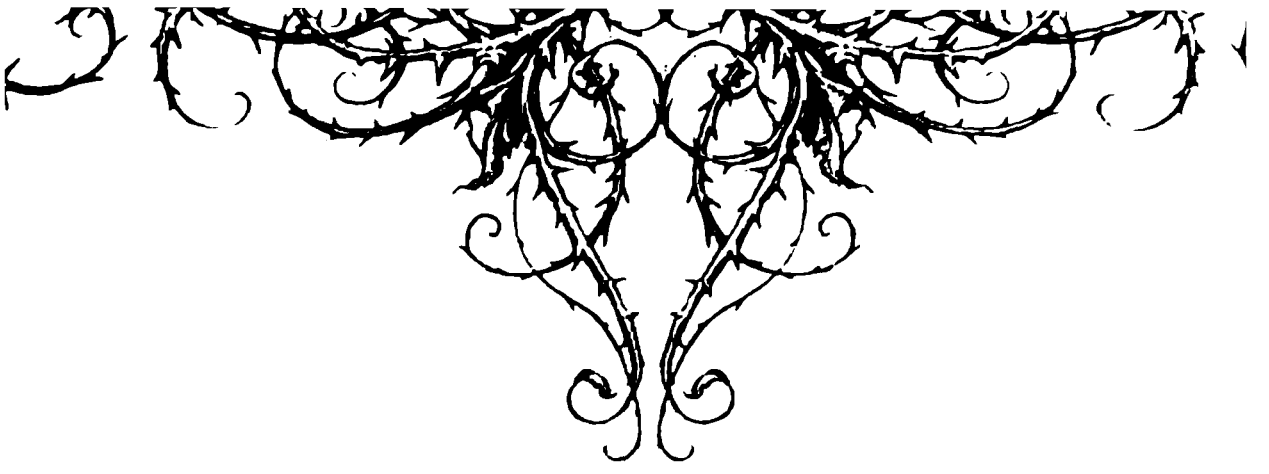
“Benden çok korkuyorlar.”

“Neden?”

“Çünkü bilgim onlarınkinden çok üstün. Krallar tahta çıkarken, düşerken ve ölürken ben hep buradaydım. Hep hayatta kaldım. Sadece biz kadim yaratıklar hayatta kaldı. Ve bazılarımız hatırlıyor.”

“Neyi?” diye sordu Isla. En sonunda çayından bir yudum aldı. Tek yaptığı bu olmuştu. Saniyeler içinde zihni ondan uzaklara gitti. Geçmiş şimdiyle karıştı. Gözlerini kırptı ve Remlar’ın gözünün önünden silinip gitmesini izledi.

Ondan duyduğu son şey, “Yuva,” kelimesi oldu.

50.BÖLÜM ÖNCE

Ejderhayı geçmeleri gerekiyordu. Grim onu mağaradan çıkaracak, Isla da ejderha geri dönmeden kendisi için tüm önlemleri alacaktı. Grim'in illüzyonunun yardımıyla hepsinin tek tek üzerinden geçti. Grim, Isla'nın onuncu kez tüm aşamaları başarıyla geçmesini izledi. Isla işi bitince dönüp ona baktı ve Grim gerçekten etkilenmişe benziyordu.

Grim'in eğitim odasındaydılar. Isla taş bir duvara yaslanıp kayarak aşağı çöktü. "Bittim tükendim!" dedi Isla.

"Tahmin edebiliyorum."

Grim'in yarıktan geldiği belliydi. Her yeri kül kaplıydı. "Korkunç görünüyorsun," dedi Isla.

"Tahmin bile edemezsin ama kabul ediyorum."

Ne muhteşem ego ama! Isla iç geçirdi. "Hazırım. Neden kutlamıyoruz?"

Grim bir kaşını kaldırdı.

"Bu akşam yeni Skyling ülkesindeki Kürelerin Fırlatılması'nın yıl dönümü," dedi Isla. Geçen yıl kutlamalara katılmıştı ama çok kısa süreliğine. Gölgede saklanarak izlemişti. Kutlamaların bir parçası olmak istemişti. "Sıcak hava balonlarının uçurulmasının yeni mevsimi kutlanıyor."

Grim suratını ekşitti. “Kutlayacak her zaman bir şey bulurlar. Kendi ayakkabılarını da kutluyorlardır eminim.”

“Bir tanesini kullanmak isterdim,” dedi Isla. Gözlerini ona dikti.

Grim de bakışlarını ona çevirdi. Bir balon içinde gökyüzüne yükselmek dışında başka her şeyi yapmaya razı gibi görünüyordu. “Gidecek başka kimsen yok mu?”

Isla durdu. Ona şöyle bir baktı. “Biliyor musun, bu akşamı benimle geçirecek başka birini bulabileceğimden eminim,” dedi Isla. Topukları üzerinde geri döndü ama bir adım atmadan Grim bir anda onu bileğinden tutup olduğu yere mıhladı.

“Bunu sakın düşünme bile!” derken sesi kulağında bir hırıltı gibiydi.

Isla dönüp ona baktı, Grim bir dev gibi tepesinden bakıyordu ona. Gölgeleleri her yeri doldurmuştu. Isla meydan okur gibi çenesini kaldırdı. “Bırak beni!”

“Asla!”

Isla hızlı hızlı nefes alıyordu. Grim iyice yaklaştı. Isla’nın sesi kırılgan çıktı. “Aramızda bir şey olmadığını sana hatırlatayım. Sana ait değilim. Sen de bana ait değilsin. Eğlenmeye karar verirsek eğleniriz, hepsi bu. Anlık bir eğlence. Daha fazlası değil.”

Grim’in sırtması ahlaksızcaydı. Sağ kulağına kadar eğildi. “Gerçekten eğlenmeye karar verirsek bu kesinlikle anlık bir şey olmaz,” dedi Grim.

Isla yutkundu. Grim dudaklarını tehlikeli şekilde boynuna doğru indirdi. “Beni festivale götür,” dedi Isla nefes nefese.

“Pekâlâ. Giyin o zaman.”

Grim haklıydı. Skylingler gerçekten kutlamak için her şeyi bahane olarak kullanıyordu. Isla buna bayılıyordu.

Kürelerin Fırlatılması’nda herkes parıltılar saçıyordu. Saçlarına, kıyafetlerine, omuzlarına parıltı döküyorlardı. Isla,

Grim'den giymek için pazardan ona birkaç şey almasını söyledi ve Grim hiç sızlanmadan şaşırtıcı şekilde dediğini yaptı.

Isla banyosunda hazırlanıyordu ve bir saat sonra kapısı güm güm çalındı. "Bir savaşa mı yoksa aptalca bir partiye mi hazırlanıyorsun, Kalp Yiyici?" diye sordu Grim.

"Bu kadar dayanılmaz olacaksan ikisine de!" dedi Isla ve kapıyı açtı.

Grim sessizleşti.

Isla'nın elbisesi ufacık, gök mavisi ve straplezdi. Gözlerinin ucuna küçük değerli taşlar yapıştırmıştı. Köprücük kemiklerine ve omuzlarına parıltı dökmüştü. Bütün bunları Grim almıştı -hem de ayrıntılı talimatlarla- ama yine de çok şaşırmıştı.

İkisi o kadar uyumsuzlardı ki... Isla parlıyordu ve mutluydu, Grim ise her zamanki gibi baştan aşağı siyahlar içindeydi.

"Nasıl görünüyorum?" dedi Isla gülümseyerek ve kendisini aynada görmek için döndü.

Grim suratını astı. "Bir Skyling'e benziyorsun."

"Güzel. Tam da istediğim şey buydu."

Gökyüzü balonlarla doluydu. Açık mavi incik boncuklar yıldızlara yakın süzülüyor, geceyi gündüz gibi aydınlatıyordu.

"Çok güzel," dedi Isla gülümseyerek.

Grim'in gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Grim gökyüzüne değil, ona bakıyordu. "Hayır," dedi Grim. "Güzel değil." Isla suratını astı ve ona neden burada olduklarını göstermek için Grim'in kafasını çevirmeye çalıştı ama Grim bir milim bile kıpırdamadı. "Gerçekten güzel bir şey gördüğünde diğer her şey acı verici derecede sıradan gelmeye başlar."

Isla onun elini tuttu. Grim sanki geri çekilecekmiş gibi bir an gerildi. Hemen sonra Isla'nın elini sımsıkı tuttu. "Hadi!" dedi Isla. Grim peşinden gitti.

Kalabalık bir şeyi dinlemek için durdu. Bir konuşma. İsla gür, tatlı bir ses duydu; sanki sesinin kanatları varmış gibi kalabalığın üzerinde süzülüyordu. Yaklaşınca üzerinde binlerce parlak mücevher olan bir elbise giymiş esmer bir adam gördü. Başında taç vardı.

“Azul mu?” dedi İsla, Grim bir homurtuyla onay verdi.

İsla onları gizlemek için Grim’in etraflarında bir illüzyon oluşturmuş olmasına birden çok sevindi. Gerçi giyinmek için bir saat harcamıştı ama böylesi daha iyiydi.

Ya Skyling hükümdarı Azul, Nightshade hükümdarıyla Wildling hükümdarını kendi diyarında *el ele* görseydi?

Gerçekten de... İsla ne yapıyordu?

Bunun üzerine elini bıraktı. Grim yüzünü ekşitti ve hemen elini sımsıkı tutup parmaklarını kenetledi. Bu hareket İsla’nın içini açıklanamaz şekilde ısıttı, Grim’in ona nasıl dokunduğunu hatırlattı...

Grim ona baktı, İsla onun duygularını hissedebildiğini biliyordu. Yutkundu ve hemen konuyu değiştirdi. “Azul hakkında ne düşünüyorsun?”

“Demokrasiyle diyarını mahvediyor. Herkesin söz hakkı var. Bu çok aptalca.”

İsla’nın kaşları çatıldı. “Bana aptalca gelmiyor.”

Azul’un konuşması bitmeden Grim onları balonların havalandığı yere götürdü. Tüm alan onlarla doluydu, hepsi farklı renklere boyanmıştı. Hepsi muhteşemdi.

“Seç,” dedi Grim.

İsla somurttu. “Seçebileceğimizi sanmıyorum ve bir sıra var...”

Grim onun bakışlarını takip etti, İsla’nın en güzel olduğunu düşündüğü balona baktı. Ortasında beyaz bir helezon olan açık mavi bir yumurtaya benziyordu.

Bir dakika içinde balonun sepetindeydiler. Grim bir şekilde onu havalandırmıştı ve şimdi uçuyorlardı.

Isla onlardan zeminin birden uzaklaştığını görünce nefesi kesildi ve geri çekildi. Grim'in göğsüne yaslandı.

Grim bir elini beline dolayarak onu tuttu. Isla kendini güvende hissetti. Grim -sıcak hava balonuna binmeye hiç ilgi duymadığını iddia etmesine karşın- sepetin kenarında durup yeni ülkeye ilgiyle bakıyordu. Isla da bakıyordu ama birden korktu.

"Yüksekten hoşlanmıyorum sanırım," dedi Isla. Midesi bir tuhaf olmuştu. Yüreği ağzına gelmişti.

Grim, ondan çıkması neredeyse imkânsız derecede şaşırtıcı teselli eden bir ses çıkardı. Başını eğdi, böylece çenesini Isla takmış olsaydı tacının olacağı yere dayadı. "Bizi istediğimiz yere portalla götürebilirim, unuttun mu?" dedi Grim.

Bu, Isla'ya kendini daha iyi hissettirdi. Isla kenara doğru bir adım atıp birazcık eğildi. Dünya çok güzeldi. Dağlık ve uçsuz bucaksızdı ve birden kendini özgür hissetti. Yaklaşık yarım saat huzurlu bir sessizlik içinde dünyayı izlediler.

Isla geri çekilirken ayağı daha önce fark etmediği bir şeye çarptı. Gece için her bir sepete konmuş olmalıydı. İçinde baloncukların olduğu şeffaf bir sıvıyla dolu bir şişeydi. Su muydu?

"Skyling şarabı," dedi Grim suratını ekşiterek. "İğrenç."

Isla şişenin tıpasını açıp temkinli bir şekilde bir yudum aldı. Sırıttı. "Bu şimdiye dek tattığım en güzel şey."

Grim iç geçirdi.

Tatlıydı ve dilinin üzerinde kıvılcımlar çıkarıyordu ve...

Isla ikinci yudumu alamadan Grim şişeyi elinden aldı. "Biraz daha içmeden önce biraz beklemek isteyebilirsin. Tabii bu geceyi unutmak istemiyorsan." Sonra seçimi ona bırakarak şişeyi ona uzattı.

Isla başını iki yana salladı. Hayır. İçkiyi istemiyordu. Bunların hepsini hatırlamak istiyordu.

Isla dönüp Grim'e baktı ve başını yana eğdi.

“Dürüstçe bir şey söyleyebilir miyim?”

Grim şaşırdı. Başını salladı.

“Sen tanıdığım en suratsız insansın.”

Grim bir kaşını kaldırdı. “Ve sen hayatımın zehirisin.”

Isla ona doğru bir adım attı. “Seni öldürmediğim için hayal kırıklığına uğradım.”

Grim elini bacağından yukarı elbisesiyle beraber kaydırdı. Isla soğuktan ürperdi, tabii bir de onu iç çamaşırlarıyla birinin görme ihtimali de vardı ama gökyüzündeydiler. En yakın balon metrelerce uzaktaydı. “Ben de yeniden denememiş olmandan hayal kırıklığı içindeyim.”

Elini beline doladı. Dudaklarını boynunda gezdirdi. Isla kamburunu çıkardı ve Grim omuzlarını, göğsünü öpmeye başlayıp diliyle parıltılarını yalamaya başladığında zevkle inledi. “Bunun yenilebilir bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Umurumda değil,” dedi Isla.

Ve Grim’i öpmeye başladı. Dudakları birbirine yapıştı ve Grim’in elleri her yerinde dolaşıyordu. Dilini Isla’nın ağzına soktu ve Isla hazla inildedi. Kaba bir hareketle Grim onu havaya kaldırıp sepetin kenarına oturttu. Isla’nın gözleri kocaman açıldı, rüzgâr sırtında dolaşıyor, kulaklarında kükrüyordu.

“Rahat ol, Kalp Yiyici,” dedi ve o da nefes nefeseydi. Isla bacaklarını açtı ve Grim arasına girdi. Elini dizinin altından sıkıca tuttu ve Isla daha fazlasını istiyordu...

“Bizi odama götür,” dedi Isla.

Grim onun üzerine abandı ve Isla’yı aşağı itti.

Isla çılgılık atamadan dünya değişti ve Grim’in üzerindeydi. Grim onun yatağındaydı. Isla ata biner gibi üzerinde oturuyordu.

Isla onu -onun her bir santimini- hissettiğinde boğazında binlerce şiddet dolu kelime vardı ama hepsi sönüp gitti. Kalçalarını hafifçe ileri geri sallıyordu ve sürtünmeden dolayı başı geriye düştü, omuzları havaya kalktı.

Grim onun altında muzipçe güldü. "Seni üzerimde görmek..." İki eliyle yanlarından tutup onu durdurdu ve üzerinden kaldırdı.

Isla onun dokunmasını çaresizce istiyor, acı çekiyordu...

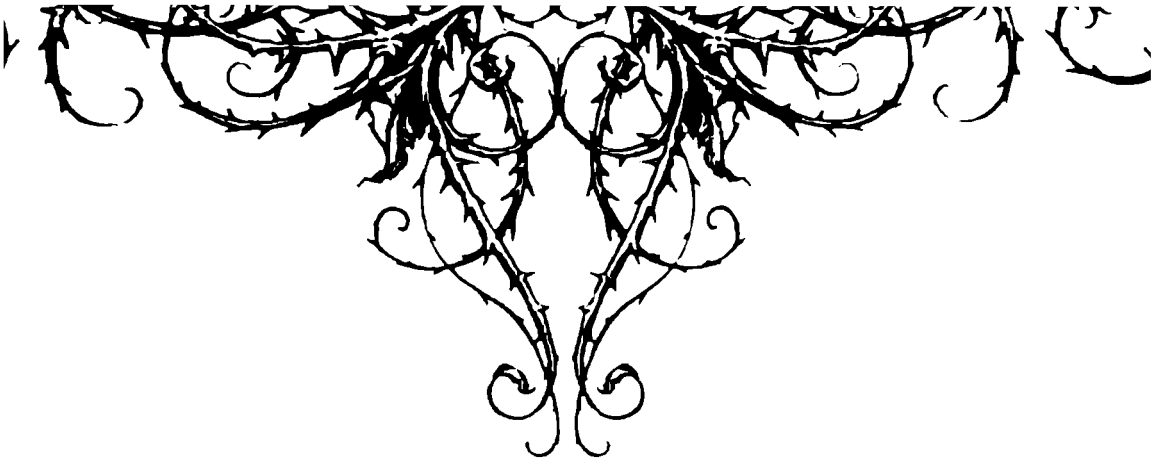
Grim yavaşça onu yanına yatırdı. Isla'nın şaşkınlığı onu eğlendirmiş gibiydi.

"Bu gece olmaz, Kalp Yiyici," dedi ve yüzüne düşen saçını alıp kulağının arkasına koydu. "Uyu şimdi."

Isla arzuyla, istekle yanıyordu...

Grim de.

Grim karanlığın içinde kıkırdadı. Onu kendine çekip yanına sokuldu. "Rüyanda beni görmeyi unutma," dedi neşeyle ve Isla onu ne kadar sık düşlediğini bilip bilmediğini düşündü.

51.BÖLÜM ÖNCE

Mağaranın hemen dışında duruyorlardı.

“Hazır mısın?” dedi Grim.

“Evet. Sen?”

Grim başını salladı. Isla eğitimi yaparken ejderhaları da araştırmıştı. Dikkatini dağıtmak için bir planı vardı.

Isla’nın tek yapması gereken ölmeden tüm aşamaları geçmek ve kılıcı almaktı. Sessizce mağaranın ağzına doğru ilerledi. Ejderha kıvrılmış uyuyordu. Grim’in onu uyandırması için kenarda bekledi.

Dışarıdan bir ses geldi. Ejderha bir gözünü açıp homurdandı.

Önce kocaman bir bacak göründü. Isla ne Grim’e ne de ne yaptığına bakıyordu. Ejderhanın sağlayacağı küçücük aralığa odaklanmıştı.

Diğer bacak.

Ejderha birden mağaradan bir yıldırım gibi çıktı.

Şimdi, dedi içinden ve mağaranın içine atladı.

İlk önce oklar. Grim’in her yerine saplanan bir düzine ok.

Isla tuzağı harekete geçirdikten hemen sonra tam karşı tarafa sıçradı. Okların az önce olduğu yere saplandığını gördü.

Isla yutkundu. Kıl payı. Korkmak için zaman yoktu. Ejderhanın hâlâ dikkati dağınıktı ama oyuna geldiğini anlamasının ne kadar süreceğini kim bilebilirdi?

Tepesinden kayalar düştü ve Isla yuvarlanarak kaçtı. Hemen sonrasında binlerce buz parçası indi, pek çoğu ıskaladı çünkü Isla yanında getirdiği metal kalkanı başının üzerinde tutuyordu. Buz parçaları sel gibi inmişti ve Isla ejderhanın duymuş olabileceğini düşünerek korkuyla ürperdi.

Daha hızlı. Daha hızlı olmak zorundaydı. Eğilip son buz yağmurunu beklerken gözlerini kılıca kilitledi.

Bir yığın ganimetin içinde duruyordu. Yüzlerce kıymetli şeyden biriydi. Isla geri kalan şeylere bakmıyordu bile. Sadece ona merhaba der gibi göz kırpan parlak kılıca odaklanmıştı.

Sadece birkaç adım vardı.

Isla gizli bir mızrak yağmurundan kenara sıçrayarak kurtuldu.

Bir mızrak tam böğrüne saplanmak üzereydi ama Isla daha hızlıydı. Eğilince mızrak onu ıskaladı.

İki adım kaldı.

Hazineye bir adım kala mağaranın içinde ani bir rüzgâr esti, sanki bir fırtına patladı. Bu, Isla'nın eğilerek kaçabileceği bir şey değildi. Hemen karşısındaydı, Isla'nın önünde kalkan vardı, ağzı sımsıkı kapalıydı ve santim santim ona yaklaşmak için çabalıyordu. Bir santim daha. Isla dişlerini sıktı, homurdandı, ilerlemek için savaşıyordu...

Ta ki fırtına durana kadar ilerledi ve Isla yerde yuvarlandı. Kılıç hemen yanı başındaydı.

Sadece bir adım daha.

Arkasında korkunç bir ses duydu.

Şimdi. Şimdi olmak zorundaydı.

Eli kılıca uzandı. Onu aldığı anda portal açıp buradan gidebilirlerdi. Ejderha geliyordu. Parmakları kılıcın kabzasındaydı. Onun soğuşunu hissetti ve dokunuşuyla birden ısındı. Uyandı. Grim'in nerede olduğunu görmek, ona kılıcı aldığını söylemek için arkasına baktı.

Tek görebildiği mağaranın içini dolduran alevlerdi.

Çok geçti. Yıldız اساسına zamanında ulaşamazdı. Alevler mağaranın tavanını doldurmuş, ona doğru geliyordu. Sadece başını çevirecek kadar zaman vardı. Kılıç çok güzel parlıyordu. Onu tam olarak tutma şansına bile sahip olmamıştı ve şimdi onunla birlikte diri diri yanacaktı.

Alevler ona yaklaşmak üzereyken mağarayı gölgeler doldurdu. Isla'nın etrafını sarıp ona kalkan oldu. Onu korudu.

Alevler söndü. Gölgeleler gitti.

Ve Isla kılıcın kaybolduğunu gördü.

Grim onu kurtarmıştı. Bunun kılıçtan vazgeçmek demek olduğunu bilmesine karşın güçlerini kullanmıştı.

"Bunu neden yaptın?" dedi Isla. Banyo yapmış ve elbiselerinden birini giymişti. Grim de üzerini değiştirmek için kendi odasına gitmiş ve sonra Isla'nın odasına gelmişti.

Isla onu kurtardığı için minnettardı ama bir türlü anlam veremiyordu.

Grim gözlerini ondan ayırmıyordu. "Kılıç uğruna ölmeni izleyeceğimi mi sanıyordun? Senin dışında bir seçim yapacağımı mı düşündün?"

"Evet," dedi Isla şaşkın hâlde. "Öyle demiştin."

Grim ona şöyle bir baktı. "Bazı şeyler değişti."

Isla da aynısını yapacağını fark etti. Grim'i seçerdi o da.

"Ama diyarın... Diyarın için kılıca ihtiyacın olduğunu söyledin. Senin için dünyadaki en önemli şeydi."

"Diyarımın kılıca ihtiyacı var," dedi Grim. Parmakları

Isla'nın şakaklarından aşağı indi ve son derece alçak sesle, "Ama dünyadaki en önemli şey değil," diye devam etti.

Isla ona baktı, ta gözlerinin içine. Gözlerinde acı gördü, Isla yıkanmadan önce yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmiş olmasına karşın ona dikkatle yeniden baktığını fark etti. Isla suratını asıp iyi olduğunu yeniden söylerken gözlerinde sabır gördü.

O gözlerde pişmanlık görmedi.

"Kılıca dokundum. Bir anlığına da olsa dokundum. Beni tanıdığına göre belki daha sonra onu yeniden bulabilirim."

"Isla," dedi Grim usulca. "Kılıcı artık kullanmak istemiyorum."

Isla'nın kaşları çatıldı. "Ne? Neden?"

"Bedeli çok ağır," dedi dalgın hâlde.

Görünüşe göre Grim, Isla'nın mağaraya girdiği ve onu kurtardığı zaman diliminde fikrini değiştirmişti. Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Peki, diyarını şimdi nasıl kurtaracaksın?" diye sordu. "Drekleri nasıl durduracaksın?"

Grim omzunu kaldırdı. "Her zamanki gibi gücümü kullanacağım. Kendimi kalkan yapacağım." Sırıttı ve Isla onun bunu yıkıcı bir durumu hafifletmek için, sırf onun için yaptığını biliyordu. "Benden iyi bir kalkan olur, sence de öyle değil mi?"

Onun dreklere karşı diyarı için kalkan olduğunu düşünmek. Onlara karşı gücünü kullanması...

"Sözünü tutacak mısın?" diye sordu Isla gülümsemeye çalışarak. "Centennial'da bana yardım edecek misin?"

Grim kocaman sırıttı.

"Tabii ki, Kalp Yiyici. Seni tanımazlıktan gelmek eğlenceli olacak. Sana kendimi takdim etmek."

Grim haklıydı. Kimse onların müttefik olduğunu bilme-

meliydi. Aylardır birbirlerini tanıdıklarını anlamamalıydılar. Yabancı gibi davranmalıydılar.

“Çikolatayı sevdiğin, saçına dokunduğunu ve birkaç saniyeden fazla baktığımda kızardığını bilmezden gelmek. Ya da soğuktan nefret ettiğini ve dans etmeyi sevdiğini ve yalan söylerken somurttuğunu.” Sözleri yumuşacıktı. Hiç ona göre değildi. Grim saçını kulağının arkasına aldı. “Bu arada gerçekten öyle yapıyorsun... Centennial’den önce bu konuda çalışmalısın.”

Isla kızardı çünkü Grim ona birkaç saniyeden fazla bakmıştı. Gözleri yaşla doldu çünkü Grim onu tanıyordu.

Onu gerçekten biliyordu. Dikkat etmişti.

Bilinmek ne güzel bir şeydi.

Isla’nın sesi duygu yüklüydü. “Mutlu olduğunda ayaklarının dibinde gölgelerin biriktiğini bilmezden gelmek eğlenceli olacak. Ya da şifacılarına benim açtığım yara dışında diğer tüm yara izlerini yok ettirdiğini. Ya da banyonda devasa bir küvetin olduğunu ve ondan daha büyük bir egoya sahip olduğunu.” Isla dudağını ısırды. “Ve senden nefret etsem de, gerçekten ama gerçekten senden nefret etsem de... Yanında değilken, bir başkasıyla birlikteyken kendimi inanılmaz derecede yalnız hissediyorum.”

Grim elini tuttu. Isla, “Centennial’da yabancı olacağız,” dedi.

“Hayır,” dedi Grim. “Yabancı olamayız.”

“Neyiz o zaman?” diye sordu. “Yabancı değilsek? Düşman değilsek?”

“Bilmiyorum. Fakat öfkeyle baktığın tek insan ben olmak istiyorum. Hakaret ettiğin tek kişi ben olmak istiyorum. Uyurken söylediğin tek isim benim ismim olsun istiyorum.” Gözleri kapkara oldu. “Bir duvara dayayıp senin nasıl kıvrandığını bilen tek kişi ben olmak istiyorum. Seninleyken açgözlü ve bencil olmak istiyorum. Tüm gülüşlerini istiyorum.

Tüm gülümsemelerini de." Yüzü asıldı. "Benden bir başkasına gülümsediğini görmektense ölmeyi yeğlerim." Grim gözlerini yavaşça kapattı. Acı çekiyor gibiydi.

Neden acı çekiyordu? Hiç mantıklı değildi.

Grim yeniden gözlerini açtığı anda, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Hayır," dedi Isla. "Benim sana söylemem gereken bir şey var."

Grim onun hayatını kurtarmıştı. Celeste'ten başka hiç kimseye bu kadar güvenmemişti. Bir nedenle onu olduğu gibi görmesini istiyordu. Daha fazla saklamak istemiyordu.

Yutkundu. Gardiyanları onun en büyük sırrını Nightshade hükümdarına söylemek üzere olduğunu bilselerdi kafasını koparırlardı. "Ben..." dedi Isla. "Ben..."

Grim onun zorlukla konuşmaya çalışmasını izledi ve saçına dokunmasın diye elini tuttu. "Kalp Yiyici," dedi, bu kelime ağzından öyle tatlı çıkmıştı ki. "Biliyorum."

Isla'nın kaşları çatıldı.

Ne bildiğini sanıyordu? Isla'nın neden bahsedeceğini düşünüyordu?

"Lanetlerin sana işlemediğini biliyorum. Güce asla hükmedemediğini biliyorum."

Isla geri çekildi. Zaman donmuştu; hareket etmiyordu, ölmüştü sanki...

Bir parçası kaçmalı mı yoksa saklanmalı ya da korkmalı mıydı bilemiyordu...

"Bir süredir biliyorum."

Bir süredir biliyordu. Ve onu öldürmeye çalışmamıştı. Sırrını paylaşmamıştı. Onunla çalışmaya devam etmişti. Hayatının ne kadar anlamsız olduğunu, ne kadar zayıf olduğunu, halkının ne kadar zor durumda olduğunu biliyordu ve Grim yine de bunu ona karşı kullanmamıştı.

“Nightshadeler lanetleri sezebilir. İlk başta anlamadım ama seninkileri sezemedim. Sonra Wildlingler ormanda saldırap kalbini çıkarmaya çalıştıklarında...” Tabii Isla’nın neden karşılık vermediğini sorgulamış olmalıydı. Bunca zaman birlikte çalışırken Isla’nın neden gücün bir damlasını bile kullanmamış olduğunu.

Gözyaşları sel gibi akıyordu. “Grim... Benim sorunum ne?”

Grim yüzünü ellerinin arasına aldı. “Hiçbir şey, kesinlikle senin hiçbir sorunun yok, kalp.” Bunu ikinci kez söylüyordu ve Isla’nın şimdiye dek kendi hakkında düşündüğü her şeyle geliyordu.

Parmak uçlarında yükselip Grim’i öptü. Sarsak ve fazla şiddetliydi ve Grim’i şaşırtmıştı. Isla bunu ne diye yaptığını düşünerek ayaklarını yere bastı ama düşünmesi çok uzun sürmedi.

Elleri hâlâ yüzündeydi, eğildi ve kendi dudaklarıyla onun dudaklarını aralayıp sanki Isla her an gidebilirmiş gibi, sanki Grim bir daha onu öpemeyebilirmiş gibi öptü onu. Dili, Isla’nın damağında dolaştı ve Isla zevkle inledi. Bu imkânsızdı, insanın kendisini bu kadar iyi hissetmesi mümkün değildi.

Isla alev alev yanıyordu ve aralarında çok fazla giysi, çok fazla katman vardı. Isla’ya her zaman bedeninin kendisine değil, diyara ait olduğu söylenmişti ama hayır, Isla şimdi mümkün olan her şeyi hissetmek istiyordu. Grim’in ona göstermesini istiyordu.

Isla, “Seni istiyorum,” derken öpüşlerine ara verdi, nefes nefeseydi. “Her şeyi istiyorum.”

Grim aklını kaybediyormuş gibi görünüyordu. Sanki onu doğru duymamış gibi bakıyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Gözlerini kırptırdı. Bir daha. “Emin misin?”

“Evet,” dedi Isla ve bunu her şeyden daha çok istiyordu.

Grim yutkundu. “Ben nazik değilim,” dedi huysuzca.

Isla ağzını açtı. Sonra kapattı. Onun nazik olmadığını

düşünmek... İnanılmaz şekilde her yerinin alev almasına neden oldu.

“Peki, olabilir misin?”

Grim tereddüt etti. Sonra başım salladı.

Isla’yı yatağa götürme şekli... Sanki Isla camdan yapılmış gibiydi. Onu çarşafın üzerine Isla sanki buğuymuş da dikkat etmezse kayıp gidiverecekmiş gibi yatırdı. Isla’nın gözleri kapalı kapılara gitti.

“Bizi kimse göremez,” dedi Grim. Isla onun illüzyonları için hiç bu kadar minettar olmamıştı.

Grim üzerindeydi, kıyafetleri hâlâ üstündeydi. Hayır. Isla aralarında hiçbir şey olmasın istiyordu.

Gömleğini çıkarmaya çalıştı ama olmadı. Grim tek bir hareketle elini arkasına uzattı ve omuzlarını eğerek onu başından çıkarıverdi. Isla onun bedenine bakmaya doyamıyordu, ona dokunmaya.

“Mükemmelsin,” dedi Isla ve ağzından bu sözlerin çıkmış olmasına inanamıyordu. “Birinin böyle görünebileceğini hiç bilmiyordum. Bu haksızlık, gerçekten.”

Grim sadece güldü. “Benim muhteşem egomun cesaretini kırmak için pek bir şey yapmıyorsun.”

Ellerini sert göğsünde dolaştırdı. Grim sırf güçle, kudretle parlıyordu. Kalbinin hemen yanındaki yara izine dokundu ve Grim’in gözleri uzun süre kapalı kaldı. Isla onun yaprak gibi titrediğine yemin edebilirdi. Gölge odasında eriyerek toplanıp bir birikintiye dönüştü.

Bakışları Isla’nın arzuyla dolu göğsüne kilitlendi, Isla’nın her bir parçası acı içindeydi ve ipek elbisesinin saklayacağı hiçbir şey yoktu. Grim’in elleri elbisesinin üst kısmını kavradı, önceki gibi onu yırttı ve Isla itiraz eder gibi bir ses çıkardı. “İblis! Onları yırtmaya devam edersen hiç elbisem kalmayacak.”

“Sana yenilerini alırım. Sana bir pazar alırım. Kendi terzin bile olur.”

“Pekâlâ,” dedi Isla ve elbise direnmedi bile. Saniyeler içinde şeritlere dönüştü ve Grim’in ağzı göğsündeydi. Hafifçe ısırıldı onu ve Isla hırıltılı bir ses çıkarırken geriye büküldü.

Grim’in eli aşağıya, iç çamaşırlarının altına indi ve ona dokununca küfretti. “Isla,” dedi göğsüne doğru. “Gerçekten beni öldüreceksin!”

“Bana dokunmaya devam etmezsen,” dedi Isla. “Evet, seni öldüreceğim.”

Isla yanıp tutuşuyor, daha fazlası için çaresizlikle acı çekiyordu.

“Lütfen,” dedi Isla. “Her şeyi istiyorum.”

Grim kalan kıyafetlerini çıkardı ve Isla taş kesildi. Onu daha önce hissetmişti ama şimdi...

Grim üzerine abanıp kalçasını Isla’nın bacaklarının arasına yerleştirdi ve Isla hızlı hızlı nefes alıyordu. Dudaklarını omzunda, göğsünde, boynunda ve yanağında dolaştırdı. “Mükemmel bir şekilde uyum sağlayacağımızı sanıyorum,” derken sanki Isla’nın düşüncelerini okuyordu.

Sonra Isla’ya bakıp son bir kez sordu. “Emin misin?”

“Evet!” dedi Isla ve Grim bacaklarının arasına girdi.

Bir süre sadece paylaşılan nefesler vardı, Grim’in alnı onun alnındaydı. Kollarının üzerinde dururken, her bir parçasını kontrol etmeye çalışırken hafifçe üzerinde titriyordu.

İlk başta canı acıdı. Isla acıyla her irkildiğinde Grim durdu. Onun daha ileri gitmesini söylemesi için hep bekledi.

Grim daha ileri gitti. Daha ileri. Daha da ileri.

Isla tırnaklarını omuzlarına geçirdi ve bedeni ona alışırken hızlı hızlı nefes alıyordu. Grim nazikti, çok nazikti, çarşafı elleriyle buruşturuyor ve Isla’nın boynuyla omzu arasındaki yerde küfürlü kelimeler kullanıyordu.

Birden her şey daha da kolaylaştı. Birden... Isla zevkle inlerken başı geriye düştü ve Grim de homurtuya benzer bir ses çıkardı. Kolunu belinin altından geçirdi ve Isla’yı kaldırıp

göğsüne dayadı. Isla bacaklarını onun arkasında birleştirdi.

Isla yıldızları gördü. Grim'in adını, her türlü saçma sapan şeyi söyledi; nefes nefese ve sonra ağlamaya başladı çünkü daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemişti, bu kadar yıldızlara yakın olmamıştı...

Yanağını çarşafa koydu ve Grim onun boynunu öpmeye başladı, en sonunda Isla'nın başını yavaşça çevirdi, parmaklarını ensesinin altında birleştirdi ve bakışları kilitlendi. Grim onun yüzündeki değişimlere odaklanmış gibiydi. Isla'nın kalçalarını daha da kaldırdığında onun nefes alma biçimine, daha fazla ses çıkarmamak için dudağını ısırmasına.

Isla'nın alt dudağını dişlerinin arasına alıp onu öptü.

Isla dudakları parçalanırken çığlık attı ve Grim ta ki Isla'yı zevkin eşiğine getirene kadar devam etti.

Sanki birisi onu elinden alacakmış gibi Isla'ya dakikalarca sımsıkı sarıldı. Sonra onun yüzüne bakmak için doğruldu, kendi yüzünde duygular savaşıyordu âdeta. Beklenmedik olanlar. Isla onun aklını çelmek ve içindekilerle oynamak istedi.

"Kalp Yiyici." Grim üzerine uzanıp onun dudaklarını öptü. Ağzı boynundan aşağıya, göğüslerinin arasına inerken, "Sen hem zehirsin..." diye fısıldadı. "Hem de panzehir."

İlk defa Isla durmak istemiyordu. Sanki önünde tamamen yepyeni bir dünya açılmıştı ve Isla onun her bir santimini keşfetmek istiyordu. Saatler sonra uyandığında Grim'in üzerinde yattığını fark etti. Yanağını göğsüne dayamıştı. Grim bir eliyle onu tutuyordu, diğer eli ise yataktan aşağı düşmüştü.

Bu yatakta yapmış oldukları şeyler...

Ona bakmak için Isla başını kaldırdı ve onun da uyanmış olduğunu gördü. Gözleri birleşti ve gülümsedi.

Gülümsedi.

Isla onun böyle güldüğünü hiç görmemişti.

“Gamzen var!” dedi Isla inanamayarak. Bu, Grim’i çocuk gibi ve çok tatlı göstermişti ve Isla buna inanamıyordu.

“Öyle mi?”

Grim bile bilmiyordu gamzesi olduğunu.

Isla göğsünde kıvrılıp çenesini kollarına, tam yüzünün altına dayadı. Grim’e kirpiklerinin arasından baktı.

Birden aklına bir şey geldi. Grim ona Nightshadelerin uzun süre aynı eşle kalmadığını söylemişti. Grim ondan ayrılacak mıydı? Diğerleri gibi onu da unutacak mıydı?

Grim doğruldu. “Neyin var?” diye sordu, endişeli görünüyordu.

“Sen... Şimdi ortadan kaybolmayacaksın, değil mi? Biz şey yaptık ya...”

Grim kahkaha attı. İki büklüm hâlde sarsılarak güldü. Isla onun kaburgalarını dürttü ve Grim gülmeye devam etti. “Kalp Yiyici,” dedi en sonunda nefes nefese. “Nightshade hükümdarlarının aynı kişiyle birden fazla kez yatmasının genel olarak yasak olduğunu söyledim. Dün gece sadece...”

Defalarca kez yapmışlardı. Isla’nın içi rahatladı. Grim bir yere gitmeyecekti. Isla doğrulup ata biner gibi üzerine çıktı. Başını eğdi ve kulağına iyice yaklaşıp, “Güzel. Çünkü yeniden yapmak istiyorum. Hem de şimdi!” dedi.

Grim homurdandı. Başı arkaya düştü ve yeniden gözlerini kapattı. “Kalp Yiyici, sen bir zehirsin.” Isla onun sözlerini hatırladı: *Sen hem zehir hem de panzehirsin.* “Benim için asla...” Grim iç geçirdi. “Benim için bu asla geçerli değil.”

Isla onun gerçekten ciddi olup olmadığını merak etti. Isla ilk defa onunla birlikte olmuştu, dün gece dışında bunun nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordu. Ve dün gece... “O zaman kral soyuna dâhil olmak için seninle yatma ayrıcalığını bekleyen kadınlarla gönül eğlendirmeyeceksin, öyle mi?”

Grim’in bir şaka yapmasını ya da onunla alay etmesini bekledi ama Grim birden ciddileşti. “Evet.” Başını iki yana

salladı. “Beni mahvettin.” Yutkundu. “Yapmam gereken binlerce iş var ama benim tek istediğim bu odaya kendimizi kilitlemek...” Elini sırtında dolaştırdı ve Isla ürperdi. “Bedeninin hiçbir parçasından benden başkasına ait bir anı olmasın diye tek istediğim sana tamamen sahip olmak.”

Isla alev almış yanıyordu. “Yap o zaman!” dedi Isla. Hazırdı, istiyordu...

Grim yeniden gözlerini kapattı. Göğsü heyecanla ürperdi. “Bir lanet,” dedi Grim.

Sonra Isla’yı kollarına aldı.

Ve yaptı.

Isla birkaç gün sonra Grim’in odasına portal açtı. Anında onun kollarındaydı. Grim sanki onu yıllardır görmemiş gibi öptü oysa daha geçen gün sabah görüşmüşlerdi. Eğildi, burunun kemerini onun boynuna sürttü ve boynuyla omzunun arasma fısıldadı. “Sen bir uyuşturucusun.” Isla’yı hafifçe ısırırdı ve Isla’nın nefesi kesildi. “Benim Nightbane’imsin.”

Isla onun keyfinin yerinde olmasından dolayı mutluydu. “Sakın delirme.”

Grim anında gerildi. Bir anda kendini geri çekti. “Neden delireyim, Kalp Yiyici?” diye sordu. Gözleri Isla’nın bir yerinin yaralanıp yaralanmadığını görmek ister gibi ona dikkatle baktı.

“Mağaraya gittim...”

Gözleri kocaman açıldı. Hemen yanına geldi. “Sen iyi...”

“İyiyim,” dedi Isla. “Ama...”

Grim kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ama ne?”

Isla ona en şirin görünmeye çalıştı. “Kötü bir şey değil! Sakın kızma.”

Grim’in yüz ifadesi değişmedi. Ona tepeden bakıp, “Kalp Yiyici, ne oldu? Söyle!” dedi.

Isla ağzını açtı, sonra kapattı. “Sana göstersem daha iyi olacak.” Yıldız asasını çıkardı, bulduğu şeyi Grim’in odasına getirmeyi planlıyordu ama Grim onun elini tuttu ve birlikte kayboldular odadan.

Grim, Isla’nın onu bağladığı tam da o ağacın yanına portal açtı.

“Ejderha,” dedi Grim küçük bir siyah pul yumağına bakarak. “Kalp Yiyici... Yapmadığını söyle.”

Isla yavru ejderhanın yanına diz çöktü. Onu mağaranın yakınlarında tek başına dolaşırken bulmuştu. “Sanırım annesi onu terk etmiş. Çünkü çok küçük. Ya da yaralı. Henüz bilmiyorum.”

Ejderha o kadar küçüktü ki Isla onu kucağına aldı. Siyah pulları siyah mücevherler gibi parlıyordu. Kafası yuvarlaktı. Isla henüz onun kanatlarını açtığını görmemişti.

“Onun bir evcil hayvan olduğunu düşün.” Bir ejderhaya, bir Grim’e baktı. “Senin için.”

Grim onun mental durumunu değerlendirir gibi baktı. “Bu yarattığı şatomda tutacağımı mı düşünüyorsun?”

“Evet,” dedi Isla. “Bence evet. Çünkü senden bunu yapmanı istiyorum.”

Grim inanamayan gözlerle ona baktı.

“Lütfen, Grim!”

Isla onun kabul etmeyeceğini biliyordu. Bu arada aklından ejderhayı Wildling’de başka nerelere götürebileceğini geçiriyordu. Belki onu ormana saklar ve eğitimler sırasında onu görmeye giderdi. Belki ona iyi bakacak birini bulabilirdi.

Ama Grim tek kelime etmeden suratını astı, küçük ejderhayı aldı, onu mümkün olduğunca kendinden uzak tutarak onları oradan götürdü.

“Ona bir isim lazım,” dedi Isla bir hafta sonra.

“İsim mi? Bir yuvası olduğuna şükretmeli bence.”

“Grim!”

“Ne var, Kalp Yiyici?”

“Gaddarlık etmeyi bırak. Bak, başını eğdi. Onu üzdün.”

Grim onun yüzüne tam bir şaşkınlıkla baktı. “Bu hayvanın konuşabildiğini mi düşünüyorsun?”

Isla ona öfkeyle dikti gözlerini. “Hayır! Bu odadaki diğer yaratık gibi o da duyguları sezebiliyor. Ya da en azından ses tonunu.” Isla yere oturup ejderhayı kucağına aldı. Gözlerinin arasını okşadı, ejderha iç geçirdi. “Tamam, yok bir şey,” diye kuğurdadı. “O herkese karşı acımasız.”

Grim bir kaşını kaldırdı. “Dün gece sana yaptığım şeye acımasızlık mı diyoruz şimdi? Öyle mi?”

Isla’nın yanakları kıpkırmızı oldu. Ejderha merakla başını eğip ona baktı ve Isla hayvanın onları gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti.

“O şey gece yatağıma uçuyor!” dedi Grim.

“Bu çok tatlı!” diye bağırdı Isla.

Grim ona bir tiksinti ve dehşet karışımı ifadesiyle baktı. Grim’in en sevdiği ifade. Isla ona baktı ve daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığını düşündü.

52.BÖLÜM BENİ AFFET

İşe yaramamıştı. Anıların hiçbirinin bir faydası olmamıştı. Olan tek şey onu mahvetmiş olmalarıydı. İsla'nın kafası şu an olması gerekenden çok daha karışık.

Oro onunla Ana Kara ormanında buluştu. İsla aralarındaki bağlantıya elini sokup onun güçlerini almayı denemişti. Sadece bir dakikalığına yapabiliyordu.

"Onu öldürmem için bir dakika yeter," dedi Oro. "Daha uzun süre bunu yapmana gerek kalmayacak."

Onu öldürmek. Geçmişinin bir parçası ormanda yankılandı. İsla aklını şüphelerden temizledi.

"Benden nefret ediyorsundur," dedi İsla.

Oro'nun kaşları çatıldı. "Nefret etmek mi?"

"Evet," dedi İsla. "Grim'i çağırdığım için. Bu çok pervasızcaydı."

"Öyleydi," dedi Oro. "Ama bir plan yapmana yardım etti. İşe yararsa bizi kurtarabilir."

İsla ona inanamayan gözlerle baktı. Oro ondan nefret etmeliydi. Onun sonsuz sabrı ve affediciliği sinir bozucuydu çünkü böyle bir şey gerçek olamazdı.

Enya haklıydı. Oro ondan daha iyisini hak ediyordu. Isla onun için iyi değildi. “Ben bozuğum, Oro,” dedi Isla. “Sevecek başka birini bulmalısın, gerçekten.”

Oro bir kaşını kaldırdı. “İşlerin böyle yürüdüğünü mü sanıyorsun?” diye sordu. “Aşkın kontrol edebildiğin bir şey olduğunu?”

Isla ellerini kaldırdı. “Benden bir şey olmaz. Bana nasıl baktığını görüyorum. İstedğin şeyleri tahmin edebiliyorum. Bir gelecek. Peki ya ben buna hazır değilsem?”

Oro’nun bakışları hiç değişmedi. “Seni yüzlerce yıl bekledim. Ne kadar sabırlı olabileceğimi bilmiyorsun.”

Isla ona bakarken gözleri yaşla doldu. “Senin aşkını hak etmiyorum.”

“İnandığın şey bu mu?”

Isla başını salladı. Gerçekten inanıyordu. “Bilmiyorsun. Benim içim korkunç. Zihnim tam bir keşmekeş. Ben berbat hâldeyim.” Başını iki yana salladı. “Bir gün bir şey yapacağım ve sen göreceksin. Beni göreceksin. Gerçek beni. En kötü hâlimi.”

“Her şeyi görüyor ve seni seviyorum. Seni korkutan şey bu mu?”

“Neden?” diye sordu. “Neden beni seviyorsun?”

Oro ona baktı. “Seninle tanışmadan yüzlerce yıl önce birkaç kez dışında ne gülümsedim ne şaka yaptım ne de kahkaha attım. Hiçbir şey beni heyecanlandırmıyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum.” Isla’nın elini tuttu. “Seninle tanışmak lanetlerden önce nasıl biri olduğumu hatırlattı bana. Seni sevmek bir zamanlar kendimde sevdiğim şeyleri hatırlamak gibi.”

Oro ona iyice yaklaştı.

“Çok güçlü şeyler hissediyorsun. Önemsiyorsun. Asırlarca hiçbir şey hissetmedim. Seninle tanışana kadar. Görmüyor musun? Beni yeniden canlandırdın.”

Isla elini onun göğsüne, kalbinin üzerine koydu. Elinin altında attığını duydu. Aralarındaki aşk bir köprüydü. İki taraflıydı. Onun kalp atışlarını hissedebildiği gibi güçlerinin nerede birleştiğini de hissedebiliyordu.

Köprünün içine daldı. Oro'yu orada duyumsadı. Onun gücünü. Sunling. Starling. Moonling. Skyling.

Isla sımsıkı bastırdı elini ve sonra avucunu açtı. Parmaklarından alevler çıkıyordu. Oro'nun alevleri gibi mavi tonlarındaydı.

Isla kendini ona hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Gücü paylaşmanın özel bir yakınlık olduğunu biliyordu.

Karanlık kalbine çöreklenmişti ama şu an Isla'nın tek görebildiği ışıktı.

Tek görebildiği *oydu*.

Parmak uçlarında yükselip onu öptü. Oro onun öpüşüne karşılık vermeden hemen önce irkildi. Isla boynuna yapıştı, onunla ilk defa uçtuğunda yaptığı gibi derisine tırnaklarını geçirdi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadı Oro ağzının içine. "Sen istediğin sürece kalbim senin."

"Ben de bir yere gitmiyorum," dedi Isla.

Isla, Oro'ya savaşa hazır olmak için bir süre yalnız çalışmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Ondan Starling bariyerinin yapılıp yapılmadığını denetlemesini rica etti. O gün erken saatlerde Cinder kendi başına kocaman bir parlak duvar yapmak için gereken enerjiyi kullanarak bir kalkan yapmaya başlamıştı. Geri kalan Starlingler kendi pozisyonlarını korumak için diğer tarafta başka bir tane yapacaklardı.

Oro gidince Isla aralarındaki bağı daha fazla hissetmediğini gördü ve iç geçirdi.

Hatırlamak işe yaramamıştı.

Vahşi Ada köprüsüne doğru yürüdü. Köprüyü geçti.

Aynalar Mekânı'na doğru devam etti. Yer altı mezarının önünde durup bir bıçak çıkardı.

“Beni affet!” dedi Oro’ya. Ona verdiği sözü bozdu. Avucunda bir kesik açtı. Deri ayrıldı, kan aktı, Isla acıyla kıvrandı...

Acı ona güç verdi.

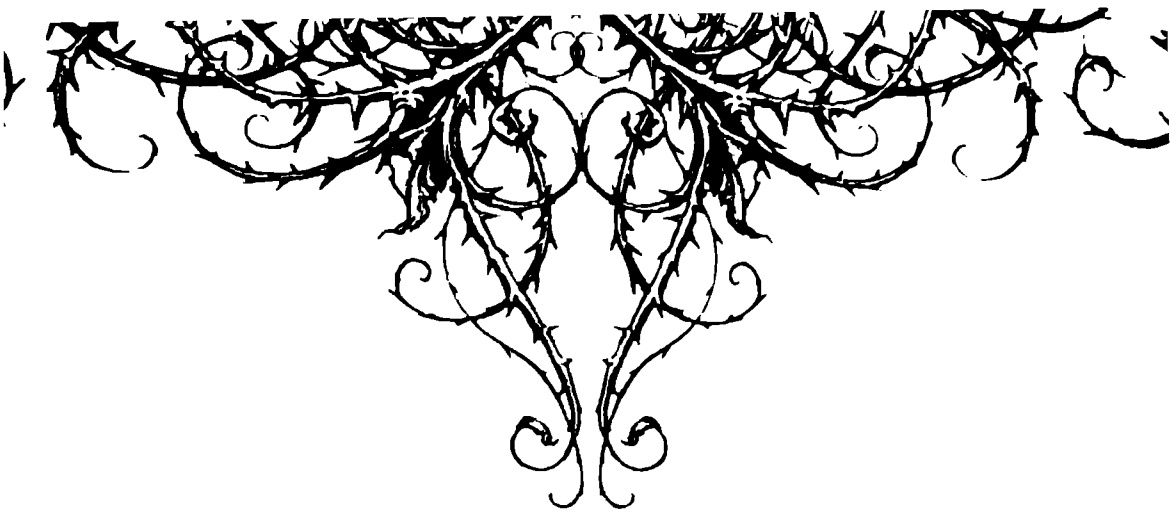
İçindeki tüm Wildling gücü -tohum- eridi, sıvı altın gibi damarlarında dolaştı.

Isla tacını kilide sokup çevirdi...

Ve sapasağlam kapı sonuna kadar açıldı.

Hiçbir güç onu durdurmadı.

İçeri bir adım attı.

53.BÖLÜM KİLİTSİZ

İçerisiz zifirî karanlıktı.

Ve boştu.

Hayır. Bu imkânsızdı. Gücü her yerde hissediyordu, ağzındaki metal tadı, neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Nereden geliyordu bu?

Kan elinden dümdüz taş zemine damlıyordu. Çaresizce her bir kıyı köşeyi ararken çıplak ayaklarını yerde sürüyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Kulakları gürültüyle doluydu, dünya sanki yana eğilmiş gibiydi.

Arkasında ayak sesleri vardı.

Isla hızla arkasını döndü, az kalsın yere düşüyordu.

“Merhaba, küçük kuş,” dedi Terra.

Gardiyanı bir adım yaklaştı. “Gurur duyuyor musun, küçük kuş?” Isla’nın hâlâ kanayan eline bakıp sırttı. Isla artık acıyı hissetmiyordu. Güç hâlâ kemiklerinde toplanıyor, dokunduğu her şeyi güzelleştiriyordu. “Utanman gerekirken gurur mu duyuyorsun?”

Onu buraya Grim göndermiş olmalıydı. Tek yolu buydu. Onları kesin izliyordu.

Terra içerideki her şeyi çalmış mıydı?

Hayır. Yapmış olamazdı. Tek anahtar Isla'nın tacıydı.

O zaman ne işi vardı burada?

Isla keyifsizce güldü, yavaş yavaş şoktan çıkıyordu. *Utanmak mı?* "Sen, tüm hayatım boyunca bana yalan söyledin. Onu savaş için eğittin ama gizlice bir kralı baştan çıkarmasını planladın." Bir adım attı. "Sen..." Sesi kontrolsüzce titremeye başladı. "Sen ailemi soğukkanlılıkla öldürdün." Bir adım daha attı, mezarın hemen dışında, eski gardiyanının tam önündeydi. Eski öğretmeninin. Eski *dostunun*. "Tüm hayatın boyunca beni Nightshadelere karşı uyardın ve sonra onlara katıldın."

Terra neredeyse meydan okur gibi çenesi yukarıda durup dinledi. "Diyarımızı kurtarmak için yapmam gereken neyse onu yaptım. Seni korumak için. Ve bunu yapmaya devam edeceğim." Elini uzattı. "Benimle gel, küçük kuş," dedi Terra. "Her şeyi daha fazla berbat etmeden önce."

Berbat etmek mi?

Isla, Terra'nın ayaklarına tükürdü. "Sen bir hainsin! Bana her şeyi berbat etmekten bahsetme!"

Bir anda bir sarmaşık çıkıverdi.

Isla'yı yere yapıştırdı. Onu birkaç metre sürükledi, sonra durdu. Omuzlarını sardı. Isla'nın nefesi kesildi. Sonra gülümsedi.

"Büyüttüğün o güçsüz Isla değilim artık!" dedikten sonra Aynalar Mekânı'nın tavanında ormanın tüm gücünü aşağı indirdi.

Ağaçlar kalan pencerelerden içeri uçtu, dallar mengene şeklinde bükülüp birbirine çarptı.

Sarmaşıklar onu boğmaya yetecek kadar Terra'yı dört bir yandan sardı ama dövüş ustası çalışılmış hareketlerle kollarını salladı ve hepsi yere düşüverdi.

Isla'nın gücü her yerdeydi; onun her düşüncesine, her duyusuna, elindeki acıya sızmıştı. Isla feryat etti ve gardiyanın olduğu yerin hemen altındaki taş zemin dikenli ağaçlar gibi çatırdayıp yükseldi.

Terra hemen yana sıçradı, tam dikenlerini bir tanesi ona batırmak üzereyken kıl payı kaçtı. Tısladı. "Küçük kuş, yön-temin korkunç." Başını iki yana salladı, tavandan düşüp yerde binlerce parçaya ayrılan bir kayadan zahmetsizce kaçındı. "Ve fazlasıyla tahmin edilebilirsin."

Isla devasa bir ağacı bir bıçak gibi keskinleştirmeden önce, "Bunu da tahmin et bakalım," diye düşündü. Ağacı eski öğretmenine fırlatırken kulaklarında davullar çalıyordu ve ağacın bir kılıç gibi onu ikiye böldüğünü görmek istiyordu. Onun yerde kanlar içinde öldüğünü görmek istiyordu.

Gücün tadı kan gibidir.

Kendi kılıcı Terra'yı duvara çivilemeden önce öğretmeni de kendi kılıcını bir kayanın kenarından keserek yaptı. Kılıç, Aynalar Mekânı'nın kırık pencerelerinden içeri hızla girdi. İki silah, düello etmeye hazır iki kılıç havada birbirine doğru uçuyordu.

Isla sırıttı. "Tıpkı eski zamanlardaki gibi!" dedi dişlerinin arasından. Ağzında metal tadı vardı. Kan tadı vardı.

Isla saldırdı.

Kılıçları havada çarpışırken Vahşi Ada'yı gök gürültüsüne benzer bir sesle sarstı. Isla öğretmenin on ona öğrettiği tüm teknikleri kullanarak güçlerine zihniyle daha da hızlı hükmediyordu. Ama şimdi daha güçlüydü.

Bir hükümdardı. Herkese hükmediyordu, diğer türlü de değildi. Artık değildi.

Ve Isla adil dövüşmeyi umursamıyordu.

Bir başka kılıç yaptı, bu binlerce değerli taşla süslenmişti. Onları ince havadan yapmıştı; gücü kristal, yakut ve elması sertleştiriyordu. Bunu yapmak çok fazla güç gerektirmişti;

gücünün dibine geldiğini, son zerresine kadar kullandığını hissediyordu. Kılıcını sertleştiren, onu parlak kılan şey öğretmeninden intikam almak istemesi, ona duyduğu öfkeydi.

Kılıç Terra'nın arkasındaki havayı yardı; onun sırtına saplanmaya, onun olan her şeyi yok etmeye hazırды.

Ancak kılıç ona ulaşmadan Terra elini yumruk yaptı ve kılıç paramparça oldu.

Isla geriye uçtu. Küt diye yere çakıldı. Duvara kadar yerde sürüklendi.

Gücü bitip küle dönmüştü. Tüm öfkesi, üzüntüsü ve acısı dizginlerini koparmış ve yenilmişti.

Terra yanına gelip ona somurarak bakarken kıpırdayacak gücü kalmamıştı. "Küçük kuş," dedi Terra. "Duyguların her zaman en büyük zayıflığın oldu. Hâlâ öyle aptalsın ki. İstedığın gibi olsun." Sonra eğildi. "Bize portal açtığın için teşekkürler." Aynalar Mekânı'ndan çıkarken ayak sesleri yankılandı.

Ne? Ne portalı?

Terra'nın son sözleri bir anının kilidini açan bir anahtar oldu.

54.BÖLÜM ÖNCE

Isla, Terra ile eğitimi bittikten sonra yıldızlarını parlatırken hissetti onu. Bir şey onu ormandan çağırıyordu.

Yüzünü astı. Hiç gürültü yapmamıştı ama sanki varlığı ile omzuna hafifçe vuruyor gibiydi.

Birazdan Grim'le buluşacaktı. Onu beklemesi gerekiyordu.

Ama çağrı daha da arttı, daha çaresiz geliyordu.

Yıldızlarını ve hançerlerini ceplerine soktu ve ormana portal açmak için yıldız esasını kullandı.

Güneş batmak üzereydi. Ağaçların tepeleri altın rengindeydi. Ormanda olmak için tehlikeli bir zamandı. Kana susamışlıkları ve saldırganlıklarıyla biliniyorlardı.

Isla yine de çağrıyı takip etti.

Ölmeden önce yaşlı bir kadının gösterdiği bir yere kadar sesin peşinden gitti. Kayalıklarla çevrili bir nehir ve dökülen bir çağlayan vardı. Zamanla düzleşmiş kafasından büyük taşlar diziliyordu nehrin kenarında.

Sanki gökten düşmüş gibi kılıç orada toprağa saplanmış duruyordu.

Kılıcın ifte ağız ikiz ışıklar gibi parlıyordu. Kabzasında parlak kırmızı bir taş gömülüydü. Çok ağırdı.

Grim odasına portal açtı ve beti benzi attı.

“Kalp Yiyici,” dedi Grim. “Onu nereden buldun?”

Isla ilk başta mutluydu. Kılıç kendini gösterdiği için heyecanlıydı, sarhoş gibiydi. Grim’e yardım edecekti. Grim de Isla’ya.

Sonra Isla sorular sormaya başladı.

“Bana söyleyeceğin bir şey vardı,” dedi Isla, onunla ilk kez yattığı geceyi hatırladı. “Senin sözünü kesmeden önce. Neydi o?”

Grim yutkundu. Neredeyse korkmuş gibiydi. Bir sandalyeye oturdu ve onun da karşısına oturmasını istedi.

“Ayakta duracağım!” dedi Isla sertçe, içinde ihanete uğrayacağına dair bir his belirmişti.

Grim gözlerini kaldırmadan birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra konuşmaya başladı. “Yirmi yıldan daha fazla önce o kılıcı aramaya başlamıştım.” Gözlerini kaldırıp Isla’ya bakmadan önce birkaç dakika kılıca baktı. “Yardımcım vardı. En iyi generalim. Bir gün bir ipucunun peşine düştük, oraya varmak için röliğimi aldık.” Isla’nın yıldız asasını. “Sonra... O gitti.”

Isla, Grim’in kılıcı birlikte aradığı biri tarafından ihanete uğradığını söylediğini anımsadı. Bu yüzden bu kadar ketumdu, bilgi konusunda bu kadar cimriydi.

“Onun kılıcı almaya çalışırken öldüğünü sandım. Yirmi yıldan fazla bunun doğru olduğuna inandım. Sen saraya portal açıp gelene kadar.”

Generalin Isla ile ne ilgisi vardı?

“Gardiyanlar kıyafetlerini buldu, geride bıraktıklarını. Senin Wildling olduğunu anlayınca saraya bu kadar çabucak gelebilmenin tek bir yolu olduğunu biliyordum. Sonra senin lanetlere bağışık olduğunu fark edince her şey anlamlı hâle geldi.”

Isla bir adım geri gitti. Kılıcın ucu yerde tiz bir ses çıkardı.
"Ne... Ne demek istiyorsun?"

Grim'in bakışları yumuşadı. "Çok nadir ama hükümdar olmayanların yetileri olabilir. Generalimin bir tane vardı." Sesi yumuşadı. "Lanetlere karşı bağışık."

Onun tilsimini yapan general.

Isla onun ne demek istediğini anladı, gözleri yaşla doldu, zihni daha hazmedemeden bedeni ne olduğunu anlamıştı bile.

"O, senin babandı Isla," dedi Grim.

"Hayır!"

Bunun anlamı, bunun anlamı...

"Ben Nightshade değilim!"

Grim gülümsedi. "Ama öylesin. Nightshade'sin."

Isla başını iki yana salladı. "Bu çok anlamsız..."

"Babanın kılıcı bulduğuna inanıyorum. Ama her zaman benim kılıcı babam gibi hırslı olmamdan ve onu Lightlark'ı fethetmek için drekleri kullanmamdan korktu." Yüzünü astı. "Sonra annenle tanışmış olmalı. Ve görünüşe göre..."

"Neden böyle bir şey düşündü peki?" diye sordu Isla. Babası, Grim'in kılıcı kullanamaması için çok uzaklara gitmişti. İyi bir sebebi olmalıydı. Grim'in ona söylediği şeyi hatırladı. "Baban Lightlark'ı neden bu kadar çok istiyordu?"

"Lightlark bir minyatür," dedi Grim. "Adanın yaratıcıları farklı ülkelerden yapılmış bir dünyaya kaçtılar. Moonlingler kuzeye, kara gömüldüler. Sunlingler merkeze, güneşin en parlak olduğu yere. Skyling, Starling, Nightshade ise tam tersi tarafa, adanın en karanlık ve soğuk yerine. Buraya başka bir dünyadan binlercesini getirdiler ve geride bıraktıkları dünyanın daha küçük bir versiyonunu yaptılar."

Isla bunu hiç duymamıştı. İmkânsız görünüyordu.

"Atam olan Cronan, Lightlark'tan sürülünce oraya dönmek istedi. Ama portal adanın temeline yapılmıştı. Onu başarılı bir şekilde kullanmak demek adayı yok etmek demekti."

“Peki, neden kimse bunu bilmiyor?” diye sordu Isla. Poppy ve Terra tarih derslerinde bundan hiç bahsetmemiştir.

“O dünyadan sadece kadim yaratıklar kaldı. Zamanla bilgi kayboldu ama Nightshade’de değil. Yine de ben doğana kadar halkım portalı yeniden arama girişiminde bulunmadı.”

“Neden?”

“Bende de Cronan’da olan yeti var. Portal açmak. Portal kendi başına çalışmıyor, benim yeteneğime ihtiyacı var.”

Lightlark’ın yok edilmesi... Bu binlerce insanın ölmesi demekti. “Neden insan diğer dünyaya geri dönmek ister ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Grim. “Portal yüzünden savaşa girdik ama lanetlerden sonra babam ölünce ben de aramayı bıraktım. Dreker bir sorun olmaya başladıktan sonra onları durdurmak için sadece kılıca ihtiyacım vardı.”

“Portalı başka bilen var mı?”

Grim başını salladı. “Tanıdığım diğer hükümdar. Cleo. Onu kullanma konusunda çok hevesli.”

Grim, Moonling ilaçlarına bu şekilde erişebiliyordu. Cleo bir sebeple ona yardım ediyordu. Grim’i ikna etmeye çalışıyordu.

“Cleo neden onu istiyordu?”

“Bilmiyorum,” dedi Grim. “Bir sebeple diğer dünyaya gitmek istiyor.”

“Bunu yapmayacaksın, değil mi?”

“Hayır. İsteseydim bile yapamazdım. Portal Lightlark’ta Wildling sarayında. Sadece bir Wildling hükümdarı onu açabilir.”

Isla bunu asla yapmazdı. En sonunda cevaplara ulaşmıştı. Yine de bir parçası hiç sormamış olmayı diliyordu. Karanlıkta yaşarken daha mutlu olduğunu düşündü.

“Al!” dedi Isla kılıcı ona atarken. Isla kılıcı ona saplamak istiyordu.

Grim kılıcı yakaladı ve onu duvara dayadı. “Sana söyledim. Artık onu kullanmak istemiyorum.”

“Doğru!” dedi Isla, sesi acımasızdı. “Bedeli çok ağır. Şimdi bana doğruyu söyle! Bedeli neydi?”

“Senin hayatın.”

Bunu dümdüz söylemişti, Isla’nın tek yapabildiği gözlerinden yaşlar akarken ona öylece bakmak oldu. “Benim... Hayatım mı?” Sesi son kelimeyi söylerken düştü.

“Kılıcın üzerindeki laneti kırman için yetine ihtiyacım vardı. Kadim bir lanetti. Onu kırmak demek ya oracıkta ölmen ya da hayatının ciddi şekilde kısılması demekti.”

Isla’nın dünyası başına yıkıldı o an. Bildiği her şey parçalar oldu.

“Bunu en baştan beri biliyordun!” dedi Isla. Gözyaşları yanaklarını yakıyordu. “Anlaşmayı yaparken biliyordun. Bu yüzden yaptın. Bunun beni öldürebileceğini biliyordun. Belki de Centennial’a gitmeyi hiç planlamıyordun bile.”

Grim inkâr etmeye çalışmadı bile. “Bu, seni tanımadan önceydi. Tüm bunlar olmadan önce.”

Isla’nın umurunda değildi. Gözyaşlarından göremiyordu bile, yaşları her şeyi bulanıklaştırmıştı ve bunun bir önemi yoktu çünkü Isla ona bakmak istemiyordu. “Hoşça kal, Grim! Seni bir daha asla görmek istemiyorum!”

Sessizlik.

“Ciddi misin?”

“Evet.”

Grim gözlerini kapattı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra sanki duygularına bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı. “Binlerce kez bıçaklandım ama hiçbirini senin hoşça kal demeni duyduğum zamanki kadar canımı yakmadı!”

Ve sonra kayboldu.

55.BÖLÜM PORTAL

Oro, elindeki kesik hakkında tek kelime etmedi. Kızmadı. Tek yaptığı şey Isla'yı Aynalar Mekânı'nda bulduktan sonra onu odalarına götürmek oldu. Yarasını temizledi, ona et suyu içirdi ve ilaç verdi. Ella yeni Skyling ülkesinde, neredeyse herkes oradaydı, bu yüzden Oro mutfağa gidip her şeyi kendisi yapmak zorunda kaldı.

Oro onu bağlantıları aracılığıyla bulmuştu. Isla ona seslenmişti, bir fısıltı gibiydi ama Oro onu duymuş ve çağrısına cevap vermişti.

Oro ona her zaman cevap vermişti.

Oro daha iyisini hak ediyordu. Enya haklıydı.

Isla neden hiç dinlemiyordu? Neden hiç öğrenemiyordu?

Eski gücü geri geldiğinde, "Sana bir şey söylemem gerek," dedi Isla.

Şato boştu. Saldırı yarın gerçekleşecekti. Azul, Oro, Isla, Zed, Calder ve Enya toplantıları için şatonun önündeki merdivenlerde duruyordu. Planları vardı.

Ama bir şey değişmişti.

“Grim’in neden geldiğini biliyorum,” dedi Isla. Onlara her şeyi anlattı. Diğer dünyayı. Portalı. Onu kullanmanın Li-ghtlark’ı tamamen yok edeceğini.

“Neden başka bir dünyaya gitmek istiyor?” diye sordu Azul.

Isla bilmiyordu. Bu kısım anlamsızdı. Anılarında Grim ona oraya gitmeye hiç istekli olmadığını söylemişti.

Isla başka neyi hatırlamıyordu?

Zed merdivenlerde bir ileri bir geri yürüyordu. “Sebebi ne olursa olsun, portalın kapalı kalmasını sağlamalıyız. Biz...”

“Çoktan açıldı!” dedi Isla gözyaşları içinde.

Gökyüzünde bir fırtına patladı. Rüzgâr ulumaya başladı. “Çoktan açıldı derken ne demek istiyorsun?” diye sordu Zed.

Hepsinin ona baktığını hissediyordu.

Terra haklıydı. Hâlâ öyle aptaldı ki! Gerçek bir Wildling olduğunu gösterme arzusu, yer altı mezarını açma isteği onu öyle kör etmişti ki sevdiği her şeyi yok etmesi için düşmanına anahtarı bizzat kendisi vermişti.

Isla’nın sesi hırıltılıydı. “Ben açtım.”

56.BÖLÜM KADER BÖLÜNDÜ

Savaşın sabahıydı. Kâhin sanki kendini dik tutamıyormuş gibi buza yaslanmıştı. Isla'yı görünce gülümsedi.

"Son dakikaya kadar terk etmedin, değil mi?" derken sesi yankılandı. "Benimle ilgili son kehanet, en önemli olan... Neredeyse kaçırdın."

Gözyaşları Isla'nın yanaklarında kurumuştur. Hissizdi. Her şeyi mahvetmişti. Kâhin ona geri gelmesini söylemişti. "Ne istiyorsun?"

Kâhinin sesi buzun üzerinde uğuldadı. "Benim isteklerimin pek bir önemi yok aslında," dedi kâhin. "Ancak seninkiler önemli... Seninkiler dünyanın kaderini belirleyecek."

Isla başını iki yana salladı. "Kader çoktan belirlendi. Portalı açtım." Sesi titriyordu. Onu yeniden kapatmayı denemiş ama kapı bir santim bile kıpırdamamıştı.

Yanlış. Isla her şeyi yanlış yapmıştı.

Kâhin ona merakla baktı. "Kader henüz belirlenmedi. Savaş henüz başlamadı."

Hayır. Bu doğru olamazdı.

"Wildling," dedi kâhin. "Geleceğin ikiye ayrıldığını an-

laman gerek. İki ihtimal var ve biri diğzerinden daha büyük değıl. Her iki yolu da seçtiğini görüyorum. Ve neredeyse her dakika değışıyorlar.”

“Hangi yollar?” diye sordu Isla.

“Kalbin dünyanın geleceğine karar veriyor. Senin seçimin belirliyor.”

“Ne seçimi?” diye bağırdı Isla.

“Oro ve Grim.”

Isla olduğu yerde donakaldı.

“Birini öldüreceksin. Bu kesin. Kim yaşayacak, kim ölecek... Bu henüz belli değıl.”

Grim’i o gün öldürmeyi planlamıştı ama kâhin onun Oro’yu da öldürebileceğini söylüyordu.

Bu doğru olamazdı.

Anılarının çoğı geri gelmişti... İkisini de öldürmek istemiyordu.

“Henüz bir şey belli değıl,” dedi kâhin. “İki ihtimal de var. Birini kendi ellerinle öldüreceksin.”

Bu, onun kaderi olamazdı. Dünyanın kaderine karar veren Isla olamazdı. Neden oydu?

“Kalbin birden fazla kez ikiye ayrıldığı için hem hayat hem de ölüm senin elinde. Sen hem zehir hem de panzehirsin.”

Grim aynı şeyleri ona söylemişti...

Isla hıçkırıklara gömüldü. Zihni savaş hâlindeydi. Daha fazla hatırladıkça...

“Gelmek üzereler,” dedi kâhin. “Git hadi. Seçimini yap.”

Kâhin gülümsedi son kez, buzdan duvar çatırdadı ve yıkıldı, bir dalga oluştu ve Isla ancak Wildling güçlerini kullanarak suyun altında kalmadı.

Dalga kaybolduğunda kâhin de kayboldu.

Isla, Lynx'in sırtında Ana Kara'yı bir ucundan diğerine geçti. Zırh giymişti ve zırh annesinin yaptığı savaşların izleriyle kaplıydı. Lynx'in adaya alışması çok sürmemiştir. Isla'nın Nightshadeleri engellemek için doldurduğu çalılardan dikkatle kaçınırken Isla ona sımsıkı tutunuyordu. Rüzgâr Isla'nın yüzünü kamçılıyordu. Gözyaşları yanaklarını tuz içinde bırakmıştı.

Birini öldüreceksin.

Hayır. Günler önce Grim'in öldürülmesine yardım edeceğini söylemişti. Onun güçlerini çalacaktı. Ama şimdi... Daha çok şey hatırlıyordu.

Grim onun düşmamydı. Adayı yok etmeye geliyordu. Isla onu durdurmazsa masumları öldürecek, onu öldürecek. Peki, o zaman ona zarar verme düşüncesi neden canını yakıyordu? Neden kalbinin ikiye yarıldığını hissediyordu?

Orduları Ana Kara'da geriye kalan tek açıklık boyunca dizilmiş, hazır hâlde bekliyordu. Skyling savaşçıları gökyüzünde beklerken zırhları sanki mücevher gibi parlıyordu. Ciel ve Avel de içlerindeydi. Her birinde metal uçlu bir düzine ok vardı. Zed ve Calder bunun için gerçekten çok çalışmıştı.

Azul saatler önce gitmeden onlara bir hediye vermişti. Adanın yükseklerinde deli gibi esen bir rüzgâr yaratmıştı, böylece Skylingler özel silahlarını kullanmaya başladığında drekerin kaçmasına engel olacak bir çit görevi görecek.

Azul giderken yıkılmış bir hâli vardı. Vedalaşırken Isla'nın elini sıktı ve Isla yüzüklerinden birini onun parmağına geçirdi, aynı ilk defa birbirlerini gördüklerinde yaptıkları gibi. "Onu sakla," dedi Isla. "Yeniden görüşene kadar."

Lynx birden Oro'nun önünde durdu. Hain yaratık, Isla'ya gösterdiği yakınlığın on katını ona göstererek onu selamladı.

Enya altın rengi zırhı içinde, kararlı bir ifadeyle Oro'nun yanında duruyordu. Önce Isla'ya, sonra selam verir gibi başını eğen Lynx'e bakıp başını salladı.

Bir Sunling ona seslendi ve Enya özür dileyip yanlarından ayrıldı. Isla onun gidişini izledi ve...

“Dikkatli ol!” dedi Isla ve kendisi de şaşırdı. Ona söylediği şeylere rağmen bu Sungling kadınına bu kadar çok değer verdiğini bilmiyordu.

Enya omzunun üzerinden bakıp sırttı. “Beni merak etme, Wildling!” dedi göz kırparak. “Bugün ölmüyorum.”

Isla da aynı şeyi söyleyebilmeyi isterdi.

Lynx’in sırtından inip Oro’nun önüne geldi. Öğrendiği şeyden sonra onun gözlerine bakamıyordu. “Birazdan gelirler,” dedi Isla. Kâhini görmeye gittiğini ona söylememiştir. Kadının Grim’i olduğu kadar Oro’yu da öldürme ihtimalinin olduğunu ona söylediğini Oro’ya nasıl açıklayabilirdi ki?

Hayır. İmkânsız. Bugün Grim’i öldürüp kehanete son verecekti. Oro’yu öldürmesinin imkânı yoktu.

“İyi misin?” diye sordu Oro. Kolunun üzerine koyduğu eli sıcaktı.

“Hayır,” dedi Isla. “Korkuyorum.” Daha önce hiç gerçek bir savaşa katılmamıştı. Ve bu kesinlikle onun boyunu aşıyordu. “Her şeyi çoktan mahvetmiş olmaktan dolayı korkuyorum.”

Oro başını iki yana salladı ve onu kendine çekip sımsıkı sarıldı. “Bir planımız var,” dedi dudaklarını alına koyarken. “Portalın açılmış olması bunu değiştirmez.”

Hayır. Ama ihtimalleri kesinlikle değiştirirdi.

Planları biraz değişmişti çünkü Grim’in Aynalar Mekânı’ndaki portalı hedeflediğini biliyorlardı. Nightshade gücü orada işe yaramazdı, bu da Grim’in doğrudan oraya portal açmasının mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Isla, ada-
nın her yerini zehirli bitkilerle doldurmuştu. Grim’in ortaya çıkabileceği en yakın yer köprüydü ve Isla onu orada bekliyor olacaktı.

Savaşacakları yer orasıydı.

“İsla,” dedi Oro yumuşak bir sesle. İsla başını kaldırıp ona baktı. Oro parmağının ucunu dudaklarının üzerinde gezdirip gülümsedi. Sonra yüzü ciddileşti. “Bana bir şey olursa gitmeni istiyorum. Tüm gücümü alıp gitmeni istiyorum.”

İsla’nın kaşları çatıldı. “Oro, hiçbir şey olmayacak...”

“Aşkım,” dedi yeniden gülümseyerek. Neredeyse mutlu... Huzurlu görünüyordu. Düşmüş bir saçını geriye itti. “Her şey senin için,” dedikten sonra İsla’nın elini tutup kalbine götürdü. Bir an gözlerini kapattı ve gülümsemeye devam etti. “Bunca yıl onu senin için saklamışım.”

İsla neden ağladığını bilmiyordu.

“Kalbim senin. Her zaman senin olacak. Lightlark halkını koru.”

Hayır. Oro’nun neden böyle konuştuğunu bilmiyordu. Tek söyleyebildiği şey gerçektir. “Seni seviyorum, Oro.”

Oro kocaman gülümsedi ve bir fırtına öncesindeki güneşli bir gün gibi bu fazlasıyla kusursuzdu, bir insan için fazlasıyla sevinçliydi, doğru olamayacak kadar gerçektir. Elinde bir gül belirdi. “Biliyorum,” dedi Oro.

İsla elini gömleğinin içine sokup ona altın gülünü gösterdi. Bir türlü çıkaramadığı kolyenin altındaki kolyeyi.

Oro ona sarılıp öptü.

İsla işte o zaman endişelenmeye başladı.

Öpüşü çaresizdi, sanki yapabileceği son şeylerden biri gibi öpmüştü onu. Oro eğilip, “Bir gün seni en sevdiğim yere götüreceğim,” diye fısıldadı. İsla onun kendisine bundan bahsettiğini hatırladı. Güneş Ada’daki İsla’nın gözleri gibi yeşil bir denizin kenarı. “Seni orada kayaların üzerine yatıracağım.” İsla’nın nabızı hızlandı. “Ve orayı senin de en sevdiğin yer yapacağım.”

İsla gülümsedi. Bunu istiyordu, hem de çaresizce. Bunu öyle açık seçik görebiliyordu ki... Sahildeydiler, Oro üzerin-

deydi, tıpkı yatak odalarında olduğu gibi Oro ona tüm hazları yaşatırken dalgalar onlara çarpıyordu.

Ve Isla bunun ötesini de görebiliyordu.

“Yarın,” dedi Isla. “Bir gün değil, bunu yarın yapacağız. Kazanacağız, her şey güzel olacak, Lightlark hayatta kalacak ve yarın sahile gideceğiz.”

Oro gülümsedi. Başını salladı. Ama Isla onu tanıyordu. Küçük işaretleri görebiliyordu.

Oro ona inanmıyordu.

Bir dakika önce askerleri hariç ada boştu.

Bir dakika sonra Grim’in ordusu her yerdeydi.

Isla’nın kanı dondu. Grim onları -binlercesini- portalla aynı anda getirmişti. Isla bunun ne kadar güç gerektirdiğini biliyordu.

Ana Kara’yı baştan başa gölgeler ve küller kapladı ve alevler yükseldi. Gökyüzünden rüzgârlar esti. Metal metale çarptı. Çığlıklar, bağırışlar, feryatlar...

“Yarın,” dedi Oro son kez dudaklarından öperken. Sonra havalandı ve doğruca savaşın ortasına indi.

Etkisi anında görüldü. Isla korkuyla Oro’nun ateşinin düzinelerce Nightshade askerini bir dalga gibi alıp götürmesini izledi. Denizden suyu çekip bir birliğin üzerine saldığında askerlerin hepsi adanın diğer tarafına sürüklenip gitti. Starling kıvılcımlarından bir kılıç çıkardı ve dövüşmeye başladı, ona yaklaşan herkes tek tek ölüyordu.

Lynx diz çöktü ve Isla üzerine binmek için sıçradı. Eyere yerleşti. “Gidelim!” dedi ve leopar ileri atıldı.

Bir grup Nightshade yoluna çıktı ama bir gölge bile çıkaramadan Lynx çoğunu biçti ve geri kalanları kocaman dişleriyle parçaladı.

Onun sırtındayken Isla’nın mükemmel bir konumu vardı.

Her yöne dönüyor, kollarını çılgınca sallıyor, kimi Nightshade'ı toprağa gömerken kimilerini de zehirli bitkilerle sarıyordu. Yarattığı bitki örtüsü de neredeyse onun gibi savaşıyor, dikenlerini ve çalılarını düşman askerlerine saplıyordu.

Sahile yakın bir yerde Isla hareket eden bir su duvarı gördü. Calder'di. İçinde bir düzine yılan kafası görünen devasa bir dalgayla karayı silip süpürüyordu. Her bir dalga Nightshadeleri yutup onları boğuyordu. Calder derin meditasyon hâlindeydi. Öldürmek onun sakın yaradılışına ters gibiydi ve Isla her ölümün daha sonra onu rahatsız edeceğini biliyordu.

Nightshadeler canla başla savaşıyordu. Calder'in aksine onlar öldürmekten zevk alıyor gibiydi. Her yer karanlıktı, tıpkı görüşünde olduğu gibi neredeyse göz gözü görmüyordu. Bir Sunling'in küle döndüğünü gördü. Bir Skyling bir şerit gibi ikiye bölündü. Parçaları gökten dikenli çalıların ortasına düştü.

Isla kolunu bir tarafa uzattı ve bir sıra Nightshade'ı Starling kalkanlarına doğru fırlattı. Bedenleri ona çarpıp paramparça oldu. Bir başka grubu zehirli bitkilerin ortasına fırlattı. Çıgılları çabucak sona erdi.

Dreklerden iz yoktu. Henüz.

Belki Isla yanılmıştı. Belki Grim kılıcı kullanmanın yolunu bulamamıştı. Belki drekler bir tehdit olmayacaktı. Yoksa şimdiye savaşa katılmış olmaları gerekirdi, değil mi?

Lynx yana devrilince birden dünya ters düz oluverdi. Isla enerji kalkan ile ikisini korumayı başardı ve yollarındaki tüm bitkilerin arasından hızla geçerek Ana Kara'nın diğer ucuna kadar sürüklendiler.

"Lynx!" diye haykırdı Isla ayağa kalkar kalkmaz. Hemen leoparın yanına koştu. Lynx yan yatıyordu. Hareket etmiyordu.

Isla onu gücüyle korumak için üzerine çıktı.

Hayır. Yaralı olsaydı, ona bir şey olsaydı...

Isla onun kalp atışlarını dinlemeye çalışırken sanki rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardı.

Isla yüzünü kürküne gömdü, öyle rahatlamıştı ki. Gölge-ler zırhının bir kısmını yemişti. Zırhı olmasaydı yedikleri şey derisi olacaktı.

Gölgeler onu öldürebilirdi.

Öfkeden deliye döndü, tüm bedenini enerji doldurdu. Oro'nun ona sakin olmasını söyleyen sesi zihninde yankılanıyordu. Duygusal olmanın onun kontrolünü kaybetmesine neden olduğunu söylüyordu.

Öfkeyle nefes almaya çalıştı ama bu sadece öfkesini daha da arttırdı ve gücü öyle bir noktaya geldi ki göğsünün üzerinde bir ağırlığa dönüştü.

Kendini kontrol etmeye zaman bulamadan elini yere soktu ve ada baştan sona yarıldı. Üzerindeki toprak dalgalandı ve yoluna çıkan Nightshadeleri yutarak onları kayaların altına gömdü. Pek çoğu ileri atıldı ve Isla hafifçe gülümserken göğsünde kötücül bir şey kıpırdandı.

Gölgelerini mi çağırıyorlardı?

Isla da kendi gölgelerini çağırdı.

Parmaklarından aktılar ve Remlar'ın öğrettiği gibi onları bir araya topladı.

"Eğil!" dedi Lynx'e ve Isla gölge demetini etrafındaki tüm Nightshadeleri biçen bir tırpana dönüştürürken leopar başım eğdi.

Isla nefes nefeseydi. Çok kısa sürede çok fazla güç kullanmıştı.

Ama etrafındaki tüm düşmanlar ölmüştü.

Onlara daha fazlası katılıyordu.

Skylingler gökten güçlü rüzgârlarla Nightshadeleri ortaya doğru itiyordu. Sunlingler alevden duvarlar yaratıyordu. Grim'in ordusu yavaş yavaş tuzağa düşerken Lightlark lejyonu dört yandan ilerliyordu.

Sırtındaki yıldız esasına uzanırken, “Şimdi!” dedi içinden. “Birazdan geleceğim!” dedi Lynx’e, leopar başını eğdi ve Isla kendi lejyonunun beklediği Gök Ada’ya portal açtı.

“Zaman geldi mi?” diye sordu Singrid onu görünce, sırıtiyordu, savaşa katılacağı için çok istekli görünüyordu. Vinderland savaşçıları hemen arkasında duruyor, yüzlercesi silahlarını birbirine vuruyordu. Remlar kendi halkı ve Isla’nın katılmaya ikna ettiği diğer gece yaratıklarıyla birlikte merakla onu izliyordu.

Planları basitti. Oro’nun ordusu Nightshade güçlerinin etrafını saracak, onları tuzağa düşürecek, savaş alanının ortasına gitmeye zorlayacaktı. O sırada Isla ikinci dalga savaşçıları tam ortaya portal açıp getirecek, böylece Grim’in güçlerinin etrafı dört bir yandan sarılacaktı.

“Zaman geldi!”

Isla yıldız asasıyla elinden geldiğince büyük bir yıldız birikintisi çizdi. Ve geri kalan tüm gücüyle yüzlerce savaşçı içine atlarken onu açık tuttu. İçine en son o atladı.

Savaş çığlıkları göğü inletti. Nightshadeler dümdüz ediliyordu. Sunlingler, Skylingler, Vinderland ve diğer gece yaratıkları dört yandan savaşıyordu.

Isla onlara hayretle baktı. Düşmanlar birleşmişti.

Isla, Lynx onu birden sırtına atınca ayakları yerden kesiliverdi. Dizginleri sımsıkı tutup savaşa katıldı.

Nightshadelerin hiç şansı yoktu. Onları kolayca ezip geçeceklerdi.

Sonra denizden bir kadın çıktı, Şarkı Söyleyen Dağları bile yanında cüce gibi bırakan bir dalganın sırtında belirdi.

Ana Kara baştan başa sular altında kaldı ve suyun içinde kalan askerler anında dondu. Bacaklarını hareket ettiremiyorlardı. Lynx donmaktan son dakikada sıçrayınca kurtulabildi. Donmuş toprağa indiklerinde pençeleri buzu çatırdattı.

Cleo birden önünde belirdi. Üzerinde elbise yoktu. Hayır,

elleri ve yüzü hariç tüm vücudunu saran bir savaş kıyafeti giymişti. Koyu mavi detayları olan beyaz bir elbiseydi. Isla ve Lynx'e kaşlarını çatı. "Ne tatlı bir evcil hayvan," derken başını yana eğdi. "Yanlış taraftasın, Wildling. Diyarının hayatta kalmasını istediğini söylemiştin, öyle değil mi?"

Cleo'nun Lightlark askerlerini öldürmemiş olması önemli bir şeydi. Cleo onları öldürebilirdi ama yapmamıştı. Taraf değiştirmesi için hâlâ bir şans vardı.

Isla onu eskisinden daha fazla anlıyordu: tüm hayatını diyarına hükmetmeye adanmış bir kadın. Kendisine tek bir mutluluğu layık görmüş. Onu da kaybetmiş bir kadın.

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu Isla.

"Onun için..." dedi Cleo. *Oğlu için.*

"Anlamıyorum."

Cleo onu yakasından tutup kolyesini çekti. Mavi taş parladı. "Diğer dünyanın hayal bile edemeyeceğimiz güçleri var. Ruhlar bir kez daha canlanabiliyor."

Isla şimdi anlıyordu. Cleo oğlunu bir kez daha göreceğine inanıyordu.

"Portalı kullanmana izin veremem!" dedi Isla.

Cleo öfkeleni. "Nedenini anlayacağımı ummuştum! Sana gerçekten ihtiyacımız var!"

Moonling kollarını kaldırdı ve okyanus onun bedenini sarıp sarmalarken onun biçimini aldı. Cleo bir dalganın üzerinde göğe yükseldi.

Sular içindeki elini uzattı ve kolu sudan bir halata dönüşüp Isla'yı Lynx'in sırtından alıp fırlattı. Leopar kükredi. Isla kafasını Cleo'nun oluşturduğu buza çarpmadan önce bir çiçek tarhı buzun arasından çıkıp hemen arkasında ortaya çıktı ve onun düşüşünü yumuşattı.

Cleo kahkaha attı, kahkahası etrafını saran suyun içinden boğulup yankılandı. "Çiçekler sana yardım edemez."

Isla yavaşça ayağa kalktı. Bir adım attı ve buz kırıldı.

Kalkmasıyla çiçekler filizlendi. Sarmaşıklar kollarına dolandı, ayak bileklerinden uzun dikenler çıktı.

Moonling'in nasıl savaştığını biliyordu. Ellerini kullanıyordu. Suya hükmetmek için Cleo'nun onlara ihtiyacı vardı.

Cleo'nun su biçimindeki bileklerini tutmak imkânsızdı. Isla'nın girişimleri boşa çıkıyordu.

Cleo, Isla ile o kadar meşguldü ki arkasında canlı bir alev gibi gelen Enya'yı fark etmedi. Isla ile Sungling arasında sözsüz bir anlaşma oldu.

Isla saldırdı. Cleo dönerek, yükselerek onu izliyordu.

Enya da. Enya atladı, alevden kanatlar sırtından çıkıp Moonling hükümdarını sarıp sarmaladı.

Cleo hızlıydı, Enya'yı bir büyük dalga ile geriye fırlattı. Ama bir dakika içinde Cleo'nun sudan kalkanı erimiş, alevler onu zayıflatmıştı.

Isla'nın ihtiyacı olan şey buydu. Yerden kökler yükselip Moonling'in bileklerine saniyeler içinde dolandı. Sonra bacaklarını sımsıkı bağladılar. Bir tanesi sıkıca boynunu sardı. Kelepçelerin üzerinde çiçekler açtı. Isla birini kopardı.

"Çiçekler yardım etti!" dedi Isla.

Isla başka Moonling görmedi. Cleo'nun bir lejyonu vardı. Grim'in ordusu yok olursa diye sonrasına mı saklıyordu?

Bir parçası Wildlinglerin Nightshadelerin yanında savaşmasından korkuyordu ama kendi halkından kimse yoktu.

Isla bunun daha mı iyi yoksa kötü mü olduğunu düşündü.

Hemen Lynx'in sırtına atlayıp savaşa daldı. Bir kez daha umut filizlendi. Nightshadelerin çoğu ölmüştü.

Bir şansları olduğunu düşündü Isla. Yenebilirlerdi.

Ta ki adada bir çatırtı duyulup drekler gökyüzünü kaplayana kadar. Yüzlerceydi. O kadar çoklardı ki gökyüzü birden geceye dönüşmüştü.

Her yerdelerdi. Skylingler metal uçlu oklarıyla saldırdı ve yaratıkların bazılarını vurdu ama yerlerine hemen yenisi geliyordu.

Üstlerinde bir şimşek çaktı sanki. Birisi özel metal uçlu bir kılıcı savuruyor ve öyle hızlı hareket ediyordu ki dreklerden birinin içinden geçti. Yaratık anında ölüp bir grup Nightshade'in üzerine düştü.

Zed.

Gerçekten hızlıydı.

Isla enerjisini gökyüzüne odaklamaya çalışırken nefes alıp vermeye çalışıyordu. Metal uçlu kılıçlardan biri belindeydi. Bir güç atışıyla yaratıklardan birini öldürebilirdi. Tam bunu denemek üzereyken bir drek dalışa geçti ve kanatlarının gücüyle Isla'yı leoparın sırtından yere fırlattı. Isla yere düştü ve birden ciğerlerindeki tüm hava bitiverdi.

Lynx ona doğru atıldı ama etrafı anında Nightshadelerle sarıldı. Isla, leoparın etrafının gölgelerle çevrelendiğini çaresizce izlerken nefes alamıyordu.

Hayır.

Gökten iki karaltı indi.

Ciel ve Avel.

Birden tüm bedeni rahatladı. Ciel onu kaldırmak için elini uzatırken, "Teşekkür ederim!" dedi Isla hırıltılı bir sesle.

Şimdi bile onu koruyorlardı. Şimdi bile...

Ciel'in yüzü bir drekin pençesi karnını yararken çarpıldı.

Avel'in çığlığı yeri göğü inletti. İkizini kollarına almak için koştu, saçılan iç organlarını tutmaya çalışırken elleri titriyordu.

Hayır. Isla feryat ederek dreki küle çevirdi. Cebinde kalan son Wildling iksiri şişesini buldu. Elleri titreyerek onu Ciel'in yarasının üzerine döktü.

Çok geç kalmıştı.

Gözleri camlaşıp donuklaştı.

Avel kardeşini kucağında sallayıp feryat etti.

Bu, Isla'nın suçuydu. Ciel ona yardım etmeye çalışıyordu.

Drekler her yerdeydi ve kollar bacaklar havada savruluyordu.

"Ayağa kalkmalısın!" dedi Isla, Avel'e. "Onlar... Onlar..."

Avel onu dinlemedi. Kardeşine sarıldı ve ona bakmadı bile. Etraflarında küçük bir Starling kubbesi oluştururken sel gibi yaşlar iniyordu yanaklarından ve bu kubbenin onları korumasını umdu.

Bir inleme duydu. Lynx. Bir sürü askerle savaşıyordu. Isla gücünü topladı ve askerler toza dönüşene kadar öfkeyle esip gürledi.

Enerjisi tükenmişti. Dizlerinin üzerine çöktü ve Lynx gövdesiyle ona kalkan oldu.

Leoparın bacaklarının arasından Isla ölümün etrafındaki her şeyi yutmasını izledi. Dreklerin sonu yoktu. Grim sayılarını çoğaltmış olmalıydı.

Tıpkı taç giyme töreninde olduğu gibiydi. Kollar bacaklar kopuyor, çığlıklar birden kesiliyor, gökten dreklerden çok insanlar düşüyordu. Hava gücü bir avuç kadar kalmıştı.

Hiç şansları yoktu.

Ada düşecekti. Oro ölecekti. Isla ölecekti.

Kulakları sağır eden bir kükreme duyuldu. Nightshadeler bile taş kesildi. Ağzı kocaman açık bir yılanın sürünerek ilerlediğini ve önüne çıkan tüm Nightshadeleri yuttuğunu gördüler.

Yılan kadın. Gelmişti. Devasa kuyruğunun üzerinde durdu ve dişlerini geçirerek drekleri tek tek öldürüp yere attı.

Drekler yılanı saldırdı ama pençeleri pullu derisine işlemiyordu. Azul'un oluşturduğu fırtına drekleri alçaktan uçmaya zorluyordu, bu yüzden yılan kadın onlara kuyruğuyla

vurup dişleriyle onları paramparça ederek saniyeler içinde bir düzinesini öldürdü.

Oro alevleriyle göğü yangın yerine çevirerek yakınlarda savaşıyordu. Zed bir sürü drekin arasına daldı. Enya savaşırken alevden kanatlarıyla bir Anka kuşu gibiydi.

Bu yeterli değildi.

Isla etrafına bakındı. İki taraftan da ölümler vardı her yerde. Grim ortaya çıkmamıştı ama buna bir son verilmesi gerekiyordu.

Lynx onun sırtına çıkmasına yardım etti ve savaşan Vin-derland'ın ve ormanın yakınlarında savaşan Remlar'ın yanından geçip gittiler. Remlar ufacık hareketlerle dreklere öldürüyordu. Isla ile Remlar bakıştı.

Ormanın içinden hızla geçti ve köprüye geldi. Lynx'in sırtından indi.

Grim onunla buluşmak için gelecekti. Isla geleceğini biliyordu. Isla dakikalarca bekledi, savaşın sesini duyarken korkuyla ürperiyor ve Grim'in gelmesini istiyordu.

Daha fazla zaman geçince az kalsın kolyesine dokunacaktı.

O zaman orman gölgelerle doldu.

Birden köprü yeni bir Nightshade ordusu dalgasıyla doldu. Gölgelemleri saldırlar. Her yerdeydiler.

Bir uluma havayı ikiye böldü.

"Ona dokunmayı bile düşünürseniz sizi öldürürüm!" dedi bir ses. Isla'nın arkasında ayak sesleri duyuldu. "Merhaba, kalp."

57.BÖLÜM ÖNCE

Isla'nın çalışması bittiğinde Grim onu odasında bekliyordu.

Grim ona doğruyu söyleyeli haftalar olmuştu. Isla onu aramamış, Grim de geri dönmemişti.

"Seni bir daha görmek istemediğimi söylemiştim!" dedi Isla. İhanet olayı hâlâ sıcaktı.

Isla bunu istememişti. Onu çok özlemişti ama onu affetmeyi düşünmeden önce zamana ihtiyacı vardı.

Grim ona gülümsedi. "Sana iyi haberler getirmiş olabilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

Grim ciddileşti.

Grim hemen yanına gelip onu kollarına aldı ve Isla ters giden bir şeylerin olduğunu bildiği için itiraz etmedi. Grim sanki hafızasına kazımak ister gibi yüzünü dikkatle, uzun uzun inceledi.

Sırtındaki yıldız asası ısındı. Sanki uyarır gibi Grim'in yanında parlıyordu. *Ters bir şey var*, diyordu sanki. Isla göğsüne yaslandı. "Ne oldu?"

“Yarık açıldı. Daha önce hiç açılmadığı bir yerde. Önceden güvenli olduğu sanılan bir yerde.” Isla’nın midesi büzüldü. Isla, Grim’in ona yarıktan, Nightshade’in daha fazla dayanamayacağından bahsettiğini hatırladı. “Yakınlarında yüzlerce insan yaşıyor.”

Isla’nın nefesi kesildi. Ağzını açtı ama Grim ondan önce davrandı.

“Bana ne olursa olsun, kalp, bilmeni istediğim bir şey var.”

“Nedir?” dedi Isla. Onun kollarından kurtulmaya çalıştı. “Grim, sana hiçbir şey olmayacak, hiçbir şey...”

“Bırak da konuşayım, kalp,” derken bir parmağıyla ağzını kapattı. “Birinin sözünü kesmek büyük kabalıktır.” Isla, onun kendisini oyalamaya çalıştığını anlayabiliyordu. Onu güldürmeye çalışıyordu. Ama gülmedi.

“Her şeyi değiştirdiğini bilmen gerek.” Başparmağıyla boynunu okşadı. “Tanrılar benim gibi insanları dinlemez ama diz çöküp seni korumama izin vermeleri için dua ettim. Önceden hayatımın zehiriydin... Ve şimdi onun merkezi oldun.”

Bunu söylemesi mümkün değildi; onun, gölgelerdeki iblisin, karanlığın hükümdarının. Sanki Isla’ya tüm rüyalarının cevabıymış gibi bakan Grim bunu söyleyemezdi. “Tüm dünyam geceydi ve sen bir kibrit çaktın. Bu hayatta bana ne olursa olsun seni bir sonrakinde bulacağım. Seni her zaman bulacağım. Sana olan hislerim asla tükenmeyecek. Gece vakti gökyüzü gibi sonsuz. Sen ve ben... Biz sonsuzuz.”

Gözyaşları süzüldü yanaklarından Isla’nın. Neden ona sonsuza dek veda ediyormuş gibi hissediyordu?

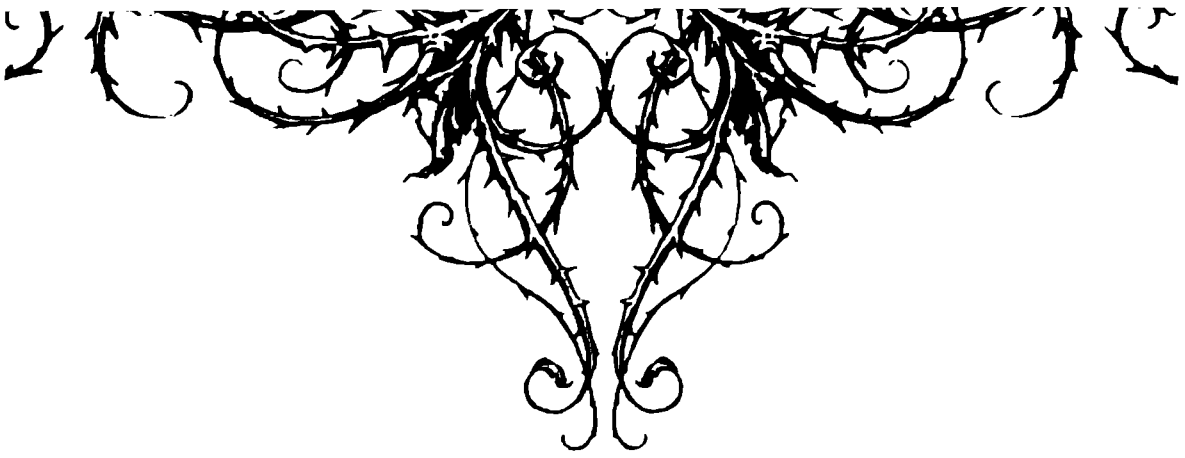
“Hayır! Gitme!” dedi Isla. “Sana yardım edebilirim. Bu her neyse, birlikte çözebiliriz, Grim. Seninle gelmeme izin ver. Kılıcı deneyebiliriz. Gelmeme izin ver.”

“Tamam, Kalp Yiyici,” dedi en sonunda. “Gelebilirsin.”

Grim onu öptü. Hızlı ve sertti ve sonra yumuşacıktı...

Bu sırada onun elini sırtına götürdüğünü anlamadı. Anladığında ise çok geçti.

Grim yıldız asasını almış ve onun peşinden gelmemesi için ortadan kaybolmuştu.

58.BÖLÜM GÜNDÜZ VE GECE

Grim köprüye ayak bastı. Tam da istedikleri yere. Baştan ayağa zırlıydı, tıpkı anılarında gördüğü gibi. Her yerinde dikenler vardı. Omuzlarında. Miğferinde. Bir iblise benziyordu. Çevresinde gölgeler eğilip bükülüyordu.

Ama ayaklarının dibindekiler gölcüğe dönmüştü. “Bunun bir tuzak olduğu belli,” dedi bir adım atarken. “Seni bulacağımı biliyordun.” Gülümsedi. “Hiçbir şeyin beni senden uzak tutamayacağını biliyordun.”

“Nihai ölüm bile mi?” diye sordu Isla, sesi titriyordu.

Grim kocaman gülümsedi. “Ah, Kalp Yiyici! Sen ve ben... Biz sonsuzuz. Ölümün hiçbir şansı yok.”

Isla nefes alamıyordu. Ne olacağını bildiği için boğuluyor gibi hissediyordu kendini. Ne yapması gerektiğini bildiği için...

Oro önünde belirdi ve güç adayı baştan ayağa salladı.

Grim Kral’a sadece sırtıttı. “Senin de şansın yok.”

Ve saldırdı. Oro’ya doğru birden gölgeler atıldı ama Kral kendini alevden bir kalkanla korudu, alevler öyle yoğunlu ki maviye dönmüştü.

Isla da kendini gölgelerden korumak için hazırlandı ve Starling kalkanını oluşturdu ama gölgeler sanki Grim'in uzantılarıymış gibi yavaşça onun etrafında dolaştı.

Oro yoğun bir güç birleşimiyle saldırdı. Gümüş enerjinin, denizin ve alevlerin bir karışımıydı. Grim onu sırf karanlık bir zırhla karşıladı.

Güçleri çarpıştı ve dalgalar hâlinde yayıldı. Altlarındaki köprü sallandı. Isla zorlukla ayakta durabildi. Onların güçlerini kemiklerinde hissediyordu.

İkisi de çok güçlüydü. Kükrüyor, yüzlerinde aynı nefretle birbirlerine saldırıyorlardı.

Grim kayboldu, sonra birden Oro'nun arkasında belirdi. Ona bir gölgeler dalgasıyla vurdu ve Oro ona ancak bir Starling enerji kalkanıyla karşı koyabildi. Yine de darbe onu sırtüstü yere düşürdü.

Grim bir adım atamadan Oro'nun kolları iki yana açıldı ve metrelerce altlarındaki deniz yükseldi. Grim'e çarptı, sonra dalga buza dönüştü, Grim onu gölgeleri ile eritmek için savaşıırken çatırdadı. Grim kollarını hareket ettiremiyordu. Oro, onu buzun içinde yakmaya yetecek kadar ateş fırlattı ama Grim son dakikada buzu gerisinde bırakarak portal açtı ve oradan uzaklaştı. Buz kütlesi köprüye düşüp onu parçaladı.

"Hemen arkanda!" diye bağırdı Isla ama Oro, Grim'in kılıcına karşı koymak için tam zamanında döndü. Oro, Starling enerjisinden bir kılıç yaptı ve köprüde dövüşmeye başladılar.

Grim sanki çok eğleniyormuş gibi sırıtıyordu. "Dövüşeli çok uzun zaman oldu, Oro!" dedi hamle yaparken. "Bunun sonuncusu olması çok üzücü."

Oro kılıcını yok edip birden göğe yükseldi.

Grim de peşinden. Öyle hızlı portal açıyordu ki vahşi parlamalarla bir görünüyor, bir kayboluyordu. Gökyüzünde dövüşüyorlardı, bu sefer güç akımlarıyla.

Isla onları aşağıdan izliyor, her birinin darbesiyle korkuy-

la siniyordu. Dudağının içini ısırđı, içindeki korku onu yiyip bitiriyordu.

Kazanan yoktu.

Aşağıdaki deniz büyük bir gürültüyle bir sarmal hâline gelip kocaman bir yılanı dönüştü ve Grim'e saldırdı. Grim de karşılık olarak gölgelerden bir kurt saldı üzerine. Yaratıklar savaşıyor, birbirini yaralıyor ve yaratıcılarını korumaya çalışıyordu.

Oro elini uzatıp alevlerden düzinelerce bıçak fırlattı. Grim onları yoğun bir duman kalkanıyla durdurdu ve sonra o kalkan Oro'nun göğsüne nişan alan bir düzine oka dönüştü.

Starling kıvılcımlarıyla küle döndüler ve ikisinin de saldırıları hızlandı. Grim çok hızlı portal açıyordu, Isla onu gökyüzünde takip bile edemiyordu ve Oro o kadar çok silah yapıyordu ki Isla gözlerini kırıştırırken yarısını kaçırmıyordu.

En sonunda Oro gücünü toplamak ister gibi durdu. Buydu. Savaş bitmek üzereydi. Oro elini uzatmadan önce hava beklentiyle çatlayacak gibi oldu bir an ve Oro bir şimşek saldı. Enerjiyle ve yetenekleriyle yüklü bu şimşek gökyüzünde esip gürledi.

Her şey çabucak olmuştu.

Şimşek Grim'i çarpmadan önce yok oldu, sonra yerine...

Oro geçti.

Grim gücünü kullanarak saliseler içinde Oro'yu taşımıştı. Oro kendi şimşegi ile çarpılırken Isla çaresizce izledi.

Ve sonra Oro düşmeye başladı.

Köprüye öyle bir şiddetle düştü ki köprünün altlarında un ufak olmasına neden olacaktı az kalsın. Isla ona doğru koştu ama Grim aralarına girdi.

"Hayır!" diye bağırdı Isla.

Grim'in avuçlarından gölgeler aktı ama Oro'yu küle çevirmeden önce Oro kendine gelip elini kaldırdı. Ateş, enerji, rüzgâr sardı dört bir yanlarını. Güçleri tam ortada buluştu.

Oro yaralıydı. Her an bayılacakmış gibi görünüyordu. Isla ne yapması gerektiğini biliyordu.

Tam zamanıydı.

Sakin yapma. Ses kararlıydı, geçmişten konuşuyor gibiydi. Kendi sesiydi.

Isla yapmak istemiyordu. Ama kâhin açıkça söylemişti, ya Grim ya da Oro ölecekti. Isla'nın seçimi dünyanın kaderini belirleyecekti.

Karar vermek zorundaydı. Grim ve Oro düello ederken, geçmişle şimdi Isla da savaşıyordu.

Sakin yapma...

Yapmak zorundaydı.

SAKIN YAPMA...

Parmakları titriyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Gözlerini kapatıp Remlar'ın talimatlarına uydu.

Bağlantıya ulaştı. Onunla Grim arasındakine. Bir bilezikteki boncuklar gibi anıları onları birbirine bağlıyordu. Onları zihninde görüyordu. İlk karşılaşmalarını. İlk öpüşmelerini. İlk kez birleşmelerini. Grim'i ilk kez gülümsetmesini. Boğazına bir hıçkırık gelip oturdu ve Grim ona baktı. Bir güç akımı ona saldırıyordu ve onun umurunda değil gibiydi. Gözlerini Isla'dan ayırmıyordu.

Bağlarına ulaşmak az kalsın Isla'yı öldürecekti. Onun gücüne erişmek.

Ve onu almak.

59.BÖLÜM ÖNCE

Isla'nın kalbi bir bıçakla yarılmıştı sanki. Çaresizdi. Bura, yeni Wildling ülkesine çakılıp kalmıştı. Nightshade'e gemiyle gitmek aylar sürerdi ve onun ülkeye girmesine izin verseler bile...

Çok geç kalmış olabilirdi.

Hayır. Bu olmayacaktı. En sonunda onu anlayan birini bulmuştu ve kaybetmek istemiyordu.

Gözyaşları, tuz ve iç çekişler ölümcül bir sessizliğe döndü. Tüm duyuları bir hançer gibi keskinleşti.

Grim bir iblisti. O, Nightshade'in korkulan hükümdarıydı.

Ama onun arkadaşı olmuştu. Sayısız mücadeleye göğüs germişlerdi. Grim onu hayatta hissettirecek ve onu yıldızlara çıkaracak şekillerde ona dokunmuş ve Isla bedeninin ona ait olduğunu hissetmişti. Diyara değil. *Kendisine*.

Tüm sözlerine ve tavırlarına karşın Grim ona inanmıştı. Ona güvenmişti.

Ve Isla da ona güveniyordu.

Grim onun hayatını kurtarmıştı.

Isla ondan vazgeçmeyecekti.

Binlerce kilometrelik mesafe bir şey değildi, onlar için en azından. Grim haklıydı. Onlar sonsuzdu. İblisini istiyor, onu arıyordu. Tenini tenine değdiren, çok nadiren gülümsediği için bir gamzesi olduğunu bilmeyen iblisini.

Aklında ondan başka hiçbir şey yoktu. Onu zihninde görebiliyor, kokusunu alabiliyor, onu hissedebiliyordu.

Her bir zerresiyle ona ulaşmaya çalıştı, gücünü tüm dünyaya saldı...

Ve onu buldu.

Her şey berraklaşıp da evren bir kül ve duman gibi ortadan kaybolurken geriye sadece bir bağ kaldı. Isla onları birbirine bağlayan bu şeyi hissedebiliyordu.

Isla bunun anlamını düşünmemişti. O zaman. Bağ güçle sarılıydı ve Isla nasıl kullanacağını bilmiyordu; parmaklarının arasından kayıp gitti ama bir isteği, bir dileği oldu.

Beni ona götür.

Elinde kılıçla onun her bir parçasını portalla götürmesi için Grim'in gücüne tutundu ve kayboldu.

Dizlerinin üzerine yere indi.

Gökten yağmur gibi drek yağıyordu. Yüzlerce. Binlerce. Grim ona söylemişti ama hiçbir şey onları görmeye ve duymaya Isla'yı hazırlayamazdı.

Ejderhadan daha küçüklerdi ama ejderha daha zarif bir yaratık olmasına karşın bunlar gökyüzünde kayan yıldızlar gibi yere düşüyor ve ilk olarak pençelerini toprağa geçiriyordu.

Grim ortalarındaydı.

Başkaları da vardı. Çok fazla dayanamazlardı. Isla peş peşe Nightshade savaşçılarının pençelerin arasında göğe çıkarılmasını izledi. Kimisi havada ikiye bölünüyor, kimisi de bütün hâlinde yutuluyordu. Her yer kan revandı, onun iki katı büyüklüğünde adamlar hayatları için çılgınlık atıyordu.

Grim. Hükümdarların en güçlüsü olduğu söyleniyordu.

Gölgeler fışkırıyordu her yerinden ve dokundukları her şey ölüyordu. Gölgeleri her yere sızıyor, kükrüyordu...

Yeterli değildi. Lanetler gücünü azaltmıştı. Çok fazla drek vardı. Ve bazıları onun gölgelerine karşı bağışık gibiydi. Ona saldırıyorlardı ve Isla o yaraların nasıl oluştuğunu artık biliyordu. Eti ve kemiği çürütüyor ve iyleşmiyordu. Kim bilir kaç kez yaralanmıştı?

Yarık görebildiği kadarıyla yerin derinliklerine gidiyordu. Grim, tüm Nightshade boyunca gittiğini söylemişti. Tam orada, yakınında bir köy olduğunu söylemişti Grim, güvenli olduğu sanılan. Dreklar köyün sokaklarında cirit atıyordu. Çıglıklar. Çocuklar.

Grim sanki onu sezmiş gibi başını kaldırıp baktı. Ve Isla nerede olurlarsa olsunlar, ister savaş alanında bile, Grim'in her zaman onu bulabileceğini hissetti.

Dehşet. Saf, katıksız dehşet ve yıkım, her şeyin yakında öleceği bir yerde, burada onu bulması.

Sonra şaşkınlık.

Anlama. Grim onun yıldız asasını almıştı. Ve Isla'nın oraya gelebilmesinin tek yolu vardı.

Birbirlerine baktılar ve bir an sanki başka kimse yok gibi göründü. Sadece onlar. Ne drekler ne de askerler.

Grim ona sanki Isla dünyasının başlangıcı ve sonuymuş gibi baktı ve gülümsedi, birazdan ölecek olsa bile aşkı bulduğu için gülümsedi.

Grim gözlerini kapattı ve Isla onun ne yapacağını biliyordu. Portal açıp Isla'yı oradan uzaklaştıracaktı. Ve o ölecekti.

Bunu yapamadan bir drek göğsünü yardı. Pençeleri tam içinden geçip gitti.

Isla çıgılık attı ve sesi insan gibi değildi; bir kılıcın gece göğünü yarması gibiydi, sanki acı sesle birlikte ete kemiğe bürünmüştü.

Diğer drekler aşağı indi. Grim acıyla inledi ve hepsi bunun bir fırsat olduğunu görüp alçaldı. Onu omuzlarından tutular ve Grim'in başı yana düştü. Onu ikiye ayıracaklardı...

Hayır.

Hayır.

Isla iki eliyle kılıcı hiç tereddüt etmeden kavradı ve onu toprağın derinliklerine saptırdı.

Hiçbir şey olmadı, hemen tabii ki. Isla laneti nasıl kıracağını bilmiyordu, ne yapacağını bilmiyordu ama çaresizdi.

Ve bir şey vardı orada. Tuhaf ve acayip bir şey.

Isla onu kavradı.

Acısı bir yol buldu. Yaratıldığı her şey dışarı saçıldı. Kılıç ellerinin altında sarsıldı. Sonra parmakları kaydı ve elleri toprağa dokunduğunda ölüm zincirlerinden boşandı.

Isla'dan sonsuz bir gölge dalgası aktı. Drekler kuruyup büzüşüp öldüler. Askerler kan bulutuna döndü. Grim dışında her şey yok oldu.

Isla'nın karanlığı dünyayı yuttu ve bir sınırı yoktu. Gitmeye devam etti.

Sen ve ben... Biz sonsuzuz.

Isla sonsuzluğu hissediyordu.

Güç durmaksızın, durdurulmaksızın dalgalanan bir okyanus gibi ondan akıyordu; öfkelenidikçe öfkeleniyordu ve Isla en sonunda bitene kadar bağırmaya devam etti. Aşk sonsuz olabilirdi ama yetileri öyle değildi. Hayatı öyle değildi.

Sanki veda ediyor gibi hissediyordu ama umurunda değildi. Çünkü Grim oradaydı, iyi olacaktı ve Isla onu o kadar çok seviyordu ki Isla ona verdiği her şeyi, sahip olmaması gereken tüm Wildling gücünü kabul edeceğini umuyordu çünkü Grim'in halkıyla ilgileceğini biliyordu. Tıpkı Isla'ya baktığı gibi.

Grim acıyla inledi ve Isla, onları birbirine bağlayan bağ

aracılığıyla Wildling gücünü ona gönderdi. Sendeleyip yere düşmeden önce yaptığı son şey bu oldu.

Grim'in kollarına düştü. Grim oraya portal açıp onu yakalamıştı ve Isla yaralarına karşın Grim'in hayatta kalacağını biliyordu ama Grim sanki ölen kendisiymiş gibi onun yüzüne bakıyor ve ona bağıırıyordu ama Isla sadece gülümseyebildi.

"Isla, geri dön bana! Geri dön!"

Başını salladı ve Isla bunu neredeyse hissetmedi; geriye hiçbir şey kalmamıştı.

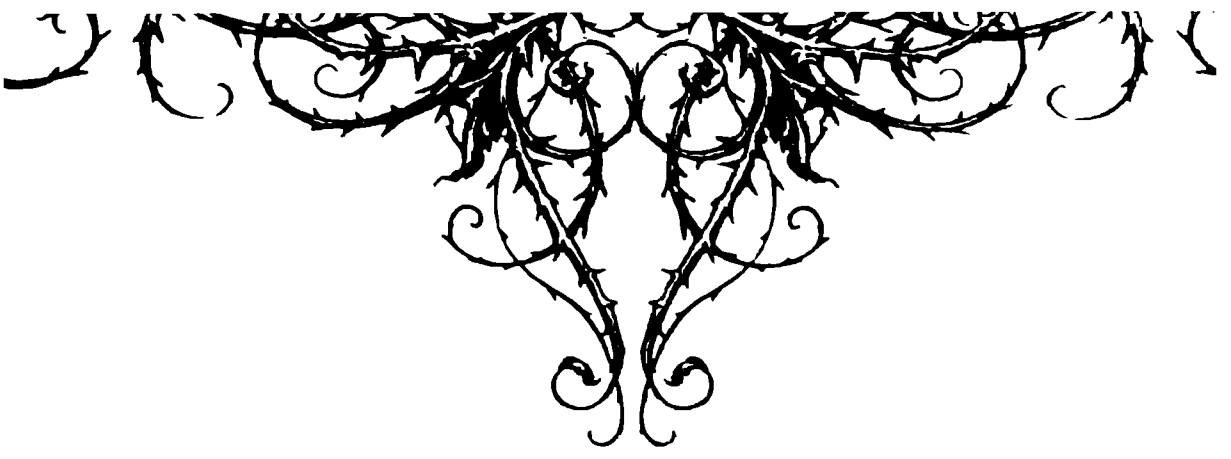
Bedeni katılaştı. Nefesi durdu. Grim acıyla haykırdı.

"Uyan!" dedi Grim. Sesi çaresizlik doluydu. Ağlıyordu. "Uyanacaksan şayet yine beni göğsümden bıçakla."

Isla istiyordu. Gerçekten istiyordu.

"Grim," dedi ona, son nefesini vermek üzereydi. Grim'in ona dediği şeyi hatırladı. *Acı faydalı olabilirdi. Acı en güçlü duyuydu.* "Acı en güçlü duygu değil," dedi Isla.

Sonra kalbi durdu.

60.BÖLÜM FEDA

Isla onun güçlerini aldı. Grim'in gölgeleri kayboldu ve Oro tüm gücüyle ona vurdu. Sırtüstü yere düştü. Isla onun hemen nasıl oracıkta ölmediğini bilmiyordu.

Ya da nefes almaya çalışırken yavaş yavaş kalkmaya çalışırken. Bir kez daha gölgelerini çağırmak için elini uzattı. Yapamadı.

Kaşları çatıldı ve Isla'nın yerin dibine geçmesine neden olan içten bir bakışla ona baktı. "Nedir bu, kalp?" diye sordu.

Isla hıçkırıyordu ve Grim ihanete uğramış gibi görünmüyordu. Isla ağladığı için yıkılmış gibiydi. *Oro onu öldürsün diye hazırlamak için güçlerini çaldığı için üzüldüğüne üzül-müştü...*

Isla bunu yapamazdı. Konsantrasyonu dağıldı.

Yine de güçlerini tutmayı bırakmadı.

Oro, Starling enerjisinden bir kılıç yaptı. Kılıç güçle çattırıyordu ve Oro onu başının üzerine kaldırdı. Grim kendini savunacak hâlde değildi. Isla onu zayıflatmıştı. Bir dakika sonra ölecekti. Ölmüş olacaktı. Ölmüş olacaktı.

İlk defa Grim'in korktuğunu gördü.

Kılıç boynuna inmeden önce, “Ben ölürsem o da ölür!” diye haykırdı.

Korktuğu şey kendi ölümü değildi. Isla’nın ölümüydü. Isla’nın ölümü onu deliye çevirmişti; bağırıp çağırıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve çaresizdi.

Oro, Nightshade’in hayatına son vermek üzereyken donakaldı. “Hayır!” dedi Oro fısıltıyla, yüzünde inanamayan bir bakış vardı. Öfke. Isla’nın anlamadığı bir şeyi anlamıştı. “Yapmış olamazsın!”

61.BÖLÜM ÖNCE

Isla'nın ilk düşüncesi, "Bu yanlış!" olmuştu. Hayatta olmaması gerekiyordu. Bedeni farkındaydı. Can suyu tamamen kuruyup tükenmişti.

Gözlerini açtı ve Isla daha önce birinin böylesine bir rahatlama sesi çıkardığını hiç duymamıştı. Grim önünde diz çökmüştü. Eli elindeydi. "Kalp! Buradasın, kalp!" Sanki hâlâ inanamıyor gibiydi.

Isla başka bir yerde olmalıydı.

Geri dönmüştü.

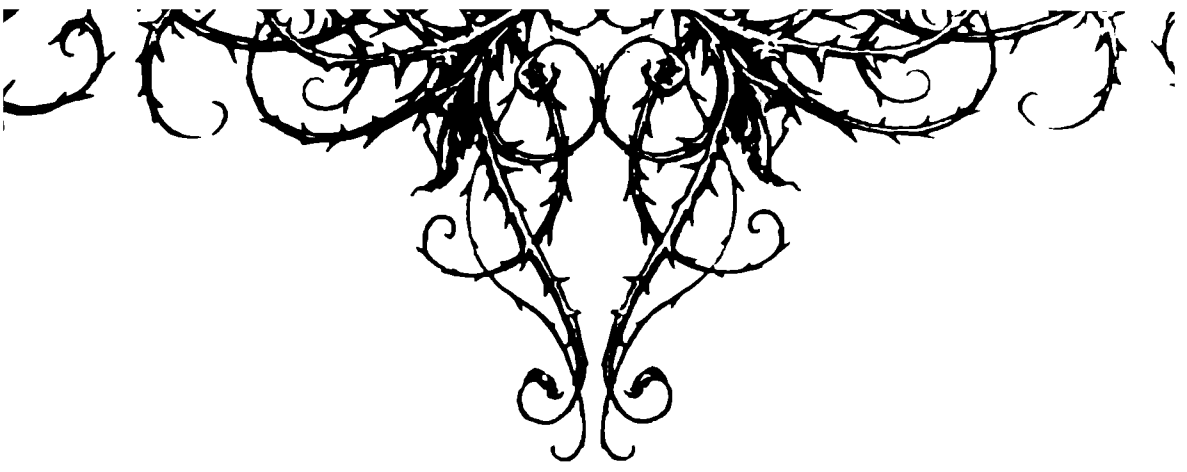
"Nasıl?" diye sordu Isla.

Grim başını kaldırdı ve Isla gözlerindeki yaşı gördü. Yüzü kir ve kan içindeydi ama Grim oradaydı, sanki Isla tapılacak bir şeymiş gibi önünde diz çökmüştü. "Öldün!" dedi Grim, sesi çatallıydı. Sesi çok bağırmaktan kısılmıştı. "Kollarımda öldün!"

Grim gözlerini kapattı ve yağmur gibi yaş indi. Kirin ve kanın içinde derecikler oluşturdular. Isla onları silmek için içgüdüsel olarak elini uzattı. Ölmüştü. Halkı iyi miydi? Bağ aracılığıyla gücünü Grim'e vermesi işe yaramış mıydı?

Ölümü aldatmış olması mümkün değildi. Grim'in de.
Hâlâ hayatta olması çok mantıksızdı.

"Nasıl?" diye sordu yeniden.

62.BÖLÜM EKSİK PARÇA

“Onunla olan bağın!” dedi Oro, sesi öfkeden titriyordu. Şok içindeydi.

Isla şimdi hatırlıyordu. Grim’in geçmişte yaptığı açıklama. Birine bağlı olmak demek onunla hayatı paylaşmak demektir. Sadece güçleri değil, hayatı da.

Birini öldürmeden diğerini öldüremiyordun.

Bu yüzden Centennial’da ok kalbini ikiye böldüğünde Isla hemen ölmemişti. Lightlark’ın kalbinin gücü yüzünden değildi... Grim onu hayatta tuttuğu içindi.

“Bu sadece geçici bir çözümdü!” dedi Oro, sesi hâlâ öfkeliydi ama korku da vardı.

Grim başını salladı. “Diğer dünya kalıcı bir çözüm sunuyor.”

Savaşın nedeni buydu. Tüm bu ölümlerin sebebi buydu. Isla, Cleo’nun sözlerini hatırladı. Diğer dünyada *ruhlar bir kez daha dirilebiliyor*.

Grim, onun hayatını kurtarmak için portalı açmak istiyordu.

Oro elinde kılıçla hâlâ kararsız bir şekilde duruyordu. Grim’i öldürürse Isla da ölürdü.

“Yap hadi!” dedi Isla. Bu bir başkalarını kurtaracaksa ölmeye razıydı. Pek çok kişi hâlâ ondan nefret etmesine ve onun dünya için bir felaket olduğunu düşünmesine rağmen. Oro’nun ona gücünü vereceğini söylediği gibi, isyancıların yanılma ihtimaline karşı o da ona gücünü verecekti.

Oro ona baktı ve Isla onun gözlerinde korku, öfke ve hayal kırıklığı gördü. Halkı için doğru seçimi yapamayacak kadar güçlü olmadığı için kendine karşı duyduğu hayal kırıklığını. Enya haklıydı. Isla, Oro’yu zayıf düşürmüştü.

“Yapamam,” dedi Oro, öyle yumuşacık söylemişti ki.

“Öldür onu!” dedi Isla, sesi histerikleşmişti. “Masum insanları öldürecek. Sana görümü anlatmıştım. Çocukları öldürecek. Beni öldürecek...”

Grim ona baktı. “Kalp...” dedi yavaşça. “Ne demek istiyorsun?”

Isla’nın gözlerinin önüne görüşü yeniden geldi. Karanlık her şeyi yutuyor. Etler kemiklerden dökülüyor. Kemikler küllere dönüyor. Ölüm her yerde ve Grim tüm bunların ortasında duruyor...

Tanıdık geliyordu şimdi bunlar.

Isla hızlı hızlı konuşmaya başladı. “Köy. İnsanlar. Derileri eriyip dökülüyor, gölgeler. Sonra karanlık içime doluyor...”

Hayır.

Dünya sessizleşti birden.

Görüşü geleceğe dair değildi. Grim’in onu elde etmek için yapacağı şeyler değildi.

Bu bir anıydı.

O gölgeleri çağıran, yüzlerce masum insanı öldüren Grim değildi.

“Bendim!” dedi Isla. “Bendim!”

Kendisini her şeyin olup bittiği, Grim’i kurtarmak için ne yapacağını bilemediği tüm güçlerini ona verdiği yere dönerken gördü.

Yarığın kıyısındaki köyü gördü. Kömüre dönmüştü. Oldukları yerde kalakalmış insanlardan, çocuklardan geriye kalanları gördü.

Kendisinin yere yığıldığını, hıçkırıklara boğulduğunu gördü. "Bunu ben yaptım! Bunu ben yaptım!" diye bağıırıyordu.

Oro önünde duruyordu, yüzünü ellerinin arasına almıştı ve onu anısından kurtarmaya çalışıyordu. "Sen bir canavar değilsin!" Bu sürekli kendisine söyleyip durduğu şey değil miydi? "Tek bir hata ile tanımlanamazsın!"

Ama bu *tek bir hata* değildi.

Isla defalarca kez gücüne hükmetmek için duygularını kullanmıştı. Oro onu uyarmış olmasına karşın buna engel olmamış ve aynı şeyi defalarca kez yapmıştı.

Isla güvenilmezdi. Pervasız, tehlikeli bir canavardı.

Enya haklıydı. Oro daha iyisini hak ediyordu.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı Isla. Isla kaçmaya çalıştı ama Oro elini tuttu. "Bırak beni!"

Oro'yu öldürmesinin neden mümkün olabileceğini artık anlıyordu. Ona olan yakınlığı Oro için tehlikeydi.

Isla duygularını kontrol edemiyordu. Güçlerini de.

Oro'yu öldürebilirdi. Bir gün duygularına yenik düşebilir, yeniden kontrolünü kaybedip onu öldürebilirdi. Şu an bunu açık seçik görebiliyordu.

"Bırak beni!" diye haykırdı Isla, sesi hırıltılıydı, gözyaşları ağzının içine doluyordu.

Kurtulmaya çalıştı ama Oro izin vermedi. Oro anlamıyordu. Isla'nın onun için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu...

Grim'in sesi birden dünyayı altüst etti. "Bırak karımı!"

Buydu. Son eksik parça.

63.BÖLÜM BAĞ

Karım kelimesi zihninde Isla'nın sımsıkı kapalı bir kapının açılmasına neden oldu.

Isla görüyordu. Bir sunağın önünde el eleydiler. Sonra bir yatakta.

Onca masum insanı öldürdüğü için çektiği vicdan azabıyla geçen ayları gördü. Yaptığı şeyi zihninden silmesi için Grim'e yalvardığını gördü. Grim'in de onu reddettiğini.

Anular son bir ana yapışıp kalıncaya dek zihninde uçuştı. Isla Centennial elbisesini giymişti. Grim'in cebinden bir kolye çıkarıp ona verdiğini gördü. Isla'nın şimdiye dek gördüğü en büyük siyah elmas vardı üzerinde. "Nightshade'de yüzük yerine kolye verilir," dedi Grim. "Sana bunu daha önce vermiydim. Birlikteliğimizin bir işareti. Bir kere boynuna taktığımda sonsuza dek orada kalır. Sadece öldüğün zaman kolyenin gücü sona erer."

Isla gülümsediğini ve Grim'e onu boynuna takmasını söylediğini gördü. Saçını kaldırıp boynunu açtığını gördü.

Grim'in onu boynuna takmak yerine yeniden cebine koyduğunu gördü.

Onun “Lütfen, kalp, bunun için beni affet!” dediğini duydu.

Isla, Grim’in ona doğru gelirken ne olacağını bildiği için, “Grim, hayır...” dediğini gördü.

Ama olmuştu.

Isla onun anılarını aldığını, yıldız esasını ona verdiğini ve onu Wildling diyarına gönderdiğini gördü.

Isla sonrasında ne olacağını biliyordu.

64.BÖLÜM HAKİKAT

Oro onu bıraktı. Ya şoktan ya da tiksintiden ya da en sonunda dinlediği için mi bilmiyordu Isla.

İkisinden birini öldüreceksin. Burası kesin.

Savaş alanından çılgınlık yükseliyordu, güç her yere yayılıyordu. Bilinmeyen bir yerden drekler çılgınlık atarak gelmeye devam ediyordu. Oklar göğü deliyor ve yaratıklar düşüyordu ama çok fazlalardı. Skylingleri tek tek kapıyorlardı pençeleriyle. Isla Skylinglerin gökten parça parça yere düşmelerini çaresizlikle izliyordu.

Ölüm, ölüm öyle faydasızdı ki. Ada acı ve kanla boyanmıştı. Isla'ya daha önce yapmış olduğu şeyi hatırlattı. Yapmış olduğu şeyi...

Sesi titriyordu. "Seninle gelirsem buradan gider misin? Saldırını durdurur musun?" diye sordu Isla.

"Hayır!" dedi Oro, yalvarıyordu âdeta.

Grim hemen cevap verdi. "Evet."

Sonra daha önce defalarca kez yaptığı gibi elini uzattı ve buna dair anılar Isla'nın zihninden yankılandı.

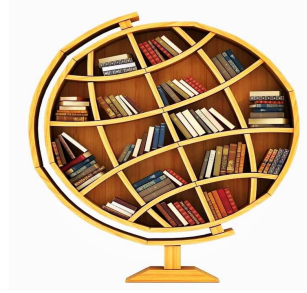
Isla, Grim'in elini tuttu. Isla da onun gibi bir canavardı.

Oro'dan ve adadan uzaklaşması gerekiyordu. Lynx'e baktı ve Grim, "Merak etme, o da geliyor," dedi. Leoparının kaybolduğunu gördü.

"Yapma lütfen!" dedi Oro. Sesi kırık döküktü. Isla, Oro'nun kendisini bırakmayacağını biliyordu. Anlamıyordu, kehaneti bilmiyordu. Başka bir yol daha olduğunu düşünüyordu.

Grim onları götürmek için Nightshade'e portal açmadan önce Isla dönüp ona baktı. "Seni seviyorum, Oro!" dedikten sonra Isla gözlerini sımsıkı kapattı. Gözlerinden yaşlar döküldü. Grim'in elini tuttu. "Ama onu da seviyorum."

Ve Oro onun yalan söylemediğini biliyordu.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle bu kitap serisine desteklerinden dolayı okurlara teşekkür ederek başlamak istiyorum. Lightlark'ı yazdığım da dünyanın her yerinden insanların bu hikâyeyi ve karakterleri benim kadar çok seveceğini asla tahmin edemezdim. Heyecanınız her bir satırı yazarken beni daha çok teşvik etti. Size sonsuz minnet borçluyum. Teşekkür ederim.

Nightbane'in dünyaya gelmesine yardım ettikleri için teşekkür etmem gereken bir sürü insan var. Her şeyden önce Lightlark'a inandığı için, editoryal rehberliği için ve beni ve bu seriyi sonsuz şekilde desteklediği için editörüm Anne Hetzel'e teşekkür ederim. Lightlark'ın potansiyelini gören Andrew Smith'e; bu kitabın bir sürü farklı versiyonunu okuyan ve bu süre içinde benim yol gösterici yıldızım olan temsilcim Jodi Reamer'e teşekkür ederim. Benim yanımda olduğun için minnettarım.

Megan Carlson, Micah Fleming, Maggie Moore, Marie Oishi, Ashley Albert, Abby Pickus ve Angelica Busanet olmak üzere Abrams'taki herkese bu serideki çalışmalarından; düşlerimdeki kitap kapaklarını tasarladığı için Chelsea Hunter ve Natalie Spusa'ya; benim ve Lightlark için yaptıkları her şey için Kim Lauber ve Hallie ve Patterson'a teşekkür ederim, ikinizle çalışmak gerçekten çok büyük keyif.